

Giới thiệu Thể Thân: Lilynguyen

Có thể nói, tác phẩm Thể Thân của tác giả Lilynguyen được đánh giá là một truyện teen hay và được ủng hộ nhiệt tình từ phía người đọc dù chỉ mới ra mắt.

Từ lúc tỉnh dậy, nhìn thấy anh, cô không hiểu sao đều tin những lời anh nói. Dù rằng mọi thứ đối với cô rất xa lạ, nhưng chỉ cần có anh ở bên cô, mọi chuyện đều dễ dàng cả, vì cô tin anh.

Nhưng đến khi cô biết được sự thật, cũng nhận ra một sự thật đau lòng rằng cô hóa ra chỉ là một thể thân của mối tình mùa đông ấy, cô biết rằng mình không thể tiếp tục sống như vậy nữa. Lòng kiêu hãnh của bản thân mình không cho phép cô sống như vậy.

Vì thế cô rời đi, đã không phải là người mà anh cần thì ở lại chỉ đau khổ cho cả hai, hơn nữa, người anh luôn cần đã đến tìm cô, cô sao có thể mặt dày mà ở lại?

Từ khi cô cất giọng nói với anh, anh đã biết đó không phải người con gái kia. Thế nhưng gương mặt ấy khiến anh muốn níu giữ bên mình, vì thế, anh bắt chấp tất cả nói với cô về cuộc tình của mình.

Cuộc tình của anh là thật, chỉ có điều người con gái đó không phải là cô thôi, nhưng anh ích kỉ muốn cô thay thế vị trí đó.

Ngày ngày sống bên cô, anh nhận ra con người cô quả thật rất tốt, nhưng gương mặt ấy lại khiến anh đôi khi cứ ngỡ đó là người con gái kia, đôi khi lại làm những hành động khó hiểu với cô, nhưng cô không để bụng.

Anh không biết mình càng ngày lại càng thích cảm giác bên cạnh cô.

Đến một ngày, anh chợt phát hiện, vẫn gương mặt đó, nhưng giọng nói, tính cách đã hoàn toàn thay đổi. Anh bàng hoàng nhận ra, hóa ra, anh luôn chỉ là thích vẻ hoàn mỹ của gương mặt người con gái kia mang lại, còn thứ anh yêu lại là con người cô.

Cô đã rời xa anh, anh đã mất cô rồi sao? Cùng đón đọc truyện hay này để tìm câu trả lời nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thể Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tai Nạn

"Kítít"

Tiếng thắng xe vang lên, ngay sau đó là tiếng một vật nặng đổ xuống mặt đường.

Người tài xế trong xe bước xuống, nhìn thấy những gì mình vừa gây ra, hấn ta vô cùng run sợ, mặt cắt không còn một giọt máu.

Đôi chân run lẩy bẩy nhích từng bước khó khăn về phía trước.

Chỉ thấy máu lênh láng khắp nơi, người kia nằm bất động trên đường, mái tóc xõa dài che kín gần hết cả khuôn mặt nhợt nhạt.

Hấn nhìn xung quanh. Không có ai nhìn thấy chuyện này cả. Hấn vội vã leo lên chiếc xe của mình, vội vã đánh tay lái rời khỏi chỗ đó.

Trong đêm tối, cô gái kia dần mất đi ý thức, cô nghe thấy đằng xa hình như có tiếng xe tới gần.

Chiếc xe màu đen dừng khựng lại, cậu thanh niên ngồi sau bị đẩy về phía trước khó chịu hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Cậu chủ, hình như đằng trước có cái gì đó.- Người tài xế nheo mắt lại nhìn.

- Cái gì vậy?- Giọng nói chứa đầy sự phiền chán cất lên.

- Để tôi xuống xem sao ạ.

Người tài xế cẩn thận bước tới gần, sau khi nhìn rõ sự việc, liền hốt hoảng quay lại xe.

- Cậu chủ, đằng trước có người gặp tai nạn, là một cô gái trẻ, tôi thấy hình như vẫn còn sống.

Người đàn ông trong chiếc xe đang nhắm hồ mắt nghe vậy thì đôi mắt mở ra, cậu bước xuống xe, đến gần hiện trường vụ tai nạn. Xem ra vụ tai nạn xảy ra chưa lâu, dấu vết còn rất mới.

- Cậu chủ, chúng ta có nên cứu...

- Để làm gì? - Giọng nói lãnh khốc vang lên.

- Dù sao cũng là một mạng người mà. - Người tài xế cố gắng thuyết phục.

- Cứu cô ta thì có lợi được gì chứ. - Cậu là người kinh doanh, không cho phép có bất cứ lòng trắc ẩn nào ở đây.

- Xin cậu đấy, cô gái này còn trẻ như vậy mà phải chết thì thật đáng tiếc, xin cậu hãy cứu giúp cô ấy.

Trước sự thuyết phục của người tài xế, cuối cùng, cậu cũng chấp thuận đưa cô gái đến bệnh viện.

- Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu người.

Người tài xế ôm lấy cô gái chạy vào sảnh bệnh viện, máu đã ướt đẫm chiếc áo của anh.

Phía đằng sau, cậu vẫn nhàn nhã bước vào, cứ như việc tới đây là dạo chơi chứ không phải là cứu người.

Các bác sĩ nhanh chóng bao lấy người tài xế, bắt đầu chuẩn đoán và sơ cứu lâm sàng cho bệnh nhân sau đó lập tức chuyển ngay vào phòng cấp cứu.

- Anh là người nhà bệnh nhân? - Vị bác sĩ già nâng cao gọng kính nhìn người tài xế.

- Tôi...

- Có chuyện gì muốn nói thì hãy nói với tôi. - Cậu thả tay ra tiến về phía người bác sĩ.

- Bây giờ bệnh nhân cần phải làm phẫu thuật ngay, anh kí vào đây rồi đi nộp viện phí, theo dự đoán của tôi thì có hiện tượng xuất huyết trong ở não bộ, có thể sẽ để di chứng, ngoài ra gương mặt bị tổn thương khá nặng, cần phải làm phẫu thuật thẩm mỹ.

- Mọi viện phí tôi sẽ lo, còn khuôn mặt thì...

Hành lang vẫn tấp nập bệnh nhân và bác sĩ, y tá đang đi lại.

- Cậu chủ, cậu...

- Anh không cần phải nói, tôi làm việc trước nay chưa từng để mình chịu thiệt. Chỉ cần làm thế đã có thể cứu được mạng cô ta thì đã là quá hời cho cô ta rồi.

- Nhưng nếu...

- Không có nhưng gì cả, tôi sẽ tự có cách của mình.

- Còn nữa, lát nữa anh đem mọi giấy tờ tùy thân của cô ta đưa cho tôi.

- Việc này...

- Sao? Có chuyện gì không được? - Cậu nhướn mày.

- Tôi không phải có ý đó, chỉ là cậu định... làm gì với chúng?

- Tôi tự có dự định của mình.

Người tài xế chỉ biết lắc đầu, cậu chủ lúc nào cũng chỉ biết làm theo ý mình, mặc dù là một người tài giỏi nhưng luôn khi làm điều gì cũng chẳng bao giờ chừa cho người khác một đường lui, rồi có ngày cậu cũng sẽ bị tính cách này của cậu hại mà thôi.

- Anh ở lại đây đi, khi nào có tin tức gì thì báo lại với tôi.

- Để tôi đưa cậu về.

- Thôi khỏi, tôi tự lái xe về được.

- Vâng ạ, cậu chủ đi cẩn thận.

Cậu quay người bước đi, ngạo mạn, kiêu hãnh không ai sánh kịp.

Hôm nay vốn dĩ cậu đã mệt mỏi cả ngày, thế mà lại bị vướng vào chuyện này, thật là mệt. Cậu lái xe về thẳng căn biệt thự gần nhất.

Ném chiếc chìa khóa lên bàn, cậu đi thẳng lên tầng, bước vào nhà tắm.

Hơi nước bốc lên lớn vờn quanh nhà tắm, cậu bây giờ đã tỉnh táo không ít. Nhìn thẳng vào mình trong gương, cậu trầm mặc một lúc lâu.

Rốt cuộc là cậu đang làm gì thế này? Cậu cũng chẳng thể nào hiểu nổi bản thân mình nữa.

Quần khăn tắm quanh người, cậu bước ra khỏi nhà tắm, ngồi xuống giường, cậu bắt đầu sấy khô tóc mình.

Mọi chuyện đã bắt đầu, sẽ tiếp diễn ra sao sẽ do cậu quyết định, đến lúc kết thúc, sẽ chẳng còn gì đáng để bận tâm. Trước giờ cậu không phải là người sẽ hối hận vì quyết định của mình. Bởi vì cậu tin chắc được rằng cậu có thể kiểm soát được mọi việc theo ý mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tức Giận

"Rầm"

Tiếng đóng cửa làm cho người thư kí bên ngoài hoảng sợ, cô biết rằng, lúc này là lúc giám đốc đang tức giận.

Cuộc họp vừa nãy hẳn đã khiến giám đốc bị như thế. Cũng không có gì là khó hiểu cả, bản kế hoạch đề ra lần này của giám đốc thực sự quá mạo hiểm, bị phần lớn cổ đông không tán thành. Nếu thành công thì khỏi phải nói, nhưng một khi thất bại thì... Ai mà chả muốn kiếm được nhiều tiền, nhưng tâm lý đa số điều không muốn rủi ro quá lớn, xem ra lần này giám đốc cần phải có nhiều biện pháp thuyết phục hơn.

Cậu bực bội ném tập tài liệu lên bàn.

Vì chỉ là giám đốc nên quyết định của cậu còn bị vướng nhiều khó khăn với các đại cổ đông khác trong công ty.

Những lão già ấy chỉ biết đến lợi ích trước mắt mà không nhìn đến lợi ích lâu dài mà cậu đã vạch ra, đã thế còn...

Không thể như thế được, nhất định cậu phải thực hiện được kế hoạch này, có như vậy thì mới có thể nhanh tiến đến cái ghế tổng giám đốc mà cha cậu đang nắm giữ. Đến lúc đó, việc đầu tiên là phải cải tổ lại ban cổ đông, không thể để những lão già đó làm cản trở bước tiến của công ty được.

"Cốc... cốc...cốc..."

- Vào đi.- Giọng nói băng lãnh vọng ra từ phòng làm việc.

Cô thư kí biết lúc này không nên quấy rầy giám đốc nhưng vẫn phải nhắm mắt cầu mong trời phù hộ mà bước vào.

-Thưa giám đốc, tổng giám đốc muốn gặp anh.

-Ngay bây giờ?

-Vâng ạ.- Người thư kí lí nhí, không khí áp bức này thật muốn đè bẹp cô.

-Được rồi, cô ra ngoài đi.

-Vâng ạ.- Cô thư kí thở phào nhẹ nhõm đi ra.

-Khoan đã.

Tiếng gọi giật lại làm tim cô muốn rơi ra ngoài, không hay rồi!

-Cô làm lại bản kế hoạch này cho tôi, nhớ phải rõ ràng, chi tiết vào, ngày mai nộp lại cho tôi.

-Nhưng...- Thư kí như mếu nhìn cậu.

-Có chuyện gì không hài lòng?- Cậu nhướn cao mày tỏ vẻ uy hiếp.

-À không, không có gì cả.

Thư kí khóc không ra nước mắt bước ra ngoài, đã sắp hết giờ làm việc rồi, còn phải làm lại xấp tài liệu này để mai nộp cho giám đốc thì làm sao cô có thể về nhà. Đã thế đây lại là kế hoạch vừa bị phản đối của giám đốc, bây giờ làm lại cho thuyết phục, chẳng khác gì không cho cô đường sống. Nhưng mà nếu không làm thì cũng chỉ có đường chết.

Haizz, không biết tại sao mình lại khổ thế này. Xem ra hôm nay phải tăng ca rồi, mà chưa chắc đã có được bản kế hoạch đúng như ý muốn của giám đốc nữa.

Gần vua như gần cọp, dù bây giờ cậu chỉ mới là hoàng tử thôi cũng đủ cho cô cảm thấy mình đang gần hồ rồi.

-Bố gọi con.- Cậu ngồi xuống chiếc ghế dài trong phòng.

-Bản kế hoạch lúc này là do con làm?

-Đúng vậy.

-Ta biết con có tài, nhưng cần phải cân nhắc đến tính an toàn của kế hoạch, con làm như vậy hoàn toàn không có lợi cho vị trí sau này của con.

-Vậy chẳng lẽ con lúc nào cũng phải phục tùng đám cổ đông đó để lấy lòng họ sao.

-Đó là bước đệm vững chắc cho con ngồi vào vị trí tổng giám đốc này.

-Con tin tưởng bản kế hoạch của mình sẽ thành công, một khi thành công, bọn họ sẽ biết được con là người như thế nào.

-Con còn quá hiếu thắng, trên thương trường cần phải điềm tĩnh hơn nữa, biết giấu mình đúng cách.

-Con chỉ làm theo những gì con cho là đúng thời.

-Ta biết, nhưng đôi khi cần che giấu mình để đối phó với đối thủ của mình, hiện giờ con cũng biết có rất nhiều người nhắm vào vị trí này, chỉ cần con sơ sẩy một chút thôi cũng sẽ bị người ta làm to ra.

-Con không sợ.

-Haizz, rồi một ngày con sẽ hiểu. Bản kế hoạch đó tạm thời đừng nhắc đến nữa, con hãy tập trung vào những kế hoạch khác đi.

-Nhưng kế hoạch đó rất tốt.

-Tốt, nhưng rủi ro quá lớn.

-Đối với làm kinh doanh, lúc nào cũng có rủi ro cả.

-Nhưng đó là mức rủi ro cho phép.

-Không có rủi ro thì còn gì là thử thách nữa ạ?

-Rồi sẽ có lúc cho con thử thách, nhưng không phải lúc này.

-Bố...

-Thôi, không cần bàn thêm về chuyện này nữa, ta đã quyết định rồi, từ mai con hãy chuyển sang kế hoạch ở bờ biển phía nam đi, công việc bên đó khá là rắc rối đấy.

-Chỉ là chút tranh chấp nhỏ với địa phương thôi mà.

-Việc nhỏ không làm cho tốt thì sẽ dẫn đến việc lớn không thành, con nhớ lấy cho ta. Bây giờ ra ngoài đi.

Cậu biết không thể nào lay chuyển được ý kiến của bố mình bèn đứng dậy ra ngoài. Khi tay cậu đặt lên nắm đấm cửa, tiếng ông vọng ra.

-Bao giờ thì con về nhà?

-Không phải là bây giờ.- Cậu nhếch mép cười rồi bước ra ngoài.

Người đàn ông trong phòng tựa người ra đằng sau ghế, mắt nhắm hờ.

-Rồi một ngày con sẽ hiểu những gì mà bố mẹ làm chỉ là muốn tốt cho con mà thôi

Lại tiếng đập cửa thứ hai vang lên, xem ra lần này giám đốc tức giận không phải nhẹ. Cô thư kí thầm thương tiếc cho cái cánh cửa kia, lần nào cũng bị cậu trút giận lên.

Hừ, tại sao cậu làm gì, ông cũng không chịu tán đồng với cậu,lúc nào cũng ngăn cản, thay đổi, không bao giờ cho cậu như ý cả. Thật bức bối mà.

Tiếng điện thoại vang lên giữa căn phòng rộng lớn, cậu lấy điện thoại của mình ra rồi bắt máy.

- Có chuyện gì thế?

- Thưa cậu chủ, cô gái kia tỉnh rồi ạ.

Cô gái? Trong đầu cậu thoáng qua một số hình ảnh, cũng đã gần một tháng rồi, nếu anh tài xế không gọi cho cậu thì cậu cũng quên bằng đi cô ta rồi.

- Tỉnh rồi sao?

- Vâng ạ, nhưng...

Giám đốc từ trong phòng bước ra, có vẻ như rất vội, thư kí liếc nhìn đồng hồ, chỉ vài phút nữa thôi là tan làm rồi.

Cô đứng dậy chào cậu.

Cậu đi nhanh lướt qua người thư kí,sau đó dừng lại một chút, quay người lại.

- Bản kế hoạch đó không cần làm nữa đâu.

Bỏ lại cho cô một câu rồi đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tỉnh Dậy

Cậu lái xe vào bãi đậu xe của bệnh viện rồi nhanh chóng bước vào thang máy.

Bảng số chậm chạp nhảy lên từng chút, từng chút làm cậu cảm thấy vô cùng phiền chán. Tại sao cậu lại đến đây cơ chứ?

- Cậu chủ, cậu đến rồi.- Người tài xế vừa thấy cậu vội lại gần.

- Cô ta đâu?

- Ở bên trong ạ, các bác sĩ đang tiến hành kiểm tra.

Cậu nghe xong thì bước vội vào phòng.

Bên trong khung cảnh trắng toát, có một người con gái đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, gương mặt xinh đẹp, yêu kiều như tạc có chút trắng bệch, nhợt nhạt. Cái trán cao, cái mũi, gò má, cái miệng, tất cả xinh đẹp đến không thể nào tả nổi, trông cô chẳng khác nào tiên nữ làm người ta phải ngược nhìn, mê đắm.

Bước chân cậu chẳng thể di chuyển, chỉ biết đứng trân trân một chỗ nhìn vào gương mặt cô không chớp mắt.

Là gương mặt đó, gương mặt mà cậu luôn ao ước được sở hữu, giữ lấy bên cạnh mình, là gương mặt xinh đẹp, hoàn mỹ ấy.

- Cậu tới rồi đấy à?

Vị bác sĩ già nâng cao gọng kính đen của mình nhìn về phía cậu.

- Vâng, có chuyện gì thế ạ?

- Chúng ta ra ngoài nói một lát.

Sau khi dặn dò xong các bác sĩ còn lại trong phòng, vị bác sĩ kia đưa cậu ra ngoài.

- Theo tình hình chúng tôi quan sát, tình trạng nguy hiểm đã qua, nhưng vẫn chưa thể biết được di chứng sau này như thế nào,tạm thời thì có thể thấy được di chứng đầu tiên là mất trí nhớ.

- Mất trí nhớ?

-Đúng vậy.

-Vậy bao giờ thì cô ấy có thể hồi phục được trí nhớ.

-Điều đó thì chúng tôi chưa thể xác định được, tùy theo mỗi bệnh nhân mà thôi. Có thể là 1 tuần, 1 tháng, 1 năm, mà cũng có thể là cả đời cũng không thể nào nhớ được.

-Tôi hiểu rồi, thưa bác sĩ.

-Cách tốt nhất khiến cô ấy nhanh chóng khôi phục trí nhớ là nói đến nhiều chuyện trong quá khứ hay đưa cô ấy đến những nơi cô ấy thường hay đến lúc trước, có thể kích thích cô ấy từ từ nhớ lại.

-Thế còn di chứng nào khác không thưa bác sĩ?

-Hiện tại thì xem ra cô ấy chỉ bị mất trí nhớ thôi, nhưng nếu cô ấy cảm thấy khó chịu hay có gì bất ổn thì phải đưa đến bệnh viện kiểm tra ngay lập tức.

-Tôi biết rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép.

-Được, cậu đi đi, thời gian này nên chăm sóc cô ấy thật tốt để cô ấy nhanh chóng hồi phục sức khỏe.

Cậu đứng dậy chào bác sĩ rồi bước ra ngoài, tiến về phía phòng bệnh.

Lúc cậu định mở cửa phòng cũng đúng lúc đoàn bác sĩ bên trong đi ra, người tài xế đang nói lời cảm ơn với họ.

-Cậu chủ, cậu về rồi à.

Cậu chỉ gật đầu nhẹ rồi bước vào trong, ngồi xuống bên giường bệnh.

-Cô cảm thấy như thế nào rồi?

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt trong veo như làn nước nhẹ nhàng làm cậu có chút bối rối. So với cái thế giới mà cậu đang sống, chỉ có thủ đoạn và lừa lọc thì đôi mắt ấy như mang lại cho người đối diện một cảm giác thoải mái không thể nói thành lời. Giây phút nhìn vào đôi mắt ấy, cậu có chút muốn đắm chìm vào trong đó.

-Tôi không sao.- Giọng nói êm nhẹ, có chút trầm khàn vì lâu ngày không nói chuyện.

Cậu có chút hụt hẫng. Giọng nói này như nhắc nhở cậu, cô gái trước mặt không phải là cô gái kia.

-Không sao là tốt rồi, cô nghỉ ngơi nhiều vào.- Cậu quay mặt đi, có ý định rời đi.

-Khoan đã.

-Có chuyện gì sao?

-Tôi... tôi chỉ muốn biết... anh có quen tôi không.

Cậu nhếch mép cười khẽ, sau đó quay lại nhìn cô, tránh nhìn vào đôi mắt trong veo, sâu thẳm của cô.

-Đương nhiên tôi biết cô, nếu không tôi cứu cô để làm gì?

Giọng nói đầy vẻ giễu cợt khiến cô bất chợt rùng mình.

-Vậy... tôi là ai?

Đây là điều mà cô thắc mắc nhất.

Từ khi mở mắt ra, cô cảm thấy mọi thứ đều quá xa lạ, trong đầu chỉ là một khoảng trống. Cô không thể nào nhớ ra được mình là ai, tại sao lại ở nơi này. Cho đến khi các bác sĩ vào, cô mới biết hóa ra mình bị tai nạn phải vào viện, cũng quên sạch những kí ức trước kia.

Việc quên mất kí ức của mình khiến cô cực kì khó chịu, cứ như có một khoảng trống to không cách nào bù lấp được. Nó khiến cô hoang mang, sợ hãi.

Vì thế, khi người đàn ông trước mặt này nói biết cô, cô thực sự rất vui mừng, như tìm được tia sáng trong bóng tối đen. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông, chờ nghe câu trả lời của cậu mà không để ý thấy rằng người tài xế đang đứng phía sau hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ.

-Cô là Trần Gia Ngọc, là vị hôn thê của tôi- Nguyễn Thanh Khanh.

Nếu như cô đã quên hết mọi chuyện, cậu sẽ xây dựng lại một cuộc đời mới cho cô, để cô ở bên cạnh cậu.

Chương 4: Cuộc Sống Mới

Thanh Khanh ngồi trong phòng làm việc, lấy từ trong ngăn tủ ra một số giấy tờ. Đó là giấy tờ tùy thân của cô gái kia- Gia Ngọc.

Cậu nhìn vào bức hình chụp trên chứng minh của cô. Gương mặt không có gì đặc sắc, chỉ ở dạng ưa nhìn, điều đặc biệt chính là đôi mắt ấy, đôi mắt trong veo khiến người khác yêu thích, đôi mắt thuộc về riêng cô không ai có thể thay đổi.

Trong veo ư? Ở trong cái thế giới của cậu, liệu đôi mắt ấy có còn như lúc bây giờ?

-Làm cho tôi một số giấy tờ, ngày mai đem đến cho tôi.- Thanh Khanh nói vào trong điện thoại.

Cậu nhìn lại số giấy tờ kia một chút rồi ném đi.

An Nhiên, cái tên cũng thật ý nghĩa, nhưng cuộc đời cô rồi có thể như cái tên đó không?

-Cô Gia Ngọc, chúng ta đi thôi.- Người tài xế xách đồ giúp cô quay lại nói.

-Vâng, tôi biết rồi, làm phiền anh quá.

-Không sao, cô còn yếu, để tôi làm là được rồi.

-Anh ta không đến sao ă?- Cô luôn tìm kiếm bóng hình cậu từ lúc thu dọn đồ đạc.

Người tài xế ái ngại nhìn cô, cậu chủ làm như vậy thật sự không thể hiểu nổi, đến bây giờ cô ấy vẫn ngây ngô tin tưởng cậu chủ là chỗ dựa của mình.

-Cậu ấy bận nhiều việc lắm ă, để tôi đưa cô về trước.

-Tôi... thấy hình như... anh ấy không thích tôi thì phải?- Gia Ngọc cúi đầu nói.

-Làm gì có chuyện đó, chỉ là cậu chủ bận rộn quá mà thôi.- Người tài xế vô cùng đau lòng nói.

-Quan hệ giữa tôi và anh ấy trước kia cũng như vậy ă?- Cô tò mò.

-Thật ra thì... Mà thôi, chúng ta nhanh đi thôi.

Anh ta xách đồ ra xe rồi giục cô, Gia Ngọc bèn để nỗi bận tâm sang một bên bước nhanh theo anh. Cô không muốn người khác phải đợi mình.

Gia Ngọc mở cửa ngồi vào hàng ghế phía sau, im lặng không nói gì, người tài xế thì cũng chẳng biết nói gì, chỉ chuyên chú vào công việc của mình.

Cô ghé sát mặt vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật đang chạy lùi về phía sau.

Mọi thứ đều trở nên vô cùng xa lạ với cô, cậu là người duy nhất cô cảm thấy tin tưởng, là chiếc phao cứu sinh mà cô muốn bám vào. Sống mà không biết mình là ai, quan hệ với người khác như thế nào thật là một điều đáng sợ.

Những lời cậu nói, cô không hẳn tin hoàn toàn, nhưng vẫn lấy đó làm cơ sở đi vui đi bót nỗi hoang mang.

Chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà lớn, xem ra Thanh Khanh là một người giàu có, cô cũng có thể nhận ra ngay từ đầu qua trang phục cũng như cách hành xử của cậu.

Cô đứng như trời trồng trước tòa nhà lớn ấy. trong lòng cô cảm thấy nơi này hoàn toàn xa lạ, không có cảm giác "Nhà" như cậu đã nói.

-Cô Gia Ngọc, chúng ta vào trong thôi.

Người tài xế xách đồ đi vào trước dẫn đường cho cô, còn cô thì chỉ biết theo sau, vừa đi vừa nhìn quanh, đôi mắt ánh lên sự ngạc nhiên như đang đi khám phá một vùng đất mới.

Nơi này thật đẹp. hai bên con đường dẫn vào tòa nhà chính là những vườn hoa được chăm sóc rất cẩn thận, những khóm hoa hồng được chăm bón vô cùng kỹ lưỡng đang khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời. Xa xa là một cái hồ nhân tạo nhỏ, bên trong còn có hòn non bộ giả, cô nghĩ chắc chỗ đó để nuôi cá.

Tòa nhà lớn trước mặt mang đậm phong cách châu Âu cổ điển, phía bên trái có một giàn thường xuân rậm rạp che bóng mát, chỗ đó hình như là nơi dùng trà, cũng có thể là nơi làm việc ngoài trời lí tưởng.

Cô vẫn từng bước đi theo người tài xế, tòa nhà lớn như vậy nhưng hình như không có người, cô có chút khó hiểu. Hay là Thanh Khanh không thích có người ngoài sống cùng trong nhà. Vậy còn... người nhà cậu ấy thì sao?

Nghĩ đến đây cô bỗng cảm thấy căng thẳng, cô có quá nhiều điều không biết về cậu, hay chỉ là cô đang quên đi nên mới cảm thấy như vậy?

Người tài xế dừng trước cửa một căn phòng, đặt hành lí xuống, mở cửa phòng cho cô.-Cô Gia Ngọc, đây là phòng của cô.

-Đây là phòng tôi từng ở sao?- Cô hỏi.

-À... vâng- Người tài xế có chút lúng túng.

Cô đi vào bên trong, có lẽ là phòng của cô thật. Trên tường treo rất nhiều ảnh, trong đó đều là "cô", thế nhưng sao cô chẳng có chút thân quen nào hết thế này.

Cô nhìn chăm chăm vào một bức hình phóng to ở trên tường, rõ ràng cũng là gương mặt này nhưng cứ như cô đang nhìn người khác vậy, bản thân không thể nào giải thích nổi.

Tiếng động làm cô giật mình quay đầu lại, người tài xế đã đặt xong đồ đạc của cô trong phòng.

-Anh cứ để đó cho tôi, tôi sẽ tự sắp xếp.

-Vậy thì... cô cứ đi nghỉ trước đi, chừng nào thấy khỏe hơn thì sắp xếp sau.

-Tôi biết rồi, cảm ơn anh.- Cô nhẹ mỉm cười, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến người khác mê muội.

-Vậy... tôi xin phép.

-Chào anh.- Cô cúi đầu chào lịch sự.

Đóng cửa phòng lại, cô tiếp tục nhìn quanh một lần nữa. vẫn cái cảm giác xa lạ ấy chiếm cứ tâm trí cô, không có một chút an toàn hay âm áp nào cô có thể cảm nhận được từ nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Băn Khoản

Trời cũng đã tối, cô ngồi thu người trên chiếc ghế dài trong phòng khách.

Đến bây giờ Thanh Khanh vẫn chưa về đây, cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cô quả thật có cảm giác không an toàn bao trùm.

Tiếng xe dừng lại trước cổng, sau đó có tiếng xe chạy vào trong gara bên cạnh.

Cô vội vàng đứng dậy. Cậu đã về rồi sao?

Đúng như cô dự đoán, cánh cửa căn nhà mở ra, sau đó là cậu bước vào. Thanh Khanh dừng lại trước nhà, tháo đôi giày đen ra, thay dép đi trong nhà rồi nhìn về phía cô. Từng động tác đều toát ra vẻ khoan thai, nho nhã.

-Anh về rồi à?

-Ừ.

Cậu lạnh nhạt trả lời rồi đi thẳng lên tầng bỏ mặc cô đứng một mình ở đó.

Lúc đi ngang qua người cô, Gia Ngọc có thể ngửi thấy mùi rượu lưu trên người cậu, hẳn là mới đi tiếp đối tác về? Không biết cậu uống có nhiều rượu không, trông sắc mặt có vẻ mệt mỏi.

Cậu là người duy nhất mà cô tin tưởng nên cô vô thanh vô tức lo lắng cho cậu.

Gia Ngọc định làm một chút trà giải rượu cho Thanh Khanh bèn đi vào trong bếp. Nhưng gian bếp rộng lớn thế này khiến cô có chút lúng túng, những thứ cô cần cô chẳng biết vị trí ở đâu nên cứ loay hoay lục lọi trong bếp.

"Choang"

Từ trên phòng, cậu vừa mới nói lỏng chiếc cà vạt, đang tính thay đồ thì nghe tiếng đổ vỡ từ dưới nhà.

Lại chuyện gì nữa đây? Cậu đang rất mệt, tiếng chói tai khiến cậu cảm thấy vô cùng bức bối.

Thanh Khanh bước xuống tầng, men theo đường cầu thang nhìn vào trong bếp, chỉ thấy cô gái kia đang ngồi nhặt nhanh từng mảnh vỡ trong bếp.

-Cô đang làm gì thế?- Giọng nói chưa đầy phiền chán.

Gia Ngọc bị giật mình, không cẩn thận bị một mảnh vỡ cửa vào tay.

-Em... em xin lỗi.- Cô lí nhí.

-Cô làm gì trong bếp thế?

-Em... em thấy anh uống rượu... nên muốn pha một ít trà giải rượu cho anh... nhưng em tìm khắp nơi không thấy mặt ong đâu cả.

-Trong nhà không có mặt ong, có cái gì thì cứ hỏi tôi.

-Em chỉ muốn anh thoải mái hơn thôi.

-Không cần đâu, cô như vậy càng khiến tôi mệt hơn thôi.

-Em thực sự xin lỗi.- Cô cúi gầm mặt xuống.

Thanh Khanh không nói gì nữa, bỏ lên phòng, Gia Ngọc thấy vậy cúi xuống tiếp tục dọn mảnh đĩa vỡ. Lúc này cô mới thấy ngón tay mình đang chảy máu, cảm giác đau bây giờ mới dần xuất hiện.

Cô cũng không dám lên hỏi cậu xem hòm thuốc ở đâu, chỉ có thể rửa sơ vết thương rồi giữ chặt ngón tay cho máu không chảy nữa, sau đó mới tiếp tục dọn dẹp.

Thanh Khanh trở lại phòng, nằm luôn trên giường, khẽ nhắm mắt lại.

Nhiều lúc nhìn gương mặt cô, cậu lại không kìm lòng được nghĩ đến người kia, thế nhưng cậu biết, mọi hành động việc làm của cô đều khác hẳn với người kia. Cậu có thể thấy được sự lo lắng của cô dành cho mình.

Thế nhưng cậu vẫn không thể không có thái độ bài xích. Giống như phát hiện ra món đồ mình vẫn ăn luôn có khẩu vị đó, một ngày nào đó, vẫn đồ ăn đó nhưng khẩu vị đã thay đổi. Mặc dù có ngon hơn, tốt hơn nhưng vẫn nhớ đến cái cũ, vẫn cảm thấy không quen.

Gia Ngọc dọn dẹp xong thì trở về phòng, cô cố gắng đi thật khẽ khàng, không muốn làm phiền cậu nữa. Theo như lời người tài xế đã nói thì phòng cậu ở đối diện với phòng cô, tức là cậu hiện giờ chỉ cách cô một cánh cửa kia mà thôi.

Thế nhưng sao cô thấy khoảng cách hai người lại xa đến vậy.

Rốt cuộc trong đoạn kí ức kia, chuyện gì đã xảy ra? Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được thái độ của cậu đối với cô, không hề giống các cặp đôi sắp cưới khác.

Hay là cô và cậu bị ép cưới?

Cô gạt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu. Theo lời cậu nói thì cô chỉ là một cô gái bình thường, không còn cha mẹ, chỉ có thể nương tựa vào cậu, thế thì sao có thể gọi là ép buộc được chứ.

Vậy thì rốt cuộc là lí do ở đâu?

Hay là tại cô đã từng làm sai gì nên cậu mới ghét bỏ cô như vậy?

Cô mở cửa phòng, ngồi trên chiếc giường xa lạ, thu người lại nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Hôm nay trời rất đẹp, mặt trăng tròn tỏa sáng khắp nơi, cái ánh sáng mang đến cho cô cảm giác lạnh lạnh, cô độc.

Đến bao giờ cô mới có thể lấy lại kí ức trước kia, đến bao giờ thì cô mới có thể sống như trước kia, bởi vì bây giờ cô cảm thấy cứ như mình đang sống cuộc đời của người khác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sự Cố

Hiện tại thì Gia Ngọc vẫn ở trong tòa nhà này một mình. Thanh Khanh luôn đi làm từ lúc sáng sớm, đến tối muộn mới về. Nhiều lúc cô cũng muốn đi làm nhưng cậu luôn lấy lý do cô cần tỉnh dưỡng nên không cho cô đi làm, cô chỉ có thể hàng ngày ở trong phòng mà thôi.

Thật chẳng khác gì bị giam cầm vậy.

Gia Ngọc ngồi trong phòng, thấy trên bàn có một chút giấy tờ, cô nổi hứng tìm một cây bút chì rồi cặm cụi vẽ vời.

Gia Ngọc tập trung làm mà quên cả thời gian, chưa bao giờ cô cảm thấy thoải mái và hứng thú như thế kể từ khi tỉnh dậy.

Thấm thoát thời gian trôi qua, đến khi bụng kêu ọc ọc thì cô mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ.

Đã quá giờ ăn trưa rồi.

Cô để chiếc bút xuống, vươn vai cho đỡ mỏi rồi bước ra ngoài, xuống bếp làm chút đồ ăn.

Cô cảm thấy hình như mình không bao giờ ngược đãi bản thân, chỉ cần đói thì sẽ ăn, mệt thì sẽ nghỉ, nhưng những khi có cậu thì lại khác, tâm tư của cô lúc nào cũng đặt ở trên người cậu thôi.

Trong tủ lạnh đã hết đồ ăn, cô cảm thấy ở nhà cũng chán nên ra ngoài mua đồ ăn, sẵn tiện đi siêu thị một chuyến.

-Cô Gia Ngọc, cô muốn đi đâu sao?- Người tài xế thấy cô ra ngoài thì hỏi.

-Tôi chỉ muốn đi siêu thị mua chút đồ thôi ạ.- Cô mỉm cười nhẹ nhàng trả lời.

-Để tôi đưa cô đi.

-Không cần đâu ạ, nơi đây là trung tâm nên siêu thị rất gần đây, tôi đi một mình được rồi.

-Vậy... -Người tài xế có chút khó xử.

-Không sao đâu mà, tôi ở trong nhà mãi cũng sắp mốc meo lên rồi

Cô tươi cười trấn an người tài xế, mà cũng đúng như lời cô nói, suốt ngày cô chỉ ở trong nhà chẳng đi đâu cả, quả thực là vô cùng buồn chán.

Người tài xế biết tâm tư của cô nên cũng không muốn ngăn cản cô, đành để cô đi, còn dặn dò cô nhớ về sớm.

Cô vui vẻ chào anh rồi bước đi.

Lúc vừa chuyển đến đây, Thanh Khanh đã đưa cho cô một chiếc thẻ, cô cảm thấy không nên dùng tiền của cậu, nhưng hiện tại cô chưa có tiền đành dùng tạm vậy, khi nào cô đi làm rồi thì sẽ trả cho cậu sau.

Người tài xế nhìn bóng lưng của Gia Ngọc đi xa thì chỉ biết thở dài, anh biết cô phải sống như vậy là khổ cho cô, thế nhưng cậu chủ của anh lại...

Haizz, một cô gái tốt như vậy, sao cậu chủ có thể làm như vậy được chứ.

Gia Ngọc ghé vào quán ăn nhỏ bên đường, gọi một bát bún rồi ăn, cô cảm thấy mình đói lắm rồi, ăn bún thấy rất ngon miệng.

Cô cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc, hình như trước đây cô cũng hay ngồi quán ven đường ăn như thế này thì phải.

Trong đầu bỗng lướt qua vài hình ảnh, tiếng cười nói vang vọng bên tai, thế nhưng toàn là những giọng nói, gương mặt xa lạ, cô không nhìn thấy cô trong những người đó.

Con đau đầu ập đến làm cô muốn ngộp thở, mọi thứ trước mắt tối sầm lại.

Cô chỉ có một cảm giác, đầu cô đau quá, cứ như có ai đó dùng búa đánh vào đầu của cô vậy...

-Cô ấy đâu rồi?- Giọng nói đầy tức giận vang lên khắp căn phòng.

-Cô Gia Ngọc nói muốn đi siêu thị một chút ạ.

- Cô ấy đi bao lâu rồi?

- Thưa cậu chủ, tính ra thì cũng khoảng 3 tiếng đồng hồ rồi ạ.

Hôm nay Thanh Khanh tan làm về sớm, bước vào nhà đã không thấy cái thân ảnh nhỏ bé quen thuộc kia, cậu cảm thấy có chút hụt hẫng. Bao nhiêu ngày qua, cậu luôn biết cô vẫn đợi cậu về cho dù là đến tối muộn, có nhiều lúc cậu thấy cô ngồi ngủ gật trên ghế, thế nhưng cậu vẫn cố tình đóng cửa thật mạnh để làm cô thức dậy, nhắc nhở rằng cậu đã về, bây giờ không thấy có chút không quen.

Cậu gọi điện thoại cho cô, lúc này mới nhận ra, mình không hề lưu số của cô vào điện thoại.

- Anh gọi cho cô ấy chưa?

- Cô Gia Ngọc không mang theo điện thoại ạ.

- Chết tiệt.- Cậu bức bối, rốt cuộc thì cô đi đâu rồi?

Một người mất trí nhớ như cô, lại không quen thuộc nơi đây có thể đi được những nơi nào?

Cô dần mở mắt ra, lại mùi thuốc khử trùng đã quá quen, cô lại vào bệnh viện sao.

- Cô tỉnh rồi à?- Một vị bác sĩ còn trẻ thấy cô tỉnh dậy thì mỉm cười nói.

- Sao tôi lại ở đây?

- Cô được đưa vào đây sau khi bị ngã ở tiệm ăn của người ta, làm người ta hoảng sợ không biết liệu thức ăn của mình có vấn đề gì không nữa chứ.- Vị bác sĩ kia cười đùa.

- Tôi làm họ lo sợ rồi.

- Cũng không trách cô được, mấy quán ven đường đó bây giờ cũng không phải không có những chuyện đó xảy ra.

Cô trầm mặc không nói gì.

- Cô cảm thấy thế nào rồi?

- Lúc trước khi ngã thì tôi cảm thấy rất đau đầu, bây giờ thì ổn rồi.

- Cô vừa trải qua một cuộc phẫu thuật não phải không?

- Vâng, cũng được một tháng rồi ạ.

- Theo hình chụp CT thì cô phục hồi khá tốt, nhưng vì bị thương ở não nên có thể có di chứng, cô nên quan tâm sức khỏe của mình, nếu có gì bất ổn thì phải đến bệnh viện kiểm tra ngay.

- Vâng ạ.

- Cô có vẻ rất nghe lời nhỉ?- Người bác sĩ trẻ mỉm cười nhìn cô.

- Lời bác sĩ thì phải nghe theo chứ ạ.- Cô cúi thấp đầu lí nhí nói.

- Tôi tên Minh Lâm, bác sĩ khoa thần kinh của bệnh viện này.

- Tôi tên là Gia Ngọc.

- Nếu cô có gì khó chịu có thể tìm tôi để khám.

- Như vậy... có phiền anh không?

Minh Lâm bật cười, người ta thì chỉ mong quen biết bác sĩ để có thể nhờ vả, còn cô gái này thì lại ngại làm phiền bác sĩ. thật là một cô gái thú vị.

- Tôi ở đây bao lâu rồi?- Cô bỗng hốt hoảng.

- Từ lúc nhập viện đến bây giờ là 3 tiếng đồng hồ.

- 3 tiếng.- Cô lại càng hoảng hơn.

Cô không mang theo điện thoại, chắc giờ này Thanh Khanh đã về rồi.

-Anh cho tôi mượn điện thoại một lúc được không?- Cô hồi,dôi mắt trong veo khiến Minh Lâm như đắm chìm

-Được thôi.

Minh Lâm lấy điện thoại của mình đưa cho cô. Cô vội bấm số điện thoại, điều cô học khi biết mình bị mất trí nhớ chính là học thuộc số điện thoại của Thanh Khanh.

Điện thoại mất một lúc mới kết nối.

-Thanh Khanh, là em..

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bạn Mới

Thanh Khanh vừa nghe thấy giọng nói của cô, tâm trạng thấp thòm không yên cũng lắng xuống không ít, nhưng ngay lập tức sau đó, cơn tức giận lại ngập tràn.

-Cô đi đâu cả buổi chiều thế hả?

Tiếng nói của Thanh Khanh tựa hồ muốn xuyên thủng lỗ tai cô.

-Xin lỗi, xin lỗi, là lỗi của em.- Cô rối rít xin lỗi.

-Tại sao cô không mang theo điện thoại, nếu muốn tìm cô thì phải làm thế nào?

Thanh Khanh hình như vẫn chưa hạ hỏa, giọng nói rất bức tức khiến cô cũng hoảng sợ. Mặc dù thường ngày cậu rất lạnh nhạt với cô nhưng cũng chưa bao giờ lớn tiếng với cô như vậy.

-Này anh.- Cô chưa biết phản ứng ra sao thì điện thoại đã bị đoạt lấy.- Đối với người bệnh không được lớn tiếng như vậy.

-Người bệnh?- Thanh Khanh sững sốt, sao cô lại ở bệnh viện rồi.

-Đúng vậy, anh làm như thế là không đúng.

-Cô ấy đang ở trong bệnh viện?

-Đúng vậy, tính đến thời điểm này thì đã 3 tiếng đồng hồ rồi, vậy mà anh đến bây giờ mới quan tâm đến sao.

-Cô ấy đang ở bệnh viện nào?

-Bệnh viện trung tâm, khoa thần kinh.

-Tổ sẽ đến đó ngay.

Thanh Khanh dứt lời rồi đập máy, cầm theo chiếc chìa khóa trên bàn rồi đi ra ngoài.

--Xin lỗi đã xen ngang vào cuộc nói chuyện của cô.- Minh Lâm nhìn Gia Ngọc nói.

-À không, chỉ là...

-Cô sợ anh ta lo lắng cho mình nên cố tình giấu phải không?- Minh Lâm hoàn toàn nhìn thấu tâm tư của cô.

Gia Ngọc thật sự cũng có ý đó, bây giờ hẳn là cậu đã mệt mỏi sau giờ làm việc rồi, cô không muốn gây cho cậu nhiều phiền phức.

-Cô cũng không nên để mình chịu ủy khuất như vậy chứ, để anh ta trách mắng mình mà không có một câu giải thích.

-Là tôi đã làm cho anh ấy lo lắng.

-Không biết phải nói sao với cô nữa.- Minh Lâm thở dài.

Gia Ngọc lại lâm vào trầm mặc, Minh Lâm kéo chiếc ghế ra ngồi xuống bên cạnh cô.

-Cô rất quan tâm đến anh ta?

-Tôi... chỉ là...- Hình như là vậy.

-Anh ta có quan tâm đến cô không?

Chuyện này...

-À, hình như tôi hỏi quá nhiều rồi.- Minh Lâm ngả người ra đằng sau, nở một nụ cười nhẹ.

-Xin lỗi, tôi không có trách anh đâu.- Gia Ngọc luống cuống.

Cô gái này thật thú vị, vừa xinh đẹp lại rất thuần khiết.

-Là tôi tự thấy vậy thôi.

-Tôi thật sự không có ý đó đâu.

-Tôi biết.- Minh Lâm lại nở một nụ cười, vừa như an ủi, vừa như vì bị cô làm cho bật cười.- Chúng ta làm bạn được không?

-Làm bạn?- Cô tròn mắt ngạc nhiên.

-Ừ, chẳng lẽ không được?

-Không phải vậy, chỉ là...- Có hơi bất ngờ.

-Tôi thấy chúng ta nói chuyện rất hợp với nhau, làm bạn cũng không tồi.

-Tôi...- Cô cảm thấy hơi khó xử.

-Tôi trông có vẻ xấu xa lắm sao?

-Không phải vậy.

-Thế trông tôi giống đang dụ dỗ trẻ em lắm sao?

-Không phải.- Cô lại lắc đầu.

-Thế sao trông cô nhìn tôi như thể nhìn kẻ xấu thế nhỉ?- Minh Lâm làm ra vẻ suy tư.

-Không có, tôi không có nghĩ anh như vậy, thật đấy.

-Ha ha.

Thái độ của Gia Ngọc thật khiến anh cảm thấy buồn cười, cô quả thật rất đáng yêu.

-Đây là danh thiếp của tôi, cô giữ lấy đi, nếu có việc gì cần giúp đỡ cứ tìm tôi là được.

-Như vậy có phiền anh quá không?

-Không sao đâu, chúng ta là bạn mà.

Gia Ngọc hết nhìn tấm danh thiếp trong tay vừa đưa mắt nhìn anh.

-Tôi bây giờ phải đi thăm bệnh nhân của tôi rồi, gặp lại sau nhé.- Minh Lâm mỉm cười đứng dậy.- Tất nhiên là tôi mong không phải gặp lại trong này đâu.

Anh nháy mắt nhìn cô đầy ẩn ý rồi bước đi. Gia Ngọc ngây ngốc nhìn chăm chăm cửa ra vào. Vừa rồi có chuyện gì vậy, bỗng nhiên có một bác sĩ đến khám bệnh cho cô rồi kết bạn cùng cô, có nhanh quá không vậy.

Trong lúc cô đang ngồi thừ ra thì tiếng đập cửa kéo cô trở lại thực tại. Không ai khác là Thanh Khanh.

-Sao cô lại ở trong này?- Cậu không nên nổi sự bức tức.

-À, em bị ngã trên đường... nhưng bây giờ không sao rồi, em cảm thấy rất khỏe.- Cô tươi cười ra vẻ mình không sao.

-Thật sự?- Cậu xác định.

Cô gật đầu như giả vờ.

- Vậy thì nhanh về đi.

Cậu quay người bước đi, cô cũng vội vàng leo xuống giường bệnh đuổi theo cậu. Mọi thủ tục giải quyết nhanh chóng, suốt quá trình, cô chỉ cúi đầu im lặng, cô biết cậu bây giờ đang cảm thấy tức giận.

- Người đàn ông lúc này là ai? - Thanh Khanh lạnh lùng hỏi.

- À.- Cô ngẩng đầu lên.- Là vị bác sĩ khám bệnh cho em.

Nhìn gương mặt cô, cậu bỗng chốc thấy tâm tình lại trầm xuống.

- Lần sau nhớ cảm theo điện thoại.

- Vâng ạ.

Chiếc xe về đến cổng, người tài xế thấy vậy vội vàng ra nghênh đón.

- Cô Gia Ngọc, cô đi đâu cả buổi chiều thế? - Tài xế ân cần hỏi, anh rất có hảo cảm với cô gái này.

- Tôi xin lỗi.

- Không có gì, cậu lái xe vào trong đi.- Thanh Khanh dặn dò xong bỏ đi trước.

- Vâng ạ.- Anh quay sang Gia Ngọc.- Cô vào nghỉ ngơi đi.

- Tôi vào đây ạ.- Cô cúi đầu chào anh rồi đi vào.

Người tài xế nhìn theo bóng lưng cô chỉ biết thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hoang Mang

Cô đứng ngoài cửa phòng cậu, trên tay cầm một ly trà hoa cúc. Cô đang lưỡng lự không biết có nên gõ cửa phòng hay không, cô sợ lại làm phiền đến cậu.

“Cạch”

Tiếng cửa mở ra làm cô có chút giật mình.

- Cô đứng đây làm gì vậy?

- À... tôi pha một ly trà cho anh.

Thanh Khanh nhìn ly trà trên tay cô, hẳn là đứng lâu lắm rồi, thấy nó đã không còn hơi nóng nữa.

- Sao cô không gõ cửa? - Thanh Khanh nhíu mày.

Thấy cậu như vậy, Gia Ngọc bỗng cảm thấy có lỗi, hình như cô lại làm sai điều gì rồi.

- Em... em sợ làm phiền đến anh.

Thanh Khanh cầm ly trà lên, uống cạn một hơi rồi đặt tách trà lại vào khay.

- Xong rồi, cô có thể đi. À, tôi cũng không thích uống trà, lần sau cô đừng làm như vậy nữa.

Nói xong, cậu quay lại vào phòng đóng cửa lại.

Gia Ngọc đứng bên ngoài, từ cười gượng bản thân mình. Mây đang mong đợi điều gì chứ, một lời cảm ơn, một lời quan tâm ư?

Những ngày qua, cô có thể cảm nhận thấy rõ, quả thật Thanh Khanh nhìn mình rất không thuận mắt, vậy tại sao còn để mình ở đây làm gì? Cô thật không hiểu. Nhiều khi cô rất muốn nhớ lại quá khứ của mình để xem rốt cuộc thì chuyện giữa hai người là như thế nào, cô cảm thấy có chút không ổn trong lời cậu kể với cô nhưng cô không dám hỏi cậu. Mà hình như cậu cũng cố tránh đề cập đến vấn đề đó, điều này khiến cô hoài nghi nhưng chỉ có thể hoài nghi mà không thể làm rõ.

Thanh Khanh đóng cửa phòng lại, thế nhưng cậu vẫn đứng ngay cửa nghe tiếng bước chân của cô xa dần mới trở lại bàn làm việc của mình.

Trong bữa cơm tối nay, rõ ràng Gia Ngọc đã rất cố gắng cư xử thật tốt, hẳn là vì thấy cậu đang tức giận nên cô làm như vậy.

Thế mà, cậu vẫn không tài nào thay đổi thái độ được, nhìn cô, cậu vẫn luôn bị ám ảnh bởi chuyện kia.

Dẫu biết như vậy là bất công với cô nhưng cậu vẫn không thể ngăn cản được cảm xúc của mình, vẫn đối với cô rất tệ.

Ban đầu cậu để cô lại bên mình cũng là vì chứng tỏ mình, hơn nữa, còn vì... Bây giờ, có đôi khi cậu nghĩ, lúc đó quyết định vậy là đúng hay sai?

Mỗi lần nhìn vào đôi mắt trong veo kia của cô, cậu lại cảm thấy hình như mình đã phạm vào một sai lầm nào đó.

Không thể được, cậu lập tức gạt bỏ đi suy nghĩ trong đầu, từ trước tới giờ Thanh Khanh cậu là người chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình, sao cậu lại có suy nghĩ như vậy chứ.

Cậu đã cứu sống cô, cho cô sống trong một tòa nhà lớn, không lo ăn lo mặc, như vậy là đã quá hời cho cô ta rồi, một chút chuyện này có đáng là gì cơ chứ.

Cậu không sai. Chỉ là, hình như thái độ cậu nên thay đổi một chút thì sẽ tốt hơn.

Gia Ngọc trở về phòng mình, ngồi vào bàn, cô lại trút hết nỗi buồn vào những bản vẽ. Cô nhận ra, cô rất thích thiết kế trang sức, mỗi lần đặt tay vào việc này hầu như mọi thứ đều rất thoải mái, không có chút xa lạ, giống như trước đây cô đã làm rất nhiều lần. Mỗi lần nhìn vào thành quả của mình, tâm tình lại khá lên một chút, thật tốt.

Những mẫu vẽ trên tay cô cũng có vẻ rất quen thuộc nhưng cô không thể nào nhớ ra được.

Theo lời của Thanh Khanh thì cô chỉ là thư kí của cậu thôi, thế thì việc cô có thể thiết kế cậu cũng không biết chăng?

Gia Ngọc thả chiếc bút trên tay xuống, hài lòng nhìn tác phẩm của mình. Sợi dây chuyền trên giấy là cô lấy cảm hứng từ ánh trăng, mang chút cô đơn, chút trong sáng. Sợi dây này rất hợp với tâm trạng của cô lúc này.

Mai là bắt đầu một ngày mới, liệu với cô có phải là một khởi đầu mới không?

Cô quay người lại nhìn cửa phòng, bên kia phòng, Thanh Khanh đang làm gì? Cậu có còn đang thức khuya làm việc không?

Nhiều đêm cô giật mình thức dậy, bước ra ngoài, cô vẫn thấy phòng cậu còn sáng đèn, thức khuya không tốt cho sức khỏe, vì vậy hôm nay cô đã pha cho cậu một ly trà hoa cúc để cậu dễ ngủ hơn, cũng có thể thư giãn tinh thần.

Vậy mà, cậu hình như không thích.

Mà chính xác hơn là, hình như mọi điều cô làm cậu đều không thích.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đi Làm

Hôm nay là ngày cô chính thức “đi làm lại”, theo như lời Thanh Khanh nói.

Vì thế nên hôm nay cô cố ý dậy thật sớm làm bữa sáng cho cô và cậu cùng ăn. Mặc dù sẽ có người đem bữa sáng đến, hơn nữa cũng có người giúp việc theo giờ, nhưng cô vẫn muốn làm gì đó cho cậu.

Thanh Khanh chuẩn bị xong mọi thứ thì xuống tầng, hẳn là bữa sáng đã chuẩn bị xong. Cậu nhớ hình như mình đã nói với Gia Ngọc rằng hôm nay cô đi làm, vì thế, dự tính cùng cô ăn sáng xong rồi đi luôn.

Bữa sáng chuẩn bị sẵn cũng không tệ, chỉ có điều, cậu thỉnh thoảng vẫn hay bỏ bữa vì không có ai ăn cùng, cũng vì một phần cậu không biết nấu ăn, cả người kia...

Thanh Khanh nhủ mày, lại suy nghĩ đi đâu nữa rồi.

Cậu chỉnh lại cà vạt, bước chậm chậm xuống tầng. Mọi khi Gia Ngọc dậy rất sớm nên cậu cũng không cần phải gọi cô dậy.

Nghe tiếng lách cách trong bếp, cậu có phản hiếu kì. Theo cậu biết thì căn bếp này chưa có người nào đụng tới. À, phải rồi, trừ lần cô làm vỡ bát đĩa trong đó.

Gia Ngọc bày đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, nhìn thành quả của mình, cô cảm thấy thật hài lòng nở một nụ cười.

Mấy ngày nay ở nhà rảnh rỗi, cô lục đục trong bếp, cố gắng ghi nhớ từng thứ dụng cụ để ở đâu để có thể sử dụng thành thạo. May mà không làm vỡ đồ gì khác.

-Em biết nấu ăn từ lúc nào thế?- Thanh Khanh tươi cười đặt chiếc cặp xuống cái ghế bên cạnh, ngồi xuống bàn ăn rồi nói với cô.

Một bàn thức ăn nóng hổi thế này làm cậu có cảm giác ấm áp của gia đình, bao lâu rồi cậu chưa ăn một bữa cơm như thế này nhỉ? Từ trước tới giờ, chỉ toàn là những bữa ăn trên bàn tiệc, hơn nữa lại phải tiếp đối tác, chẳng bao giờ cảm thấy thoải mái.

Thấy cậu có vẻ thích, trong lòng cô vui mừng, lại cảm thấy hơi lạ bèn hỏi lại.

-Trước kia em chưa bao giờ nấu cho anh ăn ư?

Đôi tay đang cầm thìa của cậu khựng lại trong giây lát, nhưng sau đó, cậu lấy lại vẻ bình tĩnh, gấp thức ăn cho vào miệng.

-Hình như chưa.

Thức ăn cô làm tuy không đặc sắc như món ăn ở nhà hàng nhưng cũng rất hợp khẩu vị của cậu, thanh đạm mà không bị ngấy vì dầu mỡ, hơn nữa nhìn qua, cậu cũng biết bữa ăn này rất giàu dinh dưỡng, nếu không để tâm hẳn sẽ không làm được như vậy.

-Thế thì sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh ăn.

-Không cần đâu, tôi còn đi tiếp đối tác, chẳng về đâu.

Giọng cậu lại trở về vẻ lạnh lùng lúc đầu, sự thay đổi quá nhanh khiến cô cảm thấy ngỡ ngàng. Chẳng phải mới vừa rồi cậu còn rất vui vẻ đó sao?

-Em ăn đi, không muốn đi làm à?

-À, vâng.

Cô ngồi đối diện cậu, cúi gằm mặt mà ăn. Hình như cô chưa bao giờ dám nhìn vào mắt cậu. Đôi mắt của cậu đen láy, toát ra vẻ kiên định, lạnh lùng, mỗi lần nhìn cô khiến cô cảm thấy lạnh lẽo.

Đây đâu phải cảm giác nên có đối với vị hôn phu của mình?

Cô cũng không thể hiểu được làm sao.

Ở công ty.

Thư kí nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi chỗ bàn làm việc ở trước mặt mình, Phương Mai cô thật không hiểu nổi giám đốc của mình đang làm gì.

Hôm qua, cô đang ngồi làm việc thì bỗng nhiên thấy người ta đem bàn làm việc mới vào, đặt ở phía đối diện với cô. Còn đang định hỏi xem họ có nhầm không thì thấy giám đốc bước ra, hướng dẫn họ đặt sao cho đúng ý cậu.

Mãi đến khi đã đặt xong bàn ghế, Thanh Khanh mới chú ý đến Phương Mai đang nhìn chăm chăm mình.

-Cô nhìn tôi như vậy có ý gì?- Cậu kéo cô về thực tại.

-À, tôi xin lỗi.- Cô bối rối.- Nhưng giám đốc đặt bàn làm việc ở đó cho ai vậy ạ?

-À, tôi cũng đang định nói với cô, mai sẽ có một người tên Gia Ngọc đến đây làm trợ lí thư kí cho cô. Cô nhất định phải nói rằng trước đây cô ấy từng làm việc ở đây, cũng không được nói gì lung tung, chỉ cần chỉ cho cô ấy những việc cần làm là được.

Điều đầu tiên Phương Mai nghĩ đến là, giám đốc muốn đem nhân tình đến công ty. Nhưng ngay sau đó, cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó đi. Giám đốc là ai chứ, một người lạnh lùng, bộ mặt lúc nào cũng như cảnh báo không ai được lại gần thì làm sao có thể làm chuyện như vậy được. Đương nhiên những lời này cô chỉ dám nghĩ trong đầu.

-Tôi biết rồi.- Cô gạt đầu.

Hôm nay gặp mặt cô ấy rồi, cô cảm thấy việc cô gái này là nhân tình của giám đốc hình như cũng không hẳn không có lí.

Quả thật là một cô gái đẹp, ngũ quan đều xinh đẹp đến mức khiến người khác không muốn rời mắt, hơn nữa, tính cách cũng rất dễ chịu không có vẻ tiểu thư như cô từng tưởng tượng.

Gia ngọc rất biết điều, điều gì không hiểu không biết thì hỏi cô, nhìn thái độ ngại mình làm phiền người khác của cô gái này khiến Phương Mai rất có hảo cảm. Chỉ có điều, Gia Ngọc hỏi cô một câu rất khó hiểu.

- Trước kia em từng làm ở đây phải không chị, sao em thấy mọi thứ xa lạ quá vậy ạ?

Cô chỉ cười trừ bảo cô cố gắng làm việc, giám đốc đã bảo cô không được nói lung tung, cô cũng không dám làm trái lệnh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trêu Đùa

Gia Ngọc đem một tách trà hoa cúc vào cho Thanh Khanh.

- Làm việc thế nào rồi? - Thanh Khanh vẫn không rời mắt khỏi máy tính.

- Rất tốt ạ.

- Có gì không hiểu hay không biết thì cứ hỏi thư kí Mai, cô ấy sẽ hướng dẫn cho em.

- Em biết rồi ạ, anh đừng lo.

Thanh Khanh cảm cốc trà lên uống, nuốt được một ngụm, anh để tách trà xuống ngẩng lên nhìn cô.

- Cái anh muốn là cà phê.

- Nhưng cà phê không tốt cho sức khỏe, hơn nữa, anh phải làm việc như thế, uống nhiều cà phê rất có hại.

- Không uống cà phê thì làm sao có thể tập trung được.

- Trà hoa cúc cũng có thể giúp anh tập trung được mà, hơn nữa giúp đầu óc tỉnh táo, buổi tối cũng sẽ ngủ ngon hơn.

- Em bây giờ còn quan cả việc này nữa hả. - Cậu khoanh tay nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý cười.

- Em... em không có ý đó. - Cô ngượng ngùng cúi đầu.

- Em phải biết rằng, muốn người khác thay đổi thói quen không phải là chuyện tốt.

- Nhưng thói quen xấu thì cần phải bỏ đi chứ. - Cô bĩu môi.

- Vậy chỉ cần thói quen không tốt cho sức khỏe là em đều muốn anh bỏ hết.

- Đúng. - Cô gật đầu.

- Em có cảm thấy em trông giống mẹ của anh không?

- Ồ... - Cô đứng hình, cái này cũng so sánh được sao?

- Em giống lắm à? - Cô chỉ tay vào mặt mình, nhìn Thanh Khanh nói.

- Cũng không hẳn, nhưng cũng sắp rồi. - Thanh Khanh nở nụ cười. Nụ cười của cậu khiến tim cô loạn nhịp.

- Anh trêu em. - Cô ôm hai má đỏ bừng chạy ra khỏi phòng cậu.

Thanh Khanh nhìn theo bóng dáng cô khẽ cười, cô gái này quá mức dễ tin người đi? Cũng thật là thú vị, sống cùng một người như cô cũng không tệ, bữa ăn đều được cô lo chu đáo đến mức dạ dày cậu đã bắt đầu quen với hương vị mà cô làm.

Thỉnh thoảng trêu chọc cô cũng làm tâm trạng cậu thoải mái hơn rất nhiều, Gia Ngọc rất dễ ngượng, mỗi lần ngượng thì hai má lại đỏ bừng, trông rất giống

một đứa trẻ, nhiều lúc cảm thấy có chút giống con gái của mình.

Mỗi tối trở về có người luôn đợi mình, cũng khiến cậu cảm thấy ấm áp trong lòng, không giống như trước kia, đối mặt với cậu chỉ có màn đêm đen đàng đặc. khoảng thời gian đó, cậu chỉ muốn đi đâu đó qua đêm mà chẳng muốn về nhà.

Gia Ngọc trở về chỗ ngồi của mình, trái tim vẫn còn đang đập thình thịch, hai má thì có vì sao lại nóng bừng như vậy chứ. Ôi, dạo này sao mình cứ như vậy chứ, rất dễ bị Thanh Khanh làm cho luống cuống tay chân, không suy nghĩ được điều gì. Đã vậy mà cậu hình như còn hay trêu chọc cô nữa chứ.

-Em sao thế?- Phương Mai thấy hành động kì lạ của Gia Ngọc bèn hỏi.

-A... em...em không sao.

-Thế sao mặt em đỏ thế?

-Chắc... chắc tại trời nóng quá đấy ạ.- Cô cười trừ.

-Nóng sao? Máy điều hòa hình như không có hư mà.- Phương Mai nhìn cô đầy ý vị.

-Là em... em thấy nóng trong người thôi ạ.- Cô buột miệng.

-Nóng trong người? Em ăn phải thứ gì sao?

-Không sao... Em không sao cả mà.- Gia Ngọc xua tay.

-Thật sự không sao?

-Vâng ạ, em không sao mà.- Cô gật đầu mạnh.

Hành động nhanh chóng muốn chứng minh lời nói của mình của cô khiến Phương Mai muốn cười mà không thể cười được. Cô biết, nếu mà cười thì chắc Gia Ngọc sẽ xấu hổ mà chạy biến đi mất.

Cô không muốn dọa Gia Ngọc chạy mất đầu nha.

Còn giám đốc ngồi trong kia nữa, chắc cậu cũng không nhận ra từ khi Gia Ngọc vào công ty làm việc, cậu đã thay đổi nhiều như thế. Gương mặt đã bắt đầu xuất hiện nụ cười. Cô nhớ hình như cũng có một đoạn thời gian hình như cậu cũng vậy, nhưng không hiểu sao sau đó không lâu thì xảy ra chuyện gì mà tính tình cậu lại trở nên rất khó gần.

Bây giờ hẳn là ổn rồi?

Cũng mong là khoảng thời gian kia sẽ không trở lại nữa, nếu không thì sẽ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quyết Định Bất Ngờ

Dạo này có vẻ như mối quan hệ giữa cô và Thanh Khanh đã tốt hơn rồi, mặc dù có những lúc cậu nói những câu khó hiểu nhưng cô vẫn không để tâm, chỉ cần cậu có thể vui vẻ thoải mái là được rồi.

Cô đem theo tập tài liệu, vừa photo vừa suy nghĩ, tối nay không biết mình nên làm món gì cho cậu ăn đây nhỉ?

Trong chốc lát, trước mắt cô tối sầm lại, con đầu đầu lại ập đến khiến cô không đứng vững, phải dựa người vào tường. Ổn định lại nhịp thở, chờ cho con đầu qua đi, cô mới tiếp tục công việc của mình. May là không có ai thấy.

Hình như tần suất xuất hiện những con đầu đầu của cô ngày càng nhiều, cũng may chỉ là thoáng qua mà thôi.

Cô cũng giấu không nói cho Thanh Khanh biết, dạo này cậu đang rất bận rộn cho các dự án sắp tới, hơn nữa còn đang cố gắng trong việc giành cái ghế tổng giám đốc, cô không muốn cậu phải lo lắng nhiều cho mình.

-Tài liệu đã xong rồi đây ạ.- Cô tươi cười đặt chồng tài liệu lên bàn.

-Cảm ơn em, trước đây chẳng lúc nào giúp anh được gì cả.- Thanh Khanh vẫn cúi đầu làm việc nói.

- Em ra ngoài trước.

- Được.

Gia Ngọc ngồi xuống vị trí của mình, trong đầu lại hiện lên câu nói của cậu gần đây.

Chẳng lẽ trước kia cô lại là người như cậu nói, lúc nào cũng làm phiền cậu, không giúp đỡ cậu được gì?

Cô băn khoăn trong lòng, sao cô cảm thấy có cái gì lạ lẫm, như người cậu đang nói không phải là cô vậy, nhưng nếu cậu không nói cô thì nói ai chứ? Là cô suy nghĩ quá nhiều rồi sao?

Điện thoại bàn của cô vang lên.

- Alo, đây là phòng thư kí giám đốc, xin hỏi... - Cô nói hết sức chuyên nghiệp.

- Là anh.- Giọng nói của Thanh Khanh chứa ý cười, những ngày qua, cậu thật sự thích nghe giọng nói này.

- Anh cần gì sao?- Cô hỏi.

- Tối nay anh phải đi dự một bữa tiệc.

- Vâng.- Điều này đương nhiên cô biết.

- Lát nữa anh đưa em về nhà chuẩn bị rồi hai chúng ta sẽ cùng đi.

- Em đi cùng anh sao?- Cô kinh ngạc, chuyện này cô phải làm?

- Có gì không được?

- Không... không có gì, chỉ là hơi bất ngờ.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.- Cậu cúp máy.

Gia Ngọc vẫn còn ngỡ ngàng. Mặc dù mỗi lần thấy cậu đi dự tiệc cùng người con gái khác, cô rất không thoải mái nhưng cô cũng hiểu đây là công việc của cậu nên không muốn cậu phiền lòng vì mình. Nhưng lần này... nên mừng sao?

Thanh Khanh ngồi khoanh tay lại, để trên bàn, tựa cằm vào mu bàn tay. Không biết từ khi nào, cậu luôn không ngừng để ý đến cô, cảm giác trước kia đã quay lại với cậu. Một loại cảm giác thỏa mãn dâng lên trong người cậu, một mặt thành đạt, một mặt lại có một cô gái xinh đẹp bên cạnh, hẳn là điều khiến mọi người phải ganh tỵ.

Đối với cậu, về bề ngoài vẫn quan trọng, trước kia, cậu chưa bao giờ để ý đến những cô gái có dung mạo tầm thường. Cho dù giỏi giang đến mấy mà về ngoài bình thường thì chẳng có gì đáng để ý cả. Cô đúng là một người phụ nữ hoàn hảo để đứng bên cạnh cậu. Thanh Khanh hoàn toàn thỏa mãn với lựa chọn mà mình đã làm.

Thời gian nhanh chóng đến, Thanh Khanh đi ra ngoài đến bàn làm việc của Gia Ngọc.

- Chúng ta đi thôi.

- Anh xuống trước đi.

Gia Ngọc ái ngại trước ánh mắt của Phương Mai. Từ khi bắt đầu đi làm ở đây, chỉ có khi chỉ còn hai người, cô mới tỏ ra lo lắng, săn sóc cho cậu. Gia Ngọc không muốn để người ta nói rằng cô nhờ có "ô dù" mới được làm trong công ty. Mặc dù cậu có nói rằng trước kia cũng thế nhưng cô vẫn không thích bị người ta khinh thường.

Thanh Khanh nhìn bộ dạng không muốn cho người khác phát hiện của cô lấy làm thú vị. Cậu cũng không miễn cưỡng, xuống trước để lấy xe.

- Nhớ đừng để anh đợi.

- Em biết rồi.- Cô vẫn cúi gằm mặt không nhìn cậu.

Đợi Thanh Khanh bước vào thang máy, cô mới thu dọn đồ đạc.

- Em xin phép ạ.- Gia Ngọc lễ phép chào Phương Mai.

- Lần sau em cứ việc đi cùng giám đốc, dự tiệc là việc hết sức bình thường, hơn nữa...- Phương Mai bỏ lửng câu nói.

- Hơn nữa sao ạ?

-Quan hệ giữa hai người không phải chị không nhìn ra.- Phương Mai cười đầy ảm ý.

-Gia Ngọc ngượng ngùng, mặt đỏ ửng lên rất đáng yêu làm Phương Mai vô cùng yêu thích. Cô gái này thật sự rất tốt.

-Em mau đi đi, để giám đốc đợi là không tốt đâu.

Phương Mai không nhìn được trêu ghẹo rồi nhìn theo bóng lưng Gia Ngọc như muốn chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phong Cách Của Cô

-Em vào phòng thay đồ đi, nhanh lên nhé.

Thanh Khanh tháo giày đi lên phòng của mình, Gia Ngọc thấy thế cũng vội lên phòng mình.

Mở tủ đồ của mình ra, cô mới nhận ra có thật nhiều bộ quần áo, không biết phải chọn bộ nào đây.

Gia Ngọc ước thử những bộ váy trong tủ, nhìn đi nhìn lại rồi thờ dài.

Sao mà bộ nào cũng có vẻ sexy như vậy, làm cô cảm thấy ngượng quá đi.

-Em đã xong chưa?- Thanh Khanh gõ cửa phòng.

Gia Ngọc mở cửa phòng, lúng túng nhìn cậu.

-Sao em vẫn chưa thay đồ?

-Em... em không thích mặc những bộ này.

-Không thích? Đó chẳng phải những bộ trước đây em thường mặc sao?

-Trước đây em thường mặc những bộ như vậy sao?- Cô không hiểu, chẳng lẽ sở thích của mình thay đổi, nhưng thật sự nhìn những bộ đó, cô cảm thấy không thoải mái gì cả.

-Em.- Thanh Khanh hơi dừng lại một chút- Thôi, chúng ta đi ra ngoài trước đã, anh đưa em đi lựa chọn.

-Hay là anh đưa người khác đi đi.- Cô e ngại.

-Không sao, anh không thích thay đổi lộ trình của mình. Đi nào.

Thanh Khanh không quan tâm sự kháng nghị của cô, kéo cô đi ra ngoài. Sau khi để cô ngồi yên vào ghế lái phụ, cậu cũng nhanh lên xe.

-Chúng ta sẽ đến đó luôn sao?

-Em nghĩ anh sẽ để em như thế này mà đến đó sao?- Mặc dù như thế này cô cũng rất xinh đẹp nhưng cậu không muốn bị bề mặt trước những người khác, vẫn nên chuẩn bị kỹ lưỡng một chút.

-Vậy thì anh đưa em đi đâu.

-Đương nhiên là đưa em đi làm đẹp rồi, con gái không phải thích nhất làm đẹp sao?

-Vâng ạ.- Cô trầm giọng.

Không hiểu sao khi nghe Thanh Khanh nói câu đó, cô có chút buồn phiền trong lòng. Lời cậu nói cứ như đang đánh đồng cô với các cô gái khác, mà hình như cậu cũng tỏ ra am hiểu về con gái. Rốt cuộc cậu là người như thế nào?

-Em suy nghĩ gì thế?- Thanh Khanh thấy Gia Ngọc thờ người ra

-Em...em không sao.

-Xuống xe đi.

Lúc này cô mới để ý thấy xe đã dừng trước một trung tâm lớn, có thể nói nơi này tích hợp toàn bộ quá trình từ lựa chọn trang phục đến làm tóc, trang điểm.

Thanh Khanh đưa cô bước vào trong, Gia Ngọc hoàn toàn bị choáng ngợp bởi sự rộng lớn và đa dạng của nó. Mà hình như nhân viên ở đây đều biết Thanh Khanh... và cả cô nữa.

-Ồi, cậu lại đưa cô Trần đến làm đẹp ạ.- Một nhân viên cười chuyên nghiệp nói.

-Để cô ấy vào lựa chọn bộ đồ cô ấy thích đi, sau đó trang điểm, làm tóc cho cô ấy.

-Cậu yên tâm, chất lượng phục vụ ở chỗ chúng tôi không phải cậu không biết, hơn nữa, cô Trần cũng đã làm ở đây rất nhiều lần rồi mà.- Cô nhân viên vẫn cười đơn đả, đánh mắt nhìn sang Gia Ngọc.

Vậy là cô từng đến đây rồi sao?

-Không còn thời gian đâu, nhanh lên một chút.- Thanh Khanh nhắc nhở.

Nghe vậy, hai cô nhân viên cũng nhanh nhẹn đưa Gia Ngọc đến lựa chọn đồ dạ hội.

-Cô Trần, cô xem xem, đây là mẫu mới nhất, cũng đúng là kiểu cô yêu thích.

Người nhân viên giơ chiếc đầm màu đỏ lên cho Gia Ngọc xem, cô vừa nhìn thấy đã nảy sinh một cảm giác chán ghét. Cái váy đỏ màu sắc qua sặc sỡ, hơn nữa, còn để hở cả phần lưng và vai. Loại này cô cực kì phản cảm.

-Xin lỗi, tôi không thích cái này.

Nhân viên thấy vậy, giới thiệu tiếp một loạt mẫu khác nhau, cái nào cũng hở hang, sexy khiến cô cảm thấy bức bối. Sao cứ giới thiệu cho cô toàn những bộ đồ như vậy?

-Các cô có thể lấy cho tôi bộ nào kín đáo một chút không?- Thấy mình có vẻ đang lạm dụng quá nhiều thời gian, Gia Ngọc bèn đưa ra ý mọi người đều đứng hình trong giây lát, nhưng tính chuyên nghiệp cao nên họ rất nhanh che giấu đi, lập tức đưa cho cô xem những mẫu mà cô yêu cầu.

Trong số mẫu được đưa ra, cô như bị hút hồn vào chiếc váy tím ở giữa. Váy được thiết kế kiểu đuôi cá, tà áo dài quá đầu gối đủ để lộ đôi chân thanh mảnh của cô, phần eo được chiết khéo léo, có thêm một dải ruy băng màu bạc lấp lánh thắt xung quanh càng tăng thêm nổi bật, toàn bộ vải ren bao bọc lấy hết toàn bộ vùng cổ và lưng làm cho người ta có cảm giác kín đáo, an toàn nhưng cũng không kém phần thu hút. Màu tím ấy lại càng tôn thêm làn da trắng của cô. Quả thật rất đẹp.

-Ồi, quả thật xinh đẹp, nhờ có cô Trần đây mà chiếc váy này càng thêm rực rỡ.- Các nhân viên không tiếc lời tăng bốc.

Ngay sau đó, rất nhanh có người đưa cô đi làm tóc.

-Cô Trần có làn da thật đẹp, thật giống như da em bé vậy.- Người trang điểm tán thưởng.

Gia Ngọc chỉ biết cười ngượng ngùng, cô thật không biết đối với lời khen của mọi người như thế nào.

-Xin lỗi, có thể đánh ít phấn thôi được không?- Cô không thích dùng nhiều phấn trang điểm.

-À... được.- Người trang điểm cười gượng.

Một lát sau.

-Mùi nước hoa này nồng quá, có loại nào nhẹ hơn không ạ?- Cô rụt rè hỏi.

-Cô Trần thích mùi nào ạ?

-Mùi thơm nhẹ thôi, mùi bạc hà có không ạ.

-À.. có... cô đợi một chút.

Nhân viên đứng sau Gia Ngọc thì thầm to nhỏ.

-Cô ấy sao thế nhỉ, chẳng giống trước chút nào.

-Ừ, tôi cũng thấy vậy.

-Cứ như một người khác vậy, thay đổi hoàn toàn.

-Tôi có nghe nói hình như cô ta cùng với cậu Thanh Khanh chia tay, nhưng hôm nay lại thấy đi cùng nhau.

-Tin đồn mà, ai mà biết thực hư như thế nào.

-Ừ, đúng vậy, thấy hai người họ như vậy thì chắc đó chỉ là tin đồn thôi.

-Hai cô có vẻ rảnh rồi nhỉ?- Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Hai nhân viên to nhỏ với nhau mà không hề phát giác ra Thanh Khanh đang đứng phía sau mình.

-Tôi... tôi xin lỗi, tôi xin phép.- Hai nhân viên vội chuồn đi.

-Đã xong chưa vậy?- Thanh Khanh cất giọng hỏi, bước vào bên trong.

Nghe giọng của cậu, Gia Ngọc không tự chủ thấy hồi hộp, quay người lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hải Lòng

Thanh Khanh nở nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn cô tràn ngập vẻ thành tựu. Cậu bước tới gần cô, vòng tay quàng lấy vai Gia Ngọc, cúi thấp người xuống, nhìn vào trong gương.

-Không tệ, xem ra mắt thẩm mỹ của em vẫn rất tốt, dù thay đổi phong cách nhưng rất thu hút.

Trong gương phản chiếu lại hình ảnh nam thanh nữ tú vô cùng tuyệt mỹ.

Thanh Khanh mặc một bộ vest trắng được cắt may khéo léo, ôm lấy thân hình hoàn mỹ của cậu, gương mặt tinh tế, có chút lạnh lùng, nhưng cũng có chút ngây ngô của tuổi trẻ.

Cô mặc một chiếc váy màu tím, gương mặt xinh đẹp như tạc, mái tóc đen xoắn nhẹ phía đuôi bông bồng bềnh làm gương mặt cô trông tròn đầy hơn, nét ngây thơ, hồn nhiên từ ánh mắt tỏa ra khiến người đối diện cảm thấy thoải mái.

Thật là một bức tranh hoàn hảo.

-Chúng ta... chúng ta phải đi thôi... nếu không sẽ muộn mất.- Cô lúng túng.

Dù sống cùng một nhà nhưng cô và Thanh Khanh cũng ít khi thân mật như vậy, Tư thế hiện giờ của hai người làm cô vô cùng bối rối.

-Được thôi.- Thanh Khanh đứng thẳng người dậy, đưa tay ra trước mặt Gia Ngọc.- Đi nào.

Gia Ngọc nhìn hành động của Thanh Khanh đến ngây ngốc. Lúc này cậu rất giống một chàng hoàng tử bạch mã, đang giương tay ra để cô bắt lấy.

-Sao thế, anh trông đẹp đến mức em không thể chớp mắt sao?- Ý cười tràn đầy trong đáy mắt Thanh Khanh.

-Em... em xin lỗi.- Gia Ngọc quay đầu.

-Không có gì phải ngại cả, anh biết anh đẹp.

-Đồ tự mãn.- Gia Ngọc bĩu môi.

-Đừng trưng bộ mặt ấy ra, sẽ xấu đấy.

-Đi thôi.- Cô bước nhanh ra khỏi chỗ đó, còn ở lại thì cậu thế nào cũng sẽ tiếp tục trêu chọc cô mà xem.

Thanh Khanh lịch sự mở cửa xe cho Gia Ngọc, sau đó mới tự mình ngồi vào tay lái.

Hương bạc hà thoang thoảng tỏa ra từ người cô mang lại một cảm giác thoải mái, thanh khiết, không giống như những loại nước hoa say đắm trước đây. Điều đó làm cho cô trở nên trẻ trung, có chút ngây ngô đáng yêu.

-Hôm nay em đẹp lắm.- Thanh Khanh tán thưởng.

-Anh... anh cũng thế.- Cô đỏ mặt áp vào cửa kính nhìn ra ngoài.

Cậu cười trộm nhìn cô, hành xử cũng rất trẻ con.

Gia Ngọc đưa mắt ngắm nhìn những con phố đang lùi dần về phía sau. Cảnh đêm ở đây thật đẹp, đâu đâu cũng có đèn điện sáng trưng nhiều màu sắc, đường sá nhộn nhịp người qua lại. Hai bên đường là hàng cây xanh mát, từng cặp đôi, gia đình đi cùng nhau thật vui vẻ và ấm áp. Nếu có thể, cô cũng muốn hòa vào dòng người ấy, cảm nhận không khí này.

Chiếc xe gấp đèn đỏ dừng lại, Thanh Khanh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

Mái tóc đen bồng bồng như mây khiến tay cậu không muốn rời, cảm thụ như vuốt ve một bộ lông mềm mại. Xem ra cô nuôi dưỡng tóc rất tốt, cậu rất thích sờ tóc cô như vậy.

-Đừng sờ nữa, có cảm giác giống như vật cưng vậy.- Cô kháng nghị.

-Em chính là vật cưng của anh.- Cậu không phản bác nhưng tay vẫn không rời tóc cô.

-Em không thích.

-Nhưng anh thích.

-Anh ngang ngược.

-Ừ, anh thế đấy.

Cô á khẩu không thể nói nên lời, sao càng ngày cô lại càng cảm thấy cậu bá đạo ngang ngược đến vậy?

-Đèn xanh rồi kia, anh đi nhanh đi.

Cậu lưu luyến buông tha cho mái tóc của cô tiếp tục lái xe.

Chẳng mấy chốc mà hai người đã dừng trước cửa khách sạn nơi cậu dự tiệc.

-Chúng ta vào trong thôi.- Thanh Khanh bảo.

-Vâng ạ.- Cô gạt đầu rồi đứng nhìn cậu.- Sao anh không đi trước đi?

Thanh Khanh nhắc khuỷu tay lên nhướn mắt nhìn cô.

-Sao thế ạ?- Gia Ngọc nhìn cậu với đôi mắt khó hiểu.

-Khoác tay anh.- Cô sao lại trở nên chậm hiểu như vậy.

-À... có cần phải như vậy không?

-Thế em nghĩ em đến với anh để làm gì?

-Được rồi.

Mặc dù có chút ngượng ngập nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo lời cậu.

Thanh Khanh đưa thiệp mời cho người bảo an, sau đó đưa Gia Ngọc tiến vào bên trong.

Bên trong có rất nhiều người, Gia Ngọc vô thức nép sát bên người Thanh Khanh.

Cậu nhận ra phản ứng này của cô, chỉ có điều hành động của cô không khiến cậu chán ghét, chỉ cảm thấy thích thú mà thôi.

Gia Ngọc không thích những nơi như thế này, toàn là những người giàu có tụ tập, nơi đâu cũng là những nụ cười giả dối, lừa lọc. Cũng không ít gã đàn ông nhìn cô với ánh mắt đáng sợ. Nếu không phải vì phải đi cùng Thanh Khanh cô cũng sẽ không bao giờ đến những nơi như thế này.

-Đừng lo lắng, không sao đâu, cứ đi theo sát anh là được.- Cậu trấn an cô.

-Cô gạt đầu nhẹ, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh.

Thanh Khanh cũng nhận thấy ánh mắt của những người ở đây, có người ganh tỵ, có người hâm mộ, cũng có người nhìn cô với ánh mắt xấu xa.

Thanh Khanh vô thức vòng tay ôm lấy eo cô, kéo cô đứng sát mình hơn, cậu không thích ánh mắt của những người đàn ông khác nhìn cô.

Thanh Khanh đưa cô đi chào hỏi rất nhiều người, Gia Ngọc thấy ai cũng nhìn cô và cậu cười một cách ả ý, nhưng cô không hiểu họ làm như vậy là vì sao.

đi một lúc sau, cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cô không thích nơi này một chút nào.

-Em ở đây đợi anh.- Thanh Khanh đưa cô đến một chỗ kín đáo để cô ngồi nghỉ.

-Em không sao, anh cứ làm việc của anh đi.

-Được rồi, có chuyện gì thì cứ gọi cho anh.- Thanh Khanh ra hiệu gọi điện thoại.

Cô mỉm cười gật đầu, nhìn theo bóng cậu xa dần rồi hòa vào nhóm người kia, cô mới thả lỏng một chút, đem ly nước cùng một chiếc bánh nhỏ chậm rãi ăn.

Đột nhiên có một đĩa bánh nữa đặt trước mặt cô, cô nhìn theo từ bàn tay lên cánh tay rồi chạy lên gương mặt người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Người Quen

-A.- Gia Ngọc hô lên kinh ngạc.

-Ăn một cái bánh đó không đủ no đâu.Ăn thêm cái này nữa.

Cô vẫn ngây ngốc nhìn người đối diện.

-Không ngờ chúng ta có thể gặp mặt ở đây.- Minh Lâm nở nụ cười nhìn vẻ ngốc nghếch của cô.

-Bác sĩ? Sao anh lại ở đây?

-À, tôi cũng có thiệp mời mà.

-Ý tôi là những nơi như thế này...

-Những nơi của thương nhân đúng không? Thực ra nhà tôi làm kinh doanh, nhưng tôi không thích nên chuyển sang học y.

-À, ra vậy.- Cô gật gù.

-Em đi cùng cậu ta?- Minh Lâm hướng ánh mắt nhìn vào đám đông.

Gia Ngọc theo ánh mắt của anh nhìn theo thì thấy Thanh Khanh đang đứng nói chuyện cùng một người nào đó, hình như là trong giới ngân hàng.

-Vâng ạ.

-Cái người hôm đó nói chuyện trong điện thoại đó hả?

-Vâng ạ.

-Cậu ta có tốt với em không?

-Rất tốt ạ.- Gia Ngọc then thùng cúi đầu.

Ánh mắt Minh Lâm thoáng qua một chút thất vọng nhưng rất nhanh, anh che giấu nó đi.

-Dạo này em cảm thấy như thế nào?

-Em rất khỏe ạ.- Cô mỉm cười.

-Ừ, nhưng em phải để ý, bất cứ điều gì bất thường thì phải nói cho anh biết.

-Em biết rồi ạ.

- Thế em có chấp nhận đề nghị lúc trước của anh không?

- Đề nghị?

- Em thật nhanh quên, anh muốn chúng ta là bạn.

- Em thấy bây giờ chúng ta đang xem nhau là bạn đấy thôi.

- Ủ, cũng đúng nhỉ.- Minh Lâm bật cười.- Anh đúng là chậm hiểu.

- Không có đâu, anh là một bác sĩ tốt, hẳn là anh rất thông minh.

- Việc đó có liên quan sao?

- Đương nhiên rồi ạ, một bác sĩ như anh chắc được nhiều người yêu mến lắm nhỉ?

- Thế em có yêu mến anh không?

- Có chứ, em thấy anh giống như anh trai của em vậy.

- Anh trai?- Minh Lâm tự giễu trong lòng.

- Đúng vậy, anh trai có thể dựa dẫm, có thể chăm sóc em.

- Được rồi, nếu có chuyện gì không vui hay cần người chăm sóc, dựa dẫm có thể đến tìm anh.

Minh Lâm cười trừ miễn xoa xoa đầu Gia Ngọc.

- Đừng xoa đầu em.- Cô cố thoát khỏi tay Minh Lâm.

- Sao thế?

- Vì có cảm giác rất giống như vật cưng.

- Em là em, sao có thể là vật cưng được, anh chỉ là thể hiện sự yêu mến của mình với em thôi.- Minh Lâm bật cười.

- Nhưng em không thích.- Gia Ngọc vẫn kháng nghị.

- Thôi được rồi, anh không làm nữa là được chứ gì.

- Vâng ạ, anh thật tốt.

Minh Lâm là người tốt bụng thứ hai mà cô biết kể từ khi có một cuộc sống mới. Cô luôn có cảm giác muốn ỷ lại vào anh, xem anh như anh trai của mình.

Thanh Khanh nói chuyện xong với giám đốc ngân hàng mới quay đầu nhìn cô một lát xem cô có ổn không.

Đập vào mắt cậu là một hình ảnh hòa hợp đến đáng ghét.

Cô đang ngồi nói chuyện cười đùa cùng một người đàn ông khác, thậm chí người đàn ông kia còn xoa đầu cô nữa chứ. Nhìn quan hệ của hai người thì vô cùng thân thiết.

Cô và anh ta quen nhau khi nào mà lại có thể thân nhau đến mức đó. Sao cậu không biết gì hết thế này.

Con tức giận bùng lên trong lòng, cậu đi thẳng đến chỗ cô đang ngồi.

Cảm nhận được không khí áp bức, Minh Lâm ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Khanh đang đi đến, phát hiện ra vẻ mặt cậu bây giờ hình như đang rất nóng giận.

- Có vẻ sắp xảy ra chuyện rồi.- Minh Lâm buông một câu.

Gia Ngọc không hiểu nhìn theo tầm mắt của Minh Lâm phát hiện Thanh Khanh đang lại gần.

- Anh xong việc rồi à?- Ánh mắt cô tràn đầy vui vẻ.

- Ủ.- Cậu lạnh nhạt đáp lời cô.- Vị đây là...

- Tôi là Minh Lâm.

-Minh Lâm? Cậu là con trai tổng giám đốc Thiên Vũ?

-Đúng vậy, xem ra cậu hiểu biết không ít.

-Oa, anh là con trai tổng giám đốc Thiên Vũ sao, thân thế thật không tầm thường.- Gia Ngọc ngưỡng mộ.

Thanh Khanh thấy biểu tình của cô thì càng khó chịu, tại sao cô lại có thể tỏ ra hâm mộ người khác trước mặt cậu cơ chứ.

-Anh ấy cũng là vị bác sĩ điều trị cho em lúc trước đó.- Gia Ngọc hướng Thanh Khanh nói.

-Thì ra tin đồn cậu chống đối lại cha cậu cũng không hẳn là tin đồn?

-Việc thành lập một sự nghiệp riêng cho mình cũng không nên nói là chống đối.- Minh Lâm nhẹ nhàng phản bác lại lời Thanh Khanh.

-Nhưng theo tôi biết thì cậu là người thừa kế duy nhất của ông ấy.- Nhưng anh lại là bác sĩ.

-Tôi tin bố tôi sẽ có sự lựa chọn chính xác.

-Vậy cậu không định thừa kế?

-Xin lỗi,đó là chuyện của gia đình chúng tôi.

-Đã thất lễ rồi.

Gia Ngọc ngơ ngác nhìn hai người, sao bỗng nhiên cảm thấy hai người này đang muốn đánh nhau vậy?

-Gia Gia, chúng ta đi thôi.- Cậu kéo cô đi.

-À, vâng.- Cô hướng Minh Lâm- Chào anh.

-Ừ, Gia Ngọc, hẹn gặp lại em- Minh Lâm vẫy tay chào cô.

Nghe lời này, tay Thanh Khanh bắt giắc lại siết chặt tay cô hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lúng Túng

Thanh Khanh mang bộ mặt hăm hực suốt trên cả đoạn đường về khiến cô cảm thấy lo lắng. Cô lại làm sai điều gì sao?

Thanh Khanh bỏ giày ra, nói lỏng cà vạt rồi bước thẳng lên phòng.

Gia Ngọc không biết phải làm sao,cô suy nghĩ mai cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Thanh Khanh đi vào phòng, lại đi thẳng vào phòng tắm, mở nước chạy ướt cả người, ngay bộ đồ đang mặc trên người cũng không tháo ra.

Cứ như vậy đứng dưới làn nước lạnh.

Đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng,cậu cũng không biết tại sao mình lại có cái cảm giác này, cảm giác mông lung khó nắm bắt khiến cậu muốn phát điên, cậu không thích ở trong thế bị động, thế mà bây giờ cậu đang cư xử theo cách mà đến bản thân cũng không thể lý giải.

Chết tiệt, cậu bị sao thế này.

Gia Ngọc mang một ly nước mật ong lên cho Thanh Khanh. Ngần ngai một lúc, cô lấy hết can đảm gõ cửa phòng cậu.

Bên trong không có động tĩnh gì cả.

Cô gõ thêm lần nữa.

Vẫn không có gì cả.

Cô thử đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng cậu không hề khóa.

Cô biết vào phòng người khác khi chưa xin phép là không tốt nhưng vẫn tiến vào trong.

Có tiếng nước trong nhà tắm. Hóa ra như vậy nên cậu không nghe thấy tiếng gõ cửa của cô.

Gia Ngọc vòng qua bộ bàn ghế, đặt tách trà lên trên bàn làm việc của Thanh Khanh, hẳn là lát nữa cậu làm việc thì sẽ uống.

Ánh mắt cô lướt lên bàn làm việc, xem ra cậu khá ngăn nắp, toàn bộ tài liệu và các văn bản đều được sắp xếp rất gọn gàng, nhìn qua có thể thấy những gì mình cần.

Bên góc trái có một bức ảnh, cô nhìn qua.

Trong ảnh là một đôi nam nữ xinh đẹp, người con gái tựa đầu vào vòm ngực ấm áp của người con trai, đôi mắt nhắm hờ nhìn có vẻ an ổn, bình yên. Còn cậu con trai kia nhìn có vẻ hơi mệt mỏi, trên môi là một nụ cười thỏa mãn.

Người con trai là Thanh Khanh.

Còn gương mặt người con gái đó là gương mặt của cô.

Gia Ngọc thích thú cầm tấm ảnh lên xem, nhìn qua thì mối quan hệ của họ rất tốt.

Những tháng ngày trong quá khứ có phải rất tốt đẹp như bức ảnh này.

Tiếng cửa mở làm Gia Ngọc giật mình, cô đặt khung ảnh xuống nhìn về phía nhà tắm.

Thanh Khanh nhìn thấy cô cũng bất ngờ, anh đứng đó nhìn cô.

Gia Ngọc có cảm giác muốn chảy máu mũi.

Thanh Khanh đứng đó, chỉ choàng hờ một chiếc khăn tắm ngang hông, toàn bộ nửa người trên cân đối hoàn toàn trần trụi trước mắt cô. Làn da cậu hơi ngăm đen, trông rất khỏe khoắn và mạnh mẽ, hẳn là nhờ thường ngày cậu hay tập thể thao.

Đầu tóc đen hằng ngày được chải theo nếp đang phủ lòa xòa bao lấy gương mặt cậu, những giọt nước còn đọng lại nhỏ xuống từ mái tóc trượt dài theo từng đường nét trên thân thể cậu.

-Em vào phòng khi nào thế?- Thanh Khanh lên tiếng cắt đứt tâm tư của cô.

-A... em có gõ cửa phòng nhưng không thấy anh mở cửa.- Cô lúng túng tránh đi ánh mắt đang nhìn cậu chằm chằm.

-Vì thế nên em vào phòng luôn?- Cậu nhướn mày nhìn về trốn tránh của cô.

-Em thấy cửa phòng không đóng nên...

-Em vào đây làm gì?

-Em... em mang cho anh một ly nước mật ong.

-Nước mật ong?- Thanh Khanh nhìn về phía bàn làm việc.

Từ khi cô sử dụng nhà bếp thì hình như cô đã chuẩn bị rất nhiều thứ mà trước tới giờ cậu chưa dùng qua.

-Em thấy anh có vẻ uống nhiều rượu nên chuẩn bị cho anh.- Cô vẫn cúi đầu.

-Anh có làm gì em đâu mà em lại cúi đầu như vậy?- Thanh Khanh khó hiểu hỏi.

-Anh... anh... chưa mặc đồ.- Cô lí nhí, mặt đã đỏ bừng.

Thanh Khanh lúc này mới nhìn lại mình. Lúc này vào thẳng nhà tắm nên không có mang theo đồ để thay.

-Em không muốn nhìn chút sao?- Cậu nổi hứng muốn trêu đùa cô.

-Không... không- Cô lắc đầu.

-Xấu đến mức em không muốn xem?

-Không phải đâu, anh rất đẹp.

-Đẹp? Thế sao em lại trốn không nhìn.

-Em... em...- Cô lúng túng, hai tai cũng đã nóng bừng rồi.

-Anh thấy rõ ràng là em đang chê anh xấu nên không muốn nhìn.

-Em thật không có ý đó mà.

-Vậy em ngẩng đầu lên xem - Thanh Khanh nhìn cười.

Biết không thể thoát, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh. Lần đầu nhìn thân thể anh, lại ở trong tình huống như vậy khiến cô không thể nào đối mặt được.

Thanh Khanh mỉm cười đầy ẩn ý, tiến về phía cô.

Gia Ngọc hoảng hốt vô thức lùi dần về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16

Thấy cô lui lại, ý cười trong mắt Thanh Khanh lại càng đậm, cô gái này thật sự luôn có những hành động rất đáng yêu.

Gia Ngọc lùi mãi đến khi chạm phải cái tủ phía sau lưng, thấy anh vẫn đến gần, cô ngồi thụp xuống, cuộn tròn người sợ hãi.

-Em làm gì thế?-Thanh Khanh không nhìn được bật cười.

Cậu cúi người xuống thấp, hơi thở ấm nóng cứ thế phả lên chiếc cổ của cô. Cậu có thể hít được mùi bạc hà dịu nhẹ thanh khiết tỏa ra từ người cô. Rất thoải mái.

-Anh... anh định làm gì?- Cô run run hỏi.

-Anh chỉ là lấy đồ thôi mà.- Anh nói với vẻ vô tội.

Gia Ngọc ngượng đến muốn khóc, không ngờ anh lại như thế.

-Thế em nghĩ anh muốn làm gì?- Thanh Khanh nhìn cô mỉm cười, vẫn nụ cười ranh mãnh khiến cô tức điên.

-Em... em không nghĩ gì cả.

-Không nghĩ gì thì sao lại có vẻ sợ hãi như vậy?-Cậu cúi người kề sát cô.

-Em không sợ gì cả.

Gia Ngọc bất ngờ đứng dậy.

Do đứng dậy quá nhanh nên Thanh Khanh không kịp tránh, đầu cô đụng phải cằm cậu, đã thế còn...

Gia Ngọc xoa xoa đầu nhìn cậu vẻ oán trách, nhưng ngay sau đó...

“Aaaaaaaa”.- Tiếng hét của Gia Ngọc vang vọng chấn động cả tòa nhà.

-Em sao thế, anh cũng bị đau đấy.

-Anh... anh...

Gia Ngọc tròn tròn hai mắt chỉ chỉ phía dưới cậu rồi quay mặt đi.

Cậu xoa xoa cằm rồi cúi xuống nhìn.

Hóa ra lúc nãy cô còn vô tình làm rơi chiếc khăn quàng tắm của cậu.

Thế là toàn bộ nửa người dưới trần trụi hoàn toàn đập vào mắt cô.

Cậu cười cười rồi nhặt khăn tắm lên, choàng hồ lại, tiến đến chỗ cô.

-Anh... anh muốn... muốn làm gì?

-Em hỏi câu này là lần thứ hai rồi đấy, anh phải lấy đồ.

Cô khó khăn di chuyển sang một bên để anh lấy đồ.

-Em còn muốn nhìn anh thay đồ luôn sao?

Cô xấu hổ lườm anh một cái rồi chạy ra ngoài.

Thanh Khanh nhìn theo bóng cô, thấy vẻ kháng nghị hết sức đáng yêu của cô thì không nhìn được cười lớn.

Ở dưới nhà, Gia Ngọc nghe được tiếng cười của cậu, vừa bất mãn vừa xấu hổ nhưng không thể làm gì được.

Gia Ngọc hậm hực đóng cửa phòng mình thật mạnh để tỏ vẻ kháng nghị. Không biết là cậu có nghe thấy không nhưng cô biết hình như hiệu quả cách âm ở đây rất tốt thì phải.

Haizz, thôi không tính toán với cậu làm gì. Cô còn phải thay đồ nữa.

Lúc này thấy cậu có vẻ giận nên cô cũng chẳng còn tâm tư nào mà thay đổi đồ, bây giờ cảm thấy bộ váy này thật vương vãi. Vả lại, bộ này rất đắt tiền, nếu để hỏng thì thật đáng tiếc.

Cô đem treo bộ váy thật cẩn thận lên một chỗ thoáng, ngày mai sẽ đem nó đến chỗ giặt ủi để giặt, sau này chắc sẽ không mặc nữa đâu, cô cảm thấy không thoải mái khi mặc những bộ đồ sang trọng như thế này.

“Choang”

Con đầu đầu lại ập đến, kèm theo đó là bóng tối che đi màn mắt, Gia Ngọc không cẩn thận va vào cạnh bàn trang điểm, chiếc bình hoa bị nghiêng lăn xuống đất vỡ toang.

Cơ thể mất hết sức lực, một nỗi hoảng sợ ập tới khiến Gia Ngọc lo lắng.

-Gia Gia, em sao thế?- Tiếng đập cửa vang lên.

Gia Ngọc cố hết sức cử động thân mình, tầm mắt dần lấy lại ánh sáng.

-Em ở trong đó phải không? Trả lời anh đi, Gia Gia?- Tiếng đập cửa có vẻ dồn dập hơn, giọng nói cũng tràn đầy lo lắng.

Gia Ngọc ổn định lại cơ thể, cất giọng yếu ớt.

-Em ở trong phòng.

-Vậy thì mở cửa cho anh đi, có chuyện gì trong đó.

Thanh Khanh dừng đập cửa, nói vọng vào.

-Anh vào làm gì? Cứ kệ em đi.- Cô cố làm cho giọng mình bình thường, cô không muốn làm cậu lo.

-Em còn giận đấy hả?- Thanh Khanh cười nhẹ.

-Đúng vậy, anh xấu lắm, em không muốn gặp anh.

-Anh chỉ muốn xem em có sao không thôi mà.

-Em không sao cả, anh về phòng đi, hôm nay em mệt rồi.

-Em giận thật đấy hả?- Thanh Khanh hỏi.

Bên trong không có tiếng trả lời.

Xem ra cô bé này giận thật rồi, sẽ không gặp cậu đâu, thôi thì đợi đến sáng mai rồi sẽ nói chuyện cùng cô sau vậy.

-Thế thì em nghỉ ngơi đi, anh về phòng.

Đội tiếng bước chân của cậu biến mất, Gia Ngọc mới thả lỏng tinh thần, an tâm ngồi xuống mép giường. Nhìn đồng mảnh vụn dưới chân, cô cảm thấy sợ hãi. Gần đây, sức khỏe của cô có vẻ bất ổn rất rõ rệt nhưng cô vẫn cho rằng không có chuyện gì. Nhưng tình hình trước mắt thì...

Có vẻ cô nên đi gặp Minh Lâm một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nghỉ Phép

Thanh Khanh xuống nhà nhìn xung quanh. Căn bếp thường ngày vẫn ấm áp bây giờ lại lạnh tanh.

Cô vẫn chưa tỉnh dậy sao? Đã giờ nào rồi mà.

“Cốc... cốc... cốc”

-Gia Gia, em sao thế, giờ này còn chưa chuẩn bị đi làm à?

-Hôm nay cho em nghỉ phép một buổi đi.- Gia Ngọc nói vọng ra.

-Tại sao?

-Em mệt.

-Em mệt? Làm sao lại mệt, em mau mở cửa cho anh nhanh lên.

-Em chỉ là cảm thấy mệt thôi, không sao đâu, anh nhanh đi đi kéo trễ.

-Em cứ mở cửa phòng cho anh xem nào.

-Em không muốn.

Thanh Khanh không nói gì nữa, đi xuống nhà. Gia Ngọc nghĩ cậu đã đi nên cũng thả lỏng hơn, mở chăn trùm đầu ra, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời khá tốt, chút nắng vàng nhạt không quá gay gắt, bầu trời trong xanh mang lại cảm giác rất dễ chịu.

Hôm nay cô quyết định đi gặp Minh Lâm xem tình trạng của mình như thế nào. Cô không muốn cậu biết điều đó, dẫu có là tình huống xấu, cô cũng không muốn cậu biết, một mình cô biết là được rồi.

“Cạch”

Gia Ngọc tròn tròn mắt nhìn cánh cửa phòng mình mở ra, sau đó là khuôn mặt lo lắng của ai đó làm trái tim cô lồi nhịp.

-Anh... anh...- Cô kinh ngạc nhìn cậu, không ngờ cậu dùng cách này để vào phòng.

-Em đừng quên đây là nhà ai.- Thanh Khanh nghiêng mặt, sau đó lại gần bên giường cô ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi.- Em bị sao đấy?

-Em không sao, chỉ thấy mệt thôi.- Cô trùm chăn lại.

-Để anh xem nào.- Thanh Khanh cố giật chăn ra.

-Em chỉ muốn nghỉ một ngày thôi mà, cho em nghỉ đi, trừ tiền lương là được mà.- Gia Ngọc giữ khư khư chiếc chăn.

Hai người giằng co qua lại nhưng vẫn không có kết quả, Thanh Khanh vẫn không thể mở chăn ra được.

-Haizz, anh chỉ là muốn xem em thế nào thôi mà.- Cậu bất đắc dĩ thở dài nhìn cô.

-Em không sao.- Cô nghe thấy lời cậu thì mềm lòng, hé đôi mắt ra nhìn cậu.

-Để anh xem nào.- Cậu chớp thời cơ giật chiếc chăn của cô ra.

-Anh lại lừa em.- Cô nhìn anh trách móc.

-Em mệt chỗ nào?- Cậu không để tâm lời trách móc của cô.

- Cả người đều mệt.- Cô quay mặt đi.

- Để anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra.

- Em chỉ cần nằm nghỉ là khỏe thôi, không sao đâu.

- Thật sự không sao?

- Vâng, không sao.- Cô cam đoan.

- Vậy thì đi làm với anh đi.

- Anh bắt ép người quá đáng.- Cô lên án.

- Thôi nào, anh chỉ muốn lúc nào cũng được nhìn thấy em thôi mà.

Thanh Khanh vòng tay ôm lấy cô, kéo sát thân hình nhỏ nhắn của cô vào lòng mình. Người cô tỏa ra một mùi hương bạc hà thoang thoảng, dễ chịu. Cơ thể mềm mại làm cậu quyến luyến không muốn buông tay.

Cô bất ngờ vì hành động của cậu, hành động thân mật như vậy hai người rất ít khi làm. Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ sự ấm áp từ cái ôm mà cậu mang lại. Vòm ngực cậu rộng lớn, mang đến cho cô cảm giác yên bình, làm cô muốn mê muội, muốn đắm chìm vào đó.

- Anh đi làm đi, em không sao đâu.- Cô nhẹ nhàng lên tiếng, cậu còn rất nhiều việc quan trọng, cô không muốn mình cản trở cậu.

Cậu cũng không muốn bắt ép cô làm quá nhiều, nếu cô đã nói mệt thì cũng nên để cho cô được ở nhà nghỉ ngơi một hôm, không nhất thiết phải để cô bận rộn.

- Vậy thì anh đi đây, em nghỉ ngơi đi, đừng ra ngoài khi còn mệt.

- Em biết rồi.- Cô mỉm cười.

Cậu lưu luyến thả hai tay xuống, trong lòng dâng lên cảm giác hụt hẫng khó hiểu, nhưng công ty còn có việc, cậu phải đi ngay.

- Anh sẽ về sớm.- Thanh Khanh nhìn cô một lát rồi mới rời đi.

Nghe tiếng bước chân bước xuống cầu thang, cô lầm nhảm tính, sau đó là tiếng đóng cửa rất khẽ, rõ ràng cậu không muốn gây ra tiếng ồn cho cô, nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy hạnh phúc. Gia Ngọc đứng dậy, đến bên cạnh cửa sổ, nhìn theo cậu lái xe rồi đi mới rời mắt. Từ khi nào cô trở nên lưu luyến cậu như thế? Một hành động nhỏ của cậu cũng khiến cô cảm thấy hạnh phúc, khiến cô vui vẻ. Chỉ cần cậu không vui, cô cũng sẽ rối bời, tâm tư lúc nào cũng đặt trên người cậu, muốn chia sẻ buồn vui cùng cậu.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Thấy tên hiển thị trên màn hình, cô vội bắt máy.

- Alo.

- Bao giờ thì em sẽ đến?- Tiếng Minh Lâm truyền ra từ điện thoại tràn đầy ấm áp.

- Một lát nữa em sẽ đến.

- Được, khi nào đến thì gọi cho anh.

- Vâng ạ, làm phiền anh rồi.

- Anh đã nói rồi, có chuyện gì em đều có thể tìm anh.

- Em vẫn muốn nói cảm ơn anh.

- Cô bé này...- Minh Lâm thật không biết phải làm sao, đây là anh hoàn toàn tự nguyện, việc gì cô cứ phải khách sáo như vậy, làm anh cảm thấy hai người vẫn còn rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Khám Bệnh.

Gia Ngọc nằm im trên giường, Minh Lâm đứng ở bên ngoài, nhìn theo cô dần dần được đưa vào khoang chụp CT.

Từng hình ảnh chụp cắt lớp đen trắng dần hiện lên máy tính. Minh Lâm cùng một bác sĩ nữa nhìn chăm chăm vào màn hình, không bỏ sót một chỗ nào.

-Không có hiện tượng gì bất thường.- Vị bác sĩ ngồi trước màn hình máy tính nói.

Minh Lâm nhàu mày nhìn thật kĩ hình ảnh trên máy tính. Nhìn qua đúng là có vẻ không bị ảnh hưởng gì.

-Cậu nhìn thử điểm này xem.- Minh Lâm chỉ vào một điểm trên máy tính.

Vị bác sĩ trẻ nheo mắt nhìn một chút.

-Hình như là một điểm đen.

-Tôi nghĩ chỗ đó là phần máu tụ.

-Vị trí máu tụ là thùy chẩm.

-Đúng vậy, nó sẽ ảnh hưởng đến dây thần kinh thị giác, nếu tiếp tục tụ máu sẽ gây hại đến thị giác.

-Nhưng tụ máu nhỏ như thế này thì không thể phẫu thuật được. Chúng ta phải...

-Dùng thuốc chống tụ máu não.- Minh Lâm đưa ra kết luận.

-Đúng vậy, đó là cách tốt nhất. Nhưng cũng phải quan sát thêm, đối với vấn đề về não không thể lơ là được.

-Được rồi, cảm ơn cậu.

-Khám bệnh là trách nhiệm của tớ mà, nói gì vậy.- Vị bác sĩ kia mỉm cười nói, ánh mắt nhìn về phía chiếc giường đang được đẩy ra chậm chậm kia.- Mà cô gái kia là ai mà cậu quan tâm nhiều thế?

-Một người bạn thôi.

-Thực sự chỉ là bạn thôi sao? Không phải là...- Cậu ta bỏ lửng câu nói, nhìn anh đầy ý trêu chọc.

-Cậu không nên tò mò nhiều quá.

-Việc của nam thần trong bệnh viện, không tò mò thì hình như không được bình thường cho lắm.- Cậu ta xoa xoa cằm, ra chiều suy ngẫm.

-Cậu chẳng khác nào đàn bà.

-Này...

Chiếc giường đã được đẩy ra, Minh Lâm bỏ mặc vị bác sĩ kia còn đang chỉ tay vào mình, tiến lại chỗ Gia Ngọc.

-Xong rồi.- Minh Lâm mỉm cười đỡ Gia Ngọc ngồi dậy.

Nhìn nụ cười của anh làm cô cảm thấy bớt đi lo sợ. Cô không thích bệnh viện chút nào.

-Kết quả thế nào vậy ạ?

-Cũng không có gì nghiêm trọng, đề anh kê cho em đơn thuốc.

-Vậy ạ.- Gia Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

-Anh nhớ lúc em mới vào cứ như đang trong trạng thái chiến đấu vậy.

Minh Lâm thấy rõ vẻ căng thẳng của cô, hình như cô rất sợ bệnh viện.

-Em như thế thật sao?- Cô nhìn anh.

-Thế em nghĩ sao? Anh nhìn em mà cảm thấy hình như là mình đang bắt em làm gì đó sai trái vậy.

-Ồ... em... em xin lỗi anh.- Cô bối rối.

-Ha ha.- Minh Lâm không kìm được bật cười.- Cũng không có gì to tát lắm.- Bất gặp gương mặt quẫn bách của cô, Minh Lâm phải cố nhịn cười.

Minh Lâm lại gần vị bác sĩ kia, lấy đơn thuốc cậu ta vừa viết xong nhìn qua.

-Cậu viết chữ xấu quá.

-Này, cậu không cần si nhục mình trước mặt bệnh nhân như thế chứ?- Nói xong quay sang Gia Ngọc cười hiền hòa.- Cơ bản không có gì bất ổn, nhớ cố gắng nghỉ ngơi và uống thuốc, thỉnh thoảng quay lại tái khám là được.

-Cảm ơn bác sĩ.- Cô cúi đầu.

-Không cần cảm ơn cậu ta đâu.

-Sao cậu lại nói thế.- Vị bác sĩ bất mãn.

-Không phải vừa rồi cậu nói khám bệnh là trách nhiệm của cậu còn gì?

Cậu ta bị Minh Lâm nói cho á khẩu, không biết phải nói gì thêm.

Minh Lâm cười nhạt, dăm trêu chọc anh thì anh sẽ cho biết thế nào là lợi hại.

Sau đó anh quay sang nhìn Gia Ngọc ra hiệu đi theo anh.

-Đi đâu thế ạ?- Cô ngược mắt nhìn anh.

Bất gặp ánh mắt của cô, anh lại không tự chủ được mà mê muội.

-Anh đưa em đi lấy thuốc.

-Em có thể tự đi được, không cần phiền đến anh đâu.

-Không phiền.

-Nhưng anh...

-Em cứ chần chừ thế này là em đang lãng phí thời gian của anh đấy.

-A, em xin lỗi, chúng ta mau đi thôi.- Cô vội vàng.

-Cũng không cần thiết phải vội như vậy.- Anh lại phải cố nhịn cười.

Cô lúng túng, đợi anh đi trước rồi lẻo đẻo đi đằng sau anh.

Trên hành lang bệnh viện, cô có cảm giác mọi người đang nhìn mình, ánh mắt rất kì lạ. Cô không thể lí giải được tại sao ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía cô mỗi khi hai người đi qua.

Minh Lâm thay cô xếp hàng để nhận thuốc, cô cảm nhận ánh mắt mọi người nhìn cô có phần “ác liệt” hơn. Không phải cô có thái độ gì gây phản cảm chứ, sao lại nhìn cô như vậy?

-Thuốc đây.

Minh Lâm đưa cho cô túi thuốc, ngồi xuống bên cạnh cô.

-Em nhớ phải uống thuốc đầy đủ, nghỉ ngơi bất cứ khi nào thấy mệt, đến khám bệnh theo định kì để anh kiểm tra tình hình bệnh của em.

-Anh Minh Lâm- Cô nhỏ giọng kêu.

-Sao thế?

-Sao mọi người đều nhìn về phía chúng ta thế?- Cô liếc mắt nhìn xung quanh, ánh mắt mọi người như có như không vẫn nhìn về phía mình.

Minh Lâm dở khóc dở cười với cái bộ dạng này của cô, cứ như anh là gà mẹ vậy.

-Không sao đâu, vì họ thấy em đẹp thôi.

Gia Ngọc nghe anh nói vậy lại càng ngượng hơn, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng.

-Đi nào, anh đưa em đi ăn trưa.

-Nhưng...

-Em định để anh đói sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bữa Trưa.

Minh Lâm đưa cô tới nhà hàng đối diện với bệnh viện.

-Có cần phải đến những nơi như thế này không ạ?- Gia Ngọc vừa nhìn ngó xung quanh vừa cảm thán.

-Sao? Nó nhỏ quá à?- Minh Lâm kéo ghế mời cô ngồi.

-Không có, mà là to quá, hẳn là đồ ăn cũng đắt lắm.

-Em sợ anh không có tiền trả bữa ăn này sao?- Minh Lâm bật cười.

-Em đương nhiên không nghi ngờ khả năng của anh, chỉ có điều em không thích những nơi như thế này.

Quả thật sang trọng đến mức khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, không thoải mái như...

Cô có cảm giác hình như mình chỉ là một người bình thường, không quen với những nơi như thế này.

-Em sao vậy?

-Không sao... em không sao.

Sao dạo này, cô cứ có cảm giác là lạ, đôi lúc thấy có cái gì đó vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm.

-Em muốn ăn gì?

-Em ăn gì cũng được, anh cứ gọi đi.

-Vậy được, cho tôi hai phần bít-tết, hai phần salad, một ly cam ép và một ly vang trắng. Cảm ơn.

Minh Lâm đưa menu cho phục vụ rồi nhìn cô cười nhẹ.

-Em không ngại khi anh gọi cho em những món đó chứ?

-Đâu có, em không có ngại đâu.- Gia Ngọc xua tay.

-Vậy thì tốt, anh chỉ sợ em không thích những thứ này.

-Chỉ là cảm thấy nó đắt thôi, chứ cũng không hẳn là không thích.

-Tình hình bệnh của em, em không nói cho cậu ta biết sao?- Minh Lâm khoanh tay đặt lên bàn, nhìn thẳng vào cô.

-Chẳng phải là em không sao ư? Không cần nói cho anh ấy cũng được mà.

-Vậy nếu có chuyện, em có nói với cậu ta không?

-Em...

-Em cũng sẽ không nói đâu, đúng không?- Minh Lâm nhìn thấu suy nghĩ của cô.

-Sao anh cứ nói chuyện không xảy ra như vậy chứ?- Gia Ngọc cười tươi.

-Anh chưa gặp cô gái nào như em, chỉ biết giấu hết mọi việc trong lòng.

-Đâu có, chẳng phải anh cũng biết đó sao.

-Nếu anh không phải bác sĩ điều trị cho em thì em có thể nào nói cho anh biết không?

-Em lại nghĩ, nếu anh không phải là bác sĩ thì chúng ta đâu thể gặp nhau và cũng đâu thể là bạn như thế này, đúng không?- Cô nhìn anh, vẻ mặt lém lỉnh.

-Cũng đúng nhĩ?- Minh Lâm bật cười.- Xem ra anh phải cảm ơn quyết định theo đuổi ngành y của mình nhĩ?

-Em nói đùa thôi, anh theo đuổi ngành y thì cũng phải là vì bệnh nhân chứ?

-Ừ, đối với người hành y thì bệnh nhân là quan trọng nhất còn gì.

-Đồ ăn của quý khách đây ạ.

Người phục vụ xuất hiện, đặt thức ăn lên bàn cho hai người rồi lui ra.

Gia Ngọc cầm dao và nĩa, luống cuống mãi chưa thể cắt được một miếng thịt tử tế nào. Minh Lâm thấy vậy khẽ cười, trông cô chẳng khác nào người lần đầu đi ăn món Tây. Anh cắt xong phần thịt của mình thì đổi đĩa cho cô. Gia Ngọc ngáy ngốc nhìn anh đổi đĩa với mình, sau đó xấu hổ cúi đầu.

-Xin lỗi,phiền anh rồi.

-Không sao, được phục vụ em là vinh hạnh của tôi.

-Anh lại nói đùa rồi.- Gia Ngọc đỏ mặt không ngẩng đầu lên.

-Đâu có, tôi nói thật mà. Em mau ăn đi.

Gia Ngọc không nói gì thêm, lẳng lặng ăn đồ ăn của mình.

Nhìn dáng vẻ này của cô, Minh Lâm lại cảm thấy vui vẻ vô cùng, bên cạnh cô lúc nào anh cũng cảm thấy thoải mái, làm anh không tự chủ luôn nghĩ đến cô.

Cuối cùng cô cùng anh cũng ăn xong bữa trưa, Minh Lâm tiễn cô ra tận bên ngoài cửa nhà hàng.

-Em nhớ lời anh dặn, nghỉ ngơi cho tốt, tình hình sức khỏe của em cũng phục hồi khá tốt rồi, trí nhớ cũng sẽ nhanh chóng phục hồi thôi.-Minh Lâm cúi người nói với cô.

-Em biết rồi.- Cô gật đầu.

-Tạm biệt, hẹn gặp lại.

-Tạm biệt anh.- Cô vẫy tay.

Minh Lâm đóng cửa xe, nhìn chiếc xe hòa vào trong dòng xe cộ tấp nập mới quay trở về bệnh viện.

Thời gian ở cùng cô ấy sao lại qua nhanh như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hai Người Xa Lạ?

Gia Ngọc cảm thấy thời gian vẫn còn sớm, bèn ghé vào siêu thị mua chút đồ, dự định tối nay sẽ làm một bữa ăn thật ngon cho Thanh Khanh ăn.

Cô dạo quanh siêu thị một vòng, mua được khá khá đồ ăn để nấu. Gia Ngọc hài lòng đến quầy tính tiền rồi chuẩn bị ra về.

Khí trời khá mát mẻ, cô cũng không đem đồ gì nhiều nên muốn đi bộ về nhà.

Không khí quả thật rất trong lành, gió mát thổi nhẹ, hàng cây xanh hai bên đường khẽ đung đưa, những chiếc lá vàng theo từng cơn gió bay lơ lửng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Trên hàng ghế đá, vài bạn trẻ đang ngồi nói chuyện, cũng có các cặp tình nhân hẹn hò, tâm trạng Gia Ngọc thoải mái hẳn lên.

“Phịch”

Phía trước có một người phụ nữ đứng tuổi té ngã, Gia Ngọc thấy vậy vội vàng đi lên phía trước, đỡ lấy người phụ nữ đó đứng dậy.

-Cô có sao không ạ?- Gia Ngọc hỏi.

Khoảnh khắc người phụ nữ ấy ngược mặt nhìn lên, trái tim cô có cảm giác thắt lại, một cảm giác rất lạ xẹt qua người cô.

-Tôi không sao, cảm ơn cô gái.- Người phụ nữ kia nét mặt nhợt nhạt nhưng vẫn mỉm cười đáp lại.

-Cô...

Gia Ngọc cảm thấy người phụ nữ này rất quen thuộc, mang đến cho mình một cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại không thể nào nhớ được người phụ nữ đó là ai.

-Cô gái, cô có sao không?- Người phụ nữ kia hươ tay trước mặt Gia Ngọc.

-Cô... cô có quen cháu không ạ?- Gia Ngọc vô thức hỏi.

Người phụ nữ nhìn cô một lát rồi lắc đầu cười hiền từ.

-Tôi chưa gặp cô bao giờ, nhưng...- Người phụ nữ ngập ngừng, đôi mắt thoáng vẻ đau đớn.

Nhìn vẻ đau đớn ấy, trái tim của Gia Ngọc cũng đau đớn theo.

-Cô cứ nói đi ạ.

-Trông đôi mắt cô thật giống với con gái tôi, nó cũng có đôi mắt trong veo, to tròn như cô vậy, nhìn vào đôi mắt cô, tôi lại nhớ đến nó.- Người phụ nữ kia nước mắt chực trào.

-Con gái cô?

-Đúng vậy, nhưng nó đã mất cách đây nửa năm rồi.

-Cô ấy mất rồi sao ạ?

-Đúng vậy, nó chết thật thảm, nó chỉ mới 25 tuổi, còn trẻ thế mà.- Nước mắt bắt đầu trào ra.

-Cô ơi, cô đừng buồn mà, chắc cô ấy cũng không muốn thấy cô đâu buồn như thế này đâu ạ.

Gia Ngọc nhìn thấy người phụ nữ kia khóc thì cũng không cảm lòng được muốn khóc theo, vội vàng an ủi, cả người cô cảm thấy bứt rứt không yên, rốt cuộc là tại vì sao?

-Xin lỗi cô, đặc để cô chê cười rồi, tại tôi xúc động quá.

-Không có gì đâu ạ, cháu tin cô ấy rất thương cô, không muốn cô phải khóc vì cô ấy, đau lòng vì cô ấy như vậy.

-Tôi biết, cảm ơn cô.- Người phụ nữ gạt đầu.

-Mẹ ơi.

Phía xa có một chàng trai chạy tới. Trông cậu ta, Gia Ngọc càng cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

-Mẹ đi lâu vậy ạ? Mẹ có làm sao không?

-Mẹ không sao.

-Mẹ lại khóc nữa sao?- Người thanh niên kia đau lòng nói.

-Đâu có, mẹ không có khóc, chỉ là gió thổi nên có bụi bay vào mắt thôi, đúng không cô gái?

-Vâng... đúng ạ.- Gia Ngọc cười trả lời.

-Đây là...

-À, cô ấy giúp mẹ thổi bụi ra thôi.

-Cảm ơn cô.- Cậu ta cúi đầu cảm ơn cô.

-Không có gì.

Gia Ngọc nhỏ giọng, nhìn chàng trai đứng trước mặt, cái cảm giác thân quen kia cứ bám chặt lấy cô không buông. Cô có quen bọn họ không? Tại sao lại như từng quen, hơn nữa, có cảm giác rất, rất quen thuộc.

-Mẹ, chúng ta về thôi, bố đang đợi ở nhà.

-Ừ, về thôi.

Hai mẹ con chào tạm biệt cô rồi ra về, nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy trên mặt người phụ nữ kia, cô lại càng đau lòng, cứ như cô đã gây ra lỗi lầm gì với họ vậy.

Chàng trai đó hẳn là em trai của cô gái kia.

Cô thần thờ về nhà, trong lòng vẫn không thôi nghĩ về hai mẹ con mà cô đã gặp trên đường về.

Bước vào nhà, cô thấy bên trong tối om. Thanh Khanh chưa về sao?

Bật đèn lên, cô thấy cậu đang ngồi trên ghế salon, hơn nữa còn đang nhìn cô, có vẻ rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chết Vắn.

Sau khi gặp hai mẹ con kia trên đường, cả người cô cứ len lỏi một cảm xúc đau đớn khó tả. Nó như cây kim nhỏ cứ đâm vào tâm can của cô, khiến cô muốn nghẹt thở, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng không thể nào thoát ra được.

Ánh mắt Thanh Khanh rơi trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô, nhưng rất nhanh, cậu quay mặt đi, con tức giận lại bùng lên.

-Bây giờ mới về sao?- Giọng nói chứa đầy sự bức bối.

-Vâng ạ.- Cô đem đồ ăn để vào trong bếp, cả người vô lực như muốn ngã.

-Cả ngày hôm nay em đã đi đâu?

-Em ở nhà thôi, thấy đồ ăn đã hết nên mới đi ra ngoài mua chút đồ.

-Thật sao?- Giọng điệu lại càng gay gắt.

-Đúng vậy, hôm nay sao anh lại về sớm vậy?- Cô cố gượng cười, nhìn cậu.

Bây giờ cô còn cười nữa sao, nhìn nụ cười của cô, cậu lại càng chán ghét. Có phải cô rất vui khi qua mặt cậu, khi lừa cậu như vậy không? Con tức giận làm cậu không thể suy xét kĩ gương mặt mệt mỏi của cô.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn bóp nát người khác của cậu, cô bất giác rùng mình. Cô đã làm gì sai sao?

-Anh... anh sao thế?- Cô ngập ngừng.

-Em còn hỏi anh sao, rốt cuộc em còn muốn giấu anh điều gì nữa?

Thanh Khanh quát lên, Gia Ngọc giật mình lùi lại, không cẩn thận làm rơi chiếc bát trên kệ bếp. Chiếc bát vỡ toang nằm chỏng chơ trên mặt đất, không khí yên ắng đến đáng sợ. Cô sợ hãi nhìn Thanh Khanh, cô chưa bao giờ thấy cậu tức giận như thế.

-Em... em không giấu anh gì cả.

-Em còn muốn giấu anh?

-Em... em.

-Được, vậy anh hỏi em, trưa nay em đã ở đâu?

-Trưa nay...- Không lẽ...

- Thế nào, không trả lời được sao? Vậy để anh trả lời giúp em, trưa nay em đã ngồi trong nhà hàng, ăn cơm cùng Minh Lâm, đúng không?

- Sao... sao anh biết?- Cô ngạc nhiên.

- Sao, nghĩ anh dễ bị lừa đến vậy sao, nghĩ anh sẽ ngốc nghếch không biết gì sao?- Nếu như không phải trưa nay có một cuộc gặp ở đó, thì chắc cậu cũng không thể thấy được hai người đó thân mật đến như thế nào.

- Em không có nghĩ như vậy.

- Vậy thì sao? Hay là em thấy cậu ta có điều kiện tốt, muốn chạy theo cậu ta?

- Em thật sự không có ý đó.

Gia Ngọc hoảng sợ, sao cậu lại nghĩ theo chiều hướng đó, cô hoàn toàn không có nghĩ như vậy, Chỉ là một bữa ăn trưa thôi mà.

- Em nghĩ anh sẽ tin những lời em nói sao? Há?

Thanh Khanh lớn tiếng, giọng nói càng lúc càng gay gắt hơn. Gia Ngọc bị bức bách đến hơi choáng váng.

- Anh không tin em sao?- Cô yếu ớt hỏi.

- Tin sao? Hành động của em có thể khiến anh tin sao?

- Em chỉ là ăn bữa cơm thôi mà.

- Chỉ bữa cơm? Vậy sao giờ này em mới về?

- Em đã nói là ghé siêu thị mua ít đồ rồi mà.- Gia Ngọc càng lúc lại càng không hiểu nổi hành động của cậu.

- Ghé siêu thị? Chỉ một chút đồ như thế này mà đi đến lúc này mới về?

- Tại trên đường em gặp phải một người phụ nữ, bà ấy bị ngã, em giúp bà ấy rồi nói chuyện một lúc.

- Em cũng thật biết lấy lý do nhỉ?

- Anh thật sự không tin em sao?

- Em chẳng phải cũng đã từng lừa anh sao.- Thanh Khanh hậm hực buông một câu, tức tối quay mặt đi.

Gia Ngọc không còn đủ sức lực nữa, cũng không biết có nghe hết lời mà cậu nói hay không, cả người từ từ trượt xuống, nằm trên sàn nhà. Đôi tay dè lên những mảnh vỡ.

Nghe thấy tiếng động, cậu quay người lại, chỉ thấy Gia Ngọc nằm đó, máu đã bắt đầu rịn ra, vết máu lấm tẩm nhòe ra trên nền gạch trắng trông thật chói mắt.

- Gia Gia, Gia Gia, em sao thế này?

Bất kể cậu lay như thế nào, cô cũng không có chút phản ứng, gương mặt dưới ánh đèn càng thêm tái nhợt đến đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Giận.

Buổi trưa hôm nay, khi vừa bước vào nhà hàng đó, Thanh Khanh đã bị thu hút bởi bóng dáng quen thuộc kia.

Dự định là lại gần xem cô như thế nào thì bất gặp nụ cười tươi đến nhức mắt của Minh Lâm.

Hay lắm, không đi đến công ty cùng cậu là để hẹn hò với Minh Lâm sao?

Cả buổi gặp mặt hôm nay, cậu không thể tập trung được vào việc gì, chỉ nhìn chăm chăm vào hai người.

Đáng chết, tại sao cô và anh ta lại thân thiết đến thế.

Nếu không phải vì đây là hộp đồng quan trọng thì cậu đã xông đến đó, đem cô về bên mình rồi.

Cái cảm giác vật “sở hữu” của mình bị người khác nhòm ngó thật sự khó chịu.

Nhìn bộ dáng của cô vui vẻ như vậy, con tức trong lòng cậu lại càng gia tăng.

Tại sao cô có thể cười vui vẻ với người con trai khác như thế chứ?

-Cậu không sao chứ?- Người đàn ông trung niên ngồi đối diện Thanh Khanh nhắc nhở.

-À, vâng, tôi không sao.

-Vậy thì chúng ta tiếp tục.

-Vâng.

Đến khi bàn xong công việc, ngoảnh mặt lại thì đã không thấy hai người bọn họ đâu rồi.

Cảm giác khó chịu cứ mãi ở trong lòng không thoát ra được, cậu chẳng thể tập trung được vào việc gì, thế là tan ca, về nhà sớm.

Thế mà, cô cũng chẳng có mặt ở nhà.

Cậu ngồi chờ từng giây từng phút trôi qua, tâm trạng lúc lên lúc xuống. Vừa tức giận cô nói dối cậu, vừa lo lắng không biết cô ra ngoài có gặp chuyện gì không, lại vừa trông mong cô trở về nhà.

Những tâm trạng này, cậu cũng không ý thức được tại sao lại diễn ra trong đầu cậu.

Khi nghe tiếng mở cửa, thật sự thì cậu đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ ngay sau đó, con tức giận lại bốc lên, khiến cậu hành động, nói năng mà không suy nghĩ gì cả.

Thấy cô nằm đó, đôi bàn tay xinh đẹp kia đặt trên những mảnh vỡ trắng tinh kia, róm ra màu đỏ tươi như máu, trái tim cậu như thắt lại, mọi giác quan như ngưng trệ, tay chân như thừa thãi, luống cuống chẳng biết phải làm sao.

Trên hành lang bệnh viện, mọi người vẫn ra vào bận rộn.

Trên hàng ghế ngồi chờ, cậu một mình lạc lõng, đôi mắt nhắm lại, tựa người vào bức tường.

-Ai là người nhà của bệnh nhân?- Vị bác sĩ bước ra, gọi to.

-Là tôi, thưa bác sĩ, cô ấy sao không ạ?

-Chỉ là bị suy nhược một chút thôi. Về vết thương ở tay thì đã được làm sạch và băng bó rồi, nhớ tránh nước nhiễm vào vết thương. Một lát nữa có thể xuất viện rồi.

-Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý.

Thanh Khanh ngồi bên giường bệnh, nhìn gương mặt tái nhợt của Gia Ngọc, trong lòng bỗng cảm thấy xót xa. Có phải bên cạnh cậu, cô đã cảm thấy mệt mỏi hay không?

Gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô sang một bên. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi lên gương mặt cô khiến cậu có cảm giác cô đang bừng sáng, có chút mỏng manh, có chút yếu ớt, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Đôi mắt khẽ nhắm lại, thấy cô sắp tỉnh, Thanh Khanh thu hồi lại bàn tay.

Gia Ngọc mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Mùi thuốc sát trùng lờn vờn trong khoang mũi, xung quanh một màu trắng toát.

-Sao... em lại ở đây?- Cô yếu ớt hỏi.

-Em còn hỏi sao?- Cậu lạnh giọng nói, nhưng vẫn không giấu được nhẹ nhàng.

Gia Ngọc nhớ lại mọi chuyện trước khi ngất đi, quay mặt đi.

-Em đây là đang làm gì đó?

- Tại sao anh không tin em?

Thanh Khanh không muốn đề cập đến chuyện này nữa, đứng dậy nhìn cô đang thu mình trong chăn.

- Anh đi mua một ít cháo.

Nghe tiếng đóng cửa, cô mới chui ra khỏi chiếc chăn, nhìn cánh cửa đã đóng im lìm.

Cô vẫn nhớ, cậu nói trước kia cô từng lừa dối cậu. Cô đã làm vậy sao?

Thanh Khanh ra ngoài tìm một tiệm ăn gần bệnh viện, mua cho Gia Ngọc một ít cháo cá, hình như cô rất thích ăn loại này thì phải, cậu nhớ trước kia khi đi ăn cùng nhau, cô rất thích ăn cá.

Thế nhưng nhìn nhà ăn của bệnh viện có quá nhiều người, cậu lại không thích phải xếp hàng, bèn đi đến nhà hàng đối diện mua một phần ăn.

Mặc dù có chút bất tiện, nhưng còn hơn là ăn ở những quán ven đường xung quanh bệnh viện thế này.

Gia Ngọc nằm lì trong phòng bệnh, vẫn còn đang mông lung nghĩ về lời nói của Thanh Khanh. Nghe giọng lúc đó của cậu đầy tức giận và oán trách. Ở cùng cậu một thời gian, cô cũng biết cậu ghét nhất là sự phản bội, vì thế, nếu cô đã từng lừa dối cậu thì chắc chắn sẽ rất tức giận.

Thế nhưng cô chẳng hề có ấn tượng gì về việc đó cả.

Những lúc cô càng cố nhớ lại thì đầu lại đau như búa bổ.

Cứ như vậy, cô cũng chẳng thể nhớ được điều gì.

“Cốc... cốc... cốc...”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô đoán là Thanh Khanh đã về nên lại vui mình vào trong chăn.

Người bên ngoài hình như thấy bên trong không có phản ứng gì nên mới mở cửa đi vào.

- Em đang giận ai thế?

Tiếng nói trầm ấm quen thuộc khiến cô bất ngờ.

Sao cô lại quên mất đây là bệnh viện rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Dị Ứng?

Thanh Khanh vui vẻ cầm trên tay phần cháo cá của nhà hàng gần đó, chắc hẳn cô sẽ vui lắm. Tưởng tượng ra nụ cười của cô thì cậu lại bất giác nở một nụ cười nhẹ.

Vừa định mở cửa phòng, cậu đã nghe thấy tiếng trò chuyện ríu rít phát ra từ trong phòng truyền ra.

Không cần vào, cậu cũng nhận ra được tiếng nói của người đàn ông kia là Minh Lâm.

Sao cậu lại quên mất đây là bệnh viện mà anh ta làm việc nhỉ?

Chỉ tại lo lắng khi thấy Gia Ngọc bị ngất nên cậu cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ lo mang cô đến bệnh viện gần nhất.

Bây giờ, cậu cảm thấy hơi hối hận vì đã đến đây.

- Em cảm thấy sao rồi? - Minh Lâm xem xét bình truyền nước, hỏi cô.

- Em ổn, trong người cũng khỏe hơn rồi.

- Em nhớ chăm sóc sức khỏe của mình cho tốt, đó là điều quan trọng nhất em cần làm.

-Em biết rồi ạ.- Gia Ngọc cười nhẹ.

Cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra,Gia Ngọc thấy Thanh Khanh bước vào, khuôn mặt lại xám xịt.

-Anh mua đồ ăn về rồi đây.- Thanh Khanh nhìn Gia Ngọc nói, không thèm để ý đến sự hiện diện của Minh Lâm.

-Em nên ngồi dậy ăn ít đồ ăn đi.

Như nhìn thấu ý định chạy trốn của Gia Ngọc, Minh Lâm lên tiếng trước.

-Vâng ạ.- Cô cắn môi, nói nhỏ.

-Đây là cháo hải sản em thích ăn, mau ăn khi còn nóng.- Thanh Khanh đặt camen lên trên bàn, giúp cô lấy ra ăn.

-Em thích món này ư?- Cô ngạc nhiên.

-Đúng vậy, trước kia, mỗi khi ốm, em đều thích ăn cả.

Cô ậm ừ, không nói gì thêm, múc một muỗng nếm thử.

Vị cũng khá ngon, rất vừa, có vị ngọt của cá và tôm, hình như còn có thêm hạt sen nữa.

-Thế nào?- Thanh Khanh hỏi.

-Ngon lắm ạ.- Cô thật lòng đáp.

Nghe thấy vậy, Thanh Khanh cảm thấy đắc ý trong lòng.

-Vậy thì em ăn nhiều một chút, xem tình hình sức khỏe thì một lát nữa truyền xong bình nước này thì xuất viện được rồi.

-Cô ấy sẽ không bị sao nữa chứ?- Cậu ta nhìn Minh Lâm hỏi.

Ánh mắt Minh Lâm lướt qua Gia Ngọc đang ăn cháo rồi nói.

-Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ là ổn, sức khỏe của cô ấy cũng không có vấn đề gì lớn cả.- Minh Lâm từ tốn nói.

-Vậy thì tốt rồi.

Minh Lâm tiếp tục ghi chép vài số liệu nữa rồi căn dặn.

-Em chờ khi nào truyền nước xong thì gọi y tá, sau đó thì xuất viện nhé.

-Vâng ạ.- Gia Ngọc gật đầu.

Bỗng nhiên, Minh Lâm cảm thấy Gia Ngọc có sự thay đổi khác thường.

-Gia Ngọc, sao mặt em lại đỏ lên thế?- Minh Lâm quay sang nhìn kĩ gương mặt đáng yêu của cô.

-Đỏ lên sao?- Cô đưa tay lên sờ mặt,đầu có nóng đâu.

Minh Lâm cầm ngay bàn tay của cô, vén tay áo lên cao.

-Này, anh đang làm gì thế?- Nhìn hành động của anh, Thanh Khanh nhất thời nổi giận.

-Cả tay em cũng đỏ lên rồi kia, em có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

-Có hơi khó chịu.

-Em đợi một chút.

Minh Lâm quan sát cô thật kĩ, nhìn những triệu chứng của cô rồi suy nghĩ.

-Rốt cuộc cô ấy bị sao thế?- Thanh Khanh cũng phát hiện ra điểm bất thường.

-Xem ra, em có dấu hiệu của việc bị dị ứng rồi.

-Dị ứng?- Gia Ngọc và Thanh Khanh đều đưa mắt nhìn Minh Lâm.

-Sao lại bị dị ứng được? Từ tối giờ, cô ấy chỉ ăn cháo thôi mà.- Thanh Khanh không hiểu.

-Cháo cũng có thể là nguyên nhân.- Minh Lâm kết luận.- Em có biết em bị dị ứng với gì không?

-Em... em không nhớ.- Gia Ngọc mông lung, sau đó khép mắt lại.

Cả người cô đều đỏ ửng cả lên, dần lâm vào mê man.

-Không ổn rồi, y tá.- Minh Lâm hét lên.

Hai người y tá bên ngoài nhanh chóng vào trong.

-Nhanh lên, giúp cô ấy lau người, sau đó dùng thuốc chống dị ứng.

-Vâng ạ.

-Hai chúng ta ra ngoài.- Minh Lâm nói.

-Tôi...- Thanh Khanh lưỡng lự.

-Chẳng lẽ cậu muốn nhìn cô ấy cởi bỏ hết quần áo trước mặt cậu à?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lo Sợ.

Thanh Khanh đứng ngồi không yên, hai mắt cứ hướng vào trong phòng bệnh.

Lúc này đã có một bác sĩ nữ vào trong chữa trị cho Gia Ngọc.

-Thế nào rồi?- Vừa thấy vị bác sĩ kia đi ra, Minh Lâm đã hỏi ngay.

-May mà mức độ dị ứng cũng không nặng lắm, nhưng phải ở lại một đêm để quan sát và phục hồi.

-Có biết là dị ứng với cái gì không?- Thanh Khanh hỏi.

-Có thể thấy cơ thể bệnh nhân có phản ứng với tôm.

-Tôm?

-Đúng vậy, nhưng cũng không hẳn chỉ có tôm, tôm lại là hải sản thì nên tránh.

-Được rồi, cảm ơn cô.- Minh Lâm gật đầu.

-Không có gì, anh khách sáo quá rồi, chữa trị cho bệnh nhân là trách nhiệm của tôi mà. Xem ra anh rất quan tâm đến bệnh nhân nữ này, sáng nay còn thấy anh dẫn cô ấy đi khám bệnh khắp khoa mà, chưa bao giờ thấy anh đối tốt với người nào như thế.

-Chẳng lẽ tôi đối với bệnh nhân khác không tốt?- Minh Lâm hơi mỉm cười.

-Cũng không hẳn, chỉ là thấy có chút bất ngờ.

-Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.

-Bây giờ tôi cũng có bệnh nhân rồi, tạm biệt.

-Tạm biệt.- Vị bác sĩ kia cười xã giao rồi quay người đi.

Xem ra hôm nay Gia Ngọc không tránh được việc phải ở lại bệnh viện rồi.

-Anh không biết cô ấy bị dị ứng với hải sản sao?- Minh Lâm quay qua nhìn Thanh Khanh đang đứng phía sau mình.

-Tôi...

-Có thật đó là món ăn cô ấy thích nhất hay không? Chẳng lẽ một người lại thích nhất món ăn làm mình thành ra thế này.

Thanh Khanh không biết phải nói sao, lần này đúng là cậu đã có lỗi.

Những thói quen, sở thích của cô, cậu lại vô tình gắn cho một người khác.

-Lúc sáng cô ấy đến đây?- Thanh Khanh hỏi.

-Đúng vậy.

-Cô ấy đến đây khám bệnh sao?

-Thế cậu nghĩ một người đến bệnh viện là gì?

-Cô ấy... có sao không?

-Không sao cũng bị cậu làm cho có sao rồi.- Minh Lâm vẫn còn tức giận. Rốt cuộc thì cậu có gì tốt mà Gia Ngọc cứ muốn làm cho cậu không phải lo lắng cơ chứ.

-Về di chứng của tai nạn...- Thanh Khanh bỏ lửng câu nói, cậu không biết phải nói sao.

-Cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được rồi.

Lúc này đây, cậu bỗng nhiên cảm thấy lo sợ vô cớ. Cậu sợ, thực sự rất sợ một ngày nào đó, Gia Ngọc sẽ nhớ lại, nhớ lại bản thân mình là ai, nhớ đến việc cậu đã làm, đến lúc đó, chắc cô sẽ oán giận cậu.

Thanh Khanh cảm thấy hốt hoảng, nếu cô ấy oán giận cậu thì sao? Có khi nào sẽ bỏ đi, không bao giờ ở bên cạnh cậu nữa.

Trong tim bỗng hẫng đi một nhịp, cậu không muốn như thế, nghĩ đến việc đó, cậu lại càng cảm thấy bất an hơn, trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

Trước giờ không để ý đến việc cô có nhớ được hay không, nhưng giờ, trí nhớ của cô đối với cậu như một quả bom nổ chậm, không biết bao giờ sẽ bộc phát, cũng không biết được mức độ là bao nhiêu.

Điều đó khiến cậu vô cùng lo sợ.

-Cậu làm gì thế?- Minh Lâm thấy Thanh Khanh ngần người thì lay người cậu ta.

-Tôi không sao.- Rất nhanh cậu giấu đi những bất ổn trong lòng mình.

-Cũng muộn rồi, cậu về đi, hôm nay để cô ấy ở lại đây theo dõi.

-Không sao, hôm nay tôi sẽ ở lại.- Thanh Khanh kiên định.

-Thôi được, lát nữa tôi còn có ca mổ, không đòi co với cậu, đến sáng tôi sẽ quay lại xem tình hình của cô ấy.

-Tôi biết rồi.- Thanh Khanh gật đầu.- Hôm nay... cảm ơn anh.- Cậu có chút ngập ngừng.

-Chữa trị cho người bệnh là trách nhiệm của tôi, hơn nữa dựa vào “quan hệ” của hai chúng tôi thì điều đó cũng là bình thường.

Nghe Minh Lâm nói vậy, trong lòng cậu bỗng trầm xuống, quan hệ của hai người rất tốt, cậu có thể nhìn ra. Cậu cũng biết cô không yêu cậu, có khi nào một ngày nào đó, cô sẽ yêu Minh Lâm? Cậu không muốn điều đó xảy ra, cậu cực kì không thích việc Gia Ngọc sẽ yêu ai đó không phải là cậu.

Xem ra cậu phải thay đổi một chút, phải làm cho cô yêu cậu, không thể nào rời xa cậu được.

Minh Lâm đi rồi, cậu mới bước vào trong phòng bệnh.

Gia Ngọc nằm ngủ an ổn trên giường bệnh, cả người đã bớt đi vẻ ửng đỏ khi trước, tuy nhiên gương mặt xinh đẹp kia vẫn hiện lên vẻ mệt mỏi, tái nhợt, không chút huyết sắc.

Ngày thường, lúc nào cậu cũng chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc của cô mà không hề quan tâm đến cô như thế nào, bây giờ nhìn lại, cảm thấy con người lúc nào cũng to ra mạnh mẽ của cô cũng thật yếu đuối, cần có người để che chở, chăm sóc.

Là cậu đã quá vô tâm hay là cậu đã quá xem nhẹ cô.

Có lẽ là cả hai.

Không biết từ khi nào mà những hành động, tâm ý của cô đều khiến cậu cảm thấy ấm áp. một loại cảm giác cậu muốn giữ riêng cho mình, không muốn đánh mất.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thay Đổi.

Tia nắng sáng ấm áp tràn vào trong phòng khiến mọi thứ trong phòng sáng bừng lên.

Gia Ngọc nheo mắt lại nhìn xung quanh, nhớ lại chuyện tối qua, cô lại cảm thấy thắc mắc.

Cô bị dị ứng với hải sản? Thế sao Thanh Khanh lại nói cô thích ăn nhỉ?

-Con làm sao thế?- Tiếng nói vừa quen vừa lạ vang lên trong đầu cô.

-Con không biết nữa mẹ, cả người con rất khó chịu.

-Hình như bị dị ứng rồi.- Giọng một người đàn ông mơ hồ vang lên.

-Khó khăn lắm mới mua được một ít tôm cho hai đứa mà lại...- Tiếng thờ dài.

-Con không sao, để cho An Minh ăn là được rồi ạ.

-Đề mẹ đi mua thuốc, xem ra sau này phải tránh cho tôm vào thức ăn của con rồi.

Những đoạn đối thoại ngắn ngủi vang vọng trong đầu cô, con đầu đầu lại ập đến, Gia Ngọc không thể nhớ ra được một chút chuyện gì.

-Em sao thế?

Vừa bước vào phòng, Thanh Khanh đã thấy Gia Ngọc ôm đầu thu người trên giường bệnh vội chạy đến, nhìn vẻ mặt đau đớn của cô, cậu cảm thấy vô cùng bất an.

Ngay lập tức cậu bấm nút gọi bác sĩ rồi ôm lấy cô vào lòng.

-Em đừng làm anh sợ, không sao, có anh đây.

Giọng nói trầm thấp của Thanh Khanh ôm lấy tâm trí cô, cảm giác đau đớn dần dần thoái lui, ánh nhìn mờ mịt cũng đã dần rõ lại.

Cảm nhận được cái siết chặt của cậu, cả người cô đang căng lên cũng thả lỏng không ít.

-Có chuyện gì thế?- Minh Lâm xông vào phòng.

Ngay lập tức, Gia Ngọc cũng theo bản năng đẩy Thanh Khanh ra.

Minh Lâm chẳng lại vài giây rồi bước lại gần giường bệnh.

-Em cảm thấy ra sao rồi?

-Em không sao, chỉ là có chút đau đầu, trong đầu cứ vang lên tiếng nói của ai đó.

Nghe lời nói của cô, Thanh Khanh bắt giác siết chặt nắm đấm.

-Không sao đâu, chỉ là những phản ứng bình thường thôi.

Minh Lâm lại gần kiểm tra các chỉ số trên màn hình.

-Tình hình cơ thể em đã ổn định lại rồi, một lát nữa có thể xuất viện rồi.

-Thật không ạ?- Gia Ngọc vui mừng.

-Ừ, anh sẽ viết giấy cho em xuất viện, về nhà nhớ nghỉ ngơi đầy đủ và uống thuốc đúng giờ là được.

-Em biết rồi.

-Cậu đi với tôi đi làm thủ tục.

-Được.

Thanh Khanh quay sang Gia Ngọc, đưa camen trong tay cho cô.

-Cháo dinh dưỡng đây, em ăn đi, là thịt bò.

Gia Ngọc nhận lấy, nhìn theo bóng Thanh Khanh khuất sau cánh cửa phòng, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên cậu quan tâm đến cô như vậy.

-Khi về nhà rồi, đừng để cô ấy làm việc quá sức, bây giờ việc quan trọng nhất của cô ấy là phải nghỉ ngơi đầy đủ.- Minh Lâm dặn dò.

-Tôi đã hiểu.

-Chú ý đến cô ấy một chút, có bất cứ điều gì bất thường thì cũng phải đưa đến bệnh viện kiểm tra.

Thanh Khanh đi theo sau Minh Lâm, vừa làm thủ tục, vừa nghe lời dặn dò của Minh Lâm. Hiếm khi nào cậu có thể nghe lời người khác như vậy.

Hoàn tất mọi thủ tục, Thanh Khanh lập tức quay trở lại phòng bệnh. Gia Ngọc vẫn còn đang dùng bữa sáng.

-Thế nào? Có ngon không?

Cô nhìn cậu gật đầu.

-Ăn nhiều một chút, ăn xong là chúng ta có thể về nhà rồi.

Để Gia ngọc ngồi trên giường bệnh, cậu bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc. Đồ cũng không nhiều lắm, chỉ một thoáng là xong.

Gia Ngọc ngồi nhìn bóng dáng Thanh Khanh đi qua đi lại, cảm thấy có chút ấm áp. Hóa ra được cậu quan tâm cũng dễ dàng làm cho cô vui vẻ.

-Anh không đi làm sao?

-Không sao, cứ giao cho Phương Mai làm đi. Em quan trọng hơn.

Nghe xong câu đó, gương mặt cô bỗng chốc đỏ ửng lên.

-Sao thế, lại bị sao à?- Thấy vậy cậu hơi hốt hoảng.

-Không, không có sao cả. Như vậy thì đã để chị ấy chịu khổ rồi.

-Ở công ty thì đó là việc đương nhiên, không phải lo đâu.

-Là em làm phiền đến mọi người rồi.

-Anh đã bảo không sao mà, em chỉ việc chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi.

Thu dọn xong xuôi, Thanh Khanh giúp Gia Ngọc ra xe.

Cậu vô cùng săn sóc cho cô, mở cửa xe để cô ngồi vào trước, trên đường đi cũng chỉ chăm chăm lo cho cô.

Thái độ này làm cho Gia Ngọc có chút lúng túng.

-Em lên phòng nghỉ ngơi đi.- Thanh Khanh cầm đồ của cô, bước vào nhà.

-Em không sao, để em...- Gia Ngọc định đón lấy đồ của mình.

-Em không nghe lời của anh sao?

-Em không có ý đó.- Cô rút tay lại.

-Mau vào phòng nghỉ ngơi đi, em vẫn còn mệt đấy.

Trước khí thế áp bức của Thanh Khanh, cô bèn phải ngoan ngoãn vào phòng mình.

- Em cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa ăn trưa, anh sẽ gọi em dậy.

Gia Ngọc nằm trên giường, đưa mắt nhìn Thanh Khanh.

- Ngoan, nhắm mắt lại nào.

Gia Ngọc có chút cảm thấy buồn cười, cô từ khi nào lại giống trẻ con thế này.

Cô cũng nghe lời Thanh Khanh, nhắm mắt lại ngủ. Thấy vậy, cậu hài lòng nhìn cô một lát rồi bước ra ngoài.

Hôm nay đã muộn, không đến công ty nữa mà vào phòng làm việc giải quyết đồng giấy tờ đã dồn đống từ tối hôm qua.

Cả căn nhà trở nên yên tĩnh, trong phòng làm việc, chỉ có tiếng gõ máy tính khô khốc vang lên đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bữa Trưa.

Gia Ngọc tỉnh lại thì thấy trời đã sáng rõ, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cô ngồi bật dậy.

Đã 12 giờ rồi, không ngờ hôm nay lại ngủ nhiều đến vậy.

Gia Ngọc leo xuống giường, mở cửa phòng đi ra ngoài, vừa đúng lúc thấy cửa phòng đối diện mở ra.

- Em đã dậy rồi sao? - Thanh Khanh nhìn Gia Ngọc nở nụ cười.

- Vâng ạ, để em đi làm bữa trưa.

- Thôi thôi, cũng đã trưa rồi, chúng ta ra ngoài ăn luôn đi.

- Không cần đâu, em nấu một lúc là được, em cũng không thích đi ăn ở ngoài.

- Em thật sự không muốn ra ngoài ăn sao?

- Vâng ạ, em làm một chút là xong ngay ấy mà.

Thấy Gia Ngọc đã nói vậy, cậu cũng không tiện phản đối, bèn theo chân cô bước xuống phòng bếp.

Trước giờ, cậu chẳng bao giờ bước chân vào phòng bếp, nhưng từ khi có Gia Ngọc ở đây, cậu cũng ít gọi com ngoài đến ăn hơn.

Nhìn Gia Ngọc bận rộn trong phòng bếp, Thanh Khanh bỗng cảm thấy có chút không khí gia đình.

- Có cần anh giúp gì không?

- Anh giúp sao? - Gia Ngọc ngạc nhiên.

- Này, đừng tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy, anh cũng không phải như em thấy đâu.

- Thật sao ạ? - Cô ngờ vực.

- Không tin? Được rồi, bây giờ em muốn anh làm gì?

- Anh... - Gia Ngọc nhìn xung quanh. - Anh nhặt rau đi.

- Được. - Thanh Khanh tự tin thấy rau trên kệ rửa, bắt đầu nhặt.

Được một lát.

- Gia Gia, cái này làm sao?

- Anh bỏ gốc đi, cắt thành từng khúc rồi rửa.

-Cắt khúc bao nhiêu?

-Khoảng một ngón tay là được.

-À.- Thanh Khanh gặt đầu.

Được một lát.

-Những lá như thế này có lấy không Gia Gia?- Thanh Khanh giờ một tàu lá úa lên.

-Những cái lá úa hay bị hỏng thì không lấy.- Gia Ngọc mỉm cười từ tốn.

Được một lúc nữa.

“Keng”

Tiếng con dao rơi xuống kệ rửa làm Gia Ngọc giật mình.

-Sao thế?- Gia Ngọc quay người lại ngay lập tức.

-Anh cắt vào tay rồi.- Thanh Khanh nhìn cô nói.

-Đưa em xem nhanh lên.- Gia Ngọc cầm lấy tay cậu, máu đã chảy xuống đến mu bàn tay.- Đau không?- Vừa nói vừa thôi.

-Không sao.

Nhìn Gia Ngọc thổi khí cho mình trông vô cùng đáng yêu.

-Anh đợi một chút.

Gia Ngọc chạy ra phòng khách, một lát sau quay lại với hộp cứu thương trên tay. Cô trở nên thân thuộc với ngôi nhà này còn hơn cậu rồi.

-Anh ngồi xuống đây đi.- Gia Ngọc chỉ về ghế bên cạnh mình.

Cô thuần thục rửa sạch vết thương rồi dùng băng urgo dán vào vết thương cho cậu.

-Em đã nói rồi, để em làm cho, anh cứ không chịu, giờ thì lại bị thương như thế này.

-Anh đã bị thế này mà em cũng không giữ lại chút mặt mũi nào cho anh sao?

-Đáng đời anh, ai bảo tự đại làm gì.

-Rồi anh sẽ cho em thấy, anh nhất định sẽ nấu ngon hơn em.

-Em sẽ đợi, chỉ sợ anh bỏ cuộc giữa chừng thôi.

-Anh không bao giờ có khái niệm bỏ cuộc, rồi nhất định em sẽ được ăn một bữa ăn ngon nhất trần đời do anh nấu.

-Khoác lác.

-Em không tin?

-Bao giờ anh làm được thì em sẽ tin.

-Em cứ đợi đi.

-Được rồi, em sẽ chờ, nhưng mà đừng để em chờ lâu quá, nếu không em sẽ giận đó.

-Biết rồi.

-Thế anh ngồi ở đây đi, em vào trong nấu một chút.

Gia Ngọc cất đi hộp cứu thương , quay trở vào bếp tiếp tục công việc nấu nướng.

-Anh chỉ mới vào một chút mà biến bệ rửa thành bãi rác rồi này.- Gia Ngọc lầu bầu.

Thanh Khanh không để tâm việc Gia Ngọc cằn nhằn, cậu nhìn theo bóng lưng của Gia Ngọc đi qua đi lại trong nhà bếp, dáng người nhỏ nhỏ xinh xắn cứ đi qua đi lại, đôi tay ngọc trắng ngần chế biến món ăn. Chẳng mấy chốc mà những đĩa thức ăn đẹp mắt đã hiện ra, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt.

Thanh Khanh luôn cho rằng những người phụ nữ trong bếp lúc nào cũng lụm thuộm, nhưng hôm nay nhìn thấy Gia Ngọc trong phòng bếp, cậu mới biết những điều cậu nghĩ đều là sai. Nhìn cô như thế này thật xinh đẹp và đảm đang, lại vô cùng quyến rũ.

Gia Ngọc bày đĩa thức ăn cuối cùng ra bếp. Bất chợt thấy có hai cánh tay vòng quanh eo mình, không khí bỗng chốc nóng lên, cô cảm thấy mặt mình đã đỏ lên rồi.

-Anh... anh làm gì vậy?

-Em thật đẹp.- Thanh Khanh thì thầm bên tai cô.

-Anh đừng như vậy mà.- Cô hơi giãy ra.

-Đừng cử động, cứ đứng như vậy thôi.

Gia Ngọc nghe vậy cũng không cử động nữa, Thanh Khanh nhắm mắt lại, tựa vào vai Gia Ngọc, cảm thụ sự thoải mái do cô mang lại. Mùi hương bạc hà từ cơ thể cô vờn quanh chóp mũi cậu, cơ thể trong vòng tay lại mềm mại, rất thoải mái.

Một lúc sau, cô cảm giác chân đã sắp tê đến không có cảm giác, Thanh Khanh mới buông cô ra, bụng đĩa thức ăn trên tay cô ra bàn.

-Anh nghe tiếng ục ục trong bụng em rồi, đi ăn thôi.

Gia Ngọc xấu hổ trừng mắt nhìn Thanh Khanh. Không phải do cậu thì cũng không phải đứng lâu như vậy làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Người Hợp Tác Lớn.

Vừa mới sáng sớm, Thanh Khanh đã chuẩn bị đi ra ngoài, trước khi đi, cậu nhẹ nhàng bước vào phòng Gia Ngọc.

Cô vẫn còn đang ngủ, dáng ngủ của cô rất an ổn, tựa như một thiên thần. Cậu cúi xuống, đặt một nụ hôn trên trán cô rồi mới đi.

Ngay khi cánh cửa phòng vừa mới đóng lại thì Gia Ngọc đã mở mắt ra.

Gương mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, nhớ lại những hành động của Thanh Khanh gần đây khiến cô cảm thấy rất vui, mới đầu có hơi ngượng ngáp, nhưng lâu dần thì cảm thấy rất hạnh phúc.

Gia Ngọc mỉm cười tủm tỉm, đợi nghe tiếng đóng cửa thì ngồi dậy, chạy đến bên cửa sổ, nhìn cậu lái xe đi ra khỏi cổng.

Tiết trời vẫn còn mờ mờ tối, chiếc xe hơi màu đen của cậu như hòa vào trong khung cảnh ấy, đi xa dần.

Cô liếc mắt về phía đồng hồ, mới chỉ 3 giờ sáng, cậu đi đâu mà sớm thế nhỉ?

Tại sân bay.

Tiếng thông báo từ loa phát ra khắp sảnh sân bay, ở đây đã tập trung nhiều người.

Nếu không phải vì lần này bỏ cậu về cùng với một người hợp tác lớn trong tương lai, muốn cậu đến tạo mối quan hệ thì cậu cũng chẳng muốn ra khỏi nhà vào giờ này, hơn nữa bỏ đi bữa sáng do Gia Ngọc làm cho cậu là một điều khiến cậu chán nản.

Cánh cửa kính mở ra, đoàn người từ bên trong đi ra.

Thanh Khanh căng mắt ra nhìn trong đám người, vẫn chưa thấy bố cậu đâu.

Đợi đến khi đám người đã bắt đầu tản đi nhiều, Thanh Khanh mới nhận ra bố cậu đi ra, đằng sau là thư kí và một vài người cấp dưới, đi bên cạnh là một người đàn ông trung niên. Nhìn người đàn ông, cậu cảm thấy đó là một người thành công trên thương trường, chín chắn, thành thực không kém gì cha cậu, thậm chí còn có phần hơn. Đôi kính râm đen che gần hết khuôn mặt nhưng cậu vẫn cảm thấy có những nét quen mắt.

Bố cậu đã nhìn thấy cậu, vừa nói chuyện với người kia, vừa hướng mọi người về phía cậu đang đứng.

-Xin giới thiệu, đây là con trai tôi, Thanh Khanh.- Bố cậu giới thiệu.

- Quả thật giống tổng giám đốc đây, sau này hẳn cũng chẳng thua kém gì chúng ta đâu.

- Là ông đã quá khen rồi, tôi nghe nói con trai ông cũng rất giỏi giang, sau này con trai tôi chắc sẽ phải học hỏi nhiều.

- Thằng nhóc đó, thôi, chỉ mong nó hiểu được niềm hy vọng của tôi.

- Sẽ hiểu, sẽ hiểu.- Bố cậu cười to, hướng Thanh Khanh.- Chào tổng giám đốc đi con.

- Chào chú được rồi.- Vị kia tháo kính đen ra.

Thanh Khanh lịch sự cúi đầu chào, lúc ngước mặt lên nhìn vào gương mặt người đối diện thì có chút sững sờ.

- Sao vậy, trên mặt ta có thứ gì sao?- Vị kia cười nói với cậu.

- Dạ không ạ, cháu không ngờ là lại được gặp mặt và được chào hỏi với chú như thế này ạ.- Cậu nhanh chóng trở lại bình thường.

- Điều là người trong giới kinh doanh cả, chỉ có điều là người trước người sau thôi, có gì mà bất ngờ chứ.

- Không dám ạ, được gặp người đi trước như chú là điều may mắn của cháu ạ.

- Không cần phải nói những lời khách sáo đó, ta thấy cháu tuổi cũng tương đương con trai ta, khi nào rảnh, hai đứa gặp nhau, làm bạn cũng tốt.

- Nếu được vậy thì thật tốt ạ.

- Thôi, ông vừa mới xuống máy bay, hẳn là đã mệt, chúng ta về thôi.

- Ủ, về thôi, hôm nay con trai tôi không đến được đâu, cho tôi đi nhờ xe được chứ?

- Đương nhiên rồi, nào, chúng ta đi.

Sau khi chỉ còn hai bố con, Thanh Khanh mới nhìn bố hỏi.

- Bố, làm sao mà bố quen được với tổng giám đốc Thiên Vũ vậy?

- Cũng thật trùng hợp, bố cùng ông ấy cùng nhau tranh giành một hợp đồng, gặp nhau, tranh nhau, có lúc ganh đua, rồi trở thành bạn.

- Trùng hợp vậy sao.

- Đúng vậy, hơn nữa lần ganh đua này làm bố nhớ tới lúc còn trẻ, lại cảm thấy bây giờ đã già rồi, chỉ mong muốn được ở nhà quay quần bên con cháu.- Vừa nói, vừa liếc nhìn cậu.

Thanh Khanh không có phản ứng gì về câu nói của bố nhưng cũng hiểu được ông muốn nói điều gì.

- Bây giờ bố muốn về nhà luôn ạ?

- Hình như nhà con ở gần đây phải không, bố muốn ghé vào ngủ một lát.

- Không được ạ.- Thanh Khanh lập tức từ chối.

- Tại sao?- Bố cậu mở mắt trừng mắt nhìn cậu.

- Không có gì, chỉ là nhà không có ai dọn dẹp nên không thích hợp cho bố nghỉ ngơi thôi ạ.

- Thế ngày nào con cũng ở đó thì sao?

- Đó là nhà của con, con đương nhiên muốn ở sao thì ở.

- Con định cứ như thế này đến bao giờ?

Nhận thấy không khí trong xe càng lúc càng căng thẳng, cậu liền bẻ ngoặt vô lăng, quẹo vào đường cao tốc.

- Con đi đâu thế?

- Con đưa bố về nhà nhanh hơn thôi.

Nói xong, cậu bắt đầu tăng tốc, chẳng bao lâu, chiếc xe đã dừng trước cánh cổng cao màu xám tro.

Cậu bấm còi xe, vài phút sau, đã có người từ trong nhà bước ra.

-Bỏ vào nhà nghỉ ngơi đi, lát nữa gấp lại ở công ty.

Sau khi đã lấy xong hành lý, cậu lại ngồi vào ghế lái, nổ máy đi thẳng.

-Thằng nhóc đã về rồi, sao lại đi nhanh như vậy?- Tiếng nói của vợ vang lên bên tai của ông.

-Nó vẫn như vậy, không chịu bước vào nhà nửa bước.- Ông buồn rầu thở dài.

-Chỉ tại con hồ li đó, tôi mà bắt được nó thì...- Bà nghiêng răng, tức giận.

-Thôi, mọi chuyện đã rồi, chỉ mong một ngày nào đó nó có thể hiểu thôi. Chúng ta vào nhà.

Thanh Khanh nhìn ngôi nhà cao lớn dần khuất xa dần, trong lòng cũng giảm đi sự căng thẳng, áp bức. Từ sau khi rời khỏi đó, cậu chưa bao giờ đặt chân lại vào đó nữa bước.

Ngôi nhà từ nhỏ đến lớn, cậu luôn cảm thấy ngột ngạt, bố mẹ chỉ luôn áp đặt những gì mình muốn vào cậu, luôn muốn xây dựng cậu vào hình mẫu mà họ mơ ước, chưa bao giờ biết cậu cần gì, muốn trở thành người như thế nào.

Sự việc năm đó chỉ là một ngòi nổ cho mọi bức xúc của cậu, đẩy cậu vào tình huống phải đưa ra quyết định tự giải phóng bản thân, đồng thời khiến cậu cảm thấy một môi đến không thể nào chịu nổi, phải thoát khỏi nơi đó.

Bất giác, cậu lại nhớ đến Gia Ngọc, cô bây giờ mới thực sự cho cậu cảm giác ấm áp của nhà, của gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xúc Cảm Đầu Tiên.

Gia Ngọc kiễng chân lên lấy lọ mật ong ở trên kệ, hôm trước hình như cô đẩy hơi sau vào trong nên bây giờ với mãi vẫn không tới.

Bỗng nhiên, phía đằng sau, có một thân hình vững vàng áp vào phía sau lưng cô, ngay sau đó là lọ mật ong được đặt trên bệ bếp.

-Sao không nhờ anh lấy cho?

Gia Ngọc quay đầu lại liền nhìn thấy nụ cười ấm áp của cậu, trái tim lại đập liên hồi.

-Anh... anh xuống bao giờ vậy?

-Xuống cũng được một lúc rồi, anh thất vọng khi thấy em không gọi anh để nhờ giúp đấy.- Thanh Khanh tựa người vào kệ bếp, nhìn cô chăm chú.

-Em không nghĩ anh sẽ xuống đây, em cũng không muốn làm phiền anh.- Cô cúi đầu giấu đi vẻ ngượng ngùng của mình.

-Vậy nếu anh không thấy thì em định làm như thế nào?

-Thì em sẽ kê ghế để lấy ạ.- Cô thành thật.

-Việc nhờ vả người khác với em như vậy rất khó sao?

-Em chỉ là không muốn phải làm phiền người khác.

-Thật không biết là em ngốc hay là em không chịu hiểu đàn ông đây?

-Chuyện này liên quan gì?- Cô ngước mắt nhìn cậu.

-Đương nhiên là liên quan, nếu em cứ làm nũng anh như lúc trước thì tốt biết mấy.

-Lúc trước?- Cô lẩm nhẩm.

-Em nói gì thế?

-À, không, em nói xấu anh thôi.

-Hay lắm, bây giờ còn đang nói xấu anh trước mặt anh luôn hả?- Thanh Khanh choàng tay qua cổ cô, siết chặt vào lòng mình.

-Em xin lỗi, em không cố ý.

-Nói cũng nói rồi, còn có cố ý hay không nữa sao?

Vừa nói, Thanh Khanh vừa đưa tay cù cô làm cho cô giãy dụa không ngừng.

-Em sai rồi, em sai rồi, anh tha cho em đi.

-Còn dám nói xấu anh nữa hay không?

-Không, không đâu ạ, anh là người tuyệt vời nhất, tốt bụng nhất, rộng lượng nhất.

-Biết thế là tốt.- Thanh Khanh hài lòng buông tha cho Gia Ngọc

-Anh xấu lắm.

Gia Ngọc được buông tha liền tổ cáo cậu, nhìn cả người cô nóng bừng vì cười quá mức, đặc biệt là gương mặt đỏ ửng rất đáng yêu, cô bấu môi, ra vẻ giận dỗi.

Thanh Khanh không hiểu sao cảm thấy cô bây giờ quá mức đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt sáng trong, long lanh ánh nước mang vẻ trẻ trung, thanh khiết.

Thanh Khanh ôm chặt lấy cô, áp đôi môi mình xuống môi cô.

Gia Ngọc bỗng chốc dờ cả người, toàn bộ đại não hoàn toàn đình chỉ hoạt động, tay chân không biết để đâu chỉ cứng đờ một chỗ, mặc cho cậu tùy ý hành động.

Mất một lúc sau, Thanh Khanh mới thả cô ra, Gia Ngọc sau khi lấy lại ý thức, gương mặt lại từ đỏ lên, quay đầu chạy thẳng lên phòng.

Thanh Khanh nhìn theo bộ dáng trốn chạy của cô, gương mặt bất giác nở nụ cười.

Cô thật giống một đứa trẻ lần đầu yêu.

Gia Ngọc đóng chặt cửa phòng, ngồi phịch xuống ngay cửa, tim vẫn còn đập thình thịch.

Cô nghe tiếng bước chân đang dần tiến lên, trong lòng cũng khẩn trương theo.

-Em sao thế?- Thanh Khanh cố tình hỏi.

-Không sao, không sao cả.- Cô rối loạn.

-Không sao thì tại sao lại nhốt mình trong phòng như vậy?

-Em... em muốn ngủ.

-Giờ này? Em có phải muốn ngủ hơi sớm không?- Cậu trêu chọc.

-Không sớm... Ngủ sớm để sáng mai dậy sớm.

-Ồ.- Giọng cậu đầy trêu chọc.- Em phân tích cũng thật hợp lý.

-Đương nhiên, anh ngủ ngon, em đi ngủ đây.

Cô lao về phía giường, phủ chăn kín cả đầu, lắng tai nghe động tĩnh ở ngoài cửa.

Thanh Khanh đứng trước cánh cửa, muốn cười thật lớn nhưng sợ cô cảm thấy khó xử nên chỉ có thể khe khẽ cười. Cậu quay người trở về phòng mình, để cô yên tĩnh một lúc.

Gia Ngọc nghe tiếng cửa phòng đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô mở chăn ra, đưa tay chà sát lên đôi môi mình.

Cậu và cô vừa rồi đã...

Nhớ lại lúc đó, gương mặt cô lại nóng bừng lên.

-Suy nghĩ gì thế này, thật là...- Cô tự gõ đầu mình, sau đó lại vùi mình vào chăn.

Ngủ đi, ngủ đi, cô tự ru ngủ chính mình nhưng hai mắt vẫn mờ to, không có chút dấu hiệu buồn ngủ nào.

Thanh Khanh ngồi vào bàn làm việc, trong đầu bất chợt nhớ tới hành động lúc nãy.

Xúc cảm khi chạm vào đôi môi cô khiến cậu cảm thấy thật thoải mái, cô ngây ngô nhưng cuốn hút làm cậu khó có thể bút ra được. Nếu không phải sợ dọa cô chạy mất thì cậu đã không khách khí rồi.

Nghĩ đến đây, cậu lại cười ngây ngốc.

Cả đêm hôm đó, có hai người trần trọc không ngủ được.

Bên ngoài ô cửa sổ, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi lên hai gương mặt kia, một bối rối, một thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không Chấp Nhận.

Gia Ngọc đang ngồi ghi chép một số tài liệu thì nghe thấy có tiếng xôn xao bèn ngẩng đầu lên nhìn.

- Tổng giám đốc.- Phương Mai cúi đầu chào.

Không biết tổng giám đốc đến đây làm gì? Gia Ngọc vẫn cúi đầu không ngẩng lên.

- Giám đốc có trong đó không?

- Dạ có ạ.

Tổng giám đốc hỏi xong thì vào phòng luôn.

- Chị Phương Mai à, tổng giám đốc có chuyện gì mà đến tìm giám đốc thế nhỉ?

- Chị cũng không biết, chúng ta cũng không nên biết nhiều, em làm việc đi.

- Vâng ạ.

Gia Ngọc vâng lời cúi xuống làm việc nhưng vẫn không thể tập trung được.

Đó là tổng giám đốc, cũng chính là bố của Thanh Khanh, thế thì ông chẳng phải là... bố chồng của cô ư?

Có điều mà đến nay cô vẫn luôn thắc mắc, rõ ràng Thanh Khanh đã nói cô là vị hôn thê của cậu nhưng chưa bao giờ cậu đề cập đến bố mẹ mình trước mặt cô. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong phòng,

- Bố có chuyện gì tìm con?

- Ủ, chuyện hợp tác lần này với tổng giám đốc Thiên Vũ ta sẽ giao toàn quyền cho con.

- Giao cho con, các cổ đông khác không phản đối sao?

- Tự tự có cách bên phía ban cổ đông.

- Tại sao lại quyết định như vậy ạ?

- Xong việc hợp tác lần này, ta sẽ về hưu.

- Về hưu?- Thanh Khanh kinh ngạc.

- Đúng vậy, ta nghe nói, khi dự án hợp tác này thành công thì tổng giám đốc Thiên Vũ cũng sẽ truyền lại công ty cho người thừa kế.

- Bố biết người thừa kế ông ấy không ạ.

- Chuyện đó bây giờ vẫn còn đang trong vòng bí ẩn.

- Con vẫn tưởng ông ấy sẽ điều hành công ty trong một thời gian dài nữa chứ.

- Con không hiểu đâu, con người ai mà chẳng muốn được nghỉ ngơi, tranh đấu cả đời rồi, muốn tìm một nơi tốt để nghỉ ngơi, thư giãn.

- Con cũng mong được như vậy.- Nghĩ đến những ngày vui vẻ bên Gia Ngọc, cậu bất giác nở nụ cười.

Tổng giám đốc cảm thấy nụ cười của Thanh Khanh hơi khó hiểu nhưng cũng không để tâm nhiều.

- Chuyện này cứ thế đi, con tìm hiểu cho kĩ càng các hạng mục, nhớ hành động cẩn thận, đừng để xảy ra sai sót.

- Vâng ạ.- Cậu đứng dậy tiễn ông ra ngoài, thái độ vẫn có chút xa cách.

Tiếng mở cửa kèm theo tiếng trò chuyện vang lên, theo thói quen, Gia Ngọc ngẩng đầu lên nhìn về hướng Thanh Khanh.

- Con cứ...

Gia Ngọc thấy người đàn ông trung niên kia vừa nhìn thấy cô thì ánh mắt không dời đi nữa, nhìn cô chăm chăm đến mức khiến cô luống cuống.

- Chào... chào tổng giám đốc.- Gia Ngọc cúi đầu.

- Cô... cô.- Ông chỉ tay vào cô, không nói được lời nào.

- Chuyện này là sao?- Ông quay sang Thanh Khanh.

- Chẳng sao cả.- Thanh Khanh nhún vai, sớm muộn thì chuyện này cũng bị phát hiện ra, nhìn thái độ của ông như vậy, Thanh Khanh bỗng cảm thấy hứng thú.

- Cô ta làm ở đây từ bao giờ?

- Dạ, cũng được gần một năm rồi ạ.- Phương Mai trả lời, cảm thấy thái độ của ông vô cùng kì quái.

- Gần nửa năm?- Vậy mà bây giờ ông mới biết, xem ra là ông đã già thật rồi.

- Tổng giám đốc, chúng ta phải đi thôi.- Vị thư kí bên cạnh nói nhỏ vào tai ông.

- Được rồi, chuyện này ta sẽ nói với con sau.

Ông nói xong thì bỏ đi, khi đi lướt qua Gia Ngọc thì liếc nhìn cô một cái, ánh nhìn sắc lẹm làm cô hoảng hốt. Tại sao có vẻ như ông ấy không thích cô?

Mãi đến khi ông đã đi xa, cô vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng không yên.

- Không sao, không có việc gì cả.

Thanh Khanh ôm lấy Gia Ngọc vào trong lòng, nhìn đáng vẻ thất thần bây giờ của cô cậu cảm thấy có chút không ổn.

Cảm nhận lồng ngực ấm áp của cậu, cô cũng dần bình tâm lại, sự hoảng hốt lúc nãy vơi đi không ít.

- Tại sao tổng giám đốc lại có thái độ như vậy?- Cô hỏi nhỏ.

- Có anh ở đây, sẽ không sao.- Cậu vuốt lưng cô, an ủi.

Phía đằng sau, Phương Mai tinh ý nhanh chóng lẩn vào phòng trà từ lâu.

- Em có cảm giác bất an lắm.

- Không sao, có chuyện gì anh cũng sẽ đỡ cho em.

Lời nói ngọt ngào của cậu vờn quanh trong đầu cô, thành công giúp cô trấn tĩnh lại.

Thấy mình trong vòng tay của Thanh Khanh, lại nhớ đây là văn phòng vội đẩy cậu ra.

- Ở đây còn có người.

- Em lợi dụng anh xong thì vứt bỏ.- Thanh Khanh mỉm cười nhìn cô ngượng ngùng.

- Em không có ý đó, nhưng đang trong giờ làm việc, người khác sẽ thấy.

- Thư kí Mai đã sớm đi rồi.

Gia Ngọc ngẩng đầu nhìn, quả thật đã không thấy Phương Mai đâu, như vậy lại càng khiến cô thẹn hơn, chắc giờ này chị ấy lại đang nghĩ vẩn vơ gì rồi.

- Sao thế, còn lo lắng ư?

- Không phải, mà tổng giám đốc là bố anh phải không?

-Ừ.

- Em có cảm giác ông ấy không thích em.

- Vị hôn phu của em là anh, không phải ông ấy.

- Nhưng sau này có thể ông ấy cũng là bố của em.- Cô càng nói càng nhỏ.- Em cũng phải chăm sóc ông ấy chứ.

- Chà, chưa cưới về mà đã thể hiện là đứa con hiền thảo rồi kìa.- Thanh Khanh trêu.

- Em... em chỉ là có sao nói vậy thôi.

- Anh biết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đi Xa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Gia Ngọc vội cời tạp dề đi ra phòng khách.

- Anh đã về rồi à? Hôm nay có về ban quản trị họp hơi muộn nhì?- Cô đem áo cùng cặp tài liệu để ngay ngắn trên ghế.

-Ừ, có vài vấn đề cần giải quyết cho dự án lớn sắp tới nên hơi bận một chút.

- Anh đi tắm đi rồi xuống ăn tối.

-Ừ.

Thanh Khanh mỉm cười ôm lấy Gia Ngọc, khẽ đặt trên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Dạo gần đây, mỗi khi đi làm về hoặc trước khi ra khỏi nhà, hai người đều có một nụ hôn phớt nhẹ như vậy. Mới đầu, điều đó làm cho Gia Ngọc rất thẹn thùng, nhưng với sự kiên trì của cậu, cô cũng đã quen dần.

Gia Ngọc quay trở lại gian bếp, hoàn thành nốt phần thức ăn còn lại.

Thanh Khanh đóng cửa phòng tắm lại, để vòi nước lạnh chảy thẳng vào mặt mình.

Hôm nay thật sự rất căng thẳng, dự án lần này có rất nhiều người muốn chen chân vào, nếu không phải bố cậu và cậu đã có sự chuẩn bị từ trước thì e rằng chẳng dễ dàng mà đánh gục các cổ đông khác. Chỉ có điều...

Thanh Khanh lắc lắc đầu.

Cậu đang nghĩ gì thế này? Chiếc ghế tổng giám đốc là vị trí mà cậu luôn hướng tới, không phải sao, việc gì mà phải suy nghĩ nhiều về việc đi hay ở? Chỉ có một tháng thôi mà, có gì không được.

Đúng vậy, với năng lực của cậu thì cậu tự tin có thể hoàn thành được hạng mục lần này, nếu được thì con đường sau này cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, không nên để những việc riêng chi phối quá nhiều, như vậy sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của bản thân.

Gia Ngọc bê đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn. Cùng lúc ấy, tiếng bước chân xuống cầu thang cũng vang lên. Cô mỉm cười kéo ghế ra cho cậu và cô cùng ngồi.

- Anh xuống thật đúng lúc.- Gia Ngọc nói.

-Đương nhiên rồi, không đúng lúc thì làm sao có thể thưởng thức món ăn nóng chứ.

-Nếu anh xuống sớm một chút thì sẽ giúp em dọn bàn ăn rồi.

-Em đang trách anh ăn mà không làm đấy à?- Thanh Khanh vừa gấp thức ăn vừa nói.

Gia Ngọc nhìn cậu, chỉ cười cười rồi gật đầu.

-Thôi được rồi, vì em đã có công nấu nên lát nữa anh sẽ rửa bát, được chưa?- Cậu nhìn cô.

-Anh có rửa được không vậy?- Cô nhìn cậu, gương mặt đầy nghi ngờ.

-Này, đừng có mà...

-Đừng có mà coi thường anh chứ gì, lần trước hình như anh cũng nói như thế thì phải?- Gia Ngọc lên giọng.

-Đó là nấu ăn, còn đây là rửa bát, hai việc khác nhau.- Cậu nghiêm mặt.

-Thôi, để em làm là được rồi, em lại sợ bát đĩa trong nhà vỡ hết.

-Vỡ rồi thì mua lại cái mới.

-Anh thật là phung phí.- Cô bĩu môi.

-Thì sao nào? Anh có tiền mà.

-Dạ, em biết rồi, đại công tử nhiều tiền, anh thương tình những chiếc bát đĩa này đã ở trong nhà anh lâu như vậy rồi, tha cho chúng đi.

-Thôi được, nếu em đã thay mặt chúng nói như vậy thì... anh sẽ tha cho chúng.

Gia Ngọc nhìn điệu bộ của cậu rồi cả hai cùng phì cười. Thanh Khanh vui vẻ đưa tay xoa đầu cô.

-Càng ngày càng giống trẻ nhỏ.

-Không phải, em thấy em giống bảo mẫu của anh thì có.

-Được rồi, bảo mẫu thì bảo mẫu vậy. Thế lát nữa bảo mẫu sắp xếp đồ giúp anh nhé.

-Anh... đi đâu à?- Giọng Gia Ngọc bỗng trầm xuống.

-Ừ, đi công tác cho dự án mới. Sao thế?

-Không sao.- Cô mỉm cười.- Em sẽ chuẩn bị. Bao giờ thì anh sẽ đi?

-Ngày mai.

-Nhanh vậy à?

-Sao thế, không nhớ xa anh à?

-Làm gì có, anh đừng có mà tự phụ.

-Anh? Anh chỉ nói sự thật thôi, nó viết hết trên mặt em kìa.

-Đâu có đâu, anh nói bừa.

-Thôi, nhanh ăn đi kéo thức ăn nguội hết bây giờ.

-Là do anh cả, cứ trêu chọc người khác.

-Phải, nhanh ăn đi.

Thanh Khanh mỉm cười nhìn Gia Ngọc xấu hổ cặm cụi mà ăn.

Sẽ nhanh thôi, cậu sẽ trở về, đến lúc đó, sẽ chẳng phải lo lắng gì về công việc nữa, cậu nhất định sẽ đưa cô đi chơi thư giãn một chút.

Gia Ngọc xếp ngay ngắn đồ đạc của Thanh Khanh vào trong vali.

-Anh nhớ ăn uống đầy đủ, không được bỏ bữa đấy nhé.

-Ừ.

-Cũng không được thức khuya, khi nào mệt thì phải nghỉ ngơi.

-Ừ.

-Không được uống nhiều rượu, bia, cà phê, những thứ đó không tốt cho sức khỏe.

-Ừ.

-Nhớ là...

-Gia Gia, anh chỉ là đi công tác thôi, em không cần phải nhắc nhở nhiều như vậy, cứ làm như anh lần đầu xa nhà vậy.- Cậu nói đầy vẻ yêu thương.

-Em chỉ là muốn tốt cho anh thôi mà.- Cô xấu hổ.

-Em thật đúng là một người vợ tốt nhỉ?

-Ai... ai là vợ anh chứ?

-Thế ai vừa ra về ở đây nhỉ?- Thanh Khanh hỏi ngược lại.

-Em... em không nói với anh nữa... anh đi nghỉ sớm đi, em sắp xếp xong rồi đấy.

Cô toan bỏ đi về phòng thì rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc.

-Anh sẽ đi một tháng, ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe.- Cậu nói nhỏ, giọng nói trầm ấm, đầy dịu dàng.

Gia Ngọc ngây ngốc một lúc, mới khẽ gật đầu.

-Em không sao, anh cũng vậy nhé.

-Anh sẽ nhớ em lắm đấy.

-Em... em cũng vậy.- Gia ngọc lí nhí.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp Mặt.

Gia Ngọc ngồi ở bàn làm việc, chăm chú sắp xếp các tập tài liệu.

Thanh Khanh đã đi công tác cùng Phuong Mai, bây giờ trong phòng làm việc chỉ có một mình cô ngồi đây. Thường ngày vẫn cũng Phuong Mai trò chuyện, trêu đùa, giờ không có ai để trò chuyện, cảm thấy thật hụt hẫng.

Thế nhưng công việc vẫn phải làm, không thể vì lí do này mà bê trễ công việc được.

Cô cũng không phải là người vô trách nhiệm, việc gì cần làm thì phải làm cho tốt, không thể để tâm trạng ảnh hưởng đến chất lượng công việc.

Công việc cũng không nhiều, Gia Ngọc lại lấy tập giấy ra vẽ vời.

Số thiết kế mà cô vẽ ra đã hơn một nửa tập vở này, không hiểu sao, cảm giác sáng tạo này làm cô cảm thấy rất nhập tâm, mỗi lần bắt đầu là sẽ hoàn toàn quên đi mọi thứ.

Chiếc điện thoại trong túi rung lên kéo cô ra khỏi trạng giấy.

-Alo.- Cô lịch sự bắt máy, cũng chẳng nhìn qua màn hình.

-Là anh đây.- Thanh Khanh nhẹ giọng.

- Là anh à? Sao giờ này lại gọi điện cho em.- Nếu như đoán không nhầm thì bây giờ bên đó là sáng sớm.

- Muốn xem em đang làm gì.

- Em à, em vẫn đang làm việc chăm chỉ, không hề lười biếng.

- Giờ này còn làm việc?

- Vâng ạ.

- Em xem thử bây giờ là mấy giờ rồi.- Giọng cậu bỗng nhiên nghiêm nghị.

- A.- Cô liếc mắt nhìn đồng hồ.- Đã 12 giờ rồi à.

Cô là lười, trong đầu tưởng tượng ra gương mặt của Thanh Khanh đang nhú mồm, nghe giọng là biết cậu đang giận rồi.

- Em còn chưa đi ăn trưa?

- Em đi ngay đây.

- Nếu anh không gọi cho em, có phải em sẽ không ăn?

- Không có đâu, khi em đói, chắc chắn phải ăn chứ.- Cô vội phủ nhận.

- Vậy là tốt, em nhanh ăn trưa đi.

- Thế anh đã ăn sáng chưa?- Cô hỏi lại.

- Đang dùng, anh đây không như em đâu.

- Hi hi, em cũng đâu phải cố ý. Anh ở bên đó ổn chứ?

- Không sao, ở đây không phải nghe em cần nhàn, sống rất tốt.

- Em hay cần nhàn lắm sao?- Cô nhỏ giọng.

- Đúng vậy, lúc nào cũng lái nhai bên tai anh là cái này không tốt, cái kia không nên làm.

- Em chỉ là muốn tốt cho anh thôi mà.

- Anh biết, anh biết, không phải anh cũng đã rất ngoan ngoãn sao?

- Anh lúc nào cũng tìm cách trêu chọc em, ngoan ngoãn gì chứ.- Cô bĩu môi.

Đúng lúc này, trước mặt cô xuất hiện một bóng người. Gia Ngọc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không để ý những lời trêu đùa bên kia của Thanh Khanh.

- Xin hỏi, ngài là...

- Tôi là thư kí của tổng giám đốc.

Cô nói vội lời tạm biệt vào điện thoại rồi tắt máy.

Đầu bên kia, Thanh Khanh mỉm cười nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối, trong đầu lại nhớ đến dáng vẻ của Gia Ngọc, ngay bây giờ thật muốn có cô ở đây để trêu đùa.

- Cà phê của anh đây, giám đốc.- Phương Mai đặt ly cà phê xuống trước mặt cậu.

- Đòi cho tôi một ly trà hoa cúc đi.

- Dạ?- Phương Mai kinh ngạc.

- Tôi nói không rõ sao?- Thanh Khanh nhướn mày.

- À vâng, tôi đi đổi ngay.

Phương Mai mặc dù không hiểu nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nhanh nhẹn đi đổi tách trà về cho cậu...

-Vậy, ngài tìm tôi là có việc gì?- Gia Ngọc dè dặt hỏi.

-Tổng giám đốc muốn mời cô ăn trưa, cô có thời gian rảnh chứ?

Lời mời này căn bản không cho phép người đối diện từ chối.

-Ngay bây giờ ạ?

-Tổng giám đốc đã đợi sẵn.

-Được rồi, tôi đi ngay.

Gia Ngọc vội vàng lấy túi rồi đi theo người đàn ông kia.

Nghĩ đến việc phải gặp tổng giám đốc, trong lòng cô không khỏi cảm thấy khẩn trương.

-Mời cô.- Người đàn ông kia mở cửa xe ra, cô đã thấy tổng giám đốc ngồi sẵn trong xe.

- Chào tổng giám đốc.- Cô cúi người chào.

-Mau vào đi.- Ông không nhìn cô, cất giọng lãnh đạm đầy xa cách.

Cô cũng không biết nói gì nhiều, chỉ có thể yên lặng lên xe.

Chiếc xe dần lăn bánh, người đàn ông kia cũng chỉ đứng nhìn theo, không khí trong xe bỗng chốc trở nên trầm tĩnh đến ngột ngạt.

-Tổng giám đốc, không biết ngài gọi cháu đi cùng là có việc gì ạ?- Gia Ngọc lễ phép, ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng.

-Chỉ là cùng ăn một bữa cơm thôi, không cần phải căng thẳng.- Giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ.

-Vâng ạ.- Cô cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Ông liếc mắt nhìn qua cô. Đúng là cô ta, gương mặt đầy mê hoặc đó đã khiến con trai ông trở nên như vậy. Không ngờ cô ta lại trở lại bên cạnh Thanh Khanh nhanh như vậy.

Chỉ có điều... hình như có điều gì đó không đúng, thế nhưng vẫn không biết được là không đúng ở chỗ nào.

-Thưa tổng giám đốc, đến nơi rồi ạ.- Bác tài xế thông báo.

-Được rồi, anh đi nghỉ trưa đi, lúc nào tôi về công ty tôi sẽ gọi cho anh.

-Vâng, thưa tổng giám đốc.- Bác tài xế gật đầu.

Gia Ngọc xuống xe rồi vòng qua bên kia mở cửa cho ông, ông chỉ nhìn qua cô một lúc rồi bước xuống, hoàn toàn không để cô vào mắt.

Thấy thái độ của ông như vậy, Gia Ngọc lại càng cảm thấy hoang mang hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chuyện Lúc Trước.

Gia Ngọc ngồi im lặng đối diện với bố Thanh Khanh, từ lúc gọi đồ ăn đến bây giờ, cả hai vẫn im lặng như vậy. Cô cảm thấy rất ngột ngạt nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

-Cô Trần này.- Ông cuối cùng cũng lên tiếng.

-Vâng, tổng giám đốc có gì cứ nói ạ.- Cô lí nhí.

-Tôi cũng không muốn nói nhiều, chuyện lúc trước...

Lúc ông đang nói thì người phục vụ bưng đồ ăn lên, đợi người phục vụ ấy đi xuống thì cô mới dè dặt lên tiếng.

-Chuyện lúc trước là chuyện gì ạ?- Cô thực sự không nhớ chuyện trước kia mà.

-Cô...- Ông không ngờ cô lại làm ra vẻ không biết chuyện gì như vậy.

-Cháu nói sai gì ạ?- Cô hốt hoảng.

-Cô giỏi lắm, ngay cả giả vờ cũng giống như vậy, giữa tôi và cô không cần thiết phải giả vờ như vậy.- Ông cười mỉa mai.

-Giả vờ? Cháu thực sự không hiểu tổng giám đốc đang nói gì ạ.

-Không ngờ chỉ mới không gặp một thời gian mà cô đã dễ dàng tiếp cận lại Thanh Khanh như vậy, tôi nên khen cô giỏi hay là nên trách cô không thực hiện đúng giao ước đây?

-Giao ước?

Nghe những lời này, cô càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

-Thế nào, đừng nói với tôi là cô không biết giao ước gì đấy nhé.- Ông hừ lạnh.

-Cháu... cháu thực sự không biết tổng giám đốc đang nói điều gì.- Cô hoàn toàn lâm vào trạng thái bối rối.

-Vậy thì tôi sẽ tốt bụng nhắc nhở cô một lát vậy...

Gia Ngọc ngược mặt nhìn ông. Trong khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt ấy, ông bỗng cảm thấy có cái gì đó không ổn.

-Cô đừng bày ra vẻ mặt đó nhìn tôi, chỉ có Thanh Khanh mới bị lừa thôi, cô nghĩ cô lừa tôi được chắc.- Ông tức giận.

-Xin lỗi, cháu không cố ý.- Gia Ngọc vội cúi đầu xuống, mỗi lần người khác nói chuyện, cô luôn nhìn vào người ta, như vậy mới thể hiện được sự lịch sự của mình.

-Hừ, thôi đừng nói những lời vô ích như thế. Trước kia, cô đã nhận tiền của tôi và hứa sẽ rời khỏi Thanh Khanh, sao giờ này cô lại xuất hiện ở bên cạnh nó. Hay là cô lại hết tiền, muốn bám theo nó lần nữa...

Những lời nói của ông từng lời, từng lời như một cây kim đâm vào tâm cô, tuy nhỏ nhưng đau nhức lâu dài, trước kia... cô là người như vậy sao? Cô mờ mịt, không, cô không phải là người như vậy.

-Có phải... có phải tổng giám đốc nhận nhầm người rồi không ạ?- Cô yếu ớt lên tiếng.

-Nhầm người? Tôi còn chưa tới mức già lẫn thẩn mà không nhận ra cô. Sao, bây giờ muốn chối bỏ mọi chuyện sao? Không dễ như vậy đâu.

Ông vừa nói, vừa lấy trong túi ra một xấp hình rồi ném lên mặt bàn.

Gia Ngọc nhìn kỹ những tấm hình đó, bên trong đều chụp những cặp nam nữ, chỉ có điều, nhân vật nữ trong đó đều là một người.

-Cô hãy xem những gì cô đã làm trước kia đi.- Ông lạnh lùng lên tiếng.- Một người như cô mà cũng đòi ở bên cạnh Thanh Khanh.

Gia Ngọc run run nhặt từng tấm hình lên xem. Không thể nào, sao lại có thể có chuyện đó được, cô không thể là một người như thế này được.

-Còn có tập tài liệu này nữa.

-Đó... đó là cái gì?

-Cô tự xem đi.

Nói xong, ông tiếp tục thả một tập tài liệu thẳng lên trước mặt cô, Gia Ngọc không có can đảm mở ra xem, cô không biết có chuyện gì đang đợi mình ở phía trước.

-Sao thế? Không dám xem sao?

Gia Ngọc cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, từ từ mở tập tài liệu ra coi.

Từng chữ, từng chữ đập vào mắt cô, trong lòng cô hốt hoảng không thôi.

-Thế nào? Đã nhìn ra bản chất của cô chưa? Còn ở đó mà giả vờ nữa sao?- Ông nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

-Không đúng, đây không phải là tôi. Không phải.- Cô lắc đầu, bỏ tập tài liệu lên bàn.

-Không phải? Vậy thì người đó là ai?

Gia Ngọc bàng hoàng không nói nên lời.

-Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, mọi thứ trong này đều là sự thật, nếu cô không thực hiện đúng thì hậu quả như thế nào, cô tự mình chịu.

Ông nói xong thì bỏ đi, đến liếc mắt cũng không muốn, đi thẳng ra ngoài.

Cô ngáy ngốc ngồi yên chỗ đó, trong đầu vẫn là những nội dung cùng một số tấm ảnh, bằng chứng bên trong tập tài liệu kia.

Rốt cuộc thì trước kia đã xảy ra chuyện gì, tại sao, tại sao cô lại là người như vậy. Không phải, người đó không phải là cô, nhất định không phải là cô. Tại sao đến giờ cô vẫn chưa thể nhớ ra được, tại sao?

Gia Ngọc thần thờ đi trên đường, những lời vừa rồi câu tổng giám đốc vẫn còn văng vẳng bên tai khiến cô không thể nào tin được. Mọi chuyện tại sao lại trở nên như vậy?

Cô bước đi từng bước vô định, không ý thức được mình đang đi đâu. Đến khi dừng trước một ngõ nhỏ, cô mới biết được, mình đã đi lạc rồi.

Nhưng tại sao, trong vô thức, cô lại đi đến đây?

-Mẹ ơi, mẹ đi chợ đấy ạ?

-Ừ, hôm nay bố con có mời một vài người bạn cũ nên mẹ phải đi mua thêm vài thứ.

-Con đi giúp mẹ.

-Không cần đâu, mẹ đi một chút là về ngay thôi, con ở nhà trông nhà đi, giúp mẹ dọn dẹp lại nhà cửa một chút là được.

-Vâng ạ, mẹ đi cẩn thận nhé.

Tiếng cậu con trai biến mất, sau đó là một người phụ nữ đứng tuổi bước ra.

-A, chào cô.- Cô lịch sự chào hỏi.

-Là... cô gái hôm nọ sao?- Bà suy nghĩ một chút rồi nhớ ra.

-Vâng ạ.

-Sao cô lại ở đây?

-Cháu...- Cô cũng không biết tại sao lại đi đến đây.

-Sao thế?

-Cháu... cháu lạc đường ạ.

-Lạc đường sao?- Bà ngạc nhiên, nhà cô ở đâu?

-Ở đường Trưng Vương ạ.

-Ở đó khá xa đó, bây giờ...- Trời đã tối rồi.

-Nếu không ngại thì cháu có thể ở đây tối nay được không ạ?- Cô biết là lời đề nghị có chút đường đột nhưng không hiểu sao, cô muốn ở nơi này, nơi này có gì đó rất quen thuộc.

-Chuyện này...- Bà hơi e ngại.

-Xin lỗi, là cháu đã không suy nghĩ tốt.

-Không phải vậy, chỉ là hôm nay nhà tôi có khách.

-Không sao đâu ạ, cứ xem cháu như là bạn của con trai cô là được ạ.

-Nếu vậy thì... thôi được, cô vào nhà trước đi.

-Hay là để cháu đi chợ cùng cô, có được không ạ?- Cô đề nghị.

-Được rồi, ta mau đi thôi.- Bà mỉm cười, cảm giác cô gái này mang lại thật giống như con gái bà.

Chương 33: Cảm Giác Quen Thuộc.

-Chào chú.- Gia Ngọc cúi đầu chào lịch sự.

-Đây là...- Người đàn ông trung niên ngạc nhiên nhìn Gia Ngọc đang đứng sau vợ mình.

-À, đây là Gia Ngọc.- Bà giới thiệu.

-A, chị là người hôm trước đã giúp mẹ phải không?- Người thanh niên trẻ lên tiếng.

-Đúng vậy, là cô gái này.- Bà gật đầu.

-Nhưng sao chị ấy lại ở đây?

-À, mẹ gặp cô ấy ở ngoài ngõ thấy trời đã tối nên mời cô ấy ở lại chơi một ngày.

-Ra vậy- Người đàn ông gật gù.- Cảm ơn cô lần trước đã giúp vợ tôi.

-Có gì đâu ạ, cháu cũng đâu có làm gì đâu ạ.- Cô mỉm cười.

-Thôi để tôi vào bếp nấu vài món, lát nữa khách đến nữa.

-Để cháu giúp cô ạ.- Gia Ngọc đề nghị.

-Cô là khách mà, sao có thể làm phiền cô được.

-Không có gì đâu ạ, hôm nay là cháu đã làm phiền cô, đây là việc nên làm thôi.

-Nhưng...

-Không sao đâu ạ, một mình cô làm nhiều như vậy thì làm sao được, cháu cũng rảnh rồi mà.- Cô cố gắng thuyết phục.

-Vậy thì làm phiền cháu rồi.- Bà mỉm cười hiền hậu.

Nhìn nụ cười của bà, Gia Ngọc bỗng cảm thấy lòng ấm áp hẳn lên, cảm giác thân thuộc lại ập tới khiến cô như muốn òa khóc, tựa như tìm được một chỗ dựa đảm an toàn khi vấp ngã bên ngoài.

-Sao thế?- Cậu thanh niên thấy cô đứng ngây ngốc bèn hỏi.

-À... không sao, chúng ta đi thôi bác.

Gia Ngọc xách túi đồ ăn rồi theo sau bà đi vào trong bếp.

-Cô định làm món gì vậy ạ?

-À, cô định làm canh củ, cá hấp, xào một đĩa rau, làm ít thịt bò nữa là xong.

-Vậy cháu đi gọt củ ạ.

-Ừ.

Gia Ngọc nhanh nhẹn lấy những củ cà rốt và khoai trong bọc ra, quay về phía bếp lấy dao. Những việc này làm rất quen thuộc nên làm rất nhanh. Rửa thật kĩ hồi lại.

-Cô ơi, cô muốn cắt khoảng chừng bao nhiêu?

-À, cháu cắt to một chút.

-Khoảng đây ạ?- Cô để lưỡi dao phía trên củ cà rốt.

-Lên một chút.

-Chỗ này hả cô?

-Ừ.

Đã định được vị trí, Gia Ngọc bắt đầu cắt khúc ra.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm cô, tại sao bà bỗng nhiên thấy cô giống con gái bà như vậy, nhất là khi hỏi bà câu vừa nãy. Hầu như lúc nào cắt cà rốt, con gái bà đều sẽ hỏi điều đó, mặc cho bà có nhiều lần nhắc nhở, la rầy nhưng thói quen đó vẫn không đổi.

Bà lại nghĩ đi đâu rồi, sao đó có thể là con gái bà được chứ, tại bà đã suy nghĩ nhiều.

-Cô làm cá ạ?- Gia Ngọc để rễ rau củ lên bệ rửa rồi nhìn bà.

-Ừ.

-Thế để cháu cắt thịt bò cho cô.

-Cảm ơn cháu.

Cô thuần thục lấy dao từ trên kệ bếp, chạy ra sau bếp lấy cái thớt đá rồi cắt thịt bò, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến bà có chút kinh ngạc.

Tại sao cô lại có thể biết rõ vị trí của từng thứ như vậy chứ.

À, chắc lúc này rửa đồ cô gái đó đã thấy cái thớt ngoài đó nên biết chỗ. Xem ra quan sát cũng rất tinh tế.

Gia Ngọc cũng không hề để ý đến hành động của mình, cô hoàn toàn làm theo bản năng đã hình thành trong tiềm thức.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, bà bắt đầu nấu ăn, lúc này thì Gia Ngọc buộc phải đứng sang một bên nhìn vì gian bếp rất nhỏ, nếu hai người cùng đứng thì sẽ không thuận tiện.

-Mẹ ơi, nước sôi rồi kia.- Tiếng một cô gái vang lên.

-Con nhanh lấy rau ở bệ rửa cho vào đi.

-Mẹ ơi, trứng như thế này đã được chưa?

-Chưa được đâu, để thêm một chút nữa.

-Ồi, cháy đồ ăn rồi.

-Con làm gì mà lại để cháy như vậy?

-Con xin lỗi ạ.

Những đoạn đối thoại ngắn ngủi đó cứ lảng vảng trong đầu cô, dạo này, cô rất hay nghe được những đoạn đối thoại ngắn trong đầu, phải chăng là kí ức của cô?

Thế nhưng, bây giờ cô bỗng cảm thấy lo sợ khi nhớ đến kí ức của mình. Cô sợ mình sẽ nhớ ra được con người của mình là như thế nào, xấu xa ra sao, là một con người đáng ghét đến đâu. Cô sợ khi nhớ ra, cô sẽ chẳng thể là cô như bây giờ, phải đối mặt với những chuyện đáng sợ kia.

Cô vừa muốn nhớ lại, cũng vừa muốn quên đi.

-Cháu sao thế?

-Cô ơi, kia là con gái cô sao?- Gia Ngọc chỉ vào một bức ảnh để trên bàn ăn.

-Ừ, là nó đấy.- Giọng nói của bà phảng phất một nét buồn.

Trong ảnh là một cô gái khoảng 25 tuổi, trông gương mặt không thuộc dạng xinh đẹp nhưng cũng thuộc dạng ưa nhìn. Có điều, tại sao trông cô gái đó lại quen đến thế?

-Cô ấy thật giống chú.

-Ừ, tính cách nó cũng vậy, ai cũng nói nó giống bố.

-Cô ấy là một cô gái tốt.- Cô có thể thấy điều đó qua đôi mắt cô gái đó, nó trong veo rất thanh khiết.

-Cháu cũng vậy, đôi mắt cháu rất giống nó.

-Cháu cũng không biết nữa ạ...- Cô lí nhí.

-Cháu biết không đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, nó phản ánh tâm hồn cháu. Đôi mắt cháu rất trong sáng, hồn nhiên, nên chắc hẳn tâm hồn cháu cũng trong sáng như vậy.

-Thật sao ạ?

-Đương nhiên rồi.- Bà đứng dậy, chúng ta dọn bàn thôi.

Lúc này đã có tiếng lao xao ngoài cửa.

-Chắc mọi người đã đến rồi, cô lên trước đi, để cháu dọn dẹp bếp núc cho.

-Chuyện này...

-Không sao đâu ạ, cô cứ lên đi.

-Cháu chỉ cần để hết bát đĩa ra sau là được, lát nữa cô sẽ rửa.

-Cháu biết rồi ạ.

Đợi bà đi rồi, cô mới đem tất cả mọi bát đĩa bẩn ra phía sau nhà bếp, xác định đã hết, cô mới bắt đầu rửa bát, chỉ một thoáng là xong.

Sắp xếp bát đĩa vào kệ cho khô, cô cũng bày đồ ăn lên bàn.

Mọi việc diễn ra vô cùng tự nhiên đến mức khi thấy mọi thứ đã xong, cả gia đình bà đều cảm thấy ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lí Do Của Cậu.

Sau bữa tối, khi đã tiễn các vị khách về, bà dẫn cô đến một căn phòng nhỏ trong nhà.

-Đây là phòng của con gái cô lúc trước, cháu ở tạm vậy.

-Không sao đâu ạ, đã làm phiền cô nhiều như vậy rồi.

-Không sao, đây là việc nên làm, cháu cũng đã giúp cô cả buổi tối rồi còn gì.

-Cháu chỉ làm việc nên làm thôi mà, cô đừng khách sáo.

-Cô thấy cháu thật giống con gái cô.

-Cô cũng đừng buồn vì chuyện này nữa, cháu tin cô ấy cũng mong cô luôn vui vẻ sống.

-Ừ, cô biết rồi. Vậy cháu đi nghỉ đi.

-Vâng ạ, chúc cô ngủ ngon.

-Chúc cháu ngủ ngon, có gì không ổn thì cứ gọi cô nhé.

-Không sao đâu ạ, có phòng cho cháu đã là tốt lắm rồi ạ.

-Vậy cô đi đây.

-Vâng ạ.

Gia Ngọc đóng cửa phòng lại, bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một căn phòng nhỏ, nhỏ hơn phòng của cô ở nhà của Thanh Khanh nhiều nhưng lại đầy cảm giác thân thuộc.

Cô bỗng nhớ đến lần đầu đến nhà Thanh Khanh khi vừa về từ bệnh viện. Cảm giác không hề giống nhau, ở đây, cô mới có cảm giác như phòng của mình. Rất thoải mái.

Gia Ngọc đưa mắt nhìn quanh. Ở đây có rất ít hình chân dung nhưng lại có nhiều ảnh phong cảnh, xem ra cô gái này không thích chụp ảnh chân dung cho lắm.

Trên bàn còn có một số đồ linh tinh, nhìn qua thì giống như là đồ handmade, độ tinh xảo không cao nhưng nhìn qua thì rất đáng yêu, cũng đẹp mắt.

Trên bàn vẫn để một chút sách vở, Gia Ngọc bèn lật ra xem. Nét chữ tròn trịa, cũng có đôi lúc cứng rắn, nét chữ này hao hao giống cô. Nếu như cô và cô gái này cùng viết thì chắc không ai có thể nhận ra chữ của ai với ai đâu nhỉ?

Cô cầm một quyển sách lên xem.

Là sách của chuyên ngành thiết kế, còn có thể sinh viên.

Trần An Nhiên, sinh viên trường đại học Mỹ thuật Công nghiệp, là sinh viên vừa mới ra trường. Nhìn bằng tốt nghiệp của cô gái này, có thể thấy tiền đồ rất rộng mở, nhưng tiếc là...

Thế nhưng, gương mặt cô gái này...

Tiếng điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Alo.

- Là anh đây.

- Em biết.- Khi nghe giọng của Thanh Khanh, mọi chuyện liên quan đến quá khứ mà bố cậu nhắc đến lại văng vẳng bên tai cô.

- Em đã ăn tối chưa?

- Ăn rồi ạ.- Cô nói đều đều.

- Em sao thế?

- Em không sao.

- Thế nghe giọng em sao lạ thế?

- Là sao? Em nói vẫn bình thường mà.

- Không giống như anh tưởng tượng.

- Em phải như thế nào?

- Thôi bỏ đi, không có gì, em nghỉ ngơi tốt chứ?

- Vâng, em vẫn khỏe, mọi chuyện đều ổn.

- Thế thì tốt, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.

- Thanh Khanh...

- Có chuyện gì thế?

- Em... em... anh yêu em chứ?

- Sao em lại hỏi anh câu đó.- Cậu ỉnh ngạc.

- Anh thích con người trước kia của em chứ?- Cô vẫn kiên trì.

- Đương nhiên.

- Tại sao?

- Vì đó là em, Gia Gia của anh.

- Anh thích em vì điều gì?
- Sao hôm nay em lại hỏi những điều này, có chuyện gì à?
- Không có gì, chỉ là em muốn biết thôi.
- Lúc trưa còn bình thường mà, sao bây giờ lại lạ như vậy?
- Anh trả lời em đi.
- Bởi vì em xinh đẹp, em là cô gái xinh đẹp nhất mà anh gặp từ trước đến nay.
- Xinh đẹp ư?- Cô lặp lại.
- Đúng vậy, anh vì mê mẩn vẻ đẹp của em nên quyết định biến em thành vợ mình, em không biết là em đẹp như thế nào trong lòng anh đâu.
- Ra vậy.- Cô lẩm nhẩm.
- Em sao thế? Không hài lòng với câu trả lời của cậu sao? Theo cậu biết thì con gái ai mà chả thích được khen là xinh đẹp?
- Đã tối rồi, em đi nghỉ đây, anh đi nghỉ đi.
- Này...

Không chờ Thanh Khanh nói gì thêm nữa, cô đã thắng thùng ngất máy.

-Cô ấy hôm nay sao lại thay đổi thất thường như vậy chứ?- Thanh Khanh vừa nhìn điện thoại vừa lẩm nhẩm.

-Có chuyện gì thế ạ?- Phương Mai nhìn cậu hỏi.

-Không có gì, kế hoạch chiều nay là gì?

-Chiều nay, cậu có cuộc hẹn với giám đốc chi nhánh ở phòng họp để nghe báo cáo về tình hình hoạt động của chi nhánh.

-Tôi biết rồi.

Phía bên kia, Gia Ngọc đang vui đùa vào chăn nhưng vẫn không thể nào ngủ được.

Cậu thích cô chỉ vì cô đẹp thôi sao? Vậy thử cậu yêu là khuôn mặt này? Nếu vậy thì nếu cô không có gương mặt này thì có phải cậu cũng sẽ chẳng để tâm đến cô là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lời Khuyên.

Gia Ngọc rời giường khi mặt trời chỉ vừa ló dạng, nhìn ánh bình minh chỉ mới bùng lên nhẹ bên ngoài cửa sổ, một cảm giác khoan khoái dâng lên trong lòng.

Nghe tiếng lách cách vang lên trong bếp, Gia Ngọc biết là người phụ nữ kia đã thức dậy, hẳn đang làm bữa sáng cho cả nhà, cô bèn ra khỏi phòng, đi về phía phòng bếp.

-Chào cô.- Cô lễ phép chào hỏi.

-Cháu dậy rồi đó à? Ngủ có ngon không?

-Cháu ngủ ngon lắm ạ, rất thoải mái.

-Thoải mái là tốt rồi, sao không ngủ thêm đi?

-Cháu dậy giờ này đã quen rồi ạ, không thể ngủ thêm được.

-Có thói quen dậy sớm là rất tốt, con gái cô cũng thường dậy giờ này để giúp cô nấu bữa sáng, sáng nào trong nhà cũng rộn ràng cả lên.

-Cô ấy thật chu đáo.

-Cô lại nhắc đến nó rồi, thật là...

-Không sao đâu ạ, trong lòng mọi người luôn có cô ấy, hẳn cô ấy cũng cảm thấy vui vẻ.

-Nó là một đứa trẻ lạc quan, lúc nào cũng cười.

-Lúc nào cũng có thể cười là một điều tốt ạ.- Giọng Gia Ngọc hơi trầm xuống.

-Cháu có chuyện gì sao?

-Không sao ạ.- Cô cười trừ.

-Nhìn cháu có rất nhiều tâm sự, có chuyện gì khó nghĩ sao?

-Chỉ là có một chút chuyện không như mình mong muốn.

-Cuộc đời mà, đâu có thể cứ theo ý mình được, phải có trắc trở, phải có thử thách thì mới có thể hoàn thiện bản thân được.

-Nếu cháu là một người có bản chất xấu xa thì phải làm sao đây hả cô?

-Nếu cháu đã tự thấy mình có mặt chưa tốt thì chỉ cần sửa đổi là được, con người không ai là hoàn hảo cả, cũng có mặt tốt, mặt xấu, khi cháu đã nhận ra mặt xấu của mình, cố gắng sửa đổi nó, thì cháu sẽ tốt hơn. Chỉ cần không làm ra những chuyện thẹn với lòng thì chuyện gì cũng có thể giải quyết.

-Vâng ạ.

Đến cô cũng không biết được là con người mình rốt cuộc là tốt hay xấu.

-Mẹ, chị Gia Ngọc.- An Minh vừa ngủ dậy đã thấy mẹ cùng cô gái kia đã dậy thì tươi cười chào.

-Con đã dậy rồi đấy à?

-Vâng ạ, sao chị dậy sớm thế?

-Người ta là một người phụ nữ đảm đang, đâu có như con.- Bà nói.

-Đâu thể nói như vậy được ạ, tại cháu có thói quen dậy sớm thôi ạ.- Cô xua tay.

-Bố con cũng đi tập thể dục từ sớm rồi, có con lúc nào cũng dậy trễ nhất trong nhà.

-Con biết rồi, mẹ cũng đừng có nói con như vậy nữa.- An Minh xoa xoa mái tóc.

-Con mà cũng biết xấu hổ à?- Bà mỉm cười.

-Đề cháu giúp cô dọn bàn ăn.

-Được rồi, con cũng đi rửa mặt đi, bố con cũng sắp về rồi đó.

-Vâng ạ.- An Minh chạy biến vào nhà vệ sinh.

Gia Ngọc nhìn theo mà cảm thấy có chút buồn cười. Cảm giác như thế này thật thoải mái, cô luôn mong ước có một cuộc sống đơn giản như vậy. Có ba, có mẹ, ngày ngày thức dậy, giúp đỡ gia đình, làm một công việc văn phòng bình thường, rồi cưới chồng, sinh con, sống một cuộc sống êm đềm.

Sau khi từ biệt gia đình kia, cô mới từ từ trở về nhà, khoảng thời gian này, cô thật sự không biết đối mặt với tổng giám đốc như thế nào.

Có lẽ, tạm thời cô nên xin nghỉ phép một thời gian.

Lang thang đi trên đường, tâm trạng cô lại nặng trĩu thêm, cô ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh hồ nước.

Không khí buổi sáng khá trong lành, cảnh liễu rủ xuống phát phơ theo gió, ánh mặt trời vàng nhạt rọi xuống mặt hồ tĩnh lặng. Không khí yên bình như càng làm cho tâm trạng cô thêm phiền não.

Càng lúc, dòng người lại càng đông đúc, tiếng huyên náo ngày càng nhiều.

Cô ngồi một mình ở đó, hoàn toàn tách biệt với mọi người.

Cái cảm giác lạc lõng này ập tới khiến cô cảm thấy muốn điên lên, tại sao cô lại là một người không có kí ức, cũng chẳng thể biết được trước kia, bây giờ như thế nào, lúc nào cũng chỉ có thể dựa dẫm vào Thanh Khanh.

“Ting... ting...”

Tiếng còi xe vang lên thu hút mọi người.

Thế nhưng Gia Ngọc vẫn ngồi bất động ở đó.

Không còn cách nào khác, người nào đó ngồi trên xe kia phải bước xuống xe, tiến về phía cô đang ngồi.

-Em làm gì ở đây vào giờ này?

Nghe giọng nói quen thuộc, Gia Ngọc ngược mắt lên nhìn.

-Anh Minh Lâm

-Sao thế, nhìn em có vẻ không tốt lắm

-Không sao ạ.- Cô lắc đầu.

-Đáng lẽ ra giờ này em đang ở trong công ty chứ? Sao lại ngồi ở đây?

-Em nghỉ phép.

-Em không khỏe chỗ nào sao?- Minh Lâm hơi lo lắng.

-Không phải ạ, Thanh Khanh đi công tác rồi, em chỉ muốn nhân cơ hội này lười biếng một chút.- Cô lém lỉnh.

-Em thật là.- Minh Lâm cốc nhẹ lên đầu cô.

-Em sao chứ.- Cô bĩu môi.- Còn anh thì sao? Đáng lẽ ra giờ này anh phải ở bệnh viện chứ.

-Hôm nay anh được nghỉ, đang về nhà thì trông thấy em ngồi ở đây.

-Vậy ạ.

-Hay là hôm nay chúng ta cùng trốn việc đi chơi đi?

-Có phiền anh không?

-Anh không sao, chỉ có điều là em có nể mặt anh, đi chơi cùng anh không?

-Được ạ.

Nếu trong lòng đã rối bời rồi thì việc gì phải suy nghĩ thêm nhiều, có thể không cần suy nghĩ đến thì đừng nghĩ đến nữa, thoải mái vui chơi để quên hết mọi chuyện cũng là một cách tốt trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Khu Vui Chơi.

Nơi mà Minh Lâm đưa cô tới lại là khu vui chơi.

-Anh xem em là con nít hay sao mà lại đưa em đến đây.- Cô nhìn ra ngoài, vẫn ngồi bất động trên xe.

-Em không thích?

-Anh nghĩ em có thích không?- Cô nghiêm túc nhìn anh.

-Haizz, anh cứ nghĩ em sẽ thích, tính tình em trẻ con thế mà.- Minh Lâm thở dài.

-Em trẻ con?- Cô hỏi.

-Không phải sao?

-Đương nhiên không phải.

-Nếu em không thích thì chúng ta đi chỗ khác vậy.- Minh Lâm khởi động xe.

-Khoan đã, ai nói em không thích.- Cô ngồi bật dậy ngăn cản.

-Thế chẳng phải vừa rồi em nói đó sao?

-Em có nói sao, em đang nói anh đoán xem em thích không thôi mà.

-Em từ khi nào lại trở nên vòng vo như vậy.

-Em muốn trêu anh thôi.- Cô bật cười.

-Em thật là...- Minh Lâm nở nụ cười.- Rốt cuộc thì em cũng chịu cười rồi đấy.

Gia Ngọc vô thức ngưng lại.

-Chẳng lẽ em lúc nào cũng nhăn nhó sao?

-Cũng không hẳn, nhưng từ lúc em lên xe đến giờ, gương mặt chẳng có chút gì vui vẻ cả.

-Thật thế sao ạ, em xin lỗi.

-Anh còn đang lo lắng không biết làm sao cho em vui lên nên mới đến đây.

-Vậy thì em không thể nào phụ tấm lòng của anh rồi, em nhất định sẽ chơi thật vui vẻ.- Cô gật đầu.

-Vậy thì tốt.- Minh Lâm cũng mỉm cười.

Cả hai xuống xe rồi bước vào khu vui chơi.

-Ồ đây thật đông đúc.

Xung quanh đâu đâu cũng là người, ở khu vực trò chơi mạo hiểm, còn có thể nghe thấy tiếng la hét của mọi người.

-Em muốn chơi cái này.

Minh Lâm nhìn theo hướng cô vừa chỉ.

-Em chắc chứ?

Cô gật đầu.

-Được thôi, chúng ta chơi đi.- Cô đã muốn thì anh sẽ chơi cùng cô.

Gia Ngọc và Minh Lâm cùng ngồi vào trong đoàn tàu cao tốc, sau khi đã ổn định chỗ ngồi, nghe tiếng thông báo chuẩn bị bắt đầu, Minh Lâm liền nắm lấy tay cô.

-Em sẽ không sợ chứ?

-Không sợ, còn anh?

-Đàn ông như anh việc gì phải sợ.- Anh mỉm cười.

-Được, vậy thì xem xem em và anh ai mới là người phải sợ.

Ngay lập tức sau đó, đoàn tàu chuyển bánh.

Mới đầu, tốc độ cũng không có gì là nhanh, nhưng vào trong đoạn giữa, đoàn tàu bắt đầu tăng tốc nhanh hơn, rồi nhào lộn, có những lúc tưởng như lơ lửng giữa không trung, lại có lúc như muốn văng ra ngoài.

Cứ mỗi một lần lên xuống, Gia Ngọc lại hét to lên, tay lại càng siết chặt lấy tay Minh Lâm. Anh biết, tiếng hét của cô không phải là sợ, cô đang muốn giải tỏa bản thân nên như thế.

Sau một hồi dẫn dắt, cuối cùng hai người đứng trước một hang động được thiết kế khá bí ẩn và rùng rợn.

-Em muốn chơi?

-Đương nhiên, nghe nói nơi này hay nhất chính là trò này, tại sao lại không thử.

-Được, vậy chúng ta vào thôi.- Nếu cô đã muốn, anh đương nhiên sẽ cùng cô trải nghiệm.

Vừa bước vào, đã có một luồng hơi lạnh phả ra khiến cả hai rùng mình. Minh Lâm nắm lấy bàn tay của cô.

-Sợ không?

-Không... không sao.- Thực ra cô cũng cảm thấy hơi sợ rồi, nhưng có anh bên cạnh nên không thể hiện ra sự sợ hãi của mình.

-Được, chúng ta đi tiếp.

Càng vào sâu bên trong thì khung cảnh lại càng mờ hồ, ánh sáng mờ mờ làm cảnh vật thêm rùng rợn.

Bất chợt một bóng trắng thoáng qua. Gia Ngọc, nhắm chặt mắt lại, chúi đầu vào trong ngực Minh Lâm.

-Không sao, không sao, chỉ là người giả ma thôi mà.- Anh vỗ về cô.

Ai mà chẳng biết đều là người giả, nhưng bản thân không tự chủ được mà vẫn cảm thấy sợ hãi.

Ở phía sau, có một bàn tay lạnh ngắt chạm vào chân cô.

Cả người cô cứng đờ, không dám quay lại nhìn, tim như muốn đình chỉ hoạt động.

-Em sao thế?- Minh Lâm nhận ra cô cứng cả người.

-Có... có cái gì nắm lấy chân em- Cô lắp bắp.

-Vậy thì em lấy chân kia đạp vào nó đi.- Minh Lâm ra ý kiến.

-Em... em không dám.

-Vậy để anh đạp thay em.

Nghe Minh Lâm nói thế, người kia cũng vội thả ra, nói gì vậy chứ, chỉ là trò chơi thôi mà, không cần thiết phải mạnh tay như vậy.

Cảm thấy đã không có gì nữa, Gia Ngọc mới thả lỏng người ra.

-Sao rồi?

-Hình như bị anh dọa chạy rồi.

-Thế à, tiếc thật.

-Tiếc gì chứ?

-Anh muốn nhìn bộ dáng sợ hãi của em nhiều một chút.

-Ai... ai sợ chứ?- Cô mạnh miệng.

-Không sợ, thế vừa rồi ai cứ vùi đầu vào anh thế nhỉ?

Cô cắn môi, không biết phải nói sao cả, đành cúi đầu đi tiếp.

-Này, em còn muốn đi tiếp à? Không sợ nữa sao?

-Em không sợ, em nhất định phải đi hết chỗ này.

-Được thôi.

Minh Lâm nhàn nhả đi theo phía sau, Gia Ngọc cũng từ từ đi chậm lại, cô cũng chẳng muốn cách anh một khoảng đâu, nếu không có cái gì dọa cô, cô cũng sẽ sợ chết khiếp.

Vì thế, trong đường hầm ma ấy, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hét chói tai của một cô gái và tiếng vỗ về an ủi của một chàng trai...

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Theo Dõi.

-Lần sau, nếu đã sợ thì không cần vào nữa.- Minh Lâm đưa chai nước suối cho cô.

-Ai... ai bảo em sợ.

-Cả người bây giờ còn run lẩy bẩy mà còn mạnh miệng.

-Em... em...- Cô đuối lí.

-Ha ha, nhìn mặt em kia, trắng bệch cả rồi.

-Không cho cười.- Cô vung tay đánh Minh Lâm nhưng anh tránh được.

-Này, không nói được ra tay đánh người đó à?

-Đúng thế đấy, anh đứng lại cho em.

-Anh cũng không phải ngốc, tại sao phải để em đánh chứ.

-Anh bắt nạt em- Cô chỉ tay anh.

-Là ai bắt nạt ai? Em xem này, cánh tay anh vẫn còn bầm tím đấy nhé.

Minh Lâm xắn tay áo lên cho cô xem, trên đó đều là những vết bầm tím. Gia Ngọc thấy thế thì chẳng biết giấu mặt vào đâu, cả gương mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Lúc này ở trong đường hầm ma đó, vì quá sợ hãi nên cô đã siết chặt tay anh, còn nhiều lần véo vào tay anh, nhìn gương mặt nhăn nhó vì đau, cô chỉ muốn cười. Giờ nhìn lại hậu quả mình gây ra, cô thấy thật mất mặt. Không ngờ cô lại mạnh tay đến vậy.

-Haizz, rõ ràng người dọa em là bọn họ thế nhưng em nói xem, tại sao chịu đau lại là anh?- Minh Lâm không tha tiếp tục trêu đùa cô.

-Em... em xin lỗi.- Cô cúi đầu càng lúc càng thấp.

-Em xem, tay anh đau như thế này, bầm tím hết cả rồi.- Anh tiếp tục than thở.

-Em thật lòng xin lỗi.- Đầu cô lại cúi thấp hơn.

Nhìn cái đầu đã cúi thấp đến mức muốn cắm xuống đất, Minh Lâm mới vỗ nhẹ một cái.

-Đi thôi, chúng ta đi ăn, hôm nay em mời, xem như bồi thường cho anh.

Nói xong thì kéo Gia Ngọc đi ra chỗ đỗ xe.

Hai người không hề để ý thấy có người đang theo dõi bọn họ, người này thỉnh thoảng lại lấy máy ảnh chụp hình hai người mỗi khi bọn họ ở cạnh nhau.

-Chúng ta đi đâu ăn đây?- Cô thắt dây an toàn lại, hỏi anh.

-Để anh đưa em đi đến một quán ăn.

-Ở đâu thế?

-Đi rồi em sẽ biết, sao thế, sợ không trả được tiền à?

-Nếu có thể thì đương nhiên được ạ.

-Nếu mà không thể thì sao?

-Thì... em vay tiền của anh vậy.- Cô cười.

-Không cho vay.

-Anh không keo kiệt vậy chứ?

-Anh chính là keo kiệt vậy đó.

-Không được, thế thì để em chọn chỗ, không thể để anh đưa đi lung tung rồi mất tiền được.- Cô kháng nghị.

-Em đang ngồi trên xe của anh, em có thể chống đối sao?

-Anh ức hiếp em.- Cô bĩu môi.

-Được rồi, đừng làm loạn nữa, chúng ta đi rồi sẽ biết.

-Ai làm loạn chứ, rõ ràng là anh vô lí trước.- Cô lẩm bẩm.

-Em đang nói xấu sau lưng anh đấy à?

-Đâu có, chẳng phải em đang nói trước mặt anh đấy chứ.

-Vậy em thừa nhận em nói xấu anh?

-Không có... không có đâu, anh là người tốt bụng, vị tha, thông minh, tài giỏi, là người anh trai đáng mến nhất của em, em cảm thấy thật may mắn khi gặp được anh.- Cô không ngại tăng bốc anh.

Chỉ là anh trai thôi sao? Minh Lâm thầm nói trong lòng, nếu anh không muốn chỉ làm anh trai cô thì sao?

Chiếc xe dừng trước một ngõ nhỏ.

-Chúng ta đi bộ vào trong, muốn đi xe vào đó là không được.

-Vâng.- Cô vâng lời bước xuống.

Hai người đi vòng vèo một lúc mới dừng trước một quán ăn nhỏ, trông khá cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ.

Gia Ngọc ngơ ngác nhìn quán ăn, rồi lại nhìn Minh Lâm.

-Sao thế?- Minh Lâm bật cười trước biểu hiện của cô.

-Anh nói là đến đây ăn?- Cô chỉ chỉ vào quán ăn đang tấp nập khách.

-Đúng, có chuyện gì sao?

-Không... không có gì.

Cô chỉ là hơi bất ngờ mà thôi, không ngờ một người như Minh Lâm mà cũng có thể đến những nơi như thế này để ăn trưa. Tuy không phải là tồi tàn nhưng hình như không hợp với Minh Lâm cho lắm.

-Đi vào thôi, hôm nay anh sẽ cho em biết chỗ này có gì hay.

Anh bước vào trong, bà chủ quán đã tươi cười tiếp đón.

-Lâm đó hả, lâu rồi không thấy cháu tới.

-Chào cô.- Anh lịch sự cúi đầu chào.

-Khách sáo như thế làm gì, thế nào vẫn như cũ phải không?- Bà chủ chú ý đến Gia Ngọc đang đứng phía sau anh.- Đây là...

-À, là bạn.- Minh Lâm cười cười nói.

-Bạn của Lâm sao? Chào cháu.

-Cháu chào cô ạ.- Cô lễ phép.

-Mau ngồi đi, để cô chuẩn bị đồ ăn.

- Vâng ạ, làm phiền cô rồi.

Minh Lâm kéo cô ngồi xuống một cái bàn gần đó. Gia Ngọc đưa mắt nhìn quanh, tuy bên ngoài nhìn có vẻ cũ nhưng bên trong thì lại rất sạch sẽ, thơm mát, mùi thức ăn cũng rất thơm.

-Sao anh lại biết một chỗ như thế này?

-Sao thế, anh không thể sao?

-Chỉ là có hơi bất ngờ.- Cô thành thật.

-Lúc anh còn học y ở trường, anh có làm thêm ở đây.

-Làm thêm? Em nghĩ người như anh hẳn không làm thêm đâu.- Cô nói.

Minh Lâm chỉ cười, cô đâu biết được, lúc đó anh phải chạy đi chạy lại làm thêm như thế nào, vừa làm gia sư, vừa đi phục vụ quán ăn, thỉnh thoảng thì đi phục vụ trong nhà hàng, tiệc cưới, bất cứ việc gì, anh cũng đều làm cả mới có thể có tiền để ăn học. May mà anh học giỏi, có được học bổng nên cũng đỡ được phần nào.

Ở một nơi khác.

-Tổng giám đốc, đây là thứ ngài cần.- Vị thư kí đem cho ông một cái bưu kiện lớn.

Ông nhận lấy, mở ra. Trong đó toàn là ảnh.

-Xem ra cô ta đã thông minh hơn trước rồi, nhanh như vậy đã có chỗ dựa mới?

-Cậu ta chính là con trai của tổng giám đốc Thiên Vũ.

-Thiên Vũ? Cô ta cũng cao tay thật.

-Chúng ta nên làm gì đây ạ.

-Tiếp tục theo dõi.

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Suy Nghĩ.

-Công việc chiều nay như thế nào?- Thanh Khanh hỏi Phương Mai.

-Chiều này giám đốc có một cuộc họp tại chi nhánh ạ.

-Chỉ có thể thôi sao?

Phương Mai lật lại tờ giấy đang cầm trên tay một chút rồi gật đầu.

-Vâng ạ,cuộc họp vào khoảng 2 giờ chiều nay ạ.

-Được rồi, cô ra ngoài chuẩn bị đi.

-Vâng ạ.- Phương Mai đi ra.

Vậy là đã qua được một tuần, chỉ còn 3 tuần nữa là cậu lại có thể nhìn thấy cô, được hưởng thụ sự chăm sóc của cô rồi. Không biết những ngày qua cô như thế nào rồi, có ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ hay không, còn có... nhớ cậu hay không?

Từ ngày sống cùng với cô dưới một mái nhà, cậu dần dần hình thành thói quen ý lại vào cô rồi thì phải. Com phải do cô nấu mới có vị, không còn uống cà phê nữa, lúc nào cũng chờ ly trà hoa cúc tỏa hương thơm mát của cô. Cũng thường thích trêu chọc cô, có đôi lúc muốn cô chăm sóc cho mình từng chút một. Có khi nào cô thấy cậu hơi trẻ con hay không?

Thanh Khanh đứng dậy, bước ra ngoài ban công hít thở không khí. Cậu từng nghe nói cô rất thích xương rồng, vì thế khi sang đây, trong lúc đi trên đường, vô tình nhìn chậu cây nhỏ nhỏ, không hiểu sao mà cậu lại dừng lại ghé vào mua. Đến cả Phương Mai cũng nhìn cậu với ánh mắt hiếu kì nhưng không dám hỏi.

Ngắm nhìn chậu cây này, cậu lại cảm thấy nó khá giống cô, tuy nhìn bề ngoài có vẻ mỏng manh, nhỏ bé, nhưng luôn biết cách tự bảo vệ mình dưới những chiếc gai nhỏ bé kia, không ai có thể xâm phạm được.

Cậu lại nhớ đến cô mất rồi, trước kia, mặt dù rất muốn bên cạnh cô nhưng cậu cũng không tới mức giờ nào, phút nào cũng nghĩ về cô như thế này.

Đây là cậu đã bị rơi vào lưới tình sao?

Nếu có rơi vào lưới tình nhưng có thể cảm thụ được những điều ngọt ngào như vậy thì cũng không hẳn là tệ nhỉ?

Cũng có đôi chút vui vẻ, thích thú.

Thanh Khanh tự mỉm cười một mình với những suy nghĩ của chính mình.

Khi nào về, cậu sẽ tặng chậu cây xương rồng này cho cô, hẳn cô sẽ rất thích.

Trong bóng đêm, tiếng xe cộ va chạm, ánh đèn chớp lóe, cả những tiếng nói xa lạ cứ không ngừng xuất hiện.

-Không.

Gia Ngọc ngồi bật dậy.

Chỉ là một con ác mộng. Cả người cô mồ hôi tứa ra như tắm.

Đạo này, lúc nào cô cũng gặp ác mộng như vậy. Có lẽ do quá căng thẳng nên mới bị như vậy.

Nhìn đồng hồ trên tường đang dần nhích qua con số 3, cô thu người lại, hai tay đặt lên đầu gối, đầu gục vào cánh tay.

Bây giờ, cô không hề đến công ty một ngày nào kể từ khi gặp tổng giám đốc. Bây giờ cô không thể nhớ được chuyện gì, nên cô cũng không dám đối mặt với những lời nói của ông. Không phải cô muốn trốn tránh mà thực sự không biết phải đối mặt như thế nào khi đến bản thân mình cũng không biết gì về quá khứ của mình.

Cô không thể tự nói rằng mình bị mất trí nhớ mà có thể bỏ qua hết những việc đã làm, nhưng cũng không thể tự đối mặt khi thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cô bây giờ thật sự rất rối.

Nếu bây giờ có Thanh Khanh ở đây thì cậu sẽ như thế nào?

Cậu sẽ bỏ mặc cô, xa lánh cô, hay sẽ an ủi bên cạnh cô.

Cô biết cậu là một người rất ghét sự phản bội, nếu cậu nghĩ cô phản bội cậu thì sao?

Cô bỗng nhớ đến một câu nói mà cậu đã nói lúc trước.

"Em chẳng phải cũng đã từng lừa anh sao."

Mặc dù lúc đó đã gần mất đi ý thức, nhưng câu nói đó vẫn cứ mãi lờn vờn trong đầu cô, khi đó thực sự cô không hiểu ý cậu là gì. Phải chăng mọi chuyện đúng là do cô, là cô làm, mọi chuyện đều do cô?

Từ khi bắt đầu cuộc sống sau khi rời bệnh viện, đối với cô, chỉ có cậu là người gần gũi nhất, là người duy nhất mà cô có thể dựa dẫm vào, cô không dám nghĩ đến một ngày nào đó, điểm tựa duy nhất này mất đi, cô sẽ ra sao?

Có lẽ cô đã phụ thuộc vào cậu quá nhiều nên mới đâm ra sợ hãi như vậy, sợ sẽ mất cậu, sợ sẽ bị cậu ghét bỏ.

Thế nhưng nếu thực sự có một ngày, cậu ghét bỏ cô thì sao?

Cô nghĩ, nếu vậy, cô sẽ rời xa cậu.

Nếu cậu đã không thích cô, ở bên cạnh nhau không phải sẽ làm cho cậu khó chịu? Đã không thích nhau mà gượng ép ở lại bên nhau thì chỉ làm cho cậu thêm mệt mỏi mà thôi, nếu vậy, cô tình nguyện ra đi, để cậu được hạnh phúc, mọi đau khổ thì hãy để cô gánh chịu. Như vậy, có thể là do cô đã phản bội cậu nên mới phải chịu đau khổ như vậy.

Cô ngồi dậy, bật đèn lên, ngồi vào bàn làm việc.

Cô lại bắt đầu với những mẫu thiết kế mới của mình. Mỗi lần có cảm xúc hay gặp chuyện không vui, tránh suy nghĩ lung tung, cô lại tập trung vào thiết kế. Từng bản, từng bản thiết kế lại mang theo một tâm trạng khác của cô, có mẫu thể hiện sự cô đơn, có mẫu lại thể hiện sự hạnh phúc, vui vẻ, lại có mẫu thể hiện sự trẻ con, có chút ngây ngô.

Nếu sau này rời khỏi cậu rồi, có thể cô còn có thể tự đứng trên đôi chân của chính mình, tự mình kiếm tiền, tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Có như vậy thì cô mới có thể không để cậu thêm căm ghét mình được.

Lại thêm một đêm không thể ngủ được.

Ánh mặt trời ló dạng chiếu rọi khắp không gian, từng tia nắng sớm mông manh khẽ đáp lên mái tóc của một cô gái trẻ đang gục đầu trên bàn làm việc, trong tay vẫn cầm cây bút chì, trên bàn vẫn còn vương vãi những tờ giấy phác thảo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Yêu Cầu.

Nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô vội vội vàng vàng phui bụi trên áo, chạy ra ngoài mở cửa.

Chỉ có điều, khi ra đến cổng lớn, cô thoáng chut ngập ngừng lần bối rối.

-Tổng... tổng giám đốc.

-Sao vậy? Không muốn gặp tôi sao?

-Dạ, cháu không có ý đó,mời tổng giám đốc vào nhà.

-Gọi tôi bình thường là được.- Ông lãnh đạm nói, sau đó đi thẳng vào trong.

Đã bao lâu rồi ông không đến đây? Hẳn là đã gần 2 năm rồi, kể từ khi con trai ông tuyên bố muốn ở riêng, không muốn có sự can thiệp của bố mẹ, cũng chỉ vì một người con gái không xứng. Điều đó lại làm ông cảm thấy tức giận hơn.

Cứ ngỡ sau khi nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, nó sẽ hồi tâm chuyển ý, biết được tấm lòng của người làm bố, làm mẹ này, thế nhưng vẫn cố chấp ở bên ngoài.Đã vậy không bao lâu lại tìm lại người phụ nữ ấy về, thật làm ông không yên tâm được.

Mặc dù trong công việc, Thanh Khanh là một người rất có tài nhưng sao trong mặt tình cảm thì lại cứ cố đâm đầu vào ngõ cụt như thế này cơ chứ?

Ông thật sự mong có thể tổng khứ cô gái này càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của gia đình ông lần nào nữa.

-Mời bác uống trà.- Gia Ngọc mang lên ly trà hoa cúc cho ông.

-Cô ở đây có về tốt nhĩ?- Ông nhìn quanh, chăm biếm nói.

-Dạ... cũng bình thường ạ.- Cô bối rối.

Cô như thế nào lại là đang làm việc nhà? Hình như lúc trước chưa từng thấy qua cô đụng tay đụng chân vào việc gì. Mỗi khi gặp cô, mặc dù giả vờ tôn trọng, lễ phép nhưng nhìn qua là biết cô chỉ là một người chỉ biết bám lấy đàn ông có tiền mà thôi, làm sao có thể biết làm những việc này.

Có điều ông vẫn không thể nào hiểu được. Ông là một người trên thương trường nhiều năm, đương nhiên đã từng tiếp xúc qua nhiều loại người, không có người nào mà ông không nhìn ra bản chất của họ. Thế nhưng cô gái trước mặt ông lại làm ông cảm thấy có chút khó hiểu.

Rõ ràng trước kia, chỉ cần liếc mắt qua là ông đã có cảm giác không thích cô gái này rồi, người ta nói phụ nữ đẹp thì lòng dạ thường như rắn rết. Ông quả thật không nhìn sai,tư liệu về cô ta, không điểm nào khiến ông không khỏi có ác cảm. Thế nhưng khi bây giờ gặp lại, tại sao khí chất trên người cô lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy, tựa như một người khác vậy.

Từ người cô toát ra một loại khí chất rất thanh thuần, nhu mì, lại rất lương thiện. Ông tự giấu bản thân mình, tại sao có thể nghĩ cô ta với những từ như vậy chứ, căn bản là hoàn toàn không phù hợp, gương mặt ấy vẫn vậy, không thể nào có chuyện nhầm lẫn ở đây được.

-Bác đến đây có chuyện gì không ạ?- Cô dè dặt hỏi.

Ông nhấp một ngụm trà, mùi thơm nhẹ nhẹ lan tỏa trong khoang miệng, rất thoải mái.

- Trà hoa cúc? Cô cũng thật biết cách thưởng thức.- Ông đặt tách trà xuống bàn.

Cô cũng không biết tại sao cô lại rất thích loại trà này, mùi thơm dịu nhẹ, làm tinh thần thư giãn, thoải mái, rất tốt cho sức khỏe.

-Không có gì ạ, chỉ là muốn thay đổi để tốt cho sức khỏe thôi, anh Thanh Khanh vẫn hay uống cà phê nhiều.- Cô nhỏ giọng.

-Hôm nay tôi tới đây là chỉ muốn hỏi cô một chuyện.

Ông ngồi tựa lưng vào ghế, hai tay khoanh lại đặt lên đầu gối, nhìn thẳng vào cô. Gia Ngọc bất giác vì giọng điệu của ông mà trở nên căng thẳng, tự giác ngồi thẳng lưng, cũng nhìn ông chăm chú.

Khoảnh khắc nhìn sâu vào đôi mắt kia của Gia Ngọc, nghi hoặc trong lòng ông lại càng lớn.

Đôi mắt của cô ta từ khi nào lại trở nên trong suốt như vậy, làm cho người ta có cảm giác như chìm đắm trong làn gió thu dịu nhẹ, khoan khoái, có cảm giác thoải mái. Trong ánh mắt ấy thể hiện rõ sự căng thẳng ngập tràn.

Con người ta có thể phẫu thuật thẩm mỹ gương mặt, nhưng chẳng thể nào lại thay đổi đôi mắt và khí chất của mình, càng ngày ông lại càng cảm thấy có chút không rõ. Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào?

Không khí chìm trong tĩnh lặng khiến cho Gia Ngọc có chút bất an, tại sao tổng giám đốc lại không nói gì mà chỉ ngồi đó nhìn cô, bộ mặt cô có dính gì sao?

Gia Ngọc nghĩ vậy bèn lấy tay chùi chùi lên mặt mình.

Vì lúc này đang dọn dẹp nhà cửa nên tay cô có chút bẩn, giờ lại lau mặt nên bôi luôn cả vết bẩn lên mặt.

Nhìn hành động này của cô, ông lại càng cảm thấy khó hiểu. Nếu không phải trước kia từng điều tra về cô, thì chắc ông tin cô gái ngồi trước mặt mình là một cô gái đơn thuần.

Ông ngay lập tức gạt phắt đi suy nghĩ của mình, khẽ hắng giọng.

Cô thấy vậy lập tức ngồi lại bình thường, chăm chú lắng nghe như một cô học trò đang nghiêm túc ngồi nghe thầy giáo nói. Liên tưởng đó làm ông thoáng chút nghi ngờ bản thân.

-Tôi muốn cô ngay lập tức rời khỏi Thanh Khanh.- Ông trầm giọng nói.

-Chuyện này...- Cô hoàn toàn bất ngờ.

Ông lấy trong túi áo một tấm chi phiếu, để trước mặt cô.

-Đây là số tiền dành cho cô, cũng giống như lần trước, mong cô thức thời tự biết mình phải làm gì.

Thấy ông toan đứng dậy, cô vội đứng dậy theo ngăn lại.

-Khoan đã, tổng giám đốc.

-Sao? Cô muốn nhiều hơn?

-Không phải ạ.- Cô vội vàng giải thích.

-Cô muốn cái gì khác?- Ông nhìn thẳng vào cô, thấy cô cũng nhìn mình không một chút cổ kị.

-Cháu biết bác không thích cháu nhưng cháu cũng biết anh Thanh Khanh rất ghét bị người khác phản bội, vì thế giữa bác và anh ấy, cháu đương nhiên không muốn làm anh ấy bị tổn thương.

-Tôi có thể hiểu là cô đang từ chối?

-Cháu sẽ rời khỏi anh ấy nếu anh ấy muốn điều đó, nếu không tuyệt đối cháu sẽ không phản bội lại anh ấy.

-Được, tôi xem cô có thể bám được nó đến bao giờ.

Ông tức giận bỏ đi, để lại Gia Ngọc ngẩn ngơ đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giải Tỏa.

-Hôm nay sao lại hẹn anh ra đây?- Minh Lâm ngồi xuống phía đối diện với cô.

-Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn anh về những gì anh đã giúp em trong thời gian qua thôi ạ.

-Giữa chúng ta đừng nói đến cảm ơn, anh sẵn sàng giúp em mọi việc.

-Em không có làm phiền anh chứ?

-Không có, hôm nay anh rảnh.

Có anh mới biết được, thấy cô chủ động hẹn gặp mình thì kích động đến mức nào, thậm chí một người cuồng công việc như anh lại phải chạy đi năn nỉ người khác đòi ca giúp mình. Bây giờ hẳn trong bệnh viện lúc này lại đang bàn tán xôn xao về anh cho xem. Nhưng mà anh mặc kệ, đã có được cơ hội như vậy làm sao mà từ bỏ được chứ.

-Nhìn sắc mặt em không được tốt lắm, không khỏe ở đâu à?- Minh Lâm nhìn cô nói.

-Không có gì, em vẫn ổn, chỉ là thỉnh thoảng có chút đau đầu.

-Em có uống thuốc đầy đủ không?

-Dạ, có.- Cô có chút ngập ngừng, dạo này nhiều chuyện xảy ra nên cô chẳng để tâm đến sức khỏe của mình, thuốc cũng không biết vứt ở đâu rồi.

-Hay là lát nữa ghé bệnh viện kiểm tra đi.

-Không sao đâu ạ, chắc là đang trong quá trình hồi phục trí nhớ thôi ạ.

-Thế em có nhớ được gì không?

-Đôi khi em nghe thấy vài giọng nói, vài hình ảnh mờ hồ lướt qua trí óc em nhưng vẫn chẳng thể nhớ ra được chuyện gì cả.- Cô cười buồn, khuấy ly nước trên bàn.

-Dù sao thì sức khỏe cũng rất quan trọng, em nhớ chú ý. Từ từ rồi trí nhớ cũng sẽ phục hồi thôi.- Minh Lâm an ủi.

-Vâng ạ.

-Thế hôm nay em hẹn anh ra đây có chuyện gì thế?

-Vậy chẳng lẽ có chuyện gì mới được hẹn gặp anh?

-Ý anh đương nhiên không phải như vậy.

Minh Lâm mỉm cười, sao anh có thể không nhìn ra được cô có tâm sự cơ chứ, nhưng mà cô đã không muốn nói thì anh cũng không muốn ép cô làm gì. Có thể là người cô tìm đến khi buồn là một điều anh cảm thấy vui mừng.

-Em muốn ăn gì nào?

-Hôm nay anh sẽ đi theo em chứ?- Gia Ngọc nháy mắt, nhìn anh một cách tinh nghịch.

-Được, hôm nay anh sẽ làm hầu cận của em, em muốn đi đâu, anh sẽ đi theo đó.

Đôi khi, cách giải tỏa áp lực tốt nhất chính là có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn, làm bất cứ điều gì mình thích. Dù có ở đâu, làm gì thì Minh Lâm cũng sẽ theo sau cô, bảo vệ cô.

Gia Ngọc dẫn Minh Lâm đi vào khu hội chợ.

-Sao em lại biết chỗ này?- Minh Lâm kẻ sát tai cô nói lớn.

-Em vô tình xem được thông tin trên mạng.- Cô cũng hét lên.

Hội chợ rất đông đúc, vì thế nên từ lúc vào trong đến giờ, tay hai người vẫn giữ chặt lấy nhau. Mỗi khi nói chuyện là thêm một lần Minh Lâm được kẻ sát vào cô, ngửi thấy hương thơm mát tỏa ra từ trên người cô khiến cậu cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Minh Lâm được cô dẫn đi khắp các gian hàng đồ ăn, thử hết món ăn này đến món ăn khác. Nhìn hai má cô phồng lên vì nhét đầy thức ăn, cậu cảm thấy

vô cùng đáng yêu.

-Em ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu.

-Tại nó ngon mà.

-Như vậy thì cũng không được ăn nhanh như thế, không tốt cho dạ dày, để nguội bớt, ăn từ từ thôi.

-Em biết rồi ạ.- Cô gật đầu.

Nhìn thấy trên mặt cô còn dính một ít nước tương ở khóe miệng, Minh Lâm lấy khăn giấy ra, lau đi vết tương trên mặt cô. Hành động này của anh khiến cô có chút ngượng người.

-Em... em tự làm được.- Cô tránh mặt đi.

-Không sao, cứ xem như là em đang được anh trai lau giúp đi.- Anh gượng cười, giấu đi chua xót trong đáy mắt.

Cô nghe vậy thì đành ngồi im, cô biết, nếu cô từ chối thì chỉ làm cho cả hai thêm khó xử, hơn nữa, chẳng phải cô luôn xem anh như anh trai hay sao?

Chỉ có điều những hành động này cũng khiến cô không khỏi cảm thấy bối rối.

-Chúng ta đi ăn món khác đi.- Cô lại kéo Minh Lâm sang gian hàng khác.

-Em ăn nhiều vậy vẫn chưa đủ sao?

-Chưa ạ?

-Bụng em bao nhiêu mà sao ăn nhiều thế?- Minh Lâm trở mắt nhìn cô.

-Em cũng chẳng biết nữa ạ, chỉ là vẫn muốn ăn.- Cô tươi cười, nhìn quanh một hồi rồi chỉ tay về một hướng.- Anh nhìn gian hàng ăn ở đằng kia kia, nhìn có vẻ ngon đấy, hai chúng ta sang đó đi.

Nói rồi lập tức kéo Minh Lâm đi về phía đó.

Gian hàng ăn mà Gia Ngọc muốn tới là gian hàng đồ ăn cay theo cấp độ, nhìn sắc đỏ của món ăn, anh có thể thấy nó có vẻ là cay.

-Xin hỏi hai vị muốn ăn cay cấp độ nào ạ?- Người bán hàng hỏi.

-Anh ăn cấp độ nào?

-Ăn cấp độ thấp thôi, ăn cay không tốt cho dạ dày đâu.

-Em không sao.- Quay sang bên người bán hàng.- Anh cho tôi một phần cấp độ 2 và một phần cấp độ 5.

-Xin quý khách đợi một chút ạ.

-Em gọi cấp độ 5?

-Anh đừng lo, là cho em.

-Tại sao em lại gọi đồ ăn cay như vậy?

-Không sao đâu ạ, em thích ăn cay mà.- Cô tươi cười nói.

Chỉ một lát sau, người bán hàng đã đưa ra hai phần ăn cho bọn họ.

-Hay em ăn phần này đi, để phần đó cho anh.- Minh Lâm định giành lấy phần thức ăn cay cấp độ 5.

-Không, anh đừng tranh với em, để em ăn, nếu muốn thì anh tự gọi thêm mà ăn.- Cô dẫu môi, cướp lại phần ăn giấu đi.

-Thôi được rồi.- Anh thở dài.- Nếu ăn không được thì đừng có mà cố ăn nữa.

-Anh không cần phải lo.- Cô cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khóc.

Minh Lâm ném thử phần thức ăn của mình. Vì chỉ là món ăn cấp độ 2 thôi nên Minh Lâm ăn cũng thấy không cay cho lắm, vừa với khẩu vị của cậu. Thế nhưng khi nhìn sang Gia Ngọc, anh cảm thấy có chút không đành lòng.

Nhìn cô rõ ràng là không ăn được cay, thế mà lại cứ kháng kháng đòi ăn đồ cay cấp 5. Bây giờ, gương mặt cô đều đã đỏ ửng, đôi môi hơi sưng vì cay, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

-Em đừng ăn nữa.- Minh Lâm lấy phần ăn của Gia Ngọc.

-Anh Minh Lâm, anh làm gì thế, em đang ăn ngon mà.- Cô sụt sùi nói.

-Ăn? Em xem như thế này mà là ăn sao? Anh thấy còn khó coi hơn cả khóc.

-Em đau có khóc, là do cay mà thôi.

-Em rõ ràng ăn cay không được, tại sao còn cố ăn như vậy chứ.

-Không phải đâu, em thích ăn thật mà.

-Em có thể lừa anh sao, nhìn bộ dạng của em căn bản là muốn mượn cớ ăn cay để mà khóc thôi.- Minh Lâm vạch trần.

-Em... em không có.

-Không có? Vậy được rồi bây giờ chúng ta không ăn nữa, anh đưa em đi về.- Minh Lâm kéo tay cô đứng dậy.

-Không, em còn chưa ăn xong mà.- Cô giãy tay ra khỏi anh.

-Em còn muốn lừa anh, nếu em muốn khóc, cứ việc khóc đi, không cần phải kiếm cho mình cái cớ như thế này đâu.- Minh Lâm lớn tiếng.

-Em... em xin lỗi.

Gia Ngọc cúi đầu, lúc này, nước mắt đã bắt đầu rơi dài trên gương mặt cô, tiếng sụt sùi ban đầu dần trở thành tiếng nức nở.

-Không sao, có chuyện gì thì cũng sẽ có cách giải quyết, muốn khóc thì cứ khóc cho nhẹ lòng đi là được.

Minh Lâm đổi sang phía đối diện, quàng tay lên vai cô, kéo đầu Gia Ngọc gục lên vai anh. Những giọt nước mắt nóng hổi từ từ thấm ướt cả vạt áo anh nhưng anh chẳng thấy phiền về điều đó. Trong lòng chỉ cảm thấy đau và không đành lòng khi nhìn thấy cô phải rơi nước mắt như vậy.

Họ cứ như thế ngồi tựa vào nhau, cô gục đầu vào vai Minh Lâm khóc, anh vỗ về, an ủi cô. Mặc cho có bao nhiêu người đi qua đi lại, có người dừng lại rồi đi qua cũng chẳng ảnh hưởng gì tới họ. Tựa như cả thế giới này chỉ còn có hai người bọn họ.

Được một lúc lâu, cuối cùng Gia Ngọc cũng ngẩng mặt lên, lau đi nước mắt còn vương trên khóe mắt.

-Em xin lỗi, em rủ anh đi chơi mà không ngờ lại thành như thế này.

-Không sao.- Minh Lâm cười ảm áp.- Anh cũng chưa trách em mà.

-Em... em làm bẩn áo anh rồi.- Cô cúi đầu xấu hổ nói.

-Bẩn thì giặt là được, không sao.- Anh lắc đầu.

-Vậy thì... để em giặt cho anh.

-Không cần, chẳng lẽ anh lười tới mức không thể giặt được cái áo này?

-Không phải ạ, ý em không phải như thế.- Cô xua tay.

-Đừng nói chuyện này nữa, anh tự biết phải làm như thế nào.

-Nhưng mà em...

-Chúng ta đi thôi, anh đưa em về.

Cô ngáp ngừng một lúc rồi gật đầu.

- Vâng ạ.

Minh Lâm ra bãi đậu xe lấy xe của mình, để cho cô đứng đợi ở trước cổng vào hội chợ, hẳn bây giờ cô cần ở một mình để bình ổn lại cảm xúc một chút.

Vì hội chợ chỉ mở trong vòng ba ngày nên hầu như ngày nào cũng đông nghịt người, lối ra vào cũng rất nhiều người chen chúc. Gia Ngọc bèn đứng sang cái cây cổ thụ gần đó đợi Minh Lâm.

Hôm nay cô làm sao lại cư xử như vậy chứ, rõ ràng là mời Minh Lâm đi chơi, lại thành ra để anh ấy phải nhìn thấy cô khóc, trở thành người đổ dành cô như thế này, thật là xấu hổ quá đi mất.

Đã như vậy còn làm bẩn áo của anh ấy, tại sao hôm nay cô lại xúc động như vậy. Không biết anh sẽ nghĩ như thế nào về cô đây?

Gia Ngọc tự lẩm bẩm rồi lại tự gõ vào đầu mình, luôn miệng mắng bản thân.

Bỗng nhiên có một cô gái đi ngang qua Gia Ngọc, va chạm nhẹ vào cô.

Trông khoảnh khắc ấy, có thứ gì đó như một dòng điện chạy xẹt qua người cô khiến Gia Ngọc đứng ngây ngốc.

“Ting... ting”

Tiếng còi xe làm cô giật mình, nhìn về hướng đó thì thấy Minh Lâm đang bước đến gần.

- Em sao thế? Khóc một hồi thành ngốc luôn rồi sao?

- Em không sao ạ, chúng ta đi thôi.

Nhìn cô giống như đang chạy trốn khiến anh thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ anh đáng sợ lắm sao, chỉ là khóc trước mặt anh thôi mà, có gì đáng xấu hổ?

Minh Lâm đi theo phía sau, dưới chân dẫm phải một vật gì đó.

Là một tấm thẻ, hình như là thẻ nhân viên.

- Minh Lâm nhặt lên, nhìn qua hình ảnh trên thẻ rồi mỉm cười bước lên xe.

Gia Ngọc thắt dây an toàn xong, thấy anh bước lên xe thì lại ngoảnh mặt nhìn ra ngoài.

Thấy xe mãi vẫn chưa khởi động, cô khó hiểu quay lại nhìn Minh Lâm lại bất gặp ánh mắt anh đang nhìn mình.

- Sao... sao anh chưa đi?

- Em không cần phải căng thẳng như vậy.

- Em... em đâu có... em đâu căng thẳng.

- Viết hết lên mặt em rồi kia, này.- Minh Lâm chìa chiếc thẻ trong tay cho cô.

- Cái gì vậy ạ?

- Của em đánh rơi đấy, lúc nãy anh nhặt được.

- Của em đánh rơi?

Gia Ngọc đưa tay ra nhận lấy, cô chưa bao giờ có thứ này, thẻ đeo khi làm việc của cô là bọc da màu xanh, còn đây là màu nâu mà, có nhầm lẫn gì không?

Nhìn hình ảnh trên đó, cô bỗng cảm thấy giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sóng Gió.

-Giám đốc, có bưu kiện gửi cho anh.- Phương Mai thông báo.

-Mang vào đây.- Thanh Khanh vẫn cầm trong tay tập tài liệu.

Phương Mai cầm tập bưu kiện mang vào cho cậu.

-Là từ đâu vậy?

-Là ở trong nước.

-Trong nước?

Lúc này Thanh Khanh mới ngược đầu lên nhìn Phương Mai.

-Được rồi, cô để đó đi, tôi sẽ xem sau.

-Vâng ạ,tôi xin phép.

Đợi đến khi Phương Mai đã ra ngoài, cậu mới lấy tập bưu kiện xem.

Nhìn địa chỉ thì hình như là...

Của bố cậu? Ông lại muốn gửi cho cậu cái gì đây, nếu là công việc thì không thể ghi địa chỉ như thế này được, trong nội bộ công ty gửi đi thì sẽ an toàn hơn. Nếu không phải công việc thì là gì?

Thanh Khanh bóc tập bưu kiện ra xem, bên trong đồ ra một xấp ảnh...

Gia Ngọc ngồi trong phòng một mình.

Kể từ hôm qua, lúc Minh Lâm đưa cho cô xem tấm thẻ nhân viên thì trí óc của cô đã chẳng thể nào yên tĩnh được. Nỗi lo lắng bất an cứ dâng lên ngày một nhiều.

Gia Ngọc cầm tấm thẻ lên, nhìn kĩ một lần nữa.

Trần Gia Gia, 24 tuổi, nhân viên bán hàng ở...

Cô có thể chắc chắn rằng người này không phải là cô.

Thế nhưng, tại sao lại có người giống nhau đến thế?

Hay là, đó là người quen của cô, có khi nào là chị em gì đó không?

Không được, cô phải tìm người đó, phải tìm xem thử người đó là ai. Biết đâu được, người đó biết cô, sẽ giúp cô hồi phục lại kí ức trước kia.

Nghĩ vậy, Gia Ngọc lập tức đứng lên, cầm theo tấm thẻ đi ra ngoài.

Cánh cửa lớn đóng lại, bên trong lại chìm vào yên lặng. Nhưng được một lúc, tiếng chuông điện thoại của Gia Ngọc lại vang lên réo rắt.

Trên màn hình điện thoại hiển thị số máy của Thanh Khanh.

Thế nhưng không một ai bắt máy, tiếng chuông cứ reo từng đợt, từng đợt vang vọng trong không gian vắng lặng.

“Rầm”

Thanh Khanh đập tay lên bàn.

Thật là tức giận, Gia Ngọc đã đi đâu mà lại không nghe điện thoại của cậu?

Nhìn lại xấp ảnh trên bàn, cơn giận lại càng ngày càng lớn.

Những ngày không có cậu, cô có vẻ vẫn sống tốt quá nhỉ, đi ăn uống, chơi đùa cùng Minh Lâm. Trong mắt cô rồi cuộc có chỗ nào cho cậu không. Cậu chỉ vừa rời nước chỉ có mấy ngày mà cô đã tìm ngay anh ta rồi.

Bản tính đúng là không thay đổi, vẫn cứ hết lần này đến lần khác phản bội cậu.

Được lắm, cậu nhất định phải cho cô thấy, phản bội cậu thì sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào.

-Phương Mai, đặt vé máy bay về gấp cho tôi.- Thanh Khanh mở cửa phòng, nói với thư kí.

-Nhưng thưa giám đốc, mọi kế hoạch bên này vẫn chưa xong ạ.

-Tôi muốn về ngay lập tức.

-Tôi e là không được ạ.- Phương Mai hơi cúi đầu.

-Tại sao?- Ánh mắt Thanh Khanh bùng bùng lửa giận, hận không thể ngay lập tức đứng trước mặt Gia Ngọc.

-Tổng giám đốc đã nói kế hoạch này rất quan trọng, có liên quan rất lớn đến vị trí sau này của giám đốc, tổng giám đốc không muốn cậu vì bất cứ chuyện gì mà bỏ lỡ.

-Đừng lấy ông ấy ra để nói với tôi.

-Tổng... tổng giám đốc còn nói một câu.- Phương Mai bị khí thế bùng bùng của Thanh Khanh làm cho sợ hãi.

-Ông ta nói gì?

-Tổng giám đốc nói, giám đốc không nên vì một người phụ nữ phản bội mình hết lần này đến lần khác mà từ bỏ cả sự nghiệp của mình, như vậy không phải là anh đang tự tay hủy lấy tiền đồ của mình sao, thật sự không đáng.

Lúc tổng giám đốc nói với Phương Mai câu này, cô có chút khó hiểu, không biết ẩn ý trong câu nói này là đang nói ai. Thế nhưng lời tổng giám đốc nói thì phải làm theo, hơn nữa đang trong giai đoạn tiến hành kế hoạch, không thể có sơ suất, nếu không chẳng phải mọi công lao của tổng giám đốc sẽ trở nên uổng phí hay sao?

-Thưa giám đốc.- Một nhân viên chạy đến.

-Có chuyện gì thế?- Cậu liếc nhìn.

-Có chuyện rồi ạ, dự án có chút trục trặc.

-Trục trặc, sao lại có chuyện đó được?

-Giám đốc mau đến công trường xem một chút đi ạ, ở đó đang tập trung rất đông người.

-Rốt cuộc đang có chuyện gì ở đó?

-Nghe nói là do công trình đang xây dựng có vấn đề liên quan đến môi trường ạ.

-Không phải chúng ta đã có giấy phép và cam kết rồi sao?

-Tôi cũng không rõ nữa ạ.

-Được rồi, để tôi đi xem.

Thanh Khanh quay trở lại phòng làm việc, nhìn xấp ảnh trên bàn lại tức giận, quăng hết vào trong sọt rác.

Tạm thời cậu không thể về được, thế nhưng, con tức này không thể nào cho qua như vậy được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô Gái Lạ.

Gia Ngọc nắm thật chặt tấm thẻ nhân viên trong tay, đứng tần ngần trước cửa ra vào mà mãi không chịu đi vào.

Cô không đi vào, cũng không dám đi vào. Không hiểu cô đang sợ điều gì, chỉ là nỗi bất an càng ngày càng lớn, nó bao trùm lấy cô, khiến cô không thể suy nghĩ được gì.

Từng người từng người rời khỏi đó, dòng người liên tục đi ra đi vào trước mặt cô, thế nhưng cô vẫn chưa thể thấy được người mình cần tìm.

Đến khi gần như chán nản, có một người nào đó vỗ vào vai cô.

-Cô gái, cô tìm ai sao?- Là tiếng của một cô gái trẻ.

Gia Ngọc giật mình đánh rơi tấm thẻ cầm trên tay. Cô gái kia thấy vậy thì ngồi xuống nhặt lên. Nhìn tấm thẻ, cô gái kia cất tiếng.

-Tôi còn không biết đã đánh rơi ở đâu...

Cái khoảnh khắc cô gái ấy ngược mặt lên đối diện với Gia Ngọc, cô có cảm giác thời gian như ngừng lại, trái tim có chút hốt hoảng.

-Cô...- Cô gái kia ngạc nhiên nhìn cô thật lâu, đôi mắt xinh đẹp trùng lớn dường như không thể tin được.

“Choang”.

-Giám đốc, anh có sao không?- Phương Mai giật mình nhìn những mảnh vỡ trên sàn nhà.

-Tôi không sao, chỉ là nhất thời lỡ tay thôi.- Không hiểu tại sao cậu bỗng nhiên lại cảm thấy bất an như vậy.

-Để tôi gọi người vào dọn dẹp.- Phương Mai khép lại tập tài liệu đang cầm trên tay.

-Ừ, phiền cô rồi.- Thanh Khanh gật đầu.

-Không sao.- Phương Mai nở nụ cười.

Trong quán cà phê.

Gia Ngọc cùng cô gái kia ngồi đối diện với nhau. Hai người thật lâu vẫn chưa thể nói gì.

-Cô...- Cô gái kia lúng túng.

-Cô cứ gọi tôi là Ngọc.- Gia Ngọc nói.

-Ngọc? Sao cô và tôi...

-Chúng ta giống nhau phải không?- Đây cũng là điều cô muốn biết.- Có khi nào... hai chúng ta... là chị em không?

-Chị em? Không thể nào có chuyện đó được.- Cô gái kia lắc đầu.

-Cô không có chị em nào khác sao, cô có thể hỏi bố mẹ cô...

-Tôi ở một mình, bố mẹ tôi mất lâu rồi.

-Tôi xin lỗi.- Gia Ngọc cúi đầu.

-Nhưng tôi cũng chưa từng nghe bố mẹ tôi nói rằng tôi có chị em sinh đôi.- Cô gái kia quả quyết.

-Cô tên là... Trần Gia Gia?- Cô cố nhớ lại cái tên đã đọc trên tấm thẻ, cái tên gọi cho cô nhớ đến cách mà Thanh Khanh vẫn thường gọi cô.

-Đúng vậy.

-Vậy... cô có biết một người tên là... Thanh Khanh?- Cô hơi ngập ngừng.

-Cô... sao cô biết anh ấy?- Trong mắt Gia Gia ánh lên tia nghi hoặc.

-Vậy thì cô có thể cho tôi biết quan hệ của hai người không?- Cô đang nghĩ gì thế này?

-Chuyện này... tại sao tôi phải nói với cô?- Gia Gia nghi ngờ nhìn cô.

-Tôi... tôi bị mất trí nhớ.

-Mất trí nhớ?

-Vì vậy, tôi nghĩ cô sẽ biết tôi.

-Tôi... - Ánh mắt Gia Gia ánh lên tia tính toán.

-Vậy cô sao lại biết Thanh Khanh?

-Anh ấy... là người đã cứu tôi sau tai nạn.

-Chỉ như vậy thôi sao?

-Anh ấy còn nói... tôi là vị hôn thê của anh ấy.- Cô ngáp ngừng.

-Cái gì?- Gia Gia đứng lên.

-Cô... cô sao thế?

Nhận ra mình đã thất thố, Gia Gia vội ngồi xuống.

-Không có gì, chỉ là tôi quá bất ngờ thôi.

-Bất ngờ? Tại sao cô lại nói như vậy?

-Có lẽ tôi không nên nói nhiều, anh ấy đã nói như vậy thì là như vậy rồi.- Gia Gia cố ý nói úp mở.

-Cô nói như vậy là có ý gì? Phải chăng cô biết chuyện gì đó?

-Cũng không hẳn là vậy...

-Cô biết gì? Có thể nói cho tôi biết không?

-Chuyện này...

-Xin cô hãy nói cho tôi biết đi ạ.

-Tôi nghĩ chuyện này nên để chính miệng anh ấy nói thì tốt hơn.

-Không sao đâu, cô nói cũng được mà, xin cô đấy, điều đó có thể giúp tôi nhớ lại được chuyện trước kia.

-Thôi được rồi, chuyện này...

Gia Ngọc chăm chú ngồi nghe cô gái kia nói chuyện, một chút cũng không phát hiện ra ánh mắt chăm chọc cùng tính toán khi nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hóa Ra Là Vậy.

Tiếng điện thoại vang vọng khắp phòng.

Thanh Khanh vẫn đứng bên cửa sổ, trên tay cầm tách cà phê, mùi thơm lan tỏa khắp cả phòng. Vẫn là uống cà phê làm cho cậu cảm thấy tỉnh táo.

Tiếng chuông vang lên dai dẳng một lúc rồi tắt.

Hừ, bây giờ gọi điện cho cậu. Để làm gì? Lại nói những điều vô nghĩa mà thôi, cậu không muốn nghe.

Tay cậu lại siết chặt tách cà phê, không hiểu sao mỗi lần nghĩ đến Gia Ngọc, cậu lại vừa giận vừa nhớ, cảm xúc đan xen này khiến cậu có chút không thể kiểm soát.

Lại một hồi chuông điện thoại vang lên. Không thể làm ngơ với mức độ bền bỉ này của cô, cậu đặt tách cà phê trên tay, nghe máy.

-Alo?- Giọng vô cùng xa cách.

-Anh... đang bận ă?- Cô dè dặt hỏi.

Đã gọi nhiều như vậy rồi, còn lo sợ làm phiền người khác? Trong lòng cậu khẽ tự giễu.

-Có chuyện gì sao?

-Em... em muốn hỏi một chút chuyện.- Cô lấy hết dũng khí nói với cậu.

Hỏi? Cậu vẫn còn chưa hỏi cô mà cô đã có chuyện hỏi cậu rồi ư?

-Hỏi gì?- Cậu vẫn duy trì giọng nói lạnh lùng, xa cách.

-Anh...- Cô cắn môi.- Tại sao anh lại gọi em là Gia Gia?

-Em không thích? Lúc trước ngày nào mà anh chẳng gọi em như vậy?- Cậu cười lạnh.

Bên kia đầu dây, Gia Ngọc có chút hoảng hốt.

-Vậy... anh có thấy em bây giờ... tốt hơn trước kia?

-Tốt? Anh không thấy thế, vẫn là thích lúc trước hơn.- Cậu trầm nhủ, cô đừng tưởng cậu có thể tha thứ cho cô.

-Vậy... người anh thích là con người trước kia.

-Trước kia có gì không tốt? Anh thấy rất được.

-Được ở điểm nào?

-Đương nhiên là xinh đẹp, nói chuyện tốt, có thể làm cho anh thấy tự hào.- Trong lời nói hàm chứa châm biếm.

Hóa ra thứ cậu cần thực sự là điều đó.

-Thế em bây giờ không giống trước kia sao?

-Giống chứ, rất giống mà.- Cái điệu bộ đi chơi cùng người đàn ông khác vẫn không thay đổi.- Em gọi điện cho anh chỉ để hỏi những điều đó?

-Em... em...

-Anh còn có việc, anh cúp máy đây.

Không đợi cô nói gì thêm, cậu thẳng thừng gác máy.

Tiếng tút tút vang lên khiến cô càng thần thờ hơn.

Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế salon, bên môi treo lên một nụ cười tự giễu.

Hóa ra là như vậy, hóa ra lâu như vậy, mọi chuyện cậu làm lại là vì thế. Vậy mà cô vẫn cứ ngây ngô tin vào những suy nghĩ của mình.

Có thể trách ai được đây? Muốn trách, chỉ có thể trách cô tự mình suy nghĩ viển vông, tự mình đề cao bản thân quá mức, một người như cô làm sao có thể làm cậu yêu thích.

Hóa ra bao lâu nay, cô chỉ là dựa vào gương mặt này, gương mặt của người khác để mà sống. Còn mặt dày cướp đi vị trí vững thuộc về người khác kia nữa, thật là lố bịch.

Cô bỗng nhớ đến tờ kết quả cô vừa nhận được lúc chiều...

-Bác sĩ?- Cô bước vào phòng.

-Cô là...

-Tôi là Gia Ngọc.

-Cô tìm tôi có việc gì sao?

-Ông còn nhớ lúc trước ông đã từng mổ cho một bệnh nhân bị tai nạn giao thông khoảng 1 năm trước không ạ?

-Tôi có rất nhiều ca bệnh, không thể nhớ hết được.- Vị bác sĩ cười hiền từ.

-Ca bệnh đó vào tối khuya, hơn nữa, bệnh nhân đó còn mất trí nhớ.- Cô cố gợi ý.

-Để tôi nhớ xem.- Ông cố gắng nhớ.- Để tôi tìm xem.

Cô nắm chặt túi xách, căng thẳng chờ bác sĩ tìm kiếm.

-Bệnh nhân đó là cô?

-Ông tìm được hồ sơ bệnh án của tôi rồi sao?- Cô kích động đứng dậy.

-Thì ra là cô à.- Ông cầm hồ sơ quay lại bàn làm việc.- Cô muốn tìm hồ sơ làm gì?

-Tôi có thể xem qua chứ ạ?

-Đương nhiên rồi, cô là bệnh nhân, đương nhiên có quyền biết về bệnh án của mình.- Ông đưa hồ sơ cho cô.

-Cảm ơn bác sĩ.

Cô càng lúc càng kích động, đôi tay run run cầm chặt lấy bộ hồ sơ.

Bây giờ, cô bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ. Thế nhưng, chuyện này, cô phải can đảm đối mặt, nếu không e rằng, cả đời này cô sẽ mãi trốn tránh mà thôi.

Cô hít một hơi thật sâu, mở ra tập tài liệu.

lật từng trang bệnh án, đến trang cuối cùng, gương mặt cô bỗng chốc trắng bệch, hơi thở trở nên gấp gáp, đôi tay lại càng run rẩy hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mệt Mỏi.

Hôm nay Gia Ngọc lại đứng lố phía trước cổng tòa nhà công ty kia, mặc dù đã cố gắng che dấu gương mặt nhưng cô vẫn lo sợ có người thấy cô.

Vừa thấy Gia Gia bước ra khỏi tòa nhà, cô cũng từ từ bước tới.

-Cô Gia Gia.- Gia Ngọc cất tiếng gọi trước.

Gia Gia dừng lại một chút, quan sát cô.

-Tôi là Ngọc đây.

-Là cô sao? Sao cô lại ăn mặc như thế này?- Làm cho cô ta không thể nhận ra.

-Tôi sợ mọi người nhận nhầm.- Cô nói nhỏ.

-À, ra vậy.- Đương nhiên rồi, gương mặt giống nhau đến thế cơ mà.

-Chúng ta tìm chỗ nói chuyện được không?

-Bây giờ sao?- Gia Gia hơi nhú mày.

-Cô bận à?- Gia Ngọc hỏi.

-À... không sao, chúng ta nói chuyện một chút cũng được.- Cô ta đồng ý.

-Vậy thì... chúng ta đến quán nước phía trước nhé.

-Không nên đâu.- Cô ta lắc đầu.

-Tại sao?

-Tôi không muốn đồng nghiệp nhìn thấy chúng ta.

Cũng đúng, chỗ này gần chỗ làm của cô ta, đương nhiên cũng sẽ có vài đồng nghiệp vô tình bắt gặp, Gia Ngọc cũng không muốn làm cho cô ta phải khó xử.

-Vậy...- Gia Ngọc cũng không rành lắm về chỗ này.

-Để tôi đưa cô đi.- Gia Gia hơi mỉm cười.

-Vây cũng được, phiền cô rồi.

-Không sao, chúng ta giống nhau đến thế xem như cũng có duyên.

Đúng, có duyên, rất có duyên, thế nhưng không biết là duyên tốt hay là xấu đây.

Nhìn thấy cách Gia Gia chọn nơi để nói chuyện cũng có thể thấy cô ta là một người khá sành điệu và thời thượng. Đôi khi cô cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng công việc ghi trên thẻ nhân viên của cô ta cũng chỉ là nhân viên bán hàng thôi, nhưng tại sao mỗi khi gặp cô ta, cô luôn thấy cô ta mặc đồ hàng hiệu. Cả người đều toát lên một vẻ sang trọng nhưng có gì đó giả dối.

-Cô muốn nói chuyện gì với tôi sao?- Gia Gia lắc lắc ly rượu trên tay, khẽ nhấp một ngụm.

-À, có một chút chuyện.- Gia Ngọc bối rối.

-Cô nói đi.

-Chuyện... chuyện lần trước cô nói là sự thật chứ?- Tuy cô đã tin đến 8, 9 phần nhưng vẫn muốn hỏi lại.

-Nếu cô đã không in lời tôi nói thì cô còn đến tìm tôi làm gì?

-Tôi... tôi không có ý đó, chỉ là... chỉ là...- Chỉ là cô vẫn không có cách nào chấp nhận được sự thật này.

-Tôi nghĩ chuyện này, cô cũng có thể cảm nhận được qua những việc mà anh ấy đã làm.

Chỉ dựa vào việc cô ta nhìn thấy gương mặt của cô gái đang ngồi trước mặt mình cô cũng đã đủ khẳng định điều đó rồi. Thế nhưng trong lòng vẫn có sự tức tởm.

Bến Thanh Khanh đáng lẽ ra phải là cô ta, chỉ dựa vào khuôn mặt giống như đúc thì có thể ở bên cậu thay thế cô ta sao? Không thể nào, cô ta sẽ không để cho cô được như ý. Bất mọi cách, cô ta sẽ trở về bên Thanh Khanh một lần nữa, giành lấy những thứ thuộc về cô ta.

-Không phải tôi không tin cô, chỉ là cảm thấy có chút không chân thật.

-Tôi hiểu, nếu cô không thể chấp nhận thì hãy quên nó đi.- Gia Gia thấp giọng an ủi.

-Quên?

-Đúng vậy, quên mọi chuyện đi, vẫn tiếp tục ở bên anh ấy như cô muốn.

-Nhưng trong lòng anh ấy thì tôi là cô.

-Thế thì sao?- Gia Gia cười khổ.- Chẳng phải bên cạnh anh ấy bây giờ là cô sao?

-Tôi... tôi...

-Anh ấy là một người trọng tính nghĩa, đã yêu ai thì sẽ yêu người ấy lâu dài.

Đúng vậy, nếu không sao Thanh Khanh có thể biến một người xa lạ thành giống cô mà giữ lại bên cạnh mình. Nghĩ đến đó, trái tim Gia Ngọc lại càng thêm đau đớn.

Mọi điều cậu làm, mọi lời cậu nói, tình cảm của cậu, vốn chỉ dành cho cô gái trước mặt, thế nhưng, một người xa lạ là cô lại xen ngang vào.

-Nếu tôi có thể ở bên anh ấy một lần nữa, chắc chắn sẽ làm cho anh ấy vui, đáp lại tình cảm mà anh ấy luôn dành cho tôi.

Nhìn về mặt Gia Ngọc trắng bệch khi nghe những lời nói của cô ta, trong lòng Gia Gia lại càng đắc ý.

-À, không phải tôi nói...- Gia Gia che miệng, ngượng ngùng nói.

-Không... cô nói đúng.- Gia Ngọc lẩm bẩm.

-Cũng không còn sớm nữa, tôi phải đi.

-Đã làm phiền cô rồi, xin lỗi.

-Không sao, có thể giúp được cô tôi rất vui.- Gia Gia mỉm cười.

-Cảm ơn cô.- Gia Ngọc cũng đứng lên, gương mặt đã tái nhợt.

-Trông cô không được khỏe?

-Tôi không sao.- Gia Ngọc gượng cười.

-Vậy tôi đi trước, cô giữ gìn sức khỏe.- Để nhìn thấy cô ta lấy mọi thứ về mình.

Cô ta đi rồi, tâm hồn Gia Ngọc vẫn còn đang lơ lửng ở đâu.

Sự thật này đến dồn dập, nhanh chóng làm cô không thể nào tiếp nhận hết được.

Bước chân cô vô định, bây giờ, cô có nên trở về đó hay không? Nơi đó vốn đâu thuộc về cô,vốn dĩ cô đang sống cuộc sống của người khác, đâu phải cuộc sống của cô.

Rốt cuộc,cuộc sống thật sự của cô đang ở đâu, kí ức của cô, gia đình của cô? Những thứ đó ở đâu. Nơi đâu mới là dành cho cô?

“Bíp... bíp... bíp”

Tiếng còi xe cứ vang lên ngày một gần, đèn đã chuyển sang xanh nhưng gia Ngọc vẫn không để ý, bước chân vẫn cứ bước đi.

Có một lực nào đó xô mạnh vào cô, cô nhìn thấy chiếc xe đỏ ngay bên phải, cả người cô bị văng ra xa.

Tiếng ồn ào vang lên xung quanh, hình như cô còn thấy ai đó đang chạy tới, người đó đang gọi cô.

Thế nhưng cô rất mệt, cô muốn ngủ, đôi mắt đã nặng trĩu rồi,cô cũng không muốn suy nghĩ thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sự Thật?

-Nhanh lên, mau đưa vào phòng bệnh.- Minh Lâm vừa chạy theo chiếc băng ca chở Gia Ngọc, vừa la lên.

Mọi người cũng nhanh chóng tản đường, Minh Lâm vẫn cầm chặt tay cô, gương mặt vô cùng lo lắng.

-Gia Ngọc, Gia Ngọc.

-Bệnh nhân đã mất ý thức rồi.- Vị bác sĩ bên cạnh nói.

-Bác sĩ, áo của anh.- Có một y tá đưa cho Minh Lâm chiếc áo blue.

Chiếc băng ca được đẩy vào bệnh, Minh Lâm cầm lấy dụng cụ kiểm tra sơ bộ cho Gia Ngọc.

Không có dấu hiệu xuất huyết não.

Không có vết thương bên ngoài.

-Chuẩn bị phòng kiểm tra tổn thương bên trong đi.- Anh ra lệnh.

-Vâng, thưa bác sĩ.

Minh Lâm vào trong phòng nghỉ, chờ đợi kết quả.

Bây giờ nhớ lại mọi chuyện vẫn làm cho anh hốt hoảng.

Lúc thấy cô đang đứng ở ngã tư, anh đã định lái xe lại gần để gọi cô, thế nhưng phía trước vẫn còn có một chiếc xe.

Rồi đèn chuyển sang xanh, nhìn cô vẫn bước đi sang đường, anh chợt dâng lên cảm giác bất ổn.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến mức anh cũng sửng sốt, mọi giác quan, hành động đều bị đình chỉ.

-Không, em nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất định em phải khỏe mạnh.- Minh Lâm gục đầu vào tường.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mỗi giây trôi qua dài đằng đẵng làm cho nỗi lo trong lòng anh không lúc nào lơi lỏng. Anh sợ, anh thật sự rất sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

Chưa bao giờ, anh cảm thấy sợ hãi như thế này.

Chỉ cần cô không sao, bất anh trả giá như thế nào, anh cũng sẽ chấp nhận, cô muốn làm gì, anh cũng sẽ đáp ứng.

Chỉ cần cô không sao, bình an, khỏe mạnh là được.

-Bác sĩ, đã có kết quả.- Một y tá thông báo kết quả cho anh.

Minh Lâm lập tức ngồi bật dậy, đi ra ngoài.

-Kết quả đâu?

-Đây ạ, đã tổng hợp hết ở đây.- Một bác sĩ trẻ đưa cho anh.

Minh Lâm đón lấy mở ra xem, đôi lông mày nhíu chặt từ từ giãn ra.

May mà tài xế đã kịp thời dừng lại nên lực va chạm không lớn lắm, thế nhưng có thể của bệnh nhân có vẻ như bị suy nhược, còn có bị kích thích, tóm lại tạm thời không có gì nguy hiểm cả.

Minh Lâm thở phào, may mà cô không sao.

-Bệnh nhân đâu?

-Đã được chuyển về phòng bệnh rồi ạ.

-Được rồi, các cậu vất vả rồi, cảm ơn các cậu.

-Đó là nhiệm vụ phải làm ạ, tôi đi đây ạ.

-Ừ.- Minh Lâm gật đầu.

Minh Lâm cầm bệnh án của cô, xem lại một lần nữa rồi bước vào trong phòng bệnh của cô.

Đây là lần bao nhiêu cô nằm viện thế này rồi, thật là, lúc nào cũng làm cho người khác phải lo lắng.

Minh Lâm ngồi yên lặng nhìn cô, gương mặt chẳng có chút sức sống nào cả, rốt cuộc đã gặp chuyện gì mà khiến cô trở nên như thế này.

Lần này còn bất cẩn như vậy, nếu không phải do người tài xế kia dừng đúng lúc thì...

Anh cũng không dám nghĩ đến tình huống đó.

Trái tim anh lại nhói lên.

Cô đang ở đâu thế này?

Xung quanh chỉ là một màn đen tối om,cô đang bước đi nhưng không có điểm đến.

Bỗng chốc, trước mắt cô hiện ra hàng loạt hình ảnh, tất cả như cuốn phim chiếu trước mặt cô, sinh động, chân thực.

Một gia đình bốn người vui vẻ, hạnh phúc bên nhau, hai chị em ở cùng lúc nào cũng cãi vã nhau, nhưng thật ra luôn yêu thương nhau. Người bố thì nghiêm khắc nhưng cũng rất ấm áp, người mẹ đảm đang, luôn chăm lo, vun vén cho gia đình.

Khoảng thời gian đi học vô lo vô nghĩ, bạn bè bên cạnh cùng nhau học bài, cùng nhau vui chơi, còn cả những bí mật nhỏ của tuổi mới lớn.

Những ước mơ phấn đấu, kế hoạch thời đại học, kiếm việc làm thêm giúp đỡ gia đình.

Cả vụ tai nạn kia, vụ tai nạn bắt đầu một cuộc sống mới.

Kỉ ức của cô, kỉ ức của cô đã quay trở lại.

Rồi cô thấy gương mặt kia.

Gương mặt vừa gần gũi vừa xa lạ.

Không cô muốn gương mặt của mình, gương mặt do bố mẹ ban tặng cho cô, không phải gương mặt của người khác này.

Cô không muốn.

Cô bình tĩnh, đập vào mắt là một màu trắng tinh, cả mùi thuốc khử trùng ngập tràn trong khoang mũi.

-Em tỉnh rồi à?- Bên tai là giọng nói vui vẻ của một chàng trai.

Gia Ngọc đưa mắt nhìn về hướng đó.

-Em sao rồi,có thấy không ổn chỗ nào không?- Minh Lâm lo lắng khi nhìn thấy vẻ mặt của cô.

-Anh Minh Lâm

-Ừ, anh đây.

-Em đang ở đâu?

-Đương nhiên là ở bệnh viện rồi.

Cô như muốn ngồi dậy, Minh Lâm vội tới đỡ cô.

-Em cong yếu lắm, đừng cố dùng sức nhiều.

-Cảm ơn anh.

-Không có gì, lần nào em cũng cảm ơn như thế không thấy phiền à.

-Em vẫn muốn nói cảm ơn anh.- Lúc này có thể ở bên cạnh cô.

-Gia Ngọc à...

-Em không phải là Gia Ngọc.- Cô cắt ngang lời anh, giọng nói kiên quyết khiến anh giật mình.- Em tên là An Nhiên, Trần An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trở Về.

Vì một chút trục trặc nên Thanh Khanh phải ở lại bên kia thêm 1 tháng nữa, thời gian đó, quá nhiều việc phải giải quyết nên cậu cũng không để tâm lắm đến việc của Gia Ngọc, thế nhưng không có nghĩ là cậu không nhớ cô.

Sau khi bình tĩnh lại, cậu cũng đã nghĩ thông nhiều việc.

Cô là Gia Ngọc, không phải là cô gái kia, tại sao cậu luôn áp đặt hành động và suy nghĩ của cô gái kia lên cô? Như vậy thật không công bằng với cô.

Lúc đó, vì quá nóng nảy nên đã có nhiều lời không hay, cậu cũng không muốn liên lạc với cô, để hai người bình tâm lại một chút.

Cậu cũng biết chắc hẳn chuyện này có liên quan đến bố cậu, với tính cách của bố cậu, thanh Khanh biết ông sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này như thế.

Thế nhưng nếu không thể thực hiện dự án này, cậu cũng không thể lấy gì để bảo vệ cô cho tốt. Vì vậy cậu chỉ có thể cố gắng hết sức.

Theo như đúng kế hoạch thì lần này về nước, chỉ trong vòng vài tuần nữa sẽ có quyết định bổ nhiệm tổng giám đốc mới.

Đến lúc đó, cậu sẽ cùng cô ăn mừng, cũng đã có đủ khả năng bảo vệ cô thật tốt.

-Giám đốc, vé máy bay đã đặt xong rồi ạ.- Phương Mai thông báo.

-Tôi biết rồi.

Thanh Khanh nhìn điện thoại một lúc, sau đó lại nhét vào trong túi.

Nhớ lại khoảng thời gian trước, cậu không khỏi phiền lòng.

Một khoảng thời gian trước, do không thể kìm chế được cảm xúc mà ném vỡ chiếc điện thoại trong một lần cãi nhau với bố, sau đó lại không muốn ai làm phiền nên cậu cũng chẳng buồn mua cái mới.

Thế nhưng, việc liên lạc thật sự không thể cứ thông qua điện thoại văn phòng.

Lần nữa nữa, cuối cùng cậu phải bảo Phương Mai mua cho cậu một chiếc điện thoại mới, làm lại sim cũ, thế nhưng lại không nhớ được số máy của cô.

rốt cuộc không biết làm sao, cậu mới nhớ ra, Phương Mai cũng có số điện thoại của cGia Ngọc cơ mà, sao cậu lại không nghĩ đến chứ.

Chỉ là, cậu cũng không gọi cho cô lần nào từ sau khi làm lại điện thoại.

Lần này trở về, cậu định gọi điện cho cô nhưng lại thôi, để cô bất ngờ cũng không phải là một ý tồi.

Khoảng thời gian ngồi trên máy bay, cậu cứ thấp thỏm không yên, không hiểu là tại sao, cứ cảm thấy lần này trở về, cậu sẽ phải đối mặt với chuyện gì đó.

-Anh nên nghỉ một chút đi.- Phương Mai khuyên.

-Tôi không sao.

-Lần này trở về thật là thích, tôi nhớ nhà lắm rồi.

-Không phải là nhớ bạn trai cô đấy chứ.- Thanh Khanh trêu chọc.

-Anh vất kiệt sức của tôi, lấy đâu ra thời gian hẹn hò với bạn trai.- Cô than vãn.

-Cũng đâu đến mức đó, tôi đâu có tư sản đến thế.- Thanh Khanh phủ nhận.

-Chưa bao giờ thấy anh đùa như vậy với tôi.- Phương Mai suy ngẫm.- Hình như từ lúc Gia Ngọc đến, anh cũng hài hước hơn thì phải.- Cô liếc mắt nhìn cậu.

-Có sao?

-Chính xác là thế.- Phương Mai gật đầu.- Lâu rồi không gặp cô nhóc đó, không biết cô ấy như thế nào rồi?

-Chắc là vẫn ổn.- Cậu cũng nhớ cô lắm rồi.

-Khoảng thời gian trước, điện thoại bị hư, anh cũng không gọi điện cho cô ấy à?

-Chuyện đó mà cô cũng để ý à?

-Có chứ, tại khi vừa mới qua đây, anh lúc nào chẳng cầm điện thoại, vừa gọi cho cô ấy xong liền cười cả buổi.

-Có chuyện đó à?- Thanh Khanh hơi nâng mắt nhìn Phương Mai.

-Mọi người đều thấy, tôi không nói dối đâu.

Thanh Khanh hơi mỉm cười, có chuyện đó sao?

Cậu cũng không hề để ý đến chuyện đó, nhưng sự thật là từ khi có Gia Ngọc ở bên cạnh, rõ ràng tâm trạng của cậu cũng thoải mái hơn.

-Tôi cũng thật nhớ cô ấy.

-Gia Ngọc là một cô gái tốt, chỉ có điều quá đơn giản.

-Quá đơn giản thì có gì không tốt.

-Anh cũng không phải là một người đứng ở vị trí thấp, khi cô ấy quá đơn giản thì sẽ bị nhiều người gây bất lợi.

-Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.

-Trước hết anh cần phải tạo được nền cho bản thân đã.

-Cô nói đúng.

-Sau lần này, có vẻ như việc đó không khó với anh đâu nhỉ?

-Ừ, may mà có cô giúp sức.

-Trách nhiệm của tôi thôi, chỉ cần sau này anh tha cho tôi một chút thời gian để tôi đi kiếm chồng là được, tôi sắp thành gái ế rồi đây.- Phương Mai than vãn.

-Có cần tôi giới thiệu vài người cho cô không?

-Thôi, cảm ơn giám đốc đã có tâm, tôi nghĩ tự mình vẫn có thể tự tìm được.- Cô xoa tay.

-Chưa gì đã từ chối thế.- Thanh Khanh bật cười.

-Tôi không nghĩ mình mất giá đến mức để cho anh đi rao bán như vậy.

-bán cô có lợi cho công ty không nhỉ?- Cậu ra chiều suy ngẫm.

-Này, này, tôi phản đối, chẳng những vất kiệt sức mà còn không buông tha cho nửa đời còn lại của tôi như thế sao?

Hai người cùng nói cười, quãng đường dường như lại được rút ngắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cô Rồi Đi?

Vừa bước ra khỏi tầm cửa kính, Thanh Khanh đã thấy bố mình đứng ở hàng chắn bên ngoài.

-Chào tổng giám đốc.- Những nhân viên phía sau cúi đầu chào.

-Mọi người đã vất vả rồi.- Ông mỉm cười.

-Bố.- Thanh Khanh cũng khiêm nhường cúi đầu nói.

-Con đã làm tốt lắm.- Ông vỗ vai cậu tán thưởng.

-Cũng là nhờ có mọi người cùng giúp sức.

-Đúng vậy, mọi người đều đã có công, tối nay tôi sẽ đãi mọi người bữa tối.

-Cảm ơn tổng giám đốc.- Nhân viên vui vẻ cảm ơn.

-Mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, tối gặp lại.- Thanh Khanh quay người nói với nhân viên.

-Vâng ạ, chào tổng giám đốc, chào giám đốc.

Mọi người lục tục lấy hành lý ra về, chẳng mấy chốc chỉ còn lại hai cha con Thanh Khanh đứng giữa sân bay rộng lớn.

-Chúng ta cũng về thôi.- Ông khoác tay lên vai Thanh Khanh.

-Con có thể tự về được.

Cậu bước nhanh về phía trước, kéo theo hành lý. Cánh tay ông đang khoác trên vai cậu bỗng nhiên bị hẫng giữa không trung.

-Con vừa đi máy bay, không nên tự mình lái xe.

-Con có thể gọi taxi.

-Con cứ không chịu về nhà như vậy sao?

-Tại sao con phải về đó?- Cậu quay người nhìn ông, cái nơi không có gì ấm áp đó, vì sao cậu phải quay về?

-Vậy con muốn trở lại căn nhà đó?

- Ít nhất ở đó cũng có thể coi là nhà.

- Nhà? Bây giờ chẳng khác gì nhà hoang thì có.

- Bố nói thế là sao? - Cậu nhủ mày nhìn ông.

- Ta khuyên con đừng nên dính líu gì với con bé đó nữa, chẳng có gì tốt đẹp cả.

- Đã có chuyện gì? Bố đã làm gì?

- Ta chẳng làm gì cả, chỉ là ta biết nó đã đi đâu mất rồi.

- Với khả năng của bố, chẳng lẽ lại không biết cô ấy đi đâu.

- Con biết để làm gì?

- Bố nghĩ con không thể sao?

- Ta biết con có thể, nhưng ta cũng sẽ không để yên đâu.

- Tại sao bố cứ hết lần này đến lần khác muốn chia rẽ con và cô ấy?

- Cô ta không xứng với con, con người xấu xa như cô ta...

- Bố không có quyền chỉ trích cô ấy như vậy. - Thanh Khanh gắt lên.

- Điều bố nói điều là sự thật, chỉ có con bị mê muội nên không nhìn ra thôi.

- Con không muốn nghe bố nói nữa, bố về nhà đi.

Cậu bỏ lại ông rồi đi nhanh ra ngoài, bắt lấy một chiếc taxi rồi đi về nhà.

- Thanh Khanh, Thanh Khanh. - Ông bắt lúc đứng đằng sau gọi cậu.

- Tổng giám đốc, xin hãy bình tĩnh. - Vị thư kí vỗ lưng ông nhẹ nhàng khuyên can.

- Thằng nhóc này...

- Rồi cậu ấy cũng sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của ông thôi ạ.

- Anh có tìm ra được tin tức của cô ta không?

- Cô ta vẫn cứ lảng vảng trước cửa nhà nhưng không vào trong, tôi đã điều tra thấy cô ta ở một phòng trọ ở đường Thống Nhất.

- Đường Thống Nhất?

- Vâng ạ, nhưng cũng có rất nhiều điểm rất lạ ạ.

- Lạ ở chỗ nào?

- Theo thời gian thuê nhà thì là hơn 1 năm rồi, tức là cô ta thuê nhà ở đó trước khi về ở cùng cậu chủ. Thế nhưng theo những người xung quanh thì cô ta tuy rất ít khi ở nhà nhưng không hề không ở đó trong khoảng thời gian cô ta ở cùng cậu chủ.

- Có chuyện này ư?

- Còn có chuyện này nữa ạ.

- Chuyện gì?

- Theo như điều tra, cô ta còn đang làm nhân viên bán hàng ở công ty Đình Thiên, cũng đã làm được gần 1 năm. Hơn nữa, cô ta cũng qua lại với rất nhiều đàn ông, cuộc sống cũng khá đầy đủ.

- Bản tính của cô ta vẫn không đổi mà. - Ông bực mình. - Khoan đã... cậu nói cô ta làm việc ở đó bao lâu?

- Gần 1 năm rồi ạ.

- Cô ta đi làm đều đặn chứ.

- Vàng ạ, tuy ở nơi làm việc cô ta rất kiêu ngạo, quan hệ không tốt lắm nhưng xác định là vẫn khá thường xuyên có mặt ở chỗ làm.

- Chuyện này sao lại có thể như vậy?

- Vàng ạ, tôi cũng thấy lạ, cứ như có hai người vậy ạ.

- Hai người? Làm sao có thể có chuyện đó?

Ông im lặng một lúc, nhớ đến lúc gặp cô, quả thật cũng cảm thấy có chút lạ lẫm.

- Anh điều tra thật kĩ chuyện này cho tôi, nhất định phải tìm hiểu thật kĩ.

- Vàng ạ.

Thanh Khanh nóng lòng nhìn cảnh vật đang lùi dần bên ngoài.

Nếu không phải ở lại đó một thời gian nữa, có phải mọi chuyện sẽ khác. Nghe lời bố nói, cậu không xác định được cô đã có chuyện gì, nhưng những lo lắng trong khoảng thời gian gần đây khiến cậu không khỏi nghi ngờ rằng đã có chuyện xảy ra.

Vừa tới nơi, cậu đã vội vàng bước xuống xe.

Mọi cánh cửa đóng kín, từ khi cô chuyển đến sống ở đây, cậu cũng chẳng để người dọn dẹp hay bất cứ ai ở lại đây. Cậu muốn đây là không gian chỉ của riêng cậu và cô.

Cậu nhìn thoáng qua cây cỏ bên trong vườn, không có bàn tay chăm sóc của cô chúng đã trở nên ù rũ, thậm chí còn có khóm cây khô héo.

Cô... đã rời khỏi đây rồi sao?

- Thanh Khanh?- Một giọng nói mềm mại vang lên làm cho cậu thoáng ngừng thờ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Gia Gia.

Cậu ngay lập tức quay đầu lại.

Gương mặt cậu mong nhớ bao nhiêu ngày qua đang đứng trước mặt cậu. Thanh Khanh không suy nghĩ gì nhiều, ngay lập tức ôm lấy cô vào lòng.

- Gia Gia, anh đã trở về rồi, xin lỗi đã để em chịu uất ức.

Bỗng nhiên một mùi hương lạ lẫm thoang thoảng quanh chóp mũi, cậu hơi khựng lại, đẩy cô ra.

- Thanh Khanh, anh sao vậy?

- Em... dùng nước hoa?

Gia Gia ngửi qua một chút quần áo.

- Vàng, là loại nước hoa em mới mua, anh không thích ạ?- Cô mỉm cười dịu dàng, cô biết, cậu luôn thích nụ cười này của cô ta.

- Gia Gia?- Cậu không tin, hơi ngờ ngợ nhận ra điều không đúng.

- Vàng là em

- Em là Gia Gia, Trần Gia Gia.

Gia Gia hơi ngưng lại một chút, sau đó nhướn miệng cười với cậu.

- Em biết anh vẫn luôn nhớ em, em rất vui, rất rất vui.

Ánh mắt cô ta rung rung, bộ dáng vô cùng xinh đẹp khiến cho Thanh Khanh cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm thương cảm sâu sắc.

-Đừng như thế, tại sao phải khóc?

-Em không khóc- Cô ta lắc lắc đầu, mái tóc nâu xoăn nhẹ theo đó đung đưa.- Là em rất vui thôi.

-Anh biết rồi,chúng ta nhanh vào nhà thôi.

Thanh Khanh một tay cầm vali, một tay nắm lấy bàn tay Gia Gia đưa vào trong nhà.

Thế nhưng dường như xúc cảm khi nắm lấy bàn tay ấy hình như chẳng còn như trước, chỉ có điều đến giờ cậu vẫn chưa nhận ra.

Gia Gia vừa vào trong nhà liền nhìn quanh một vòng.

-Hình như có chút thay đổi thì phải?- Cô liếc mắt về phía Thanh Khanh.

-Chỉ có một mình nên muốn thay đổi một chút.

-À...- Cô gật đầu.- Em muốn xem phòng của mình.

-Khoan đã.- Cậu ngay lập tức ngăn cản.

-Tại sao?

-Tại vì... phòng đó lâu ngày không dọn dẹp, hẳn là sẽ bụi.

-Không sao, em có thể dọn dẹp được.

-Vẫn là để anh gọi người đến quét dọn tổng thể thì vẫn hơn, chúng ta cứ ngồi nói chuyện trước đi.

-Vậy cũng được ạ.- Cô ta mỉm cười.

Thanh Khanh gọi người xong thì ngồi xuống ghế, bên cạnh Gia Gia.

-Tại sao em lại đứng ở ngoài cổng?

-Em đến tìm anh nhưng anh không có ở đây, em cứ tưởng anh đã không còn sống ở đây nữa.- Cô ta cắn môi, bộ dạng vô cùng đáng thương.

-Đã xảy ra chuyện gì?

-Em... năm đó...

-Năm đó đã xảy ra chuyện gì?

-Thật ra thì... anh cũng thừa biết là bố anh không thích em?- Cô ta nói.

-Anh biết, anh biết lúc đó bố anh luôn làm khó em.

-Đúng vậy, hầu như không ngày nào ông ấy không quấy rầy em, thậm chí...

-Thậm chí sao?

-Thôi, mọi chuyện đã qua rồi, đừng nhắc đến nữa, em cũng không muốn quan hệ hai cha con anh vì em mà khó chịu.

Nhìn dáng vẻ chực khóc của cô ta, trong lòng cậu lại dâng lên một niềm thương xót sâu sắc. Gia Gia nhìn về mặt yêu thương của cậu, nội tâm vô cùng đặc ý.

-Thời gian qua em...

-Em đã đi một nơi rất xa, em nghĩ rằng như vậy có thể quên được anh, nhưng sau đó...

-Sau đó làm sao?

-Sau đó em nhận ra rằng, hóa ra em rất yêu anh, em đã cố gắng nhưng vẫn không thể ép mình quên anh được, vì thế, em muốn trở lại xem anh như thế nào.

Bỗng nhiên, nước mắt rơi là chảy trên gương mặt Gia Gia, cô ta kích động nắm lấy tay Thanh Khanh.

-Em không phải là muốn quay về níu kéo anh đâu, em chỉ muốn nhìn xem... nhìn xem anh sống có tốt không, nếu anh... sống tốt, em sẽ chỉ nhìn anh từ xa thôi, chỉ thế thôi cũng đủ rồi, chỉ cần... anh hạnh phúc thì em... cũng thấy yên lòng.

-Không đâu, anh rất vui khi gặp lại em, anh luôn muốn gặp lại em.- Thanh Khanh ôm cô ta vào lòng an ủi.- Anh không quan tâm những gì xảy ra khi đó, em trở về là tốt rồi.

-Anh nói thật chứ?- Gia Gia sụt sùi.

-Là thật, em xem, nơi này chẳng phải luôn là dành cho em sao?

-Em cứ tưởng... cứ tưởng anh sẽ sống tốt.

-Có em bên cạnh, anh sẽ sống tốt.

Đúng vậy, người mà cậu mong chờ chẳng phải là Gia Gia sao, chuyện năm đó đều là do bố cậu gây hiểu lầm chia rẽ hai người mà thôi. Bây giờ Gia Gia đã quay trở về bên cậu, vậy là cậu chẳng còn phải bận khoăn gì nữa rồi.

Dù tự nói với lòng như vậy, nhưng cậu vẫn không tránh được có chút gì đó mất mát trong lòng.

Gia Gia nằm trong lòng ngực ấm áp của Thanh Khanh khẽ mỉm cười, chỉ cần cô có gương mặt này, lo gì cậu sẽ không thuộc về cô. Cô gái kia, ban đầu có thể bên cậu chẳng phải là nhờ cả vào khuôn mặt này sao?

Là một người kinh doanh, đương nhiên cô biết cậu sẽ chẳng bao giờ để mình chịu thiệt, có một người phụ nữ xinh đẹp, yếu đuối dựa vào, cậu sẽ chẳng nở lòng nào mà đẩy ra đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thay Thế.

Phuong Mai nhìn chăm chăm người trước mặt, không phải chỉ mới có hai tháng thôi sao, sao lại có vẻ xa cách đến thế.

-Gia Ngọc à?- Phuong Mai khẽ gọi.

-Gọi tôi là Gia Gia.- Cô ta quắc mắt về phía Phuong Mai.

Đó không phải là tên chỉ có giám đốc mới được gọi sao? Cô cũng được gọi như thế sao?

-À, Gia Gia, em có chỗ nào không khỏe không?- Phuong Mai quan tâm hỏi.

-Không sao, tôi vẫn bình thường.- Cô ta duy trì vẻ lãnh đạm xa cách.

-Sao chị thấy...?

-Ý chị là sao?- Cô ngược mắt nhìn Phuong Mai.

-À, trông em có vẻ xinh đẹp hơn trước nhiều.- Phuong Mai cười cười.

-Tôi tự biết tôi xinh đẹp.- Gia Gia nhếch môi, vẻ mặt tràn đầy tự tin, đắc thắng.

Phuong Mai không thể nói gì hơn, chỉ có hai tháng mà sao tính cách đã trở nên kì lạ như thế, không hề có vẻ đáng yêu, xấu hổ như trước nữa, trông cứ như người lạ vậy.

Phuong Mai thấy thế cũng chẳng muốn nói gì thêm, im lặng lo cho công việc của mình.

Trong phòng làm việc, Thanh Khanh ngồi đăm chiêu suy ngẫm, ánh mắt lại dán lên chậu cây xương rồng nhỏ để trên bàn.

Không nhắc đến cô không có nghĩa cậu không quan tâm đến cô, không nhớ đến cô, không nghĩ về cô. Đến giờ cậu vẫn không biết được cô đã đi đâu, sao bỗng nhiên lại như bốc hơi khỏi cuộc sống của cậu như thế?

“Cốc... cốc... cốc...”

-Mời vào.

Cánh cửa vừa mở ra, cậu đã ngửi thấy mùi hương cà phê thơm ngào ngạt. Lúc trước cậu yêu thích cà phê cũng là do tay nghề pha cà phê của Gia Gia

rất ngon cũng rất hợp khẩu vị của cậu.

-Em mang cà phê cho anh.- Gia Gia mỉm cười.

-Cảm ơn em.

Thanh Khanh mỉm cười đón lấy tách cà phê nhưng không uống ngay, chỉ đặt nó ở trên bàn.

-Sao anh không uống?- Cô ta nhú mày, vẻ không vui, trước kia lần nào cậu cũng sẽ uống nó và khen ngợi cô, dù là những lời khen bình thường nhưng cô vẫn thích nghe nó.

-Anh đang ngửi mùi thơm của nó.- Cậu mỉm cười.- Công việc như thế nào rồi?

-Cũng khá ổn, chỉ có điều...

-Điều gì?

-Em không hiểu sao chị thư kí kia cứ gây khó dễ cho em.- Gia Gia cắn cắn môi, ánh mắt long lanh nhìn cậu.

-Gây khó dễ?

-Chắc là do em nghỉ nhiều quá thôi, hẳn là chị ấy muốn em hiểu công việc hơn.- Cô ta ngay lập tức cười tươi, vẻ mặt không sao, lại như muốn giấu diếm.

-Cô ấy làm sao?- Thanh Khanh trầm giọng.

-Không có gì thật mà, chỉ là số tài liệu cô ấy giao cho em, em không hiểu hết được.

-Sao em không hỏi?

-Em cũng có hỏi nhưng chị ấy cứ mặt nặng mày nhẹ với em mãi.

-Cô ấy có thái độ ấy sao?- Cậu nhú mày.

-Cũng có thể là do gần đây công việc nhiều nên chị ấy cảm thấy mệt thôi, em lại còn làm phiền chị ấy như vậy.- Bộ dáng ra vẻ áy náy.- Là em không tốt.

-Anh biết rồi, em ra ngoài đi.- Cậu bóp trán, có chút phiền lòng.

-Anh mệt sao?

-Không sao.

-Để em xoa bóp giúp anh.

-Không sao đâu.- Thanh Khanh nở nụ cười.- Gần đây đang chuẩn bị cho việc lên chức nên hơi bận rộn.

-Nói vậy là anh sẽ thành tổng giám đốc.- Ánh mắt Gia Gia lóe lên tia sáng.

-Ừ, bố anh chuẩn bị về hưu.

-Thì ra là thế.- Vậy là sau này chỉ cần bám theo Thanh Khanh là được, ông già kia chẳng còn đáng lo ngại gì nữa.

-Em ra ngoài đi, anh còn phải làm tiếp.- Cậu nhẹ giọng nói.

-Vậy anh làm đi, đừng để sai sót nhé.- Cô ta nhắc nhở.

Đội cửa phòng đóng lại, Thanh Khanh mới tựa người lên ghế, liếc mắt nhìn cốc cà phê trên bàn. Tuy thỉnh thoảng, cậu cũng sẽ lên Gia Ngọc uống một chút cà phê nhưng cậu vẫn luôn lưu luyến hương vị thanh nhã của ly trà hoa cúc cô làm cho cậu. Nó tựa như con người cô, thanh nhã, tinh khiết, nhẹ nhàng.

Cậu lại bất giác nhớ đến Gia Ngọc, những lúc như thế này, thế nào cô cũng sẽ một mực bắt cậu đi nghỉ ngơi. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh của cô, cái nhú mày tỏ vẻ không vui, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng chu lên kháng nghị.

Gia Ngọc, rốt cuộc thì em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cuộc Họp Quan Trọng.

-Giám đốc, đây là tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp.- Phương mai vừa theo chân Thanh Khanh, vừa tổng kết sơ bộ tài liệu trên tay.

Hôm nay bố Thanh Khanh triệu tập cuộc họp ban quản trị, cậu tự hiểu nội dung cuộc họp hôm nay có mục đích gì.

-Mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà làm.

-Vâng, tôi biết rồi.

-Cô vất vả rồi.

-Không có gì, là nhiệm vụ của tôi thôi.

-Sau hôm nay có nên có một buổi tiệc nhỏ không nhỉ?

-Nếu anh không ngại chúng tôi phá hỏng không gian riêng.- Phương Mai hơi nghiêng đầu mỉm cười.

-Không sao, là thưởng cho mọi người trong thời gian qua đã vất vả vì tôi.

-Được thôi, nếu giám đốc đã có lời mời thì tôi sẽ truyền đạt lại cho mọi người.

-Vậy việc này lại phiền cô rồi.

-Chỉ cần có người bao ăn thì không việc gì phải phiền cả.

-Chúng ta vào thôi.

Cánh cửa phòng họp mở rộng, bên trong, mọi người đã lục tục ngồi vào vị trí của mình. Phương Mai cũng theo chân Thanh Khanh về vị trí của cậu.

Trong những cuộc họp như thế này, bình thường Gia Ngọc sẽ không tham gia, vì cô chỉ là trợ lý của Phương Mai, vì thế lần này Gia Gia cũng chỉ có thể ngồi tại bàn làm việc mà không đi theo.

Được một lúc, khi mọi người hầu như đã ổn định chỗ ngồi rồi thì bên ngoài bước vào thêm hai người nữa.

Một người chính là Tổng giám đốc Thiên Vũ, còn người đi sau là... người thừa kế của ông.

Thanh Khanh nhìn chàng trai đi sau ông ấy, cậu có chút suy tư, xem ra sau này, cậu sẽ gặp chàng trai này nhiều rồi.

-Chúng ta bắt đầu buổi họp thôi.- Bố cậu lên tiếng.

Cuộc họp kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ, Gia Gia nhìn đồng hồ rồi lại nhìn bộ móng tay mà cô ta đã tô tô vẽ vẽ cả một buổi trời, cảm thấy thật buồn chán.

Nhìn qua nhìn lại một lúc, cô ta đứng dậy đi vào phòng làm việc của Thanh Khanh.

Những ngày qua, mặt dù cậu không nhắc đến khoảng thời gian khi ở cùng cô gái kia nhưng cô ta vẫn cảm thấy không yên lòng, muốn tìm hiểu ngọn ngành mọi việc đã diễn ra trong khoảng thời gian ấy. Thế nhưng cũng không thể hỏi ra miệng trực tiếp với Thanh Khanh được.

Không có ai ở đây, nên cô ta cũng không cảm thấy có gì e ngại, trực tiếp đẩy cửa phòng đi vào.

Bên trong bày biện rất sạch sẽ, thể hiện con người của chính cậu.

Gia Gia đi thẳng đến bàn làm việc của cậu, ngồi vào ghế dựa, xoay một vòng rồi hướng mặt về phía bàn làm việc.

Trên bàn bày biện cũng khá gọn gàng, tài liệu được xếp một chồng nhỏ đặt ở bên trái, tiếp theo là máy tính, bên cạnh là một số quyển sách kinh doanh. Cô ta cầm lên, lật vài trang rồi đặt xuống, cô ta không thích những quyển sách này, rất khô khan và nhàm chán.

Phía trước máy tính, hơi chếch về bên phải là một chậu xương rồng nhỏ.

Thanh Khanh có thú vui này từ khi nào thế nhỉ?

Cô nhớ trước kia hầu như cậu chẳng quan tâm chú nào đến vật nuôi hay cây cảnh nào cả.

Gia Gia chợt nhớ đến trên bệ cửa sổ trong phòng của mình, hình như cũng có một chậu xương rồng nhỏ, trông hình như cũng giống chậu cây này, nhưng

chậu này nhỏ hơn một chút.

Trong lòng dâng lên một nỗi ghen tỵ, đây là của cô gái kia hay là cậu dựa vào cái này để nhớ tới cô gái đó?

Cô ta cầm lấy chậu cây, nín chặt trong tay, cầm nó lên.

Cô thật muốn ném vỡ nó.

Cửa phòng mở ra, Thanh Khanh bước vào, phía sau là một chàng trai nữa.

-Em ở trong đây làm gì?- Thanh Khanh nhìn thấy Gia Gia thì hỏi.

-Em định dọn dẹp phòng cho anh.- Cô cầm chậu cây trên tay rồi từ từ đặt nó xuống.

-Trong này có gì đâu mà dọn dẹp.

-Em chỉ muốn giúp anh một chút thôi mà.- Cô mỉm cười.

-À, xin lỗi.- Thanh Khanh quay ra đằng sau.

Gia Gia cũng hướng ánh mắt nhìn về phía người phía sau Thanh Khanh.

-Không sao, chúng ta vào trong bàn tiếp.- Giọng nói tràn đầy từ tính khiến hai mắt cô ta như lóe sáng.

-Gia Gia, em ra ngoài đi.- Thanh Khanh nói với cô ta.- Mời anh vào.

-À, vâng.

Khi nhìn rõ gương mặt của chàng trai kia, trong lòng Gia Gia không khỏi so sánh. Chàng trai này cũng không tệ, có thể thấy cũng là một nhân vật có vị trí, gương mặt tuấn tú, trầm tĩnh, rất thu hút.

Đội Gia Gia ra ngoài rồi, chàng trai kia mới nhìn Thanh Khanh.

-Cô ấy...

-Chúng ta bàn tiếp đi.- Thanh Khanh ngắt lời.

-Được thôi.

Ánh mắt Minh Lâm lóe lên một chút rồi biến mất rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mất Mát.

Gia Gia vừa làm xong bộ móng mới thì chạy ào vào phòng Thanh Khanh.

-Thanh Khanh, anh xem này.- Cô ta vừa hào hứng, vừa giơ móng tay lên cho cậu xem.

-Sao em không gõ cửa phòng?- Thanh Khanh mặc vội chiếc áo vào người rồi quay lại nhìn cô.

-Trước nay có bao giờ em gõ cửa đâu chứ?- Cô ta bĩu môi, tiến lại gần cậu.- Anh xem xem có đẹp không?

-Đẹp.- Thanh Khanh liếc mắt qua nhìn một chút rồi nói.

-Chẳng có chút chân thật nào cả, ngay cả nhìn anh cũng chẳng nhìn.- Cô không vui.

-Gia Gia, tối nào em cũng hết làm móng rồi lại làm tóc khoe với anh, em không có uyện gì khác để làm sao?

-Ngoài chuyện làm đẹp, em còn có thể làm gì?- Cô thổi thổi móng tay, hỏi lại cậu.

-Em có thể nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa.- Cậu ngồi xuống bàn làm việc.

-Những việc như thế tại sao em phải làm, chẳng phải đã có người tới dọn dẹp rồi sao?

-Chẳng lẽ em không muốn làm chút gì cả?- Thanh Khanh ngược mắt nhìn cô ta.

-Tại sao em phải làm?- Cô nhướn đôi mắt đẹp nhìn cậu.

Nhìn vào đôi mắt của cô, cậu chỉ cảm thấy phiền chán, đôi mắt đó tuy đẹp nhưng cũng không thể sánh được với đôi mắt to tròn, trong sáng, thuần khiết của cô ấy.

-Thôi, em ra ngoài đi, anh muốn làm việc.

-Hừ, anh còn chưa xem xem bộ móng mới của em.- Gia Gia làm nũng.

-Được rồi, được rồi, đưa đây anh xem.- Thanh Khanh nói.

Gia Gia vui mừng lại gần cậu, tự ý ngồi vào lòng cậu, giờ bàn tay lên cho cậu nhìn.

Mùi nước hoa thật đậm xộc vào mũi cậu khiến Thanh Khanh không nhìn được ho liên tục.

-Anh sao thế?- Gia Gia hốt hoảng hỏi.

-Không sao, không sao, em ra ngoài đi.

-Anh thật sự không sao chứ?

Gia Gia vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng cậu, cô ta cứ đứng gần như vậy khiến không khí xung quanh Thanh Khanh không thể nào trong lành được. Mùi nước hoa cứ liên tục vờn quanh chớp mũi.

-Không sao, em ra ngoài rót cho anh ly nước.

-Vậy anh đợi chút.

Gia Gia vừa ra khỏi phòng, không khí lập tức trở nên dễ chịu hơn. Thanh Khanh đến bên cửa sổ, hít thở chút không khí mát lạnh, trong lồng ngực cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Cậu đã quá quen với mùi bạc hà thoang thoảng dịu nhẹ, ngay lập tức tiếp xúc với mùi nước hoa nồng đậm như vậy có chút không thích ứng được.

-Thanh Khanh, nước đây.- Gia Gia tiếp tục xông cửa tiến vào.

-Em lại không gõ cửa?- Cậu nhún mày.

-Em đang lo cho anh, tâm tư đâu mà gõ cửa chứ? Anh nhanh uống đi.

Cậu cũng không đôi co với cô ta, nhận lấy ly nước rồi lại gần cửa sổ, uống từng ngụm nhỏ.

-Anh không sao chứ?

-Anh không sao, sau này em đừng dùng loại nước hoa này nữa.

Cô ta ngồi một chút rồi nói.

-Tại sao? Em thấy mùi nước hoa này rất thơm mà?

-Anh không thích.

-Chẳng lẽ anh không thích thì em không được dùng? Em thích thì em dùng, đó là quyền của em.- Gia Gia bất mãn.

-Chẳng lẽ em không thấy anh ho là vì nó sao?

-Thế à?- Cô ta ngạc nhiên, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói.- Anh bị dị ứng với mùi này à?

-Không phải dị ứng, chỉ là không quen thôi.- Cậu lắc đầu.

-Vậy thì chỉ cần anh quen là được thôi mà, việc gì phải bắt em không được dùng nữa chứ.

-Em vẫn không muốn bỏ dùng nước hoa vì anh sao?

- Tại sao em phải làm thế, đáng lẽ ra anh nên vì em mà làm quen với mùi nước hoa này. Anh có biết em mua lọ nước hoa này hết bao nhiêu tiền không, rất nhiều tiền đấy.

- Anh có cần thiết phải biết giá tiền của nó không? - Thanh Khanh lạnh nhạt hỏi.

- Đương nhiên phải biết, đây là hàng cao cấp đấy, khó khăn lắm em mới có thể mua được, sao có thể vì anh nói không dùng thì có thể không dùng được.

- Có cao cấp đến mức em không cần quan tâm đến điều gì khác ngoài cái lọ nước hoa đó?

- Đối với em nó rất quan trọng, không có nước hoa thì em cứ thấy mình thiếu đi gì đó rất quan trọng.

- Quan trọng hơn cả sức khỏe của anh?

- Đó là do anh làm quá lên thôi.

- Anh không muốn nói chuyện với em nữa, em ra ngoài đi.

- Tại sao em phải ra ngoài, chúng ta còn chưa nói xong mà.

- Không cần phải nói thêm gì nữa, mùi nước hoa trên người em làm anh khó chịu.

- Khó chịu gì chứ, anh rõ ràng đang cố ý giận dỗi với em - Vừa nói, Gia Gia vừa tiến lại gần cậu.

- Em ra ngoài - Cậu ra lệnh.

- Em không ra.

- Ra ngoài - Cậu lớn tiếng.

Gia Gia hơi sợ, nhưng bản tính lại vô cùng ương bướng, ngang ngạnh, vẫn đứng đó trừng mắt nhìn cậu.

“Choang”

Thanh Khanh tức giận ném ly nước trên tay xuống đất, Gia Gia giật mình hoảng sợ nhìn cậu rồi vội vàng ra ngoài.

Thanh Khanh đứng đó nhìn cánh cửa đóng lại, rồi lại nhìn lên cánh tay mình.

Vài mảnh thủy tinh văng lên ghim vào cánh tay cậu, bây giờ đang bắt đầu chảy máu.

Thế nhưng sẽ chẳng có ai cuống lên vì cậu mà xử lý, băng bó vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Gặp Mặt.

Minh Lâm nước vào trong thang máy, chuyên dụng, đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp cũng vội vàng chạy đến bước vào cùng.

Minh Lâm cũng không nghĩ đi chung cùng cô gái này, nhưng vẫn có chút hiếu kỳ không thể nào che dấu.

Hai người cùng nhấn nút thang máy.

Cùng là tầng 18.

Cô ta cúi đầu tỏ vẻ bẽn lẽn, trong lòng anh chỉ cười nhạt.

- Cho hỏi... anh là tổng giám đốc Minh Lâm phải không?

- Cô biết tôi? - Minh Lâm ra vẻ ngạc nhiên.

- Hôm trước tôi có gặp qua anh ở trong phòng của Thanh Khanh.

- Thanh Khanh? Hình như cô và cậu ấy rất thân thiết.

- Cũng không thân lắm ạ.- Gia Gia ảo não thờ dài.

- Tại sao cô lại nói vậy? Tôi thấy hình như cô cũng làm việc ở tầng của tổng giám đốc mà?- Minh Lâm dựa vào góc thang máy, thú vị nhìn Gia Gia.

Gia Gia thấy anh nhìn mình chằm chằm thì càng e ngại, cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Thật ra tôi chỉ là trợ lý thư kí thôi.

- Trợ kí thư kí, lần đầu tiên tôi nghe thấy có chức danh này đấy.- Bên môi anh nở một nụ cười trào phúng, nhưng vì Gia Gia vẫn cúi đầu nên không thấy được.

- Tôi biết, đó chỉ là chức danh mà thôi, thực chất tôi đâu có làm việc gì ở đây đâu.

- Vậy cậu ta sắp xếp cho cô ở vị trí đó làm gì?

- Cũng chỉ vì...- Cô ta ngập ngừng.

- Nếu cô đã không muốn nói thì tôi cũng không muốn ép. dù sao thì hai ta cũng chẳng thân thiết gì.

Gia Gia định mở miệng giải thích thì thang máy đã vang lên “đỉnh” một tiếng.

- Tôi đi trước.- Minh Lâm cười nhẹ, tạm biệt cô ta.

Gia Gia cắn môi, liếc nhìn theo nhưng không dám có hành động thái quá.

- Chào anh.- Phương Mai lịch sự đứng dậy chào Minh Lâm.

- Tổng giám đốc có trong đó không?

- Có ạ, mời anh vào trong.

- Cảm ơn.

Minh Lâm hơi cúi đầu chào Phương Mai, anh cũng đã từng tiếp xúc với Phương Mai một vài lần, đây là một người rất có trách nhiệm, làm việc lại chu đáo nên anh rất có thiện cảm.

“Cốc... cốc... cốc...”

Minh Lâm lịch sự gõ cửa.

- Mời vào.- Tiếng Thanh Khanh từ trong phòng truyền ra.

Anh đẩy cửa bước vào, phát hiện ra cậu đang vùi đầu vào đóng giấy tờ, trông có vẻ rất là bận rộn.

- Tôi qua cậu không về nhà đấy à? Nhìn quần áo xốc xếch, quần thâm ở mắt, đáng về một môi, không phải là nhiều việc quá đấy chứ.

- Anh quan tâm nhiều thế làm gì?- Thanh Khanh hơi cau.

- Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp, nhìn ai cũng thành bệnh nhân của mình.

- Tôi tò mò không hiểu sao anh lại từ bỏ làm bác sĩ.- Thanh Khanh ngừng tay, ngược mắt nhìn anh.

- Chuyện gì cũng có lí do của nó cả.- Minh Lâm nhún vai, ngồi xuống ghế salon tiếp khách.- Tôi đến đây là có chuyện muốn bàn.

- Anh muốn bàn chuyện gì?

Thanh Khanh cũng đứng dậy, về mặt một môi, tiến về phía Minh Lâm.

- Cậu nên đi chỉnh trang lại một chút cho có tinh thần đi.- Minh Lâm nhắc nhở.- Ai lại muốn bàn chuyện với một tên nhếch nhác như cậu chứ.

- Hừ.

Thanh Khanh hừ nhẹ nhưng vẫn vào trong phòng nghỉ rửa mặt, chỉnh trang lại trang phục.

Minh Lâm tùy tiện giở vài tờ báo ra xem thì nghe có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.- Anh cất tiếng.

-Anh Minh Lâm- Phuong Mai nhẹ giọng chào.- Có người gửi cho anh.

Cô vừa nói vừa đưa tập tài liệu trên tay cho anh. Minh Lâm nhìn tập tài liệu, khóe môi khẽ mỉm cười, trong mắt đều hiện lên vẻ ấm áp.

-Người đem đến đâu rồi?- Anh hỏi.

-Hình như đã về rồi, đây là bảo vệ đem lên.

-Vậy à.- Giọng nói không khỏi có chút mát mát. Là cô vẫn không chịu đối mặt sao.

-Có việc gì không ạ?- Thấy biểu tình của anh, Phuong Mai thắc mắc.

-Không sao, cảm ơn cô.

-Anh có muốn uống gì không ạ?

-Có trà hoa cúc không?

-Có ạ.- Từ khi Gia Ngọc đến đây làm, trong phòng nước lại có thêm trà hoa cúc.

-Vậy cho tôi một tách trà hoa cúc là được rồi.

-Vâng ạ, anh chờ một chút.

Phuong Mai lễ phép chào Minh Lâm rồi ra ngoài.

-Này, người của tôi mà anh cũng sai bảo như thế à?- Thanh Khanh từ phòng nghỉ đi ra, lời nói có chút không hài lòng.

-Đây là đạo đồi đãi khách của cậu sao?- Minh Lâm dựa người vào ghế, ngả ngón nói với cậu.

-Hừ. Anh đến đây là có chuyện gì?

-Này, tôi tới bàn chuyện làm ăn, không cần vác bộ mặt như đòi nợ ấy nhìn tôi.

-Anh nói đi.- Thanh Khanh nhẹ giọng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ý Định.

Thanh Khanh cầm tập tài liệu mà Minh Lâm đưa cho mình, nhanh chóng mở ra.

-Đây là lĩnh vực anh muốn phát triển?- Thanh Khanh hỏi.

-Đúng vậy.- Minh Lâm gật đầu.

-Chuyện này có chút nguy hiểm.- Thanh Khanh trầm ngâm.

-Có nguy hiểm mới có kích thích chứ.- Anh cười nhẹ.

-Anh nói đúng, nhưng làm sao tôi biết được kế hoạch này sẽ thành công.

-Tôi đã làm một bản kế hoạch chi tiết, cậu xem đi.

Minh Lâm ngồi đợi cậu đọc qua bản kế hoạch.

Tiếng gõ cửa vang lên.

-Mời vào.- Thanh Khanh vẫn chăm chú vào bản kế hoạch, không ngẩng đầu lên.

Gia Gia mở cửa bước vào, trên tay cầm khay mang theo đồ uống.

-Em mang đồ uống cho hai anh.- Cô ta nhỏ giọng nói, hai mắt lén lút nhìn Minh Lâm.

-Ừ, đặt xuống đây đi.- Cậu không nhìn cô.

Gia Gia đi vòng qua bàn, cẩn thận đặt hai tách trà lên bàn, trong lúc đặt xuống, còn cố ý tạo tư thế đứng sao cho thật quyến rũ, hai mắt vẫn cứ lén lút nhìn Minh Lâm.

Anh thừa biết hành động của cô ta, nhưng vẫn chẳng thể hiện gì ra mặt, ánh mắt có đôi lúc lơ đãng né tránh, sau đó bất thành linh nhìn thẳng vào Gia Gia đúng lúc cô ta lén nhìn anh.

“Ồ?”

Gia Gia hơi bất ngờ đánh đổ tách trà trên tay, nước trà tràn ra trên bàn, thấm ướt một khoảng rộng, đồng thời đổ lên người Thanh Khanh.

-Em làm gì thế?- Cậu giật mình, nhìn thấy gương mặt cô thì có chút nhu hòa.

-Em xin lỗi.- Cô lí nhí, cúi đầu, đáng vẻ như sắp bị cậu đánh.

-Không sao.- Cậu ngoảnh mặt đi, nhìn về phía Minh Lâm.- Tôi đi thay đồ một chút.

-Cậu cứ tự nhiên.- Minh Lâm gật đầu.

Gia Gia vẫn đứng đó cúi đầu, nhưng thực chất vẫn đang theo sát bước chân cậu. Thấy cậu đã bước vào phòng nghỉ rồi thì hơi thở nhẹ ra. Cô cũng không phải cố ý đâu, tại vì bất ngờ quá thôi, ánh mắt của Minh Lâm mang theo vẻ giễu cợt, lại vô cùng lạnh nhạt. Lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông như vậy, không hề có chút mê hoặc bởi sắc đẹp của cô.

-Cậu ấy đã đi rồi, cô không cần phải cứ cúi đầu như vậy.- Minh Lâm cất tiếng, giọng nói vô cùng lãnh đạm.

-À, vâng.- Cô ta ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh nhìn trực tiếp của anh thì có chút muốn né tránh.

-Cô làm ở đây bao lâu rồi?- Minh Lâm nhàn nhã nhấp ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

-À, được khoảng một tuần... À không là gần nửa năm rồi.

-Vậy à.- Minh Lâm gật đầu, đặt tách trà xuống.- Trông cô có vẻ sợ cậu ấy nhỉ?

-Có một chút ạ.- Gia Gia cố tạo cho mình dáng vẻ mềm yếu.

-Tại sao?

-Chuyện này...- Cô ta cắn môi, đáng vẻ khiến người khác phải yêu thương, nhưng đối với Minh Lâm thì lại khác.

-Ồ, có lẽ tôi không nên hỏi.

-Cũng không có gì, chỉ là...

Tiếng bước chân Thanh Khanh làm cô giật thót, may mà vẫn chưa nói gì để cậu nghe thấy, cô lấy cớ rồi vội vã ra ngoài. Khi chưa có được chỗ dựa mới thì vẫn nên bám vào Thanh Khanh.

-Cậu ra rồi à?

-Ừ.

-Cô ta...- Anh cố gắng kéo dài.

-Có chuyện gì sao?

-Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi lạ.

-Lạ sao?- Thanh Khanh tự nhủ thầm.

Đã bao nhiêu lần rồi, cậu cũng vẫn thấy lạ lắm.

Có đôi lúc về đến nhà, nghĩ sẽ có com ngon nóng sốt, một cô gái tươi cười dịu dàng đón mình, thế nhưng khi bước vào, chỉ thấy cô ta ngồi trên ghế salon, chăm chút móng tay của mình, cả đồ đạc của mình cũng vứt lung tung, lúc đó thật lạ lắm.

Có đôi lúc thức khuya, nghe tiếng bước chân ngoài cửa, tưởng rằng khi mở cửa ra sẽ thấy một cô gái đang phân vân không biết có nên vào hay không,

trên tay cầm một tách trà hoa cúc. Đến khi mở cửa, đối diện mình là một cánh cửa to lớn bất động, cậu cũng cảm thấy thật lạ lẫm.

Cũng có đôi lúc, sáng dậy sớm, bước xuống nhà, cứ nghĩ trong nhà bếp sẽ là những tiếng động vui tai, có bóng dáng nhỏ xinh đi qua đi lại, có mùi thức ăn thơm lừng bay vào trong khoang mũi. Đến lúc bước xuống nhà, nhìn thấy căn bếp lạnh tanh, chẳng có nửa điểm ấm cúng, cậu cũng cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Lạ lẫm đến mức, cậu thực sự không hiểu được, rốt cuộc có phải thời gian qua, mình vừa mơ một giấc mơ hay không.

Tiếng chuông điện thoại của Minh Lâm vang lên, anh ta nhìn màn hình điện thoại, mỉm cười dịu dàng rồi bắt máy.

- Alo.

- ...

- Anh nhận được rồi, cảm ơn em.

- ...

- Anh biết rồi, nếu không phải là tài liệu quan trọng, anh cũng đâu có phiền em như vậy.

- ...

- Anh thật sự xin lỗi mà, vậy đi, hôm nay anh mời em ăn trưa xem như chuộc lỗi, được không?

- ...

- Vậy được, lát nữa anh sang đón em.

Anh cúp máy, trên môi vẫn còn đọng lại nụ cười.

- Anh có hẹn sao? - Thanh Khanh ngẩng đầu nhìn Minh Lâm.

- Ừ, bản kế hoạch này cậu cứ giữ lại xem tiếp đi, chừng nào quyết định thì gọi cho tôi, chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc.

- Được rồi, tôi cũng không làm phiền anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hợp Tác.

- Thưa tổng giám đốc...

- Tôi đã không còn là tổng giám đốc nữa rồi.

- Xin lỗi, tôi quen rồi ạ.

- Không sao, cậu đã điều tra được gì chưa?

- Theo như điều tra thì hơn nửa năm trước, cậu Thanh Khanh ra ngoài có gặp một vụ tai nạn.

- Khi nào, nó có sao không? - Bố Thanh Khanh giật mình.

- Người bị tai nạn không phải cậu chủ ạ, cậu ấy chỉ đi ngang qua đúng lúc tai nạn thôi ạ.

- Ra vậy, thế chuyện đó thì có liên quan gì.

- Nghe nói vụ tai nạn đó, có một cô gái đã mất tích.

- Mất tích?

- Cũng không hẳn ạ, tại vì theo như người tài xế đã gây tai nạn thì luôn khẳng định nhìn thấy cô gái đó chảy máu rất nhiều nhưng không tìm được thi thể.

- Vậy tung tích của cô gái đó?

- Không điều tra ra được ạ, nghe nói hình như có người xử lý rất kỹ nên đã tuyên bố ra bên ngoài là bị tai nạn chết.

- Vậy...

- Tôi nghĩ cô gái đó chính là cô gái đã ở bên cạnh cậu Thanh Khanh thời gian trước.

- Cậu đã điều tra kỹ chưa?

- Tôi đã tìm hiểu chỗ tài xế của cậu chủ, cả bệnh viện kia nữa. Phía tài xế thì đã có thể khẳng định được một chút, nhưng bên bệnh viện thì hơi khó.

- Thế còn bây giờ? Ông sốt sắng, vậy ra trước đây đúng là ông đã nhầm?

- Tôi xin lỗi, sau đó thì bỗng nhiên cô ấy đã biến mất rồi ạ.

- Biến mất?

- Vâng ạ, bỗng nhiên cô ấy biến mất, không thể tìm ra được bất cứ thông tin nào.

- Thế cậu tra ra được cô gái kia là ai chưa?

- Theo như tin tức bên phía cảnh sát thì cô gái đó là Trần An Nhiên, sinh viên trường đại học Mỹ thuật Công nghiệp, là sinh viên vừa mới ra trường. Nghe nói chuyên ngành của cô gái này là thiết kế trang sức, trong trường cũng được xem là một học sinh xuất sắc.

- Anh Nhiên? Vậy gia đình cô ta hiện tại như thế nào?

- Còn có bố mẹ và một người em trai hiện đang học đại học cũng sắp ra trường rồi ạ, người em trai này cũng học khá giỏi, về lĩnh vực công nghệ thông tin. Nghe nói 1 tháng trước đã chuyển đi, chỉ còn cậu con trai ở lại, nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Tôi nghe nói bên công ty Minh Thiên đã để cậu ta làm thực tập sinh ở đó, tương lai rất có thể làm việc ở đó.

- Công ty Minh Thiên? Sao lại liên quan đến công ty đó.

Công ty Minh Thiên chính là công ty của nhà Minh Lâm.

- Tôi cũng không rõ nữa ạ, chỉ có điều theo tôi đã điều tra thì bắt đầu từ 1 tháng trước, cậu Minh Lâm cũng mới bắt đầu tiếp nhận công ty.

- Có quá nhiều sự trùng hợp thì không thể là ngẫu nhiên được, tôi nghĩ chuyện này nhất định có điều gì đó chúng ta còn chưa biết.

- Tôi có cần phải điều tra thêm nữa không ạ?

- Hiện tại thì không cần, việc trước mắt vẫn là cô gái đang ở cùng Thanh Khanh lúc này.

- Vâng, vậy tổng giám đốc muốn làm như thế nào ạ?

- Chúng ta sẽ không làm gì cả.

- Dạ?

- Chúng ta chỉ cần “thuận nước đẩy thuyền” là được, bản tính của cô ta sẽ sớm bộc lộ thôi. Lúc trước, là ta đã quá nóng vội, lần này thì sẽ không như vậy nữa.

- Vâng ạ.

- Được rồi, anh về đi, chuyện kia tạm thời gác lại đi.

- Vậy tôi xin phép.

Tại công ty.

Trong phòng họp.

- Tổng giám đốc, tôi nghĩ đầu tư vào lĩnh vực này là rất mạo hiểm, công ty chúng ta trước nay chưa từng hoạt động trong lĩnh vực này, làm sao có thể chắc chắn nó sẽ sinh lãi.- Một cổ đông lên tiếng.

- Vì từ trước đến nay chưa từng tham gia nên tôi muốn bây giờ tham gia, hơn nữa, tôi thấy bản kế hoạch cũng rất khả quan.- Thanh Khanh nhàn nhạt lên tiếng.

- Đây là kế hoạch tôi muốn hợp tác cũng công ty, nhưng nếu công ty không đồng ý, tôi cũng không ngại tự mình phát triển đâu.- Minh Lâm ngồi một bên, khẽ cười nói.

- Tôi biết tổng giám đốc là một người tài giỏi nhưng...- Một vị cổ đồng hướng Minh Lâm nói.

- Haizz- Minh Lâm thở dài.- Xem tình hình có vẻ như mọi người sẽ không đồng ý nhỉ? Tôi cũng không ngại nói cho mọi người biết, đây là nhà thiết kế mà tôi tốn rất nhiều công sức mới có thể thuyết phục ra sản phẩm, hơn nữa nếu thành công thì tôi tin lợi nhuận của mỗi người sẽ rất cao. Nhưng nếu mọi người không thích thì tôi cũng không ép.

- Tôi thấy đây có phải nhà thiết kế nổi tiếng đâu mà anh có thể tự tin sẽ tăng lợi nhuận.

- Những mẫu thiết kế của cô ấy tôi đã được thấy, tôi có tự tin chắc chắn rằng lần này sẽ thành công.

- Anh am hiểu về thiết kế sao?

- Cũng không hiểu biết nhiều lắm, chỉ là tôi có quen biết vài nhà thiết kế nổi tiếng, họ cũng đã xem qua và đánh giá rất cao.

Tiếng rì rào vang lên, mọi người lại xôn xao bàn bạc.

Thanh Khanh nhàm chán tựa người vào ghế, lần nào bàn bạc kế hoạch cũng phải trải qua những tình huống như vậy, thật khiến cho bản thân cảm thấy phiền chán.

Cửa phòng họp mở ra, mọi người vừa bàn tán vừa rời phòng họp. Trong phòng chỉ còn lại Thanh Khanh và Minh Lâm.

- Về những mẫu thiết kế đó...

- Tôi sẽ giao mẫu thiết kế cho cậu.

- Bên tôi không thể làm việc trực tiếp với nhà thiết kế sao?

- Xin lỗi, tôi e là sẽ như thế.

- Tại sao?

- Không tại sao cả.- Minh Lâm đứng lên.- Đó là yêu cầu của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quán Bar.

- Thanh Khanh.- Gia Gia bắt mắt kêu lên.- Rốt cuộc anh muốn như thế đến bao giờ.

Bước chân lên cầu thang của Thanh Khanh hơi dừng lại, cậu quay người xuống đối diện với cô, chỉ ngẩng người một lúc rồi nhàn nhạt mở miệng.

- Đạo này anh rất bận, em đừng làm phiền anh.

- Anh rõ ràng là không muốn nhìn thấy em mà.- Gia Gia lên tiếng phản bác, hốc mắt đỏ lên.

- Em cũng biết là đạo này công ty đang làm một dự án mới mà, anh đâu có nói dối em.- Cậu mặt mũi.

- Trước kia anh cũng đâu có như vậy, lúc nào em muốn đi đâu anh cũng sẽ đi theo, em muốn gì, anh cũng sẽ quan tâm em, bây giờ thì lại thay đổi hoàn toàn.

Thay đổi? Có thể, chỉ là cậu cũng không nhận ra được, rốt cuộc là cậu thay đổi hay là người trước mắt thay đổi. Lúc trước, cô ta tuy có tùy hứng nhưng cũng không có làm cậu cảm thấy phiền chán như hiện giờ.

- Anh còn có việc.

Nói xong, cậu bỏ lên phòng, để lại một mình cô ta tức tối đứng đó.

-Hừ, rõ ràng là anh sai trước, đừng có mà trách tôi.

Nói xong, cô cũng cầm theo túi xách mà ra ngoài.

Trong quán bar.

Âm nhạc chất chứa vang lên, người người đông đúc, nhảy múa uốn lượn trên sàn nhảy.

Gia Gia ngồi trên ghế quầy bar, tay nâng ly rượu nhấp một ngụm nhỏ thật ưu nhã. Cô ta đưa mắt nhìn quanh.

Hiện tại cô không khó nhận ra sự lạnh nhạt mà Thanh Khanh đối với cô ta, vậy tại sao không nhân lúc này tìm người mới cho mình.

-Người đẹp, em đi một mình sao?- Một gã đàn ông nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cô ta.

Gia Gia liếc mắt đánh giá qua người đàn ông bên cạnh một lúc. Tuổi khoảng 40, ngoại hình thì chỉ dạng tầm tạm, trông cũng chẳng có nhiều tiền cho lắm.

Cô ta im lặng không nói gì, hoàn toàn không để người đàn ông bên cạnh vào mắt.

-Sao thế, có muốn uống cùng anh một ly không?- Người đàn ông kia tiếp tục.

-Xin lỗi, tôi không có hứng thú.- Gia Gia lách qua người đàn ông kia.

Chưa kịp rời khỏi ghế thì đã bị người đàn ông kia giữ chặt lại, bàn tay để ở thắt lưng cô ta đang bắt đầu sờ soạng.

-Sao thế, đã vào đây rồi mà còn ra về như vậy sao?

-Thế thì sao nào?- Cô ta hơi nhếch môi.- Tôi không có hứng thú thì là không có.

-Cô không có nhưng tôi thì có đấy.

Người đàn ông không buông tha cho Gia Gia, dùng sức giữ lại. Cô ta cũng không quá hoảng hốt, chỉ nhìn tình hình một chút.

Ánh mắt cô ta lướt ra phía cửa, trong đấy mắt ánh lên vẻ hứng khởi.

Gia Gia quay lại nhìn người đàn ông trước mặt, lấy ly rượu đưa lên miệng.

“Phù”

-Con đàn bà này.- Người đàn ông tức giận.

Cả gương mặt mập mạp đều bị dính rượu đầy mặt, đã trở nên vẩn vọ đến khó coi.

Gia Gia nhân cơ hội ông ta đang đưa tay lau mặt vội thoát ra, “vô tình” đụng phải người đàn ông ở phía sau.

-Con đàn bà này, đã vào trong này rồi mà vẫn còn bày đặt thanh cao, xem hôm nay ông mày chơi đùa mày như thế nào.

Người đàn ông kia đứng dậy toan bắt lấy Gia Gia.

Cô ta ngay lập tức trốn đi, dáng vẻ vô cùng yếu đuối, đáng thương.

-Còn dám chạy.

Ông ta nhanh chóng bắt lấy Gia Gia đang chạy trốn, cô ta trốn tránh vào trong đám người đang nhảy. Khung cảnh không quá hỗn loạn bởi đây cũng chỉ là cảnh quá quen trong quán bar.

Sau một hồi vòng vèo, cuối cùng Gia Gia cũng bị người đàn ông kia bắt được, ông ta vung tay lên.

-Để xem lần này mày chạy đi đâu, dám phun rượu vào mặt ông đấy hả?

Bàn tay to mập kia đang hướng xuống gương mặt xinh đẹp trang điểm tỉ mỉ kia thì bị một bàn tay khác chặn lại.

-Không nên đối xử với một cô gái như vậy.- Giọng nói trầm thấp vang lên.

-Mày là ai, liên quan gì đến mày?- Người đàn ông kia trợn mắt nhìn người thanh niên trước mặt.

-Tôi là ai không quan trọng, chỉ là thấy không thuận mắt nên muốn nhúng tay vào thôi.

-Chuyện này không liên quan đến mày, tránh ra một bên đi.

-Nếu không tránh ra thì sao?

-Hừ, vậy thì đừng trách ông đây.

Người đàn ông kia tức giận gờ nắm đấm hướng về phía người thanh niên, nhưng chưa kịp chạm vào mặt đã bị đánh một đòn vào bụng. Cú đánh nhìn qua có vẻ không có lực nhưng chỉ có gã đàn ông kia mới biết nó đau như thế nào.

-Đi thôi.

Người thanh niên kia cầm tay Gia Gia đưa ra ngoài.

-Cảm ơn... cảm ơn anh.- Gia Gia vừa thở,vừa cảm ơn.

-Không có gì.

-Vâng.- Cô ta ngẩng đầu lên.- A...

-Sao thế?

-Không có gì.- Cô ta liền tránh mặt đi, bộ dạng xấu hổ.- Không ngờ lại được gặp anh.

-Hóa ra cô còn nhớ tôi?

-Đương nhiên rồi, tôi đã gặp ai thì sẽ nhớ người đó.

-Vậy sao?- Minh Lâm hơi mỉm cười, đáy mắt nhìn cô ta không có chút hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiếp Cận.

Gia Gia thấy Minh Lâm không có vẻ gì là muốn tiếp tục câu chuyện bèn cố gọi chuyện.

-Không ngờ hôm nay có thể gặp được anh ở đây. Anh thường hay đến đây lắm ạ?

-Chuyện này mà cô cũng quản sao?

-Không... tôi không có ý đó đâu. Tôi cũng phải cảm ơn anh về chuyện lúc nãy.

-Không có gì, nếu là một người khác, tôi cũng sẽ giúp.

-Dù gì thì tôi cũng rất cảm ơn anh đã giúp tôi, nếu không có anh e rằng hôm nay tôi đã...

Gia Gia bỏ lửng câu nói, đáng vẻ đáng thương khiến người ta thương tiếc.

-Nếu không có chuyện gì nữa thì cô cũng về sớm đi.

-A... chuyện đó...

-Sao thế, chẳng lẽ cô không muốn về nhà, muốn quay lại vào đó?

-Không phải... chỉ là tôi...- Cô ta ngập ngừng.

-Có chuyện gì sao?

-Không sao.- Cô ta lắc đầu, mái tóc xoắn nhẹ theo từng động tác đưa là lướt.- Hay là tối nay tôi mời anh ăn bữa cơm để cảm ơn chuyện lúc nãy.

-Cô mời cơm tôi?- Ánh mắt Minh Lâm thoáng ý cười.

-Chỉ là muốn cảm ơn thôi. Tôi không muốn nợ ơn người khác.- Gia Gia khẳng khái nói.

-Nếu cô đã có lời mời thì tôi cũng rất vui lòng.

-Vậy thì...- Cô ta nở một nụ cười rục rờ.

-Cô chờ một lúc, để tôi đi lấy xe.

-Được ạ.

Minh Lâm để cô ta lại, hướng về bãi đậu xe lấy xe. Khi đi lướt qua người cô ta, bộ dạng vô cùng nhàn nhã, chẳng có chút húng khởi gì.

Chẳng mấy chốc sau, chiếc xe đã trườn đến chỗ Gia Gia đang đứng. Nhìn chiếc xe hơi sang trọng, trong lòng cô ta mừng thầm.

Cô ta vẫn đứng nhìn chằm chằm vào chiếc xe. Đến khi cửa kính xe từ từ hạ xuống, Minh Lâm hơi nhào người sang bên phải, cô ta liền tươi cười.

-Cô nhanh lên xe đi.- Anh lạnh nhạt buông một câu.

-À... vâng.

Gia Gia thấy vậy vội mở cửa xe ngồi vào.

-Tôi xin lỗi, đã phiền anh rồi.- Cô ta cúi đầu.

-Không sao, chỉ là một bữa cơm thôi mà, được ăn miễn phí tội gì lại không ăn.- Minh Lâm biếng nhác tựa tay lên vô lăng, tay còn lại chải chuốt mái tóc lại cho ngay ngắn.

-À... tôi hiểu.- Gia Gia hơi bối rối.

-Chúng ta đi thôi.

Minh Lâm đánh tay lái rời khỏi quán bar, xe ngay lập tức hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

-Chúng ta... đi đâu đây ạ?- Gia Gia dè dặt hỏi.

-Chẳng phải cô nói là đi ăn sao?

-À... tôi biết, chỉ có điều là tôi muốn hỏi anh sẽ đến đâu để ăn.

-Đi đâu à? Hơi khó nhĩ?- Minh Lâm ra chiều suy nghĩ.- Cô muốn đi đâu?

-Tùy anh chọn thôi, tôi mời.- Gia Gia mỉm cười.

-Vậy thì tôi cũng không nên khách sáo nhĩ?

-À vâng... anh cứ thoải mái đi ạ.

Hôm nay ra khỏi nhà, may mà có mang theo thẻ của Thanh Khanh, có chuyện gì cũng không sao. Nhưng mà người như Minh Lâm chắc không đến nỗi để cô trả tiền bữa ăn đây chứ? Đúng là cô chưa gặp tình huống như thế này bao giờ, trước đây đều là người ta mời mọc cô dùng bữa, đi chơi, chỉ vì muốn tiếp cận anh chàng này mà cô phải bỏ tiền ra sao?

Minh Lâm liếc mắt nhìn Gia Gia, cô gái này có gương mặt... thế nhưng nếu không phải biết mọi chuyện, chắc anh cũng sẽ nhầm lẫn. À, mà chính xác cũng đâu phải nhầm lẫn, là có ý có người gây ra cơ mà.

Mùi nước hoa nồng nặc cả trong xe khiến Minh Lâm hơi ngột ngạt, bèn hạ kính xe xuống. Con gió đem mang theo hơi lạnh ulla vào trong xe khiến không khí trong lành, mát mẻ hơn đôi chút.

Chiếc xe dừng trước một nhà hàng Tây khá sang trọng, Gia Gia nhìn tổng thể nhà hàng, trong lòng thầm nghĩ, đúng là con nhà giàu, ăn uống cũng chọn một nơi sang trọng đến thế.

-Chúng ta vào thôi.- Minh Lâm phất tay rời vào trong trước.

-Mời anh.- Gia Gia lễ độ đi sau anh.

Vào trong, chọn bàn, gọi món, mọi việc đều có phục vụ bên cạnh hướng dẫn, chăm sóc tận tình.

-Cô muốn ăn gì?

-Anh gọi đi, tôi ăn gì cũng được.

- Vậy tôi không khách sáo nữa.

Minh Lâm quay sang người phục vụ gọi vài món ăn, sau đó mới xếp thực đơn lại. Thế nhưng anh không trò chuyện cùng cô mà hơi tựa người vào ghế, ngắm cảnh đêm ở bên ngoài.

Vị trí họ ngồi là một vị trí ngoài ban công, từ đây có thể nhìn thấy thành phố về đêm tràn ngập ánh đèn điện. Minh Lâm cảm thán, nếu như cô ấy có thể thấy cảnh này chắc sẽ vô cùng thích thú, có khi sẽ khơi gợi cảm hứng cho cô ấy, tiếc là...

- Anh có tâm sự à? - Gia Gia lên tiếng hỏi trước.

- Không có gì, chỉ là thấy cảnh đêm rất đẹp thôi.

- Anh có về rất hay đến đây?

- Sao cô lại nói thế?

- Chỉ... chỉ là đoán thôi.

- Ủ, nếu có thể cùng một người nữa đến đây thì thật tốt.

Thế thì chẳng phải không xem cô ta là người vô hình hay sao? Gia Gia nén lại cảm giác tức tối trong lòng, lại nở nụ cười với Minh Lâm.

- Vậy ra anh đã có người trong lòng?

- Xem như vậy đi.

- Hiện tại cô ấy...

- Cô ấy không có ở đây, mới rời khỏi cách đây không lâu.

- Vậy à. - Gia Gia gật đầu.

Phục vụ đem đồ ăn lên, Minh Lâm cũng không khách sáo, tự mình lau dao nĩa rồi tự mình ăn. Gia Gia ngồi ngây ngốc nhìn hành động của anh.

- Cô không ăn sao? Không hợp khẩu vị?

- Không... không phải vậy.

- Vậy thì ăn đi, ăn một bữa ăn ở đây phải đặt chỗ lâu lắm đây.

- Vậy... vậy ạ.

- May mà tôi có thể hội viên ở đây nên mới có chỗ cho cô và tôi ngồi hôm nay. - Minh Lâm vừa ăn vừa nói.

- Vâng.

Gia Gia không biết nói gì hơn chỉ có thể cúi đầu ăn, xem ra kế hoạch hôm nay của cô không thể diễn ra như ý muốn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quyết Định.

- Anh ta đang ở trong đó? - Thanh Khanh hát đầu về phía quán bar.

- Vâng ạ. - Người Phương Mai gật đầu đáp lại cậu.

- Được rồi, tôi sẽ tự vào.

- Vậy thì tôi về trước, nếu cần gì thì anh có thể gọi cho tôi.

- Tôi biết rồi, nhưng nơi như thế này thì tôi có thể bị sao chứ? - Thanh Khanh nhàn nhạt nói.

-Tôi biết anh có bản lĩnh, thôi tôi đi đây.

Nhìn Phương Mai đi rồi, Thanh Khanh mới quay người lại nhìn vào cổng quán bar.

Thanh Khanh nhàn nhã tiến vào bên trong. Đã bao lâu rồi cậu không đến những nơi như thế này nhỉ? Kể từ khi cô ấy vào bệnh viện vì bị ngã trên đường thì phải.

Nghĩ đến đó, trong lòng cậu lại thoáng vui vẻ, cô ấy không cần yêu cầu cậu rời khỏi những nơi như thế này, cũng không yêu cầu ở cậu bất cứ điều gì, cũng không đòi hỏi những thứ vật chất phù phiếm khác. Nhưng mà, những hành động của cô, sự săn sóc của cô khiến cậu cảm thấy những nơi như thế này thật tẻ nhạt, chỉ muốn về thật nhanh để được ở bên cạnh cô mà thôi.

Chỉ tiếc là bây giờ...

Tiếng nhạc vang dội đã lấn át đi suy nghĩ của cậu.

Thanh Khanh đưa mắt nhìn quanh tìm vị trí của Minh Lâm.

-Anh mà cũng đến những chỗ như thế này sao?- Thanh Khanh đứng ở một bên, nhìn xuống anh.

-Không phải cậu cũng đến sao, tại sao tôi không thể đến?

-Tôi vẫn nghĩ, bác sĩ thì không đến đây, phải ở những nơi cao sang, không tiếp xúc với rượu bia... để giữ tinh tảo.

-Bác sĩ?- Minh Lâm lẩm nhẩm.- Bây giờ tôi đâu phải bác sĩ, hơn nữa, nghiệp vụ bác sĩ này của tôi, giờ chỉ có thể làm vì một người, chăm sóc cho người đó mà thôi.- Giọng anh nói càng lúc càng nhỏ.

-Anh sao thế?- Thấy vẻ mặt Minh Lâm có vẻ âm trầm, cậu hơi ngạc nhiên.

-Không sao, cậu đến đây có chuyện gì?

-Tìm anh.

-Tìm tôi? Cậu có chuyện gì mà tìm tôi?

-Chỉ là chút chuyện riêng thôi.

-Chuyện riêng? Vậy có phải trước tiên cậu nên giải quyết chuyện riêng của cậu trước không?

-Anh nói thế là có ý gì?- Thanh Khanh nhún mày.

-Đằng kia kia.- Minh Lâm hướng mắt mình về phía sàn nhảy, ánh mắt là một mảnh lạnh băng.

Thanh Khanh thấy thế cũng nhìn theo. Trên sàn nhảy, những người trẻ tuổi đang điên cuồng nhảy múa theo điệu nhạc sôi động, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng của họ.

Cậu đã qua rồi cái thời điên cuồng như vậy.

Thanh Khanh đảo mắt một vòng, thử xem điều mà Minh Lâm nói là gì.

Ánh mắt cậu ngay lập tức dừng lại trên một thân ảnh.

Thân hình bốc lửa, gương mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ, điệu nhảy cuốn hút, bên cạnh là một thanh niên khá trẻ, trên người ăn mặc quá mức cầu kì, có phần diêm dúa, trông qua cũng là một người con nhà giàu, vẻ mặt tràn ngập vẻ si mê, đắm đuối, đôi tay cũng không nhàn rỗi mà đang chạy loạn trên thân thể cô gái. Khung cảnh này đầy vẻ ái muội.

Đôi mày của cậu càng lúc càng nhíu chặt, nhìn thân hình của Gia Gia và người thanh niên kia cứ mỗi lúc lại dính sát vào nhau. Cô ta cứ như một con rắn nước uốn lượn xung quanh hắn ta, nhìn thật khó chịu.

-Thấy sao?- Minh Lâm nhàn nhã cầm ly rượu lên uống một ngụm, nhìn Thanh Khanh hỏi.

Cậu không đáp lời, vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm về phía đó. Gương mặt đã bắt đầu âm trầm, ánh mắt thoáng lên tia kì dị.

-Cậu không biết chuyện này sao?

-Thế anh thì sao?

-À, tôi cũng được xem là khách quen ở đây.- Minh Lâm hơi cười.

Thanh Khanh liếc Minh Lâm một cái.

-Tôi thấy cô ta ở đây đã lâu rồi đó, hình như đang kiểm... đối tượng, có phải không nhỉ?- Minh Lâm ra chiều suy nghĩ về cách dùng từ của bản thân.

Thanh Khanh ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại quay đầu nhìn Minh Lâm thật lâu.

-Cậu sao thế? Nhìn tôi như thế làm gì?

-Anh đã biết?- Thanh Khanh gần như khẳng định.

-Biết chuyện gì?

-Cô ấy... không phải Gia Ngọc.

-Cậu nghĩ sao?

Minh Lâm không trực tiếp trả lời câu hỏi của cậu, nhưng cậu cũng có thể đoán được câu trả lời.

-Anh biết từ bao giờ?- Chuyện này, cậu chưa từng nói ra, cũng chẳng ai biết, làm sao Minh Lâm có thể biết được?

-Cậu cần biết để làm gì?

-Tại sao anh cứ thích đặt câu hỏi ngược lại cho tôi như thế?

-Vậy tại sao khi cậu hỏi gì tôi phải trả lời câu đó?

-Anh...- Thanh Khanh dường như bị anh làm cho tức điên.

-Tôi chỉ không hiểu, tại sao cậu lại chấp nhận cô ta.

-Cũng không hẳn là chấp nhận...- Thanh Khanh nói nhỏ.- Chỉ là không thể xác định được.

-Vậy bây giờ cậu đã có thể xác định được chưa?

-Bây giờ thì...-

Có lẽ cậu đã biết được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chấm Dứt.

Gia Gia bỏ chiếc túi xách hàng hiệu lên ghế salon, cả người mệt mỏi nằm trọn trên ghế.

Nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang, cô ta cũng chẳng bận tâm ngẩng đầu nhìn Thanh Khanh.

-Lại đi đâu đấy?

-Anh quan tâm làm gì?- Cô ta uể oải nói.

-Chẳng lẽ anh không thể biết sao?- Thanh Khanh hơi nâng giọng.

-Anh mà cũng muốn biết sao, chẳng phải anh rất bận rộn sao? Giờ này đáng lý ra anh phải ở trong phòng làm việc chứ.- Gia Gia ngang ngược trừng mắt lên nhìn cậu.

-Vậy là em muốn anh suốt ngày ở trong phòng để em có thể làm gì thì làm theo ý thích chứ gì?- Cậu cười giễu cợt.

-Thì sao, không được à?- Cô ta hơi bĩu môi, đứng dậy hướng vào phòng bếp.

-Em định đi đâu?

-Anh không thấy à, em vào nhà bếp.

Gia Gia đã uống say nên bước đi có hơi loạn choạng, lúc bước ngang qua Thanh Khanh, mùi rượu xộc vào mũi cậu khiến đôi mày cậu nhăn tít lại.

Không phải vì mùi rượu khó chịu, cậu cũng đã từng đi xã giao rất nhiều, mùi rượu căn bản không thể làm cậu khó chịu đến mức này. Thế nhưng trên người Gia Gia còn xức nước hoa, mùi nước hoa rất đậm, lại hòa với mùi rượu, một mùi gay mũi và khó chịu khiến cậu cảm thấy vô cùng chán ghét.

Gia Gia không biết suy nghĩ của Thanh Khanh, lúc đi qua cậu thì cô tình bước chệch, làm cho cả người ngã về phía cậu.

Cậu né tránh theo bản năng.

Vì vậy nên Gia Gia không có điểm tựa, ngã ngồi xuống đất, bộ dáng vô cùng chật vật.

-Tại sao anh không đỡ em?- Cô ta nhìn Thanh Khanh oán trách.

-Anh đã nói, nếu em còn dùng loại nước hoa này thì anh sẽ không đến gần em, em quên rồi sao?

-Chỉ vì thế mà anh để cho em ngã như vậy sao?-

-Là do em không cẩn thận, đứng lên đi.

-Anh đỡ em dậy đi.- Gia Gia vươn tay ra về phía cậu không hề để ý thấy vẻ chán ghét hiện lên trong mắt cậu.

-Em tự mà đứng dậy.- Cậu lạnh nhạt nhìn cô ta.

-Anh như vậy là có ý gì?- Cô ta ngược mắt nhìn cậu.

-Là tự em gây chuyện trước.

-Là em gây chuyện trước?- Gia Gia bỗng nhiên bật cười.- Là em gây chuyện trước hay là do anh đã chán ghét em?

-Em nói vậy là sao?- Thanh Khanh khó hiểu nhìn cô ta.

Gia Gia cúi người, chống hai tay lên mặt đất, dùng sức nâng người dậy, hôm nay cô đã uống say, nhưng càng say thì lại càng tỉnh táo, cô biết, cậu đối với cô không còn như xưa, cũng chẳng phải là chỗ dựa dài lâu cho mình nữa rồi.

-Em nói có gì sai, anh hãy tự hỏi lại mình xem, từ khi em trở về, có bao giờ anh cho em được sắc mặt tốt hay chưa?- Cô ta đứng thẳng người, nhìn cậu tố cáo.

-Anh có thái độ gì không tốt?

-Anh còn phủ nhận, ngày nào cũng tìm cách tránh mặt em, dù cho em vào làm trong công ty nhưng cũng suốt ngày bảo bận, không nhìn mặt em một lần.

-Anh thật sự rất bận.- Gần đây cậu mới tiếp nhận công ty dĩ nhiên có nhiều chuyện để làm.

-Bận? Đó là lí do mà người đàn ông nào cũng dùng để tránh mặt một người phụ nữ mà anh ta không thích, anh thử ngẫm lại trước kia, dù anh có đang bận đi công tác, nhưng chỉ cần biết em bị bệnh, anh sẽ ngay lập tức quay về chỗ em.- Cô cười, ánh mắt nhìn sâu vào ánh mắt Thanh Khanh.

Cậu bỗng nhiên không biết nói gì, đúng vậy, nếu trước kia, cậu sẽ không ngại ngần gì cả, chỉ cần cô muốn, cậu sẽ có mặt ở bên cạnh cô ta, hơn nữa, nếu là Gia Ngọc, cậu thậm chí sẽ luôn muốn nhìn thấy cô ấy trong tầm mắt.

-Sao nào? Em nói đúng chứ?

Cậu trầm mặc không nói.

-Là do anh đã thay đổi, là do trong lòng anh đã có người khác.- Gia Gia chỉ vào cậu, vừa nói, vừa cười.

-Em say rồi.- Cậu định tiến lại gần, nhưng Gia Gia lại tự động lùi ra sau.

-Không, em không hề say, người anh thích chính là cô ta, chính là cô ta, cô ta chỉ dựa vào gương mặt ấy đã có thể chiếm giữ lòng anh, cướp đi vị trí của em, cướp đi mọi thứ đáng lẽ ra phải thuộc về em.- Cô ta làm nhăm.

-Em nói cái gì?- Thanh Khanh sửng sốt khi nghe thấy lời Gia Gia đang nói.-Em nói cho rõ đi.

Cậu vừa nghe thấy có điểm đáng ngờ trong lời cô, liền tự liên tưởng đến việc Gia Ngọc đột nhiên mất tích, hoàn toàn mất kiểm soát tiến lên nắm lấy hai tay cô ta, lắc mạnh.

-Anh buông tay ra.- Gia Gia giãy dụa thoát khỏi cánh tay anh.- Sao? Vừa nhắc đến cô ta, anh lại như vậy, không phải là trong lòng anh có cô ta hay

sao?

- Sao em lại biết cô ấy?- Cậu trầm giọng, lời nói mang vẻ uy hiếp.

-Là cô ta tự đến tìm em, nếu không phải vì gương mặt cô ta, em đã không lầm tưởng rằng anh còn thích em, em đã không lầm tưởng rằng anh đối với em không quên.

-Cô ấy gặp em? Tại sao cô ấy lại gặp em, chuyện gì đã xảy ra?- Thanh Khanh gấp gấp hỏi.

-Anh xem anh đi, về mặt lo lắng đó, ánh mắt quan tâm đó, anh đã bao giờ cho em hay chưa, chỉ vừa nhắc đến cô ta, anh liền thay đổi thái độ, anh căn bản một chút cũng không hề quan tâm đến em- Gia Gia khóc lóc.

-Em im ngay cho anh.- Thanh Khanh không đủ kiên nhẫn gầm lên.

Gia Gia im bặt, không khóc nữa mà nhìn về phía cậu, ánh mắt hiện lên vẻ chế giễu.

-Sao nào, cô ta đã rời khỏi đây rồi, biến mất rồi nên anh lo lắng sao?

-Nói cho anh biết, em đã nói gì với cô ấy.

-Nói gì ư? Chỉ là nói sự thật thôi.

-Sự thật gì?- Gương mặt cậu dường như đã trở nên tái đi vì tức giận và căng thẳng.

-Sự thật là chuyện ngày trước anh yêu em bao nhiêu, cưng chiều em như thế nào, hơn nữa, còn đặc biệt thích gương mặt này của em- Gia Gia trắng tráo giương mắt nhìn cậu.

-Em..

-Sao, chẳng lẽ em nói không đúng? Chẳng lẽ anh định phủ nhận hết những sự thật đó.

-Sau đó cô ấy như thế nào?- Cậu nắm chặt nắm đấm, cố giữ cho mình bình tĩnh.

-Sau đó? Không có sau đó.- Gia Gia lắc đầu.

- Là ý gì?

-Cô ta đã không bao giờ xuất hiện nữa, đã hoàn toàn biến mất, nhất định là do cô ta đã biết sự thật nên tự biết bản thân mình có bao nhiêu kém cỏi mà tự rời đi cũng nên.- Gia Gia châm chọc.

-Câm miệng, cô không được nói cô ấy như vậy.- Thanh Khanh gầm lên.

-Ha ha, tôi nói có gì sai, bây giờ anh trở mặt với tôi chỉ vì cô ta, phải nói cô ta có bản lĩnh dự đoán được đàn ông đấy chứ.- Gia Gia tiếp tục nói những lời khó nghe.

-Cô đi đi, đi khỏi nơi này.

-Anh muốn đuổi tôi, không dễ như thế đâu, là anh đã thay đổi trước, đừng nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng buông tha anh như vậy.

-Là tôi thay đổi trước sao?- Thanh Khanh bỗng nhiên cười lạnh khiến Gia Gia cảm thấy bất an.

-Anh có ý gì?

-Là ai sai trước còn chưa đến lượt cô nói.

-Đương nhiên là anh.- Gia Gia cổ cãi.

-Là tôi?

Thanh Khanh nhìn Gia Gia với ánh mắt rét lạnh, sau đó đi vào phòng khách, lấy ra một bọc tài liệu, ném mạnh lên sàn nhà, từ bên trong tập tài liệu đó, vô số ảnh chụp rơi ra ngoài. Nhìn vào bức ảnh đó, Gia Gia tự nhiên cảm thấy choáng váng. Đây đều là những ảnh chụp hành động gần đây của cô, kể cả trước đó, khi hai người vẫn còn bên nhau.

-Cô còn gì để nói.

-Anh theo dõi tôi?

-Phải thì sao?

Gia Gia nhìn đồng ảnh rồi bật cười.

-Cô cười cái gì?

-Để có thể đuổi tôi đi, không ngờ anh lại có thể dùng đủ mọi cách như vậy, thật không ngờ.

-Là do bản thân cô thôi.

-Hừ, anh nghĩ đuổi tôi đi có thể tìm cô ta trở về sao? Tôi nói cho anh biết, không dễ vậy đâu.

Gia Gia nói xong thì cầm túi xách, lên lầu. Thanh Khanh ngồi bệt xuống ghế salon, nghe âm thanh lạch cạch trên tầng, một lát sau, Gia Gia xách vali của mình nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: An Nhiên.

"Choang".

Nghe tiếng động từ trong phòng phát ra, hai người trung niên trong nhà vội vàng chạy đến.

-An Nhiên, có chuyện gì không con? - Người phụ nữ lên tiếng hỏi, trong lời nói chứa chan sự lo lắng.

-Con không sao mẹ. - Cô gái đang ngồi xuống nền nhà hơi ngước mặt lên nói.

Khung cảnh trong phòng vô cùng ngăn nắp và sạch sẽ. Chỉ có điều, ở dưới chân của cô gái là một khoảng khá hỗn độn. Những mảnh thủy tinh vỡ vụn văng lên khắp nơi, còn đọng lại li ti nước.

Mất thấy cô gái đang loay hoay mò mẫm thu dọn những mảnh vỡ, bà liền bước lên một bước, phía đằng sau, người đàn ông cũng tiến lên theo.

-Để đó cho mẹ, con cẩn thận kẻo làm mình bị thương. - Bà dìu cô gái ngồi lên giường.

-Con lại làm phiền mẹ rồi. - Cô gái hơi mỉm cười.

-Con nói vậy là không đúng rồi, đâu có phiền hà gì. - Người đàn ông ngắt lời. - Con cần phải nghỉ ngơi thật khỏe mạnh, như vậy mới là điều mà ba mẹ mong muốn.

-Ba. - Cô gái khẽ gọi một tiếng.

-Không sao, không sao. - Ông vỗ vai cô, an ủi. - Mọi chuyện chỉ là chuyện nhỏ, con mới là quan trọng nhất, nó vỡ thì ta mua cái mới nhưng con mà bị thương thì sẽ khiến cho ba mẹ đau lòng đấy, con biết chưa?

-Vâng ạ. - Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ một chốc, người phụ nữ kia đã dọn dẹp xong những mảnh vỡ trên sàn nhà.

-Con có cần gì không, để mẹ mang vào cho con?

-Không cần đâu ạ, con muốn ở trong phòng yên tĩnh một mình một chút.

-Vậy được rồi, con cứ ở trong phòng, nếu muốn đi đâu hay cần gì, nhớ gọi ba mẹ biết. - Người đàn ông đứng dậy, hướng ánh mắt muốn nói với người phụ nữ kia cũng nên ra ngoài.

-Vâng ạ, con biết rồi. - Cô mỉm cười trấn an, cô biết hai người họ đều rất lo cho mình.

Tiếng cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, cùng lúc đó, nụ cười trên mặt cô cũng tắt, gương mặt lại lâm vào vẻ trầm tư, có chút ảm đạm.

-Ông nói xem, có phải trong thời gian kia, con bé đã trải qua chuyện gì không vui hay không?

-Nó đã không muốn nói thì không thể ép nó được, chắc nó cũng không muốn nhớ lại những chuyện đó đâu.

Bà thở dài, nhìn về phía cửa phòng, trong ánh mắt đều là nỗi buồn lo của người mẹ.

Kể từ khi An Nhiên trở về, cô đã thay đổi hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng, bà vẫn hay thấy nó ngồi yên lặng trong phòng, gương mặt hiện lên sự mất mát, ánh mắt âm thầm đắm chìm vào một khung trời nào đó xa xăm.

Ngày đó, khi thấy con gái đứng trước mặt mình, cả nhà bà vẫn không thể nào tin được vào mắt mình, đứa con gái yêu quý của họ, đứa con gái họ nghĩ rằng đã mất bây giờ lại đang đứng trước mặt họ, khiến họ vui mừng cứ ngỡ là mộng. Nhưng sự thay đổi của con gái cũng khiến cho bà lo không ít, cô không nói gì với bà chuyện đã xảy ra trong thời gian đã qua, cũng không nói đến nguyên nhân mất tích, nhưng mà bà biết, trong lòng con gái bà còn có khúc mắc trong lòng, nhưng người tạo nên khúc mắc này...

Sau đó không lâu thì lại có chuyện xảy ra, thị lực của cô mờ đi rồi không thể nhìn thấy gì nữa, lúc đó, con gái bà cũng không hề hoảng loạn, điều đó làm bà càng thêm không hiểu, nhưng cô vẫn không nói lời nào. Lại có một người thanh niên đến, hết lòng chăm sóc cho cô, cũng tận tình giải thích, trấn an hai vợ chồng bà an tâm, nên bà cũng không lo lắng nhiều, chỉ là càng thấy con gái ngày càng trầm mặc, không nói nhiều.

-Bà cũng không nên lo lắng quá, nó sẽ ổn thôi cái nó cần bây giờ có lẽ là thời gian, đừng làm phiền nó.- Người đàn ông an ủi.

-Mong sẽ như thế.- Bà gật đầu.

Trong phòng là một mảng tĩnh lặng, An Nhiên đưa tay lần theo mép giường rồi đổ cả người, nằm nhoài lên chiếc giường rộng lớn, khẽ mắt lại bắt đầu uớt át.

-Không được, mình không được như vậy, phải mạnh mẽ lên.- Cô cắn môi, tự an ủi chính mình.

Chẳng phải khi quyết định rời xa cậu, cô đã tự hứa với chính mình sẽ sống tốt hay sao? Cô và cậu chẳng qua chỉ là hai người xa lạ, gặp nhau cũng chỉ là một trò đùa của số phận, cơ sao cô có thể vì cậu mà đau lòng. Cô còn có gia đình, bạn bè, cả cuộc sống của chính mình, cô nhất định phải mạnh mẽ, phải sống thật tốt.

Dù đã tự động viên mình như vậy, nhưng nước mắt vẫn không thể kiềm chế, vẫn lăn dài trên má.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Kể từ lúc đôi mắt không còn nhìn thấy gì nữa, cô cũng dần lâm vào trầm mặc.

Người ta thường nói, mắt không thấy, tai không nghe, thì như vậy lòng sẽ không phải đau khổ, thế nhưng sao cô vẫn cứ nhớ cậu như vậy?

Cả ngày không phân biệt được ban ngày hay ban đêm, chỉ biết ngồi ngầy ngốc nhớ lại quãng thời gian ấm áp khi hai người còn ở bên cạnh nhau, đôi với cô những kí ức đó thật đẹp nhưng cũng khiến lòng cô quặn thắt lại.

Giờ này chắc cậu đang hạnh phúc nhỉ? Phải vậy rồi. Cô mỉm cười trong chua chát.

“Cốc... cốc... cốc...”

Cô lau vội giọt nước mắt còn vương lại trên má, cổ cất giọng thật bình thản.

-Mẹ ạ? Có việc gì không vậy ạ? Mẹ vào đi.

Tiếng cửa mở ra rồi lại đóng lại.

-Sao vậy ạ?- Cô hơi mỉm cười, đến chính cô cũng không nhận ra nụ cười này còn miễn cưỡng hơn là khóc.

-Là anh, An Nhiên.- Một giọng nói đầy từ tính vang lên. -Anh Minh Lâm?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gia Đình Cô.

-Anh mới tới sao?- An Nhiên từ từ đứng dậy.

-Cẩn thận.- Minh Lâm vội vàng vòng qua giường, đỡ cô.

-Em không sao, dù em không nhìn thấy nhưng đã quen thuộc với mọi thứ rồi. Hơn nữa em cũng không yếu đuối tới mức phải có người đỡ như vậy đâu, anh khiến em cảm thấy mình thật là yếu ớt.- Cô mỉm cười.

- Vẫn nên cẩn thận, chỉ cần em nghỉ ngơi tốt, chúng ta sẽ nhanh chóng điều trị, rồi em sẽ sớm nhìn thấy mọi thứ.

- Em biết rồi ạ.- Cô gật đầu.

- Em ngồi xuống đây đi.- Minh Lâm dìu cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ.

- Anh đến đây có việc gì à?

- Chẳng lẽ không có việc thì anh không thể đến đây sao?- Giọng anh đầy cung chiêu.

- Em không có ý đó, anh là người bận rộn mà.

- Dù bận mấy cũng phải đến thăm em chứ. Em quan trọng hơn tất cả.

Nếu bây giờ cô có thể nhìn thấy, có lẽ sẽ nhận ra trong mắt Minh Lâm có bao nhiêu yêu thương cùng ảm áp.

- Anh lại đùa em rồi.- Cô lắc đi.

Mỗi lần anh nói đến chuyện này, hầu như cô đều tìm cách trốn tránh như vậy.

Minh Lâm khẽ thở dài.

- À, nhân tiện anh muốn thông báo với em một chút, sắp tới sẽ có một buổi ra mắt sản phẩm của em đấy.

- Nhanh vậy ạ?- Cô ngẩn người.

- Ừ, thời gian qua cũng không tính là quá ngắn, mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa cả rồi, em có muốn đến buổi ra mắt không?

- Em có thể đi sao?

- Tại sao lại không thể, em là tác giả của bộ sản phẩm mà.

- Nhưng mắt em . .

- Không sao, chỉ cần cảm nhận không khí ở đó là được, anh đã sắp xếp chỗ cho em rồi.

- Anh nghĩ buổi ra mắt có thành công không?- Tay cô bất giác siết chặt lại.

- Đừng lo lắng, anh chắc chắn là sẽ thành công.

- Nhưng em chỉ là người mới vào nghề, hơn nữa, lại chẳng có chút kinh nghiệm hay tiếng tăm, làm như vậy quá mạo hiểm cho công ty anh rồi. Có khi nào công ty anh vì thế mà thua lỗ không?

- Nếu mà có thua lỗ, em có đồng ý cho anh ăn ở chực ở nhà em không?- Anh khẽ cười.

- Vậy thì... có nên, đừng tổ chức nữa.- Cô lo lắng.

- Không sao, anh đưa em thôi, anh còn không lo thì em lo làm gì, mọi thứ cứ để cho anh, em chỉ cần đến tham gia là được, anh muốn em cảm nhận được thành tựu của chính mình.

- Được ạ.- Cô khẽ gật đầu.

- Đến hôm đó anh sẽ cho người đón em đến.

- Không cần đâu, để An Minh đưa em đi là được, hôm đó chắc anh sẽ rất bận rộn, không cần để ý đến em, anh cứ chuyên tâm vào việc của anh là được rồi.- Cô không muốn mình thành gánh nặng cho anh.

Cô biết việc quyết định bước chân vào lĩnh vực trang sức đã khiến cho Minh Lâm gặp không ít khó khăn và sức ép trong công ty, cô thực sự rất biết ơn anh, nhưng cùng với đó là sự áy náy và bất lực, bởi vì cô biết, cô không thể cho anh thứ mà anh muốn.

- Thôi được, khi nào đến đó thì gọi cho anh, anh sẽ đưa hai chị em đến chỗ ngồi.

- Vâng ạ.

Không khí giữa hai người lâm vào trầm mặc.

- Anh... bây giờ là mấy giờ rồi?- Cô hỏi.

-À, khoảng 7 giờ rồi.

-Đã muộn như vậy rồi sao?

-Ừ, anh cũng phải về rồi.

-Hay là anh ở lại ăn tối đi rồi về.- Cô đề nghị.

-Có tiện không?

-Không sao, chắc mẹ em cũng đã định như vậy rồi.- Cô mỉm cười.

-Vậy là anh không thể từ chối sao?

-Em e là không thể được rồi.- Cô cười.

-Được rồi.- Minh Lâm khẽ gật đầu.- Vậy anh có lộc ăn rồi.

-Chắc An Minh cũng về rồi.- Cô đã nghe thấy tiếng động vọng vào từ ngoài phòng.

-Đề anh đưa em ra ngoài.

-Phiền anh rồi.

-Không sao. Em vẫn cứ khách sáo với anh làm gì cơ chứ.

Vừa bước ra khỏi phòng, An Nhiên đã nghe thấy tiếng riu rít của em trai từ trong phòng bếp.

-Mẹ ơi, hôm nay có khách hay sao mà mẹ làm nhiều món vậy?

-Ừ, có khách.

-Oa, là ai vậy?

-Là cậu Minh Lâm.

-Tổng giám đốc? Anh ấy đang ở đây sao?

-Ừ.

-Ở trong phòng chị ạ?

-Ừ.

An Nhiên ghé vào tai Minh Lâm nói nhỏ.

-Anh thấy chưa, mẹ em đã chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi đó.

-Xem ra không thể từ chối.

-A, chị, tổng giám đốc.- An Minh phát hiện hai người đứng ở ngã rẽ.

-Gọi bình thường là được, cũng không phải đang ở công ty.- Minh Lâm gật đầu.

-Minh Lâm, cậu ở lại ăn tối rồi về.

Minh Lâm khẽ cười một chút rồi đáp.

-Đã làm phiền rồi.

-Không sao, không sao.

Anh đỡ An Nhiên ngồi vào bàn ăn rồi ngồi xuống bên cạnh, mọi người trong nhà ngồi quay quẩn bên bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Buổi Ra Mắt.

-Chị ơi, chị đã xong chưa?

-Chị xong rồi đây.- An Nhiên vừa nói, vừa mở cửa ra.- Em làm gì mà gấp gấp vội vã quá vậy?

-Sao lại không vội được chứ, hôm nay là ngày ra mắt sản phẩm của chị, là một ngày rất quan trọng.

-Chị không vội, em vội cái gì.- Cô mỉm cười nhẹ.

-Em cũng không hiểu chị nữa, một ngày trọng đại như thế này, tại sao lại có thể không vội được chứ, nhanh lên, nhanh lên.

-Em từ từ đi, dù có tới thì chị cũng có nhìn thấy được đâu chứ.- Cô nói, giọng nhẹ đến nỗi khó có thể nghe nhưng An Minh vẫn có thể nghe được rõ ràng.

-Chị.- An Minh bắt mắt kêu lên.

-Chị không sao.- Cô tươi cười.

-Chị cứ yên tâm, em sẽ làm đôi mắt cho chị, em đảm bảo chị sẽ có một buổi ra mắt sản phẩm hoành tráng.

-Chị không cần phải hoành tráng, chỉ cần mọi người yêu thích nó là được.

-Đương nhiên mọi người sẽ thích, họ không nhìn xem đó là ai thiết kế.

-Thôi đi, có ai như em không, tăng bốc chị nhiều đến vậy.

-Thôi, không nói nhiều nữa, chúng ta mau đi thôi, không thì tổng giám đốc lại chờ.

An Minh không chờ cho chị mình nói gì thêm đã vội vàng vàng nắm tay cô đi ra ngoài.

-Này, các con đi từ từ thôi, cẩn thận đấy.- Mẹ cô gọi với theo.

-Không sao đâu mẹ, đã có con đây rồi, con sẽ không để chị bị thương đâu ạ.- An Minh nói lớn.

-Thằng nhỏ này.- Mẹ cô lắc bảm.

-Không sao đâu, hai đứa nó cũng là vui mừng quá mà thôi.- Bố cô vỗ vai mẹ cô, nhẹ giọng trấn an.

-Mong rằng hôm nay sẽ thành công, như thế cũng không uổng công sức của An Nhiên nhà mình.

-Hãy cứ luôn tin tưởng vào những điều tốt đẹp sẽ đến, đừng nghĩ nhiều. Chúng ta vào nhà thôi.

An Minh cẩn thận cầm lấy tay cô, hai chị em bước lên chuyến xe bus. An Minh nhìn quanh xe, hôm nay không phải là cuối tuần nên trên xe khá đông đúc, nhìn một hồi lâu vẫn không thấy chỗ nào để ngồi, An Minh đành để chị đứng cẩn thận bên trong, còn cậu thì đứng che chắn cẩn thận ở phía ngoài.

-Chị chịu khó đứng một chút.- Cậu nói nhỏ.

-Không sao, chị cũng đã đi xe bus thời gian dài, em làm như chị lần đầu đi vậy.

-Nhưng mà chị...

-Chị không sao, cứ đối xử với chị như bình thường là được.

-Em biết rồi.

Chuyến xe vào trong nội thành càng lúc càng đông đúc, trên xe, số lượng người đã nhiều hơn trước, người này chen chúc người kia đi lên đi xuống. An Minh vẫn cố gắng dang rộng tay bao bọc lấy chị mình, những lúc xe tắc lư qua lại, cậu vẫn cố hết sức tạo một không gian tốt nhất cho An Nhiên.

Sau một hồi vật lộn vất vả trên xe, cuối cùng hai chị em cũng xuống xe.

-Chị có mệt không?

-Chị không sao, chúng ta đến rồi sao?

-Chưa đâu ạ, vẫn phải đi một đoạn nữa mới đến.

-Vậy thì đi thôi.

-Vâng ạ, chị cẩn thận.

-Chị không sao.

Đi khoảng 5 phút nữa, An Nhiên đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ bên trong tòa nhà. Cô có thể tưởng tượng ra được cảnh tấp nập hàng ngày ở đây.

-Chị đợi một lát, để em gọi cho tổng giám đốc.

-Không cần đâu, chúng ta tự vào trong là được rồi.

-Không được, em đã hứa với tổng giám đốc rồi, nhất định phải báo cáo với anh ấy.

-Bây giờ em muốn nghe lời chị hay lời của anh ấy?

-Chị à, chị đừng có làm khó em như thế chứ.- An Minh khó xử.

-Chị không muốn làm phiền anh ấy, em cũng biết buổi giới thiệu hôm nay là công việc của anh ấy, chúng ta không nên làm anh ấy phân tâm.

-Chuyện này...

-Dù gì chị cũng không thể thấy được, để những chỗ ngồi tốt cho người khác có thể nhìn thì tốt hơn, chị ngồi vào những chỗ khuất là được rồi.

-Chị à...- An Minh nhỏ giọng kêu.

-Nghe lời chị, em cũng tắt điện thoại đi, khi nào anh ấy tìm đến thì để chị nói cho.

-Vâng ạ.- An Minh rầu rĩ, cậu biết không thể nào thay đổi được quyết định của chị mình, vậy thôi đành phải nghe theo thôi.

-Đi nào, em dẫn chị vào trong.- Cô nói.

An Minh lại cầm lấy tay cô, chậm chậm dẫn cô vào bên trong hội trường.

Đúng lúc này, tại đại sảnh.

-Có vẻ hôm nay rất náo nhiệt nhỉ?- Thanh Khanh khẽ nói.

-Đúng vậy, xem ra tổng giám đốc Lâm đặt rất nhiều hi vọng vào lần này.- Phuong Mai nói.

-Còn có cả phần của chúng ta nữa.- Cậu hơi mỉm cười.

-Tôi vẫn còn rất tò mò về nhà thiết kế của bộ sản phẩm này. Không biết đó là người như thế nào mới có thể cho ra được bộ sản phẩm xuất sắc như thế này.

-Minh Lâm vẫn không chịu tiết lộ về danh tính của nhà thiết kế?

-Đúng vậy, không có bất cứ thông tin nào cả.

“Đến lúc cần gấp thì sẽ gấp.Hi vọng đến lúc đó, cậu sẽ không quá bất ngờ.”.

Câu nói lúc trước của Minh Lâm lại vang vọng trong đầu cậu.

-Không cần vội, đến lúc cần thì sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Buổi Ra Mắt (Tt)

-Chúng ta đi vào thôi.- Phương Mai nói.

-Ừ.- Thanh Khanh nhàn nhạt đáp.

Vừa bước được vài bước, đã thấy Minh Lâm từ bên trong bước ra.

-Không ngờ có vinh hạnh được đích thân tổng giám đốc Lâm ra đón.- Giọng Thanh Khanh có chút châm chọc.

-Không dám.- Minh Lâm không nhìn đến cậu, đi thẳng ra sảnh chính.

-Chẳng lẽ còn có ai nữa?

Minh Lâm không nói gì, chỉ đứng yên lặng nhìn dòng người tấp nập đi ra đi vào trong công ty.

Thanh Khanh ngoảnh đầu lại, cũng đứng nhìn anh.

-Có chuyện gì sao?- Cậu hỏi.

-Không có chuyện gì, cậu vào trong trước đi, tôi có một chút việc riêng thôi.

-Việc riêng gì mà khiến cho tổng giám đốc Lâm như vậy, thật khiến người khác cảm thấy tò mò.

Chiếc điện thoại trong túi Minh Lâm rung lên, anh nhanh chóng lấy ra, sau đó, trên gương mặt thoáng qua một tia ảm áp. Anh quay lại nhìn Thanh Khanh, bước ngang qua cậu, tay đặt lên vai Thanh Khanh.

-Nếu cậu có hứng thú thì cứ tiếp tục đứng ở đây đi, tôi cũng không cưỡng cầu cậu.

-Anh...

-Hẹn gặp lại trong hội trường.

-Chúng ta vào thôi.- Thanh Khanh đi vào sau.

Minh Lâm vừa đi vào, vừa cẩn thận quan sát hết các góc khuất trong hội trường. Anh biết cô sẽ chọn những vị trí đó. Mặc dù hôm nay cô là nhân vật chính nhưng anh lại không thể cho cô xuất hiện một cách hoàn hảo nhất, trong tương lai, anh nhất định sẽ cho cô một buổi xuất hiện thật đáng nhớ, bù đắp lại ngày hôm nay.

Phía góc xa sân khấu nhất, Minh Lâm đã nhìn thấy cánh tay của An Minh, báo cho anh biết cô đang ngồi ở đó.

Cô gái này, lúc nào cũng vậy.

Anh khẽ mỉm cười, hơi lắc đầu, bước vào trong xem xét mọi việc.

-Em làm gì thế?- An Nhiên kéo tay An Minh.

-À, không có gì, em chỉ là đang... là đang... à nóng quá, em quạt cho chị nhé.

-Không cần, chị cảm thấy cũng đâu nóng lắm.

-Sao lại không, biết bao nhiêu người đến đây, đương nhiên sẽ nóng.

-Đồng lắm à?

-Vâng đồng lắm ạ, mọi người ai cũng mong chờ sản phẩm lần này đấy.- An Minh nói với giọng hân hoan.

-Mong là vậy, chị chỉ mong hôm nay có thể thành công.

-Sao thế được, chị yên tâm, hôm nay sẽ thành công, và sau này chị cũng sẽ thành công.

Tiếng ồn ào dần lắng xuống, An Minh ở bên cạnh cô nói thầm vào tai cô.

-Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi đó chị.

-Ừ.- Cô cười nhẹ.

Tuy hông thể nhìn thấy được, nhưng thông qua lời thuyết trình, cô vẫn có thể tưởng tượng ra những sản phẩm nào của mình đang được trình diễn trên sân diễn.

Cảm xúc này thật không gì có thể miêu tả được, có thể đưa sản phẩm của mình ra mắt công chúng là ước mơ của cô từ khi còn ngồi trên giảng đường, cuối cùng thì ước mơ đó đến bây giờ cũng đã trở thành hiện thực.

An Nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, có cảm giác một dòng chất lỏng đang chạy dọc theo má. Ước mơ của cô, cuộc sống của cô, gia đình của cô, cô đã tìm được mọi thứ, không điều gì khiến cô hạnh phúc hơn bây giờ cả.

-Kìa chị, tại sao chị lại khóc?- An Minh lo lắng.- Chị khó chịu ở đâu sao?

-Không sao, không sao.- Cô lắc đầu.- Chị là vui quá mà thôi.

-Chị đừng khóc, đừng như vậy, như thế không tốt cho mắt đâu.- An Minh bới rối.

-Ừ, chị biết rồi, chị không sao đâu. - Cô mỉm cười, lấy tay gạt đi nước mắt còn vương trên má.

Sau màn biểu diễn, Minh Lâm quay sang nói với Thanh Khanh.

-Cậu có muốn lên sân diễn không?

-Tôi không có hứng thú.- Cậu lắc đầu.

-Dù gì thì đây cũng là dự án chung giữa hai chúng ta, cậu cũng phải xuất hiện trước truyền thông chứ.

-Việc này tôi không quan tâm, cứ xem tôi như nhà đầu tư là được rồi.

-Tùy cậu.- Minh Lâm không quan tâm nữa, bước lên trên sân diễn, đến lúc các nhà báo đặt câu hỏi rồi.

-Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian để đến đây xem buổi ra mắt sản phẩm của công ty chúng tôi.

-Thưa anh, tôi nghe nói đây là lần đầu tiên anh tham gia vào lĩnh vực này, điều gì khiến anh quyết định như vậy.

-Chuyện này...- Minh Lâm hướng về phía cô đang ngồi thì thấy bóng dáng cô đã biến mất.- Tôi bước vào lĩnh vực này nguyên nhân chính là muốn thực hiện ước mơ của một người, đương nhiên là một thương nhân, tôi cũng coi trọng vấn đề lợi ích, tôi tin tưởng sản phẩm này sẽ thành công.

-Người đó phải chăng là nhà thiết kế của bộ sản phẩm này?

-Đúng vậy.

-Vậy có thể cho chúng tôi biết đó là ai được không ạ?

-Xin lỗi, hiện tại người đó không muốn xuất hiện, nhưng trong tương lai, các bạn sẽ có thể gặp người đó.

-Có vẻ người đó là một người quan trọng với anh?

-Có thể nói là vậy.- Minh Lâm gật đầu.

-Chúng ta đi thôi.- Thanh Khanh đứng dậy.

-Chúng ta không ở lại xem hiệu quả ra sao ư?- Phương Mai hỏi.

-Không cần, việc đó đã có anh ta lo, tôi không muốn ở đây lãng phí thời gian nghe anh ta nói những lời nhảm nhí.

-Vâng.- Phương Mai theo sau cậu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thành Công.

Trong vòng một tuần, doanh số bán hàng đã tăng đáng kể, điều đó cho thấy sự thành công của bộ sản phẩm lần này cũng như công sức của Minh Lâm. Anh mang tâm trạng vui vẻ đến nhà An Nhiên.

-Minh Lâm đến đây à?- Bố cô mở cửa cho anh.

-Chào bác, cháu đến thăm gia đình ạ.- Anh nở nụ cười.

-Mau vào trong đi, cháu có bị ướt không?

-Không sao ạ, chỉ bị ướt một chút thôi.

Minh Lâm đi vào trong theo bố cô.

-Bà ơi, pha cho Minh Lâm một ly trà gừng để cậu ấy uống cho ấm.

-Không cần đâu bác.- Anh từ chối.

-Minh Lâm bị ướt mưa à?- Mẹ cô từ trong nhà đi ra.

-Một chút thôi ạ, không đáng lo ngại.

-Sao lại không sao, người trẻ tuổi đúng là hay chủ quan, cậu lại là bác sĩ, phải biết chăm lo đến bản thân mình chứ, đợi một chút cô đi pha cho cháu một ly trà gừng uống cho ấm người.

-Vâng ạ, cháu cảm ơn.- Anh biết không thể từ chối bèn cười đáp.

-Cháu ngồi đi.- Bố cô mời anh ngồi.

-Bác cứ để cho cháu tự nhiên thôi ạ.

-Công việc dạo này của cháu thế nào?

-Cũng ổn ạ, không có gì đáng lo ngại cả.

-Vậy là tốt rồi.

-Cháu đến đây cũng là muốn thông báo cho gia đình một tin vui.

-Tin vui? Tin vui gì?- Mẹ cô từ trong nhà bếp đi ra, trên tay là một ly trà đang bốc hơi nghi ngút.

-Cháu cảm ơn cô.

-Cháu nói tin vui là tin vui gì?

-Dạ, theo như doanh số bán hàng thì bộ sản phẩm ra mắt lần này của An Nhiên đạt được hiệu quả rất cao, Rất nhiều phản hồi tích cực về sản phẩm công ty của chúng cháu cũng đã nhận được, họ mong rằng có thể tiếp tục ra sản phẩm mới.

-Vậy thì thật tốt quá, cảm ơn cậu rất nhiều.- Hai người vui mừng nắm lấy tay nhau.

-Chuyện này là nhờ vào năng lực của An Nhiên, cháu chỉ là gián tiếp đưa nó ra cho mọi người mà thôi.

-Nhờ cậu thì An Nhiên mới có thể thành công như vậy, cậu đương nhiên có công lớn.

-Cháu không dám đâu ạ. An Nhiên ở đâu ạ?

-Con bé ở trong phòng, cháu nhanh vào thông báo cho nó biết đi.- Mẹ cô thúc giục.

-Vâng ạ, vậy cháu xin phép.

Minh Lâm đứng lên, cúi đầu chào rồi hướng phòng cô đi đến.

“Cốc... cốc... cốc...”

Bên trong không có tiếng động nào.

-An Nhiên.- Minh Lâm gọi nhỏ.

Bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Vẫn biết là có vẻ bất lịch sự nhưng Minh Lâm vẫn đẩy cửa vào. Anh biết cửa phòng cô không bao giờ khóa để cho bố mẹ cô có thể tiện vào chăm sóc

cô. Đương nhiên phải gõ cửa trước khi vào.

Minh Lâm quan sát trong phòng.

Rèm cửa mở rộng, cửa sổ bật mở, cả căn phòng thoáng đãng và tràn ngập ánh sáng. An Nhiên đang nằm nhoài người trên bàn, trên tay còn cầm cây bút.

Anh lại gần quan sát, thấy trên bàn là một cuốn sổ nhỏ, trên tờ giấy có rất nhiều nét vẽ lộn xộn nhưng cũng có thể nhìn ra được cô đang muốn vẽ một ai đó. Chỉ vì không thể thấy được nên bức vẽ trở nên thật hỗn loạn.

Anh cũng biết cô muốn vẽ ai. Điều đó làm cho lòng Minh Lâm khẽ thất lại.

Cả căn phòng lồng lộng gió, Minh Lâm nhẹ nhàng ôm lấy cô, hướng về phía giường. Anh đặt cô nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho cô, rồi ngồi bên mép giường, lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Sắc mặt cô đã tươi tắn hơn trước nhiều, nhưng vẫn còn rất gầy, anh nhẹ nhàng gạt đi những lọn tóc lòa xòa trước trán cô, tỉ mỉ phát họa từng đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô. Anh vẫn nhớ lần đầu gặp cô, tuy không phải chân chính gương mặt này nhưng trong lòng anh vẫn dâng lên một cảm xúc khó tả.

Người ta thường nói, đàn ông thường quan tâm đến vẻ bề ngoài của một người phụ nữ hơn là vẻ đẹp trong tâm hồn họ, nhưng anh muốn phủ nhận điều đó. Từ lần đầu tiên nhìn sâu vào mắt cô, anh biết, cô gái này có tâm hồn rất đẹp, dù cho cô có ngoại hình như thế nào, anh cũng không quan tâm, cái anh để ý chính là con người cô mà thôi.

Cô khẽ xoay mình, hình như cảm nhận được gì đó mà mở mắt ra, đôi mắt hướng về anh còn rất mông lung, khoảnh khắc ấy, anh có cảm giác hơi bối rối mà dường như quên luôn rằng, cô không nhìn thấy được.

Cô mò mẫn ngồi dậy, cảm nhận trong phòng có người.

-Mẹ?- Cô gọi nhỏ.

Minh Lâm định thần, cất giọng ấm áp.

-Là anh.

-Anh Minh Lâm? Anh đến khi nào thế?

-Không lâu lắm, thấy em đang ngủ nên không làm phiền.

-Anh đưa em đến trên giường đúng không?

-Ừ, nằm trên bàn không tốt cho cơ thể, nhất là cột sống.

-Em chỉ là nghỉ một lát, không ngờ thếp đi luôn.- Cô mỉm cười nhẹ.

-Không sao, lần sau chú ý là được.

-Anh đến đây có chuyện gì không?

-Sao lần nào anh đến em cũng hỏi anh cậu đó vậy? Hình như anh không được hoan nghênh lắm thì phải?

-Không phải vậy đâu, em không có ý đó đâu.- Cô vội vàng lắc đầu.

-Anh đùa em thôi, thật ra anh đến để thông báo cho em một tin tốt.

-Tin gì ạ?

-Chúc mừng em, sản phẩm của em đưa ra thì trường rất được mọi người ưa chuộng.

-Thật không ạ?- Cô reo lên.

-Ừ, doanh số bán hàng vẫn còn đang tăng đấy, lần này kiếm được một khoản tiền khá lớn.

-Cảm ơn anh nhờ có anh mà mọi việc mới thuận lợi như vậy.

-Đâu chỉ nhờ có anh, còn phải nhờ vào em nữa chứ, em phải mau chóng khỏe lại để có thể cho ra nhiều tác phẩm hơn nữa.

-Em biết rồi ạ.- Cô gật đầu.

-Dạo này em có uống thuốc đúng giờ không?

-Anh yên tâm, em luôn đúng giờ, nếu không thì ba mẹ em cũng ở bên nhắc nhở mà.

-Ừ, ngày mai anh đưa em đi kiểm tra xem thế nào.

-Không cần đâu, anh còn phải đi làm nữa mà, để An Minh đưa em đi là được rồi.

-Không sao, anh không bận, để anh đưa em đi, còn An Minh, nó còn phải thực tập nữa đấy, em quên rồi à.

Biết không thể từ chối, cô đành ngoan ngoãn vâng lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Vào Bệnh Viện.

"Tạch".

Cả căn phòng rộng lớn sáng bừng lên.

Giày dép vút lộn xộn, quần áo bừa bãi trên salon, trong chậu rửa bát, bát đĩa bắn chất thành đồng.

Nơi đây đã bao lâu rồi chưa có bàn tay chăm sóc, dọn dẹp của cô?

Cậu nói lòng că vạt, xắn tay áo lên quá khuỷu tay, bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa.

Tiếng loảng xoảng chóc chóc vang lên.

Cậu thờ dài, nhìn đồng bát đĩa bị vỡ.

Cậu đã bị cô chiều thành hư mất rồi. Trước giờ, cô luôn làm hết việc nhà, giặt giũ quần áo, chăm lo từng bữa cơm cho cậu. bây giờ không có cô, cậu mới biết, những việc cô đã làm cho cậu nhiều đến bao nhiêu, vậy mà trước giờ cậu đều bỏ qua.

Bây giờ hối hận, có phải là đã muộn?

Cậu còn nhớ, cậu đã từng hứa với cô sẽ tự tay nấu cho cô một bữa ăn. Cậu nhất định phải học nấu ăn cho bằng được, cậu sẽ chỉ làm cho mình cô ăn mà thôi.

Sau khi vứt hết đồng bát đĩa vỡ vào sọt rác, cậu mệt mỏi nằm trên chiếc giường rộng lớn, nặng nề đi vào giấc ngủ, đến cả ăn cũng chưa ăn gì...

Từng ngày, từng ngày trôi qua, mọi người trong công ty lại càng tăng ca nhiều hơn. trong lòng tuy oán thán nhưng không dám nói ra. Ông chủ còn làm thì đám nhân viên như các cậu sao có thể về nhà cơ chứ

.-Cậu hôm nay lại tăng ca đấy à?- Cửa phòng mở ra, Phương Mai bước vào.

-Cô cũng thấy rồi.- Giọng nói trầm trầm, không lộ chút cảm xúc nào.

-Ngày nào cũng tăng ca, cậu không biết thương bản thân mình thì cũng phải biết thương nhân viên của cậu chứ.

-Tôi đâu có ép họ tăng ca.

-Ông chủ ở đây mà họ có thể về trước sao?

-Thế cô muốn tôi làm sao?- Cậu ngẩng đầu lên.

-Cậu... có thể về nhà làm việc mà.- Cô gãi gãi mũi, hơi lúng túng.

-Tôi không muốn về đó.- Cậu lại tiếp tục công việc.

-Tôi thật không hiểu nổi, dạo gần đây cậu làm sao thế, đang trốn tránh điều gì sao?

"Cạch".

Cây bút trên tay cậu ép mạnh xuống bàn, ngòi bút vì bị chèn ép quá mức mà bị hỏng.

Cậu thả cây bút ra, dựa người vào ghế.

-Cậu xem, bây giờ cậu thành cái dạng gì rồi hả?- Phương Mai không đành lòng - Cả ngày chỉ biết làm việc tăng ca đến sáng hôm sau, ăn uống chẳng ra gì. Cậu nghĩ bản thân cậu làm bằng sắt chắc, là người máy chắc?

-Cô đừng nói nữa.- Cậu nói nhỏ.

-Cái gì mà đừng nói nữa, tôi phải nói cho cậu tỉnh ra mới được, cậu xem cậu bây giờ đi..

Bây giờ cô mới để ý thấy sắc mặt tái nhợt của cậu.

-Cậu... cậu bị sao thế?

-Không sao.- Cậu xua tay.

-Cái gì mà không sao? Lúc này mà cậu còn nói không sao, để tôi đưa cậu đến bệnh viện.

-Không cần đâu, tôi ổn.- Cậu vẫn xua tay.

-Thật tức chết cậu mà, hôm nay tôi phải lôi cậu đến bệnh viện cho bằng được. Cậu... cậu...

Thanh Khanh nhắm mắt lại, đầu gục xuống bàn, bên tai vẫn nghe tiếng cãi nhai của Phương Mai.

Trong bệnh viện.

Cậu nằm trên chiếc băng ca được đẩy nhanh vào phòng cấp cứu, ngay khi chiếc băng ca được đẩy vào trong thì tại ngã rẽ có một đôi nam nữ đi ra, ngược hướng với phòng cấp cứu.

Cô gái hơi dừng lại.

-Sao thế? Có chuyện gì à?-Minh Lâm thấy vậy vội hỏi.

-Không có gì.-Cô lắc đầu.

Không hiểu tại sao trái tim cô bỗng nhiên lại bị hẫng một nhịp, có cảm giác hơi bất an, nhưng tất cả chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc.

-Không sao là tốt rồi. Em phải nghe lời bác sĩ, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, khi nào sức khỏe tốt hơn mới có thể tiếp tục được.

-Em biết rồi.- Cô cười nhẹ.

Nụ cười của cô tựa như một đóa mai trắng, dịu dàng, mềm mại, chạm vào thật sâu trái tim anh.

-Cẩn thận bậc thang.- Minh Lâm dịu dàng cô đi.

-Cảm ơn anh. Em như vậy có phải rất làm phiền anh không?

-Sao lại nói thế nữa rồi? Tỉnh ra thì anh cũng là bác sĩ điều trị cho em, chăm lo cho bệnh nhân cũng là chuyện thường thôi mà.

-Nhưng mà...

-Đừng nói nữa, cẩn thận chân.

Minh Lâm ngăn không cho cô nói thêm, cẩn thận dìu cô bước đi.

Bây giờ sức khỏe của cô đã ổn định nhiều rồi, chỉ cần một thời gian nữa thôi là có thể điều trị, anh thực sự mong chờ đến ngày đó, thật sự muốn nhìn thấy đôi mắt trong sáng linh động của cô, đôi mắt rạng rỡ chứa ánh sáng và niềm nghị lực đáng nể phục.

-Em muốn ăn gì không?- Anh thất dậy an toàn, hỏi cô.

-Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?

-Khoảng 11 giờ 30.

-Hay là chúng ta hẹn An Minh ra ăn cùng được không ạ?

-Đương nhiên là được, nếu em muốn vậy.

-Vậy thì anh chọn địa điểm đi rồi gọi cho An Minh.

-Ừ, anh biết rồi.

Anh biết cô luôn trốn tránh anh, đã bao lâu rồi, cô vẫn luôn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Gia Đình.

Phía bên ngoài dãy ghế đợi, hai người trung niên đang ngồi đợi với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

-Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà Thanh Khanh lại phải nhập viện như thế này?- Người đàn ông tức giận.

-Thưa ngài, tổng giám đốc dạo gần đây đều liên tục tăng ca, khuyến thể nào cậu ấy cũng không chịu ngừng lại, có lẽ vì ăn uống không tốt nên mới vậy.-
Phuong Mai trả lời.

-Tại sao lại thế? Dạo này có dự án nào lớn sao?

-Dạ không ạ.- Cô trả lời càng lúc càng nhỏ.

-Không thì tại sao nó lại có thể làm việc bán mạng như vậy?- Vị phu nhân ngồi bên cạnh chất vấn.

Phuong Mai lặng thinh không nói gì, cô cũng không biết phải nói cho hai người họ về chuyện riêng của Thanh Khanh như thế nào.

Cửa phòng bệnh ờ ra, vị phu nhân vội đứng bật dậy, túm lấy cánh tay của người bác sĩ hỏi dồn.

-Bác sĩ, bác sĩ à, con trai tôi như thế nào rồi, nó có bị nặng không?

-Các vị cứ bình tĩnh, cậu nhà tạm thời đã ổn định rồi.

-Nó bị sao vậy ạ.- Người đàn ông trầm tĩnh hơn.

-Cậu nhà bị xuất huyết dạ dày, tình trạng khá nặng, may là đưa đi bệnh viện kịp thời nên hiện tại không sao. Nhưng sau này phải chú ý đến việc ăn uống hàng ngày, cần phải có chế độ ăn uống để phục hồi cho tốt.

-Cảm ơn bác sĩ.

-Người nhà có thể vào thăm khi chuyển bệnh nhân sang phòng bệnh. Tôi xin phép.

-Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ.- Vị phu nhân rồi rít.

-Không có gì, đó là nhiệm vụ của chúng tôi.

Trong phòng bệnh, Thanh Khanh khẽ nheo mắt, ánh mắt chói sáng làm cậu nhức nhối. Cậu nhìn xung quanh, toàn là một màu trắng, mùi thuốc sát trùng ngập tràn khoang mũi. Cậu vô lực nhắm mắt lại, dạ dày vẫn còn âm ỉ đau.

-Con tỉnh rồi?- Tiếng một người phụ nữ vang lên.

-Mẹ.

-Con làm sao mà lại thành ra như thế này, hằng ngày chỉ biết làm việc, không lo ăn uống gì thế hả?- Bà căn nhắc.

-Mẹ.- Thanh Khanh than nhẹ.

-Sao vậy, con khó chịu ở đâu.- Bà lo lắng.

-Con không sao.

-Còn nói không sao, đến bệnh viện cũng vào rồi mà còn nói không sao, thật không biết con cứng đầu giống ai.

-Con thực sự không sao.- Cậu nhẹ giọng.

-Con đói chưa, con mau ăn chút cháo đi.

Bà cẩn thận đem cháo trút ra một cái chén, muốn bón cho cậu ăn.

-Để tự con.

-Con còn yếu mà.

-Không sao.- Cậu cười gượng.- Con cũng chưa tới mức không thể tự ăn được.

-Thôi được rồi, đưa con cứng đầu.- Bà cười hiền từ.

Bà chăm chú, trồ mồm nhìn Thanh Khanh ăn từng ngậm từng ngậm cháo. Đã bao lâu rồi bà không được ngồi nhìn cậu ăn như thế này, kể từ khi xảy ra xích mích ngày đó, cậu chẳng bao giờ trở về nhà. Nghĩ đến đó bà lại chẳng cảm được nước mắt. Tấm lòng của người làm cha mẹ, con cái có thể hiểu được mấy phần.

-Mẹ.- Thanh Khanh nhìn thấy bà cứ nhìn mình, mắt lại long lanh cả lên, cậu khẽ gọi.

-Sao, con đã ăn xong rồi à?

-Con xin lỗi.- Cậu nhìn bà, nói thật nhỏ.

-Con... con đang nói gì vậy?- Bà bất ngờ, sững sốt nhìn cậu.

-Con muốn xin lỗi ba mẹ về mọi chuyện lúc trước.

-Tại sao... sao con lại...

-Lúc trước là con đã không đúng, đã làm ba mẹ phải phiền lòng.

-Không đâu, cũng tại chúng ta áp đặt quá nhiều thứ vào con mà thôi, ta hiểu, ta hiểu mà.- Bà kích động ôm lấy Thanh Khanh, nước mắt không kìm được chảy dài trên mặt.

-Không, là do con, tại con đã bốc đồng, con đã khiến cho mẹ lo lắng.

-Không sao, không sao, mọi chuyện đã qua rồi, đã qua rồi.

Thanh Khanh lặng yên trong vòng tay của bà, cậu thật sự đã quá mệt mỏi rồi, những ngày qua, cậu luôn muốn vùi vào trong công việc, cậu không muốn có một chút thời nào. Bởi vì cậu biết, chỉ khi cậu có không gian trống, hình ảnh cô sẽ ngập tràn trong đầu cậu, khiến trái tim cậu nhói lên theo từng nhịp đập, ép cậu đau đến mức không thể nào thở được.

Cậu thật sự nhớ cô, nhớ đến sự ấm áp mà cô đem lại, nhưng bây giờ, cậu chỉ có thể dựa vào hơi ấm của gia đình để mang lại cho cậu chút an ủi, chút tĩnh lặng.

Phía bên ngoài phòng bệnh, người đàn ông trung niên đứng bất động, bàn tay đặt tại nắm cửa vẫn không nhúc nhích.

-Thưa ngài.- Người đàn ông bên cạnh khó hiểu, khẽ nhắc.

-Anh đã điều tra ra việc kia chưa?

-Bây giờ tôi đang tra nơi ở hiện tại của người đó.

-Tiếp tục đi, tôi muốn tìm ra người đó càng sớm càng tốt, chuyện này có liên quan đến cả phía công ty bên kia, anh nhớ làm cho cẩn thận.

-Vâng ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sản Phẩm Tiếp Theo.

An Nhiên cảm thấy sức khỏe dạo này của cô khá tốt, hơn nữa bác sĩ cũng xác định việc đó nên cô bắt đầu tiếp nhận trị liệu.

Thực ra cũng không có gì là quá sức chịu đựng, việc điều trị chỉ là châm cứu cộng với việc xoa bóp và dùng thuốc nam để chữa trị, tuy phải kéo dài một thời gian khá lâu nhưng lại tránh tổn hại đến sức khỏe.

Sau khi kiểm tra tình hình sức khỏe một lần nữa, An Nhiên được mẹ đưa vào trong phòng của bác sĩ để tiến hành châm cứu.

Trong công ty Thiên Vũ.

-Lần ra mắt này đã đạt được thành công rất lớn, lần tiếp theo tôi muốn đạt được doanh thu lớn hơn nữa.- Minh Lâm ngồi tại vị trí đầu, ngẩng đầu nhìn mọi người nói.

-Điều đó có lẽ sẽ đạt được.- Một người nói.

-Tôi không muốn cái gọi là có lẽ. cái tôi muốn là chắc chắn đạt được.

-Nhưng... tổng giám đốc, nếu mẫu mới vẫn mang lại sự mới mẻ thì mới có thể đạt được điều đó, hơn nữa, hai lần ra sản phẩm quá gần, chúng ta có nên kéo dài thời gian ra một chút, để khi mọi người không ưa thích nữa thì mới tung ra sản phẩm mới, điều đó cũng tạo điều kiện cho nhà thiết kế.

-Xin lỗi, cái tôi muốn không phải là nhất thời mà là vĩnh viễn, tôi muốn mười hay hai mươi năm sau nữa, những mẫu thiết kế này vẫn được ưa chuộng, chứ không phải là hào quang trong chốc lát.- Minh Lâm phản bác.

-Nhưng điều đó...

-Mọi người yên tâm, tất cả các mẫu đều đã được thiết kế, việc chúng ta cần là tung ra thị trường đúng thời điểm và tạo sức hút dài lâu cho sản phẩm.

-Việc này... liệu có dẫn đến việc lỗi thời khi đã thiết kế xong mọi thứ.

-Cái gọi là lỗi thời chẳng qua cũng chính là xu thế của người tiêu dùng, chúng ta cần phải dẫn dắt xu thế đó, như vậy, sản phẩm của chúng ta sẽ không bị lỗi thời.

-Nói thì như thế, nhưng làm sao có thể điều khiển được xu thế?

-Phòng kế hoạch và marketing sẽ ở lại hợp với tôi sau. Còn kế hoạch tung ra sản phẩm mới, chúng ta sẽ tiếp tục bàn vào lần sau, khi có thêm công ty đối tác có mặt.

-Vâng ạ.

Mọi người lục tục đứng dậy, bước ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Minh Lâm, lúc này anh mới lấy điện thoại mình ra để xem.

Hôm nay là ngày cô tiếp nhận điều trị, anh đã lưu lại vào lịch trình của mình. Mọi việc liên quan đến cô, anh đều để tâm, anh muốn từng bước, từng bước lại gần cô, từng bước vào bên trong tim cô, thế nhưng, anh biết, cô luôn tạo cho mình một bức tường, đến cả bố mẹ cô cũng không thể bước qua được.

Bây giờ thật muốn chạy thật nhanh đến bên cô, không biết cô tiếp nhận điều trị như thế nào, có gì sai sót không?

Mặc dù anh là bác sĩ, cũng hiểu khá rõ về phương pháp điều trị này, nhưng anh vẫn cảm thấy lo cho cô.

“Cốc... cốc... cốc...”

Tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của Minh Lâm, anh quay đầu, bắt gặp một người đàn ông trung niên.

-Có chuyện gì sao?- Anh trầm giọng.

-Chủ tịch muốn gặp anh.

-Về chuyện gì?

-Tôi không biết ạ, chủ tịch đang đợi ở phòng anh.

-Tôi biết rồi.

Minh Lâm uể oải đứng dậy, người đàn ông kia lập tức đi theo sau anh.

-Chủ tịch, tổng giám đốc đã đến.- Người đàn ông kia mở cửa ra.

-Vào đi.- Giọng người đàn ông trầm ổn.

-Ba, có chuyện gì muốn tìm con sao?

-Ta nghe nói con muốn tung ra sản phẩm mới.

-Đúng vậy ạ.

-Sao con không chờ thêm một thời gian nữa?

-Con tự có kế hoạch của mình, ba không cần phải bận tâm về chuyện đó.- Anh nhân nhậ nói.

-Con lại vì con bé đó?

-Ba!- Minh Lâm ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn ông.

-Con không cần nhìn ta như vậy, ta cũng không có làm gì cả.- Ông nghiêm nghị.

-Đừng quên nhưng gì ba đã nói.

-Con cũng đừng quên những gì con đã hứa.

-Con đang thực hiện đấy thôi.

-Bằng những quyết định như thế?

-Nếu ba không tin tưởng con, có thể không cần cho con ngồi cái ghế này nữa.

-Con đang uy hiếp ta?

-Con không có ý đó. Con chỉ đang nêu lên cho ba một biện pháp thôi.

-Ta không muốn tranh cãi với con về chuyện này nữa, theo ta biết thì gần đây hình như có người đang tìm hiểu thông tin về con bé kia.

-Ai?

-Con cũng biết đấy, chính là ba của Thanh Khanh.

-Ông ta? Ông ta tại sao lại biết?

-Cái này thì ta không quan tâm, chỉ muốn nhắc nhở con, đừng vì một đứa con gái mà làm hỏng công việc.

-Cô ấy không phải là người con gái bình thường.- Minh Lâm lẩm nhẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thăm Bệnh.

-Phuong Mai, dạo này công ty có việc gì không?- Thanh Khanh vừa xem báo cáo, vừa hỏi cô.

-À, sắp tới bên tổng giám đốc Lâm sẽ tiếp tục tung ra sản phẩm mới, có lẽ sẽ sớm quyết định là lúc nào.

-Sao lại nhanh như vậy?

-Tôi cũng không rõ.

-Sao anh ta không liên lạc với tôi.

-Tôi đã tới rồi đây.

Tiếng cửa mở ra, Minh Lâm nhân nhả bước vào trong.

-Không ngờ cũng có ngày tôi và anh gặp nhau trong hoàn cảnh này nhỉ, thế nào, có vấn đề gì nghiêm trọng không?

-Không sao, cảm ơn.- Thanh Khanh trầm giọng.

Phuong Mai cảm thấy khó hiểu, tại sao lúc hai người này gặp nhau, cô cứ có cảm giác hình như hai người có thâm thù đại hận gì đó, một người thì có vẻ châm chọc, một người thì xù lông như con nhím.

-Vậy hai người bàn chuyện, tôi ra ngoài một lát.- Không thể chịu được không khí này, Phuong Mai kiểm có ra ngoài.

-vậy cô có thể cho tôi một tách trà được chứ?- Minh Lâm mỉm cười nhìn cô.

-À... được, anh chờ một chút.

Thanh Khanh nhíu mày nhìn Minh Lâm.

-Không cần phải bày ra bộ dáng đó đâu, chỉ là tiện thôi mà.

-Anh đến đây làm gì?

-Chẳng phải cậu vừa rồi oán trách tôi không chịu liên lạc bản bạc với cậu chuyện tung sản phẩm mới sao?

-Chỉ là chuyện đó?

-À, tiện thể thăm cậu một chút.

-Về sau thì khỏi cần.

-Này, dù gì thì tôi cũng là bác sĩ, cậu cứ tuyệt như thế có vội quá không.

-Có chết tôi cũng không cần anh quan tâm.

-Đừng đang yên đang lành lại lôi chuyện chết chóc ra, không may đâu.

-Anh mê tín như vậy từ bao giờ?- Giọng cậu châm chọc.

-Tôi đến đây không phải để châm chọc cùng cậu, lúc này Phuong Mai đã nói với cậu rồi, đúng là tôi định tung tiếp ra sản phẩm thứ hai trong bộ sưu tập.

-Rốt cuộc thì bộ sưu tập đó có bao nhiêu bộ sản phẩm?

-Chuyện đó cậu không cần biết.

-Không cần biết?- Anh nghĩ tôi sẽ cứ đầu tư vào mà không biết bao giờ thì ngừng?

-Cậu nghĩ tôi chỉ tiêu tiền của cậu thôi sao, chẳng phải cậu cũng nhận được tiền lãi từ dự án này sao?

-Tôi là nhà đầu tư, tôi muốn biết về dự án chẳng lẽ không được?

-Thôi được, nếu cậu muốn biết...

Tiếng mở cửa cắt ngang lời nói của Minh Lâm, bước vào là một người phụ nữ trung niên. Minh Lâm vội đứng dậy chào hỏi.

-Chào bác gái.

-Cậu là...

-À, cháu là Minh Lâm, là người của công ty đối tác với Thanh Khanh.

-À, vậy à. Tôi có làm phiền hai người không?

-Không đâu ạ, cháu nghĩ đến lúc cậu ấy cần nghỉ ngơi rồi, cháu xin phép.

Minh Lâm nở nụ cười điềm đạm, nhưng rơi vào trong mắt Thanh Khanh thì tràn đầy ý đùa cợt.

-Vậy sao?

-Vâng ạ, cháu từng là bác sĩ nên cháu biết, cơ thể cậu ấy mới hồi phục, không nên làm việc quá nhiều, cháu xin phép ạ.

-Cảm ơn cậu.- Người phụ nữ nở nụ cười đầy hiếu khách.- Con nghe chưa, đừng làm việc nữa, mau nằm xuống nghỉ đi.

- Mẹ à, con cảm thấy rất khỏe, con không sao.- Thanh Khanh bắt đầu đi.

- Con nghe lời cho mẹ, mẹ không muốn lại thấy con nằm đây lần nữa.- Bà nghiêm giọng.

Minh Lâm bước ra ngoài thì đúng lúc thấy Phương Mai đứng bên cạnh cửa, trên tay cô còn cầm tách trà.

- Tổng giám đốc Lâm... trà của anh.

- À, cảm ơn cô, nhưng có lẽ tôi không cần nữa đâu.- Minh Lâm nở nụ cười.

- Vậy... vậy...- Phương Mai lúng túng.

- Không sao, hay là cô đem vào cho cậu ta uống đi, chắc cậu ta cần thứ gì đó hạ hỏa rồi.

Minh Lâm bỏ lại một câu rồi quay người bỏ đi, Phương Mai ngơ ngác một hồi rồi mới hiểu ý của anh, lắc đầu thật nhẹ rồi bước vào trong.

Minh Lâm đến gần khoa y học cổ truyền rồi rẽ vào bên trong một phòng nào đó.

- An Nhiên.- Tiếng anh gọi đầy ấm áp.

- Anh Minh Lâm? Sao anh lại ở đây?

- Thăm một đối tác, tiện đường ghé thăm em, sao rồi?

- Rất tốt, bác sĩ nói mọi việc điều tiến triển rất tốt.

- Vậy là tốt rồi, em không cần nôn nóng, rồi em sẽ nhanh nhin thấy được thôi.

- Em thấy người nôn nóng không phải em mà là anh mới phải.- Cô mỉm cười.

- Thế ư? Hình như là vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đạo Bộ.

- Con định làm gì thế?- Mẹ cậu vừa mở cửa liền thấy cậu đang chuẩn bị đứng dậy.

- Con muốn ra ngoài đi dạo một lát ạ.

- Ủ, ở trong phòng bệnh mãi cũng không tốt, để mẹ đi với con.

- Vâng ạ.- Thanh Khanh hơi mỉm cười.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, có nắng nhẹ, bầu trời rất trong xanh. Trong khuôn viên bệnh viện cũng có không ít người đang dạo bộ. Thanh Khanh tìm một vị trí dưới tán cây lớn ngồi xuống, nhìn ngắm cảnh xung quanh.

Chưa khi nào cậu lại rảnh rỗi như lúc này, cũng chưa lúc nào cảm thấy ấm áp như mấy ngày qua kể từ khi cô rời đi.

- Con có muốn ăn gì không?

- Không cần đâu mẹ.- Cậu trả lời.

- Vậy thì để mẹ mua ít trái cây ăn, bổ sung ít vitamin, trông con thật sự rất gầy.- Bà đau lòng nói.

Thế rồi không đợi cậu có ý kiến phản bác gì, bà liền đi đến chỗ bán trái cây để mua đồ.

Thanh Khanh biết bà lo lắng, chăm sóc mình nên trong lòng lại dâng lên niềm ấm áp. Gia đình luôn là chỗ dựa tốt nhất cho mọi người mà. Trước kia đúng là cậu đã hồ đồ mới đánh mất nó, phủ nhận nó. Bây giờ có cơ hội, cậu sẽ không từ bỏ.

Cùng lúc đó, tại một góc khác trong bệnh viện.

-Chị ơi, hôm nay như thế nào?- An Minh vừa đỡ tay cô, vừa hỏi.

-Còn như thế nào, thì vẫn châm cứu thôi.- Cô mỉm cười.

-Ý em là chị cảm thấy mất chị như thế nào rồi.

-Vẫn vậy.- Cô bình thản.

-Haizz- An Minh thở dài.- Sao vẫn không có gì thế ạ?

-Không phải vội, bác sĩ chẳng phải đã nói rồi đấy thôi, đừng nên vội vàng, phải từ từ điều dưỡng, rồi sẽ khỏe lên thôi.

-Đúng vậy, nhất định chị sẽ khỏe lại, đến lúc đó em sẽ đưa chị đi khắp nơi ngắm cảnh, chị còn phải nhìn em thành công nữa.- An Minh vui vẻ hẳn lên.

-Đương nhiên rồi, chị làm sao bỏ lỡ chuyện đó được.

-Chúng ta về thôi chị.

-Khoan đã.- Cô ngăn An Minh lại.

-Sao vậy chị? Chị có chỗ nào không ổn ạ?

-Không phải. Chỉ là muốn đi loang quanh một chút, hôm nay trời rất đẹp phải không?- Cô hít sâu một hơi, trong khoang mũi ngập tràn hương vị trong lành.

-Vâng ạ, hôm nay trời đẹp lắm ạ, nắng nhẹ sẽ không làm da chị bị đen đâu, còn có gió nữa.

-Ừ, chị có thể cảm nhận được.- Cô mỉm cười.

Vậy chúng ta tìm chỗ nào ngồi nhé chị?

-Ừ, chỗ nào có cây ấy, chị muốn nghe tiếng gió.

-Vâng ạ.

An Minh nhìn quanh, ở đây đều có người ngồi rồi, cậu nhìn thấy phía xa có chỗ, liền dìu chị đi đến đấy.

-Chị, chị ngồi đây một lúc, để em mua cho chị chút đồ uống, chắc chị cũng khát rồi.

-Ừ, em đi nhanh rồi trở lại.- Cô gật đầu.

-Chị đừng đi đâu đấy nhé.- Cậu dặn dò.

-Chị không phải con nít đâu.- Cô bật cười.

An Minh cười ha ha rồi rời đi, cô nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi thở ra, không khí ở đây thật tốt, cô còn có thể nghe thấy tiếng lá khẽ lay động xào xạc.

Cô đang tận hưởng không khí này thì nghe thấy một cái tên khiến cô cứng cả người.

-Thanh Khanh, mẹ mua cho con nho này, con ăn đi.

-Mẹ còn nhớ con thích ăn sao?- Một giọng nam trả lời, giọng nói quen thuộc đến mức khiến cả người cô run rẩy.

-Đương nhiên, con là con trai của mẹ mà, mau ăn đi, đã rửa sạch rồi.

Hóa ra hai người đang ngồi rất gần nhau, chỉ có điều lại không thể thấy mặt nhau, cô không thể thấy cậu mà cậu cũng không hề biết cô đang ở đó.

Cô bỗng xúc động thật muốn quay đầu lại nhìn cậu. muốn xem xem cậu có khỏe không, hiện tại cậu sống như thế nào, có phải rất vui vẻ và hạnh phúc.

Chắc là thế rồi, nghe giọng cậu rất vui vẻ mà, khi ở cùng với nhau, chưa bao giờ cô nghe thấy cậu dùng giọng điệu này để nói với mình. Có lẽ khi đó cậu xem cô như người ngoài?

Thực tế thì cô cũng đâu phải đối tượng mà cậu muốn, cô còn ôm mộng tưởng gì nữa đây chứ.

Cô muốn chạy trốn, không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Người ta nói không nghe, không thấy thì trái tim sẽ không thấy đau, có lẽ thế thật, bây giờ cô chỉ muốn chạy khỏi đây thật nhanh để không nghe thấy giọng nói đầy từ tính của cậu nữa. Bởi âm thanh đó tựa như chiếc dao đang cố rạch ra vết thương đã bị cô cố tình ép chặt trong tim, rạch mở những kí ức cả vui lẫn buồn ngày trước.

-Chị ơi, đồ uống của chị này.- Lúc này, giọng nói của An Minh chọt vang lên trên đỉnh đầu.

-An Minh, chúng ta về đi.

-Ui da, chị à, chị sao vậy?

Vì cô đứng lên đột ngột nên va luôn vào cằm của An Minh.

-Không sao, chúng ta đi nhanh đi.

-Chị, chị đợi chút, cẩn thận đấy.

An Minh khó hiểu nhưng nhìn thấy bộ dạng vội vã của cô nên cũng chỉ biết làm theo.

-Con sao thế?- Bà thấy con trai bỗng nhiên đột ngột xoay đầu lại thì giật mình, trong đôi mắt Thanh Khanh hiện rõ tia hoảng loạn.

Cậu nhìn quanh một hồi rồi quay lại nhìn mẹ mình, đôi mắt thoáng qua tia thất vọng.

-Không sao ạ.- Giọng nói có chút buồn bã.

-Con thật sự không sao chứ?

-Con không sao mà.- Cậu lắc đầu.

Là ảo giác sao, chắc là vậy rồi, có lẽ vì quá nhớ đến cô nên cậu là tự tưởng tượng ra giọng nói của cô rồi, giọng nói cô tuy không quyến rũ mê người như Gia Gia nhưng lại rất trong trẻo, mỗi lần nghe tựa như dòng suối mát, làm cậu muốn đắm chìm.

Có lẽ là tự cậu gây ra ảo giác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Về Nhà.

Minh Lâm ngồi nhìn lại bản kế hoạch một lần nữa, kế hoạch lần này có khác trước một chút, để đạt được hiệu quả tốt nhất đương nhiên cũng sẽ phải bỏ ra một cái giá tương xứng.

Anh bỏ tập tài liệu xuống bàn, xoa nhẹ lên mi tâm, vẻ mặt thể hiện sự mệt mỏi.

Ánh mắt anh lơ đãng lướt lên chiếc điện thoại di động của mình. Minh Lâm mở điện thoại, đến thư viện, mở ra hình ảnh mà anh vừa chụp được vài ngày trước.

Trong hình là An Nhiên, cô đang ngồi bên cạnh một tán cây lớn đầu hơi ngược lên, cô đang nhắm mắt lại, trên môi là một nụ cười. Đây là hình ảnh chụp lại được từ một buổi điều trị của cô gần đây. Lúc ấy cô đang ngồi cảm nhận phong cảnh trong khuôn viên bệnh viện, đáng vẻ cô lúc đó thật sự rất đẹp, anh đã từng nghĩ, ước gì khoảnh khắc ấy dừng lại mãi ở giờ phút ấy.

Thế nhưng, chuyện đó không thể xảy ra.

Anh ngắm nhìn hình ảnh cô một lúc lâu, sau đó đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác rồi ra ngoài.

Chuyện tung sản phẩm sắp tới còn cần phải chuẩn bị thêm, anh không muốn xảy ra một chút sai sót nào cả.

Đợi đến khi cô có thể nhìn thấy, anh muốn tặng cho cô một món quà bất ngờ.

Chiếc xe Mercedes màu đen chạy vào trong một căn biệt thự lớn, đợi đến khi xe dừng hẳn, những người làm trong nhà đã vội vã nghênh đón.

-Phu nhân, cậu chủ, hai người đã về.

-Ừ, mọi người đã dọn dẹp phòng của Thanh Khanh chưa?- Người phụ nữ gật đầu hỏi.

-Đã chuẩn bị xong rồi ạ.- Người quản gia cung kính.

-Được rồi, mọi người cứ làm việc bình thường đi, cho hai người đem đồ đạc của Thanh Khanh lên phòng là được rồi.

-Vâng ạ.

Quản gia quay lại phân phó người làm rồi theo sau hai người vào nhà.

-Ông chủ đâu?

-Ông chủ đang ở trên phòng sách ạ.

-Được rồi, chú cứ đi làm việc đi.

-Vâng.

Bà quay sang Thanh Khanh.

-Con lên chào bố một tiếng đi.

-Vâng ạ.

Thanh Khanh bước lên cầu thang.

Mọi thứ vẫn như cũ khi anh rời đi, khi đặt chân vào căn nhà này lần nữa, cảm xúc quả thật có chút khó nói, cứ như mình đã đánh mất thứ gì đó mà may mắn có thể tìm lại được.

Đứng trước cửa phòng sách, cậu có chút tần ngần.

Trước khi rời đi, cậu đã từng cãi nhau với ba ở trong này, cũng có rất nhiều lần, ở trong căn phòng ấy, cậu bị bố trách mắng, chỉ trích.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra điều đó cũng không tệ

Cậu hít một hơi thật sâu, sau đó đưa tay lên gõ cửa.

-Vào đi.- Bên trong có một giọng nói truyền ra.

Cậu đẩy nhẹ cửa ra, thấy ba mình đang ngồi trên ghế, ngược mắt nhìn cậu.

-Ba, con đã về.

Nói câu này xong, cả hai người đều có cảm xúc riêng, giống như đã trải qua nhiều năm, cậu đã từng đi rất xa, bây giờ lại quay trở về mái nhà của mình, giống như ngày còn bé, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ rõ về trong vòng tay gia đình.

-Đã quyết định?

-Vâng ạ, trước kia...

-Chuyện gì đã qua thì đừng nên nhắc lại. Con tự hiểu là được.- Ông cắt ngang lời cậu.

-Vâng ạ.- Cậu cúi đầu.

-Con vừa mới về, đi nghỉ đi.

-Vâng ạ, con xin phép.

Cậu vừa đi thì thấy người thư kí luôn đi theo ba mình vào trong phòng ông.

Cậu cũng chẳng quan tâm nhiều, mặc dù cậu đã tiếp quản công ty nhưng thỉnh thoảng, ba cậu cũng sẽ kiểm tra về tình hình hoạt động.

Cậu trở lại phòng mình trước kia, mọi thứ vẫn nguyên như lúc trước, không thay đổi chút nào cả, tựa như không có khoảng thời gian kia, cậu vẫn luôn ở đây.

Thanh Khanh nằm vật xuống giường, trong lòng cảm thấy bình yên vô cùng.

Ở trong phòng sách.

-Anh đã tìm được cô gái kia rồi?

-Vâng ạ, gia đình họ chuyển về vùng ngoại ô sống.

- Vậy sao?

- Vâng ạ, nghe nói sức khỏe của cô gái kia không tốt nên chuyển về đó, hiện tại cô ấy đang điều trị tại bệnh viện trung ương.

- Có thể điều trị ở bệnh viện trung ương? Xem ra quan hệ của cô ta với Minh Lâm không phải bình thường.

- Theo điều tra thì Cậu Minh Lâm rất quan tâm đến cô ấy, nhưng hình như phí ba của cậu ấy thì không.

- Chẳng ai muốn con trai mình vì một người phụ nữ mà phải hi sinh nhiều thứ, trừ khi người đó xứng đáng.

- Tiếp theo ngài định như thế nào ạ?

- Anh nghĩ cô gái đó à người như thế nào?

- Tôi đã gặp qua cô ấy, có vẻ như khá tốt.

- Tôi cũng cảm thấy thế, nhưng về sức khỏe...

- Nghe nói là bị di chứng của tai nạn nên không thể nhìn thấy, nhưng nếu điều trị tốt thì sẽ không sao.

- Vậy sao? Xem ra cũng không có gì đáng ngại lắm.

- Vâng ạ.

- Anh hãy...- Ông ghé vào tai người thư kí nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Rắc Rối.

- Trong công ty dạo này thế nào rồi.

- Thanh Khanh đặt cặp của mình lên ghế, nói lỏng cà vạt, quay sang hỏi Phương Mai.

- Cũng không có gì ạ, những dự án lớn đã được thực hiện rất tốt.

- Còn phía bên kia?

- Tôi được biết là khoảng hai tuần nữa sẽ tun ra sản phẩm mới.

- Đến lúc đó chúng ta đến xem một chút.

- Vâng ạ.

- Đem sổ sách thời gian qua lên phòng tôi.

- Vâng, anh đợi một chút.

Phương mai gật đầu rồi đi ra, chợt Thanh Khanh ngẩng đầu lên gọi cô lại.

- À, khoan đã.

- Còn chuyện gì không ạ?

- Pha cho tôi một tách trà.

- Vâng.- Cô mỉm cười.

Phương Mai đi ra ngoài, Thanh Khanh mới ngồi xuống ghế làm việc, lấy một ít nước tưới cho chậu cây xương rồng nhỏ ở trên bàn.

Cây xương rồng đã có nụ, không biết bao giờ sẽ nở. Cậu có một loại kì vọng, hi vọng khi hoa xương rồng nở, nó sẽ mang đến cho cậu một điều kì diệu.

Hai tuần trôi qua nhanh như chớp mắt.

Thông tin công ty Thiên Vũ tung ra sản phẩm mới đã được lan truyền khắp nơi trên thông tin đại chúng, thu hút sự quan tâm của rất nhiều người.

Bởi sự thành công của lần đầu tiên, đương nhiên cũng kéo theo không ít sự quan tâm, nhưng nếu sản phẩm lần này không có gì thu hút hay đột phá hơn so với sản phẩm cũ, sẽ dễ dẫn đến thất bại.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa? - Minh Lâm quan sát mọi người chạy chương trình.

- Mọi thứ đều ổn, tổng giám đốc không cần quá lo lắng.

- Lần ra mắt sản phẩm này công hu hơn lần trước rất nhiều, đương nhiên cũng sẽ có nhiều vấn đề cần phải lo. - Minh Lâm nhàn nhạt nói.

- Chúng tôi đã biết, mọi chuyện đều được kiểm soát rất tốt.

- Vậy là tốt, tôi không muốn xảy ra bất kì sơ suất nào.

- Vâng ạ.

Minh Lâm đi ra phía trước khán đài. Tuy chưa đến giờ nhưng bên trong hội trường đã tập trung rất nhiều người. Ai ai cũng bàn tán về sản phẩm lần này, cũng không có ít ánh đèn flash hướng về phía anh.

- Mọi chuyện đã xong rồi sao? - Phía sau anh truyền đến một giọng nói.

- Ồ, cậu đã xuất viện rồi sao? - Minh Lâm nở nụ cười.

- Tôi đã xuất viện hai tuần trước rồi.

- Xin lỗi, dạo này khá bận rộn, tôi không thể đến thăm cậu.

- Cảm ơn, nhưng tôi cũng không cần. - Thanh Khanh lạnh giọng nói.

- Cậu không cần xem tôi như kẻ thù vậy chứ, dù gì thì bây giờ chúng ta cũng là đối tác, cậu không thể hiện chút thành ý nào như vậy?

- Còn phải xem thái độ của anh như thế nào.

- Thái độ của tôi có vấn đề sao? Có không? - Anh nghiêng đầu nhìn về phía Phương Mai đang đứng đằng sau cậu.

- A... chuyện này. - Phương Mai khó xử.

Hai người này khi đối mặt với nhau không thể bình thường một chút được sao?

- Tổng giám đốc. - Phía trong có người chạy ra.

- Có chuyện gì? - Minh Lâm quay người lại.

- Người mẫu không đến đủ ạ. - Người kia bối rối.

- Tại sao lại không đến đủ.

- Tôi vừa mới liên lạc cho bọn họ, bọn họ đều nói là không thể đến.

- Có nói lí do không?

- Dạ không ạ.

- Tôi nghĩ chuyện này chắc chắn có người nhúng tay vào. - Thanh Khanh bước lên trước nói.

-- Chắc là thế rồi, không thể nào lại trùng hợp như thế, hơn nữa lại vào đúng lúc này được.

- Là ai?

- Chuyện đó để sau, bây giờ là phải tìm người mẫu để bổ sung, không thể buổi ra mắt gặp vấn đề gì được.

Minh Lâm nhíu mày suy nghĩ, nếu muốn mời được người mẫu lúc này thì chắc chắn sẽ tốn một cái giá rất lớn, hơn nữa cũng chưa biết được có thể đạt hiệu quả như mong muốn hay không, và lại nếu đã có người nhúng tay vào thì việc tìm được người mẫu cũng là một vấn đề khó. Bây giờ cũng không thể dòi lại được, mọi công tác tuyên truyền đã thực hiện, nếu dòi lại, hiệu quả sẽ giảm sút.

Vấn đề này thật là khó.

-Các anh không chuẩn bị phương án dự phòng sao?- Thanh Khanh hỏi.

-Những người mẫu dự phòng chúng tôi cũng đã liên lạc qua nhưng họ đều từ chối cả rồi ạ.- Người kia ấp úng nói.

-Không thể mời được người nào nữa?

-Tình hình bây giờ là như thế ạ.

-Anh có quen biết ai trong ngành này không?- Thanh Khanh quay sang hỏi Minh Lâm.

-Quan hệ của tôi trong lĩnh vực này khá hạn chế.

Trước kia anh là bác sĩ, suốt ngày chỉ quan tâm đến bệnh nhân, đâu còn hơi sức nào mà để tâm đến những lĩnh vực này. Từ khi tiếp quản công ty, mặc dù đã cố gắng mở rộng quan hệ nhưng thật sự vẫn không thể giúp ích gì cho trường hợp này.

-Còn cậu thì sao?- Anh quay sang Thanh Khanh.

-Tại sao tôi lại phải giúp anh?- Cậu nhún mày.

-Đây không phải chỉ là giúp tôi mà còn là giúp cậu, chúng ta đang là đối tác, cậu đừng quên điều đó.

-Anh có xem tôi là đối tác sao?- Cậu cười mỉa mai.

-Thôi được, nếu cậu không giúp thì tôi cũng không cần, ông trời không bao giờ tuyệt đường sống của con người bao giờ.- Minh Lâm trầm giọng nói, sau đó quay lưng đi.

-Tôi có điều kiện.- Thanh Khanh bất chợt lên tiếng.

-Điều kiện gì?- Minh Lâm quay người lại, anh biết bây giờ không phải lúc so đo.

-Tôi muốn gấp nhà thiết kế...

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lựa Chọn.

-Tình hình của cô ấy như thế nào rồi?- Minh Lâm nói vào điện thoại.

-Khả năng phục hồi khá tốt, cậu có thể yên tâm.

-Bao lâu nữa thì thời gian trị liệu sẽ kết thúc?

-Khoảng nửa tháng nữa sẽ kết thúc, có chuyện gì thế?

-Không có gì, chỉ là muốn hỏi thăm tình hình cô ấy một chút thôi.

-Sao cậu không hỏi trực tiếp cô ấy đi, phải biểu lộ sự quan tâm của cậu cho người ta biết chứ.- Tiếng nói phía bên kia có chút cười đùa.

-Không cần đâu.- Anh nhẹ giọng.

-Tại sao lại không, cậu thực quan tâm cô ấy như thế mà.

-Đó là tớ muốn vậy.

-Ôi chao, xem bác sĩ Lâm của tôi này, chà chà, yêu trong thầm lặng ư?

-Đừng đùa tôi.- Minh Lâm hơi nhếch môi, giọng nói vẫn bình thản.- Đạo này cậu chán lắm phải không?- Giọng anh uy hiếp.

-Không không, công việc của tôi rất bận, bận đến không có thời gian để thờ.

- Vậy thì đừng có mà hóng hót nhiều chuyện nữa.

- Chuyện của bác sĩ Lâm thì phải quan tâm chứ.- Anh nghe thấy tiếng cười trầm thấp từ bên kia.

- Nếu cậu còn có sức như vậy, tôi nghĩ nên đề nghị tăng thêm...

- Không không, tôi không như thế nữa là được chứ gì?- Bên kia vội nín nọt.- Con người này, chẳng có khiếu hào hươc chút nào cả.

- Chăm sóc tốt cho cô ấy.

- Tôi biết rồi, không phải chỉ riêng cậu mới biết thương hoa tiếc ngọc đâu.

- Vậy thôi, tôi cúp máy đây.

- Khoan đã...

- Có chuyện gì nữa.

- Cuối tuần này là tiệc liên hoan cuối năm của khoa, cậu có đi không?

- Đến lúc đó rồi nói.- Anh nén tiếng thờ dài.

- Ủ, mong là cậu có thể tới, mọi người đều nhớ cậu, nhất là viện trưởng.

- Gửi lời hỏi thăm của tôi đến thầy.

- Ủ, được rồi, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.

- Tôi biết rồi, cậu lái nhai nhiều quá đấy.

Minh Lâm cúp máy, lặng lẽ thờ dài. Anh kéo ngăn thứ hai bên tay phải ra, lấy từ bên trong một cái hộp lớn, đặt ở trên bàn. Mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc áo blue trắng, bên trên chiếc áo là bảng tên của bác sĩ.

Anh đưa tay lướt qua mặt chữ, đã bao lâu rồi, anh chưa được mặc chiếc áo này?

Làm bác sĩ, đó là ước mơ cả đời của anh, cũng là nguyện vọng mà anh tâm tâm niệm niệm từ khi mẹ mình qua đời. Chiếc bảng tên này là tự tay trưởng khoa đeo cho anh. Anh còn nhớ ánh mắt hiền hòa, nụ cười rạng rỡ của ông khi đeo lên cho anh. Ông còn vỗ nhẹ vào vai anh, nói những lời khích lệ đầy ấm áp.

Đó là người thầy của anh và anh cũng xem ông như cha mình, ông đã kì vọng rất nhiều vào anh, vậy mà bây giờ...

Anh nhớ thời gian làm việc tại bệnh viện, tuy vô cùng bận rộn, nhưng lại rất vui vẻ và thanh thản. Không có dối trá, không có những bộ mặt giả tạo, những lời nói sao rỗng, nịnh bợ của những cuộc buôn bán đồi chác, chỉ có người bệnh, trách nhiệm của một bác sĩ, những ca mổ khó nhằn, chỉ có những tình cảm chân thành của người và người đối với nhau.

Anh biết lựa chọn này của anh đã khiến cho nhiều người thất vọng, cũng khiến cho chính bản thân mình lâm vào tình trạng này, thế nhưng anh cam tâm tình nguyện. Vì cô, anh có thể làm mọi thứ, anh chỉ mong có thể được cô đón nhận, được bên cạnh cô, có thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Có thể ngày ngày nhìn thấy cô, mang lại cho cô điều tốt nhất, dù cô trở thành điểm yếu của anh cũng không sao, anh sẽ cố gắng trở nên thật mạnh mẽ để có thể bảo vệ cô thật tốt.

Có thể nói anh ngốc nghếch, anh mù quáng. Thế nhưng trong tình yêu, mấy ai có thể dùng lí trí mà phán xét điều đó đúng sai, là thông minh hay ngốc nghếch. Tất cả chỉ dựa theo tiếng của con tim mà thôi, làm theo những gì mà trái tim mình mách bảo, mù quáng thì có sao?

Minh Lâm đóng lại chiếc hộp, cẩn thận đặt lại vào trong ngăn kéo rồi khóa lại. Có những chuyện đã qua rồi thì đừng nên cứ mãi ngoái đầu nhìn lại, phải mạnh mẽ mà tiến về phía trước, có vấp ngã, có chông gai cũng phải tiến lên, bởi vì, đó chính là con đường mà bản thân đã lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Khu Sinh Thái.

-Chị ơi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài chơi nhé.- An Minh vừa ăn vừa nói.

-Hôm nay em không đi học hay thực tập gì sao?

-Cả tuần cũng phải có ngày nghỉ chứ chị, đâu thể lúc nào cũng lao đầu vào làm việc được.- An Minh nói.- Với lại hôm nay là cuối tuần mà.

-An Minh nói đúng đó, con cũng nên ra ngoài hít thở không khí nhiều vào, ngồi ở nhà cũng không tốt.

-Con biết rồi ạ.- Cô nhẹ giọng trả lời.

-Vậy thì chúng ta nên đi đâu nhỉ?- An Minh vội vã hỏi.

-Em rủ chị đi thì cũng phải có địa điểm chứ.

-Hay là hai chị em mình đi tới khu sinh thái ở gần công ty em đi, lúc trước em nghe anh Minh Lâm nói ở đó khá tốt, không khí cũng trong lành.

-Ở đó có an toàn không?

-Mẹ yên tâm, ở đó rất tốt, hơn nữa còn có con ở đây, con sẽ chăm lo cho chị mà.

-Vậy thì tốt, hai con đi chơi nhớ chú ý an toàn.

-Con biết rồi bố, chị nhanh lên.- An Minh háo hức.

-Chị biết rồi.

Đạo này việc điều trị đã tiến tới giai đoạn tốt hơn, vì mấy ngày trước, An Nhiên cảm thấy đau ở mắt nên bác sĩ quyết định để cho cô băng bó lại ở vùng mắt, muốn bây giờ ra ngoài thì phải đeo kính đen để tránh làm tổn thương mắt.

An Nhiên chuẩn bị rất nhanh, thực ra thì cô cũng đã nhiều ngày không ra ngoài, cô cũng rất muốn ra ngoài khuây khỏa một chút, việc mắt cô tốt lên cũng khiến cô cảm thấy mọi việc tốt hơn rất nhiều.

-Chị đã xong chưa?- An Minh gõ cửa phòng cô.

-Đã xong rồi.- Cô mở cửa.

-Nhanh lên, nhanh lên.

-Khu sinh thái cũng ở đó chứ có chạy đi đâu đâu mà em phải vội như vậy, em nên thay đổi tính háp tấp nóng vội của em đi.

-Hi hi, em biết rồi ạ, em sẽ sửa đổi.

-Chỉ biết nói miệng.

-Em hứa mà, em sẽ sửa.

-Chúng ta đi thôi.

-Vâng ạ, em dẫn chị đi.

An Minh đối với An Nhiên vô cùng cẩn thận.

-Chúng ta như thế này làm em thật nhớ đến khi còn nhỏ.- An Minh cảm khái.

-Ừ, lúc nhỏ, hai chị em chúng ta cũng hay dắt tay nhau như thế này.

-Lúc đó, mỗi khi đi học về, chị đều dắt tay em dẫn em về nhà, khi đó em đã tự hứa với mình, nhất định sau này lớn lên, em sẽ bảo vệ chị thật tốt.

-Bây giờ em cũng đã làm rất tốt đấy thôi.

-Nhưng em đã không thể bảo vệ được chị.- Cậu không thể bảo vệ chị lúc chị bị tổn thương, đã để cho chị đau buồn suốt thời gian đó.

-Chị không sao.

-Từ giờ em sẽ không bao giờ để chị bị tổn thương lần nào nữa đâu.

-Chị không sao, thật đấy. Em chỉ sống thật tốt là được.

-Sao chị lúc nào cũng lương thiện như vậy, chị như vậy khiến người khác thật đau lòng.

-Đừng nói những chuyện đó nữa.- Người đó sẽ không vì chị mà đau lòng.

-Được rồi, hôm nay là để thư giãn, không nên nói những chuyện đó làm gì.- An Minh đồng tình.

Không bao lâu thì hai người cũng đến khu sinh thái mà An Minh nói.

-Nơi đây có rất nhiều chim chóc.- Cô nói.

-Đúng vậy, khu sinh thái này có rất nhiều loại chim chóc, không khí rất trong lành.- Cậu gật đầu, dẫn cô vào bên trong.

-Âm thanh nghe thật vui tai.

-Chị nghe xem, có phải còn có cả tiếng lá xào xạc nữa không?

-Ừ, còn có thể ngửi được hương hoa thoang thoảng nữa.

-Khi nào mất chị khỏi hẳn, em sẽ đưa chị đến chỗ này lần nữa, lúc đó chị có thể nhìn thấy cảnh vật ở đây đẹp như thế nào.

-Ừ, chỉ nghe thế này thôi, chị cũng ó thể biết được nơi này rất thú vị.

-Đương nhiên rồi, nơi này thật sự rất hay.

An Minh đưa cô đi thăm thú khắp nơi, cậu còn cẩn thận để cô sờ từng cánh hoa, tán lá khi thấy nó có vẻ đặc biệt, tỉ mỉ mô tả lại cảnh sắc cho cô nghe.

-Thật đẹp.- Cô khen ngợi.

Trong lúc đi ra đi vào tấp nập, cô không cẩn thận va vào một người.

-Chị, chị có sao không?- An Minh vội vàng vàng đỡ cô đứng dậy.

-Xin lỗi, cô có sao không?- Một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô.

Động tác của cô lập tức cứng ngắc, không trùng hợp như vậy chứ.

-Chị ơi, kính này, chị đeo vào đi, có cảm thấy đau mắt không?- An Minh chen vào.

-Chị không sao.- An Nhiên tiếp lấy cái kính từ An Minh, điều chỉnh giọng nói.

Cô có thể cảm nhận được bàn tay đang đỡ cô có chút sững lại. Sẽ không phải là cậu nhận ra cô đấy chứ, không thể nào, cô đã thay đổi, có lẽ cậu cũng sẽ chẳng bao giờ có thể nhận ra cô đâu.

-Xin lỗi anh.- Cô nhẹ nhàng kéo dài khoảng cách.

-Là tôi có lỗi trước, xin lỗi cô. -Thanh Khanh nhìn chăm chăm vào gương mặt An Nhiên.

-Vậy xin phép, chúng tôi đi trước.

An Nhiên kéo nhẹ tay áo của An Minh, An Minh hiểu ý dẫn cô đi nơi khác.

Thanh Khanh đứng đó nhìn theo bóng dáng cô đi xa, tại sao trông cô lại quen thuộc đến vậy, quen thuộc như đã từng tiếp xúc, đã từng rất thân quen.

Cảm giác khi nâng cô đứng dậy thật lạ.

Tại sao lại như vậy chứ.

-Anh sao thế? Có chuyện gì à?- Phương Mai nhìn về hướng cậu đang nhìn.

-Không có gì.- Thanh Khanh ngay lập tức trở lại dáng vẻ thường ngày.

-Tổng giám đốc M&G đang ở bên kia, chúng ta cũng nên sang đó thôi.

-Ừ, đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mọi Chuyện Đã Ổn

Hôm nay là ngày vô cùng quan trọng đối với tất cả mọi người trong nhà.

Hôm nay là ngày trị liệu của An Nhiên kết thúc.

Từ sáng sớm Minh Lâm đã có mặt ở nhà An Nhiên để đưa cả nhà cô đến bệnh viện.

Nhìn bác sĩ tháo từng vòng băng khỏi mắt cô, trong lòng mọi người lại càng thêm hồi hộp.

-Cô hãy mở mắt ra đi, mở từ từ thôi để mắt có thể thích ứng.

An Nhiên làm theo lời bác sĩ, từ từ mở mắt ra, cô thật sự cũng đang rất hồi hộp.

Cô có thể cảm thấy đau đớn nơi mắt, nhưng cơn đau đó cũng nhanh chóng qua đi, có một tia sáng lóe lên trong màn đêm tăm tối của cô. Ánh sáng ấy dần dần lớn dần, chiếu rọi tất cả cảnh vật trước mắt cô.

-Ba, mẹ.- Cô xúc động gọi ba mẹ mình.

-Con... con đã có thể nhìn thấy rồi?- Mẹ cô xúc động.

-Dạ, con có thể nhìn thấy rồi.- Cô chạy đến ôm lấy mẹ, bố cô cũng không kìm được xúc động mà ôm lấy cô.

-Chị à, còn em nữa mà.- Giọng An Minh vang lên.

Cô ngoảnh sang nhìn An Minh, mỉm cười.

-Sao chị có thể quên được em chứ, để chị nhìn nào, em có vẻ gầy đi đấy.

-Em không sao, sau này thiếu gì cơ hội tăng cân chứ.- An Minh cũng cười.- Chị nhìn lại được thật là tốt.

-Ừ, từ nay em không cần phải lúc nào cũng theo sát chị rồi, không phải gây phiền phức cho em.

-Kìa chị, sao chị có thể nói thế, bảo vệ chị là trách nhiệm của em mà.

-Chị biết rồi, cảm ơn em.

-Chị còn nói những lời như thế.

An Nhiên thôi không tranh luận với An Minh nữa, cô quay sang Minh Lâm vẫn đứng yên lặng từ lúc vào trong cho đến bây giờ. Anh vẫn cứ lặng lẽ nhìn cô, quan tâm cô như vậy.

-Cảm ơn anh.- Cô chân thành nói.

-Em có thể khỏe lại, anh thật sự rất vui.- Minh Lâm nở nụ cười, vẫn nụ cười ấm áp như lần đầu gặp mặt.

-Nhờ có anh mà em mới có thể trở lại được như xưa.

-Đó là quyết định của em, anh chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

-Anh lúc nào cũng khiêm tốn như thế sao?

-Anh chỉ nói sự thật thôi. Chúc mừng em.

An Nhiên nhìn về phía bác sĩ, chân thành nói.

-Cảm ơn bác sĩ, nhờ có bác sĩ tận tình chữa trị mà tôi mới có thể hồi phục thị lực.

-Đó là chức trách của tôi, hơn nữa còn được sự nhờ cậy của người khác, không thể không làm tốt.

Minh Lâm khẽ hắng giọng.

Vị bác sĩ kia tự giác trở nên nghiêm túc.

-Thật ra cũng là nhờ vào bản thân bệnh nhân là chính, cô thấy đấy, nếu bệnh nhân bị quan thì bác sĩ có giỏi đến đâu cũng chịu thôi.

-Anh thật khiêm tốn, dù gì thì cũng cảm ơn thời gian qua đã quan tâm.

-Không sao, cô hãy mau đi chia sẻ niềm vui với người thân, tôi không làm phiền mọi người.

Khi đi ngang qua người Minh Lâm, vị bác sĩ nói nhỏ gì đó vào tai anh, khiến gương mặt anh thoáng một chút buồn bã.

-Bây giờ chúng ta về nhà đi, hôm nay phải ăn mừng chuyện này mới được.

-Được, để về nhà chị trở lại nấu nướng một lần.- An Nhiên hăng hái.

-Để mẹ nấu, con mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi nhiều.- Mẹ cô phản đối.

-Được rồi, vậy con phụ mẹ.- Cô thỏa hiệp.

-Anh sẽ đến cùng gia đình em chứ?- An Minh gọi Minh Lâm

-À... mọi người đi trước đi, anh có chút việc.

-Cháu không thể tới ư?- Bố cô hỏi.

-Cháu sẽ đến sau,mọi người nhớ để dành phần cháu nhé.- Anh mỉm cười.

-Vậy thì được rồi, chúng ta đi trước.

-Chào mọi người.- Minh Lâm gật đầu chào.

Đợi mọi người rời khỏi. Minh Lâm mới ra khỏi phòng bệnh, đi về phía phòng viện trưởng.

“Cốc... cốc... cốc...”

-Mời vào.

-Viện trưởng.- Anh kính cẩn chào hỏi.

-Ta còn tưởng cậu sẽ không chịu gặp ta.

-Cháu chỉ là cảm thấy thật xấu hổ khi gặp lại thầy.

-Xấu hổ? Vậy cậu có từng hối hận về những chuyện đã làm không?

-Cháu không hối hận.

-Thằng bé ngốc.

Minh Lâm ngẩng đầu nhìn ông, viện trưởng bây giờ đã cao tuổi, sắp tới sẽ nghỉ hưu. Trước kia, mỗi lần anh sốc nổi thì luôn nghe thấy viện trưởng nói như vậy với mình.

-Viện trưởng,

-Nếu đã không hối hận thì việc gì phải xấu hổ với ta, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, ta đâu thể nào can thiệp được vào quyết định của người khác. Chỉ có thể nói là cậu không có duyên lâu dài với cái nghề này thôi.- Ông thở dài.

Minh Lâm là một bác sĩ xuất sắc, ông cũng thấy được điều đó, thú thật ông cũng cảm thấy tiếc khi cậu không tiếp tục làm việc nữa, nhưng cái gì cũng có cái duyên của nó, không thể ép buộc được.

-Sau này còn có thể nói chuyện được chứ?

-Nếu thầy muốn, em lúc nào cũng có thể tiếp thầy.

-Vậy sao, tôi tưởng thương nhân thương rất bận rộn.- Ông cười hiền từ.

-Đối với thầy đương nhiên khác.

-Dù bận rộn đến đâu thì cũng phải chú ý đến sức khỏe, cậu là thương nhân nhưng cũng là một bác sĩ.

-Cháu đã biết.

-Đi đi, lần tiệc nghỉ hưu này nhớ đến, ta chờ cậu.

-Cháu nhất định sẽ đến.- Minh Lâm hứa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bữa Cơm Gia Đình.

Minh Lâm đến nhà An Nhiên lúc mọi người đã bày thức ăn trên bàn.

-Anh đến thật đúng lúc.- An Nhiên vừa mở cửa, vừa mỉm cười.

-Có câu nói đến sớm đến muộn không bằng đến đúng lúc mà.- Anh mỉm cười.

-Anh có vẻ rất vui?

-Hôm nay là ngày em khỏi bệnh mà.

-Khôn giống lúc trước tuy em không nhìn thấy nhưng em có thể cảm nhận được anh có chút khó xử khi đến bệnh viện.

-Không có chuyện đó đâu, làm em quá nhạy cảm thôi.

--Em vẫn chưa hỏi anh chuyện này.

-Chuyện gì?

-Rốt cuộc thì... tại sao anh lại không làm bác sĩ nữa?

Minh Lâm yên lặng, anh không biết nên nói với cô như thế nào về vấn đề này, hơn nữa, anh cũng không muốn nhắc đến chuyện đó.

-Chị ơi, vào nhanh lên, thức ăn nguội hết bây giờ.- An Minh gọi với ra.

Minh Lâm liền mỉm cười, đánh trống lảng.

-Chúng ta vào thôi, để mọi người đợi là không tốt.

An Nhiên biết anh không muốn nói nên cũng không muốn gắng hỏi thêm, đi phía sau anh vào nhà.

-Ôi, hôm nay lộc ăn của cháu thật lớn nha.- Minh Lâm mỉm cười.

-Hôm nay là ngày tốt, ai ai cũng có lộc ăn cả, mau ngồi đi.- Mẹ cô cũng tươi cười.

-Vậy cháu xin phép.

-Mọi người mau ngồi vào bàn đi, con nhìn thức ăn mà thèm lắm rồi.- An Minh nói.

-Được rồi, mau ăn thôi.- Bố cô chính thức tuyên bố khai tiệc.

Bữa ăn này, mọi người đều rất vui vẻ, cảm giác ấm áp từ gia đình mang lại này khiến cho Minh Lâm quên luôn không thôi.

Từ nhỏ, anh đã thiếu đi tình thương của mẹ, bố thì suốt ngày đi làm, hầu như chẳng quan tâm gì tới anh trừ khi đến cuối năm thì xem qua bảng điểm của anh một lần.

Thời gian anh cãi lại lời bố đi học y, anh phải tự mình buôn chai kiếm tiền vừa ăn vừa học, tuy khó khăn nhưng lại cảm thấy được chút thành tựu khi mình không phải dựa vào cái bóng của bố để lớn lên, cũng được theo đuổi ước mơ của mình.

-Cháu ăn nhiều vào.- Mẹ cô gấp vào bát anh thật nhiều đồ ăn.

-Cô cứ để cho cháu tự nhiên đi ạ.- Minh Lâm cười.

-Mẹ à, còn có con trai mẹ đây mà.- An Minh kháng nghị.

-Con tự gấp đi.

-Mẹ thật thiên vị.- Cậu bữu môi, hướng sang phía An Nhiên.- Chị, chị cũng gấp cho em đi, chị phải an ủi em đi.

-Được rồi.- An Nhiên mỉm cười đáp ứng cậu.- Lớn rồi mà chẳng khác gì trẻ con.

-Như vậy đâu phải trẻ con, em chỉ đòi quyền lợi chính đáng của mình mà thôi.- An Minh Phán bác.

-Được rồi, ăn đi, ăn đi đồng thức ăn này còn không đủ để nhét miệng em ư?- An Nhiên vừa nói vừa gấp thật nhiều đồ ăn vào trong bát của An Minh.

-Em cũng ăn nhiều vào, phải bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng.- Minh Lâm cũng gấp thức ăn cho An Nhiên.

-Đúng đúng, Minh Lâm nói đúng, con cũng phải ăn nhiều vào.- Mẹ cô cũng hưởng ứng.

-Cảm ơn anh.- Cô cụp mắt, nói nhỏ.

-Không có gì, cũng là anh đang ăn chực ở nhà em, cũng phải có tinh thần tự giác tôn trọng chủ nhà một chút, đâu thể cướp hết đồ ăn của hai chị em được.- Minh Lâm pha trò.

-Cháu nói thế là không đúng,hai bác coi cháu như con cháu trong nhà, đâu thể xem là ăn chực được.- Mẹ cô nói đầy ân ý.

-Kìa mẹ.- An Nhiên hô nhỏ.

-Thôi được rồi, hôm nay là ngày vui, hay là chúng ta uống ít rượu đi.- Bố cô đề nghị.

-Cũng được, rượu nho tôi ngâm đã lâu, hôm nay lấy ra cho mọi người thưởng thức.- Mẹ cô vội đứng dậy lấy ly cùng rượu cho mọi người.

-Em nên uống ít thôi.- Minh Lâm nói.

-Được.- Cô mỉm cười.

-A, hôm nay được thưởng thức rượu nho của mẹ rồi.- An Minh reo lên.

-Chỉ cho con uống hia ly thôi.- Mẹ cô nghiêm mặt.

-Tại sao ạ, hôm nay vui mà.- Cậu kháng nghị.

-Vui thì cũng phải để ý đến sức khỏe, mọi người cũng uống ít thôi.

An Minh vì lúc trước học hành căng thẳng, dẫn đến ăn uống không hợp lý mà bị bệnh dạ dày, tuy đã được mẹ cô bồi bổ điều dưỡng nhưng chẳng lúc nào bà dám lơ là để An Minh trở lại thời gian ấy, vì thế, những thứ có thể gây hại thì một là tuyệt đối không dùng,hai là có thể thì chỉ dùng ít và chỉ có dịp mới được dùng. Có thể nói gia đình cô khỏe mạnh như vậy là nhờ vào công lao chăm sóc chu đáo của mẹ cô mà ra.

-Không sao đâu cô, loại này cũng tốt cho sức khỏe...

-Đấy, đấy, mẹ nghe anh ấy nói chưa, có thể uống được nhiều hơn mà phải không?- An Minh nhìn anh bằng ánh mắt long lanh.

-Khụ khụ...- Minh Lâm háng giọng.- Vẫn không thể cho em uống nhiều.

-Tại sao?- Cậu ai oán.

-Mai em còn phải đi làm.

Một câu nói cắt đứt mọi ý định của An Minh, ông chủ không cho phép, nhân viên như cậu không thể cãi được.

-Dù sao có còn hơn không.- An Minh tự an ủi mình.

Hôm đó, trong nhà An Nhiên luôn tràn ngập tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Làm Việc.

-Anh ở ngoài này sao?- Giọng nói dịu nhẹ từ phía sau vọng tới, Minh Lâm quay đầu lại thì thấy An Nhiên đang tiến lại.

-Ừ. cảnh đêm ở đây thật là đẹp.- Anh ngược mặt lên trời.

-Đúng thật.- An Nhiên mỉm cười, cũng ngược mặt lên nhìn trời.

Bầu trời đêm hôm nay rất trong và nhiều sao, từng ngôi sao lấp lánh điểm xuyến cho bầu trời đen huyền bí một vẻ đẹp huyền ảo, thêm vàng trắng hơi khuyết hình bán nguyệt treo lơ lửng trên trời cao. Không khí thoáng đãng, gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo mùi hương đặc trưng của làng quê. Thật sự rất yên bình.

-Được nhìn thấy như thế này thật thích, đến bây giờ em vẫn còn ngỡ rằng mình đang mơ.

-Anh đã nói em nhất định sẽ không sao, em không tin lời anh như vậy sao?- Minh Lâm khẽ nhắc.

-Anh cũng biết việc nghe và hiện thực là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

-Em nói đúng, đôi khi, người ngoài không thể hiểu được những cảm xúc của chính bản thân người trong cuộc được.

-Em không có ý xem anh là người ngoài.

-Không sao, anh chỉ cảm thấy em nói rất đúng thôi.

-Anh có tâm sự sao?

-Không có, chỉ cảm thấy là lâu lắm mới có thể được thoải mái như thế này nên có chút cảm khái thôi.

-Thời gian qua đã khiến anh vất vả rồi.

-Không phải là vì em, là tại chính bản thân anh thôi.- Minh Lâm cười trừ.- Anh là thương nhân, em đừng quên điều đó, anh nghĩ anh sẽ không bao giờ để bản thân chịu thiệt, phải không?

-Anh đừng như vậy, em biết anh là người tốt mà.

-Một người tốt hay không thì em đừng chỉ nhìn vào việc người đó đối xử với em như thế nào mà phải xem người đó đối xử với người xung quanh như thế nào, em dễ bị đánh lừa lắm đó.

-Đâu đến mức như anh nói, em đâu có dễ lừa như vậy.- Cô phản bác.

-Có đấy, đối với em thì, chỉ cần người nào đối xử tốt với em thì em đều coi người đó là người tốt cả.- Minh Lâm lắc đầu.

-Không nói với anh nữa.- Cô giận dỗi.

-Anh chỉ muốn tốt cho em thôi.- Minh Lâm thở dài.

-Em chỉ cần biết anh là người tốt là được rồi.

-Haizz, à, anh có quà cho em đấy.

-Quà?

-Ừ, một món quà đặc biệt dành riêng cho em.- Minh Lâm gật đầu.

-Vậy... nó ở đâu?

-Không có ở đây.

-Vậy nó ở đâu?

-Khi em chính thức kí kết hợp đồng với công ty, anh sẽ tặng món quà đó cho em.

-Chuyện này...

-Em cũng biết. anh là thương nhân. đâu thể để cho nhà thiết kế tài năng như em chạy vào tay công ty khác được, em nói có phải không?

-Em không có ý đó, em luôn nghĩ rằng chuyện của em đã gây ra nhiều rắc rối cho anh.

-Không hề rắc rối, em phải biết rằng bộ sản phẩm mà em đã thiết kế đã mang lại rất nhiều lợi nhuận cho công ty, anh không muốn đánh mất cái cây hái ra tiền này.

-Có thể được kí kết hợp đồng với công ty lớn như vậy, anh nói xem, có phải là em đã được lợi rồi không?

-Rồi em sẽ nhận ra bản chất câu trả lời của anh, đến lúc đó xem em còn có thể nói như vậy được không?

-Anh đừng đánh đòn phủ đầu với em như vậy chứ.

-Anh chỉ nói sự thật mà thôi, đừng có mà tưởng bỏ mọi chuyện là dễ dàng.

-Em biết rồi ạ.

-Vậy tuần tới em sẽ đến công ty anh chứ, chúng ta sẽ bàn bạc mọi chuyện chi tiết hơn.

-Tuần sau? Tại sao không làm vào ngày mai luôn đi.

-Em còn phải nghỉ ngơi điều dưỡng, đừng có vừa mới khỏi là đã cảm thấy mình khỏe mạnh không gì đánh gục, cho em thư giãn trước khi ép hết sức lực của em.

-Anh dọa em.

-Ừ, dọa hay không đến lúc đó rồi em sẽ biết.- Minh Lâm mỉm cười.

-An Nhiên, Minh Lâm, hai đứa vào trong uống trà nào.- Tiếng mẹ cô từ trong nhà vọng ra.

-Chúng ta vào thôi, bên ngoài cũng đã lạnh rồi.- Minh Lâm nói với cô.

-Vâng ạ, em vô ý quá, anh còn phải về nữa mà.

-Không sao, anh thật sự rất thích nơi đây.

-Nếu thế thì thỉnh thoảng anh đến đây cũng được mà.

-Có thể sao?

-Tại sao lại không được, bố mẹ em cũng rất quý anh, mọi người đều coi anh như người trong nhà mà,

-Vậy có lẽ sau này sẽ phải làm phiền nhiều rồi.- Minh Lâm mỉm cười.

-Không sao, không sao, bố mẹ em không thấy phiền đâu.

-Hai đứa nói chuyện gì mà lâu như vậy, không để ý thời gian gì cả.- Mẹ cô khẽ trách.

-Con xin lỗi ạ.- An Nhiên khẽ cúi đầu.

-Không sao đâu ạ, tại cháu thấy cảnh sắc ở đây rất đẹp nên không muốn đi thôi ạ.

-Nhưng mà trời tối rồi đi đường không an toàn lắm.

-Không sao đâu ạ, lúc trước cháu cũng phải rời nhà trong đêm khi đang ngủ trên giường mà, với cháu như vậy không hề gì đâu ạ.

-Cháu vất vả quá nhỉ?

-Không sao, mọi việc đều là cháu lựa chọn, đâu thể nói là vất vả được ạ.

-Nào, uống chén trà nóng này đi, nó giúp tinh thần thoải mái và tỉnh táo hơn đấy, uống xong rồi về.

-Cháu cảm ơn cô.

-Có gì mà phải cảm ơn.- Mẹ cô xoa tay.- Là chúng ta phải cảm ơn cháu nhiều chứ, có cháu chăm sóc An Nhiên mới có thể nhìn thấy lại được.

-Cháu có làm gì đâu ạ, mọi việc là bác sĩ lo mà cô.

-Không có cháu thì mọi chuyện cũng đâu có dễ dàng như vậy.

-Cháu...

-Thôi được rồi.- An Minh ngắt lời.- Cho con xin, hai người đừng có nói qua nói lại mãi như vậy có được hay không

-An Minh nói đúng, chuyện này đừng nên nói nữa, quan trọng là tương lai sau này.

-Đúng đúng.- Mẹ cô gật đầu.

Cuộc sống rất nhiều điều vô thường, dù cho có chuyện gì xảy ra thì chỉ cần luôn có niềm tin, luôn hướng về tương lai, mọi chuyện khó khăn rồi sẽ qua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Điều Tra

Tình hình doanh thu đã đạt đến mức đáng ngưỡng mộ, Minh Lâm cũng không thể ngờ được rằng bộ trang sức lần này lại đạt được thành công vang dội như thế, có lẽ cũng nhờ một phần công của Thanh Khanh lúc đó.

Thế nhưng dù anh có cố gắng như thế nào cũng không tìm được ai là người đã gây ra rắc rối ngày hôm đó, điều đó càng khiến cho anh cảm thấy khó chịu hơn.

Không biết được địch thủ của mình là ai là điều tối kị trong kinh doanh.

Tiếng điện thoại reo lên cắt ngang suy nghĩ của Minh Lâm.

-Alo.

-Là tôi.

-Cậu có chuyện gì không?- Minh Lâm ngả người vào ghế.

-Tôi muốn hỏi đến khi nào thì anh có thể thực hiện lời hứa của mình.

-Cậu có vẻ rất hứng thú với chuyện này?

-Chuyện đó không liên quan đến anh.

-Được rồi, không liên quan, nhưng tôi muốn cho cậu biết, liệu người đó có gặp cậu không thì tôi cũng không dám chắc.

-Anh muốn nuốt lời.

-Không không, tôi sẽ nói với cô ấy, nhưng cô ấy đồng ý hay không thì tôi không thể can thiệp được.

-Tôi muốn chắc chắn có thể gặp được.

-Chuyện đó tôi đã nói rồi, tôi không thể quyết định thay cô ấy.

-Tôi không tin anh không làm được, tôi đợi tin từ anh, mong rằng anh sẽ không cho tôi đợi quá lâu.

Không đợi Minh Lâm có phản ứng tiếp theo, Thanh Khanh đã tắt máy.

Minh Lâm nhìn màn hình điện thoại trong lòng không khỏi có chút khó chịu, anh thật sự, thật sự không muốn cho cậu gặp cô ấy. Nếu có thể, anh thật sự muốn giấu cô ở một nơi nào đó thật kĩ, không để người khác có thể nhìn thấy cô. Dẫu biết như thế thật ích kỉ nhưng anh vẫn có mong muốn đó.

-Cô đã điều tra ra thân phận của nhà thiết kế chưa?- Thanh Khanh hỏi Phương Mai.

-Tôi đã điều tra ra rồi, đó là một cô gái vừa mới tốt nghiệp không lâu, tên là...- Phương Mai giờ tập tài liệu trên tay.- À, cô ấy tên là An Nhiên, em trai cô ta hiện đang là thực tập sinh bên công ty Minh Thiên, nghe nói quan hệ của hai người họ rất thân thiết.

-An Nhiên?- Thanh Khanh nhíu mày, cái tên này cậu đã nghe rồi thì phải.

-Vâng ạ, gia đình cô ấy chuyển về vùng ngoại ô không lâu, nghe nói hình như cô ấy có chút vấn đề về sức khỏe.

-Sức khỏe cô ta bị làm sao?

-Tôi cũng không rõ, không thể tìm hiểu được chuyện đó.

-Còn chuyện gì nữa không?

-À, còn có một chuyện nữa, theo thông tin tìm hiểu được thì cô ta có một khoảng thời gian mất tích.

-Mất tích?

-Vâng ạ, hình như là khoảng nửa năm, không ai rõ vì sao cô ấy mất tích, cũng không hiểu vì sao cô ấy đột ngột xuất hiện.

-Vậy thì tại sao cô ấy lại quen biết với Minh Lâm.

-Theo thông tin thì từ khi cô ấy xuất hiện đã có Minh Lâm ở bên, liệu tôi có nên điều tra bên phía tổng giám đốc Minh Lâm?

-Không cần đâu, như vậy được rồi, đến khi gặp mặt trực tiếp rồi tính sau, chắc cũng chẳng có gì đặc biệt, tôi chỉ muốn chắc chắn hơn về khoản đầu tư này thôi.

-Tôi thấy những sản phẩm của cô ấy rất được ưa thích, công ty chúng ta cũng thu không ít lợi từ dự án lần này.

-Nếu cô ta thật sự có tài năng, tôi muốn cô ta trở thành nhân viên của chúng ta thì tốt hơn.

-Nhưng tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã í hợp đồng với bên Minh Thiên?

-Đã kí rồi thì sao? Nếu thật sự có năng lực, việc lôi kéo về công ty chúng ta cũng không phải không có khả năng.

-Nhưng tôi nghĩ, nếu mà cô ấy có quan hệ đặc biệt với tổng giám đốc Minh Lâm thì việc này hơi khó.

-Không sao, tuy cơ ứng biến là được.

-Vâng ạ.

-Được rồi, cô ra ngoài đi.

-Vậy tôi xin phép.

-À, để tập tài liệu về cô ấy lại đây. lát nữa tôi sẽ xem qua.

Phuong Mai đặt tập tài liệu xuống bàn Thanh Khanh, sau đó ra ngoài.

Thanh Khanh lật trang tài liệu đầu tiên ra, trong miệng khẽ lẩm nhẩm.

-An Nhiên.

Cái tên này hình như cậu có ấn tượng nhưng mãi không thể nghĩ ra đã gặp ở đâu rồi.

Trang đầu tiên của tài liệu là tấm ảnh của cô gái đó, hình như là ảnh chụp từ hồi năm đầu đại học, không tính là xinh đẹp nhưng gương mặt rất thanh tú, còn vương chút thơ ngây của thời trung học. Mái tóc dài được thả tự do, mang lại vẻ dịu dàng, nết nết.

Gương mặt này không quá xuất sắc, thế nhưng không hiểu sao cậu lại có chút cảm giác khác lạ trong lòng, cảm giác ấy cứ không ngừng cuộn lại, rồi bời, không thể nào xác định.

Rốt cuộc thì sao vậy nhỉ?

Cậu thật sự có chút mong chờ cuộc gặp mặt trực tiếp kia, hi vọng có thể giải thích những cảm giác trong lòng mình hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đến Công Ty

-Chào chị.- An Nhiên đứng ở quầy lễ tân, mỉm cười chào hỏi.

-Vâng, tôi có thể giúp gì cho chị?- Người lễ tân trả lời vô cùng chuyên nghiệp.

-Xin hỏi, tôi muốn gặp tổng giám đốc thì phải đi đâu ạ?

-À, cô có hẹn trước không ạ?- Ánh mắt cô lễ tân đánh giá vài phần.

-Tôi được bảo là đến vào ngày đầu tuần.

-Xin chị đợi cho một chút, chị tên gì ạ?

-Tôi tên An Nhiên.

Cô lễ tân lật nhanh trang danh sách, sau đó lại lật một lần nữa.

-Xin lỗi, tôi không thấy tên của cô trong danh sách lịch hẹn của tổng giám đốc, không biết cô có nhầm không ạ?

-Vậy sao? Xin lỗi cô, có lẽ tôi nhầm.- An Nhiên nhẹ nhàng xin lỗi.

-Không sao.

An Nhiên quay người ra phía sảnh lớn, cầm điện thoại trên tay không biết có nên gọi hay không. Đúng lúc này thì nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau truyền tới.

-Chị?

-An Minh.- Cô mỉm cười.

-Sao chị lại tới đây?- An Minh lập tức chạy về phía cô.

-Chị tới để xin việc làm.- Cô mỉm cười.- Còn em giờ này sao lại ở đây?

-À, hôm nay em đến trường nhưng nhớ là để quên một chút sách vở ở đây nên đến lấy.- Cậu giơ vài cuốn sách trong tay lên cho cô xem.

-Vậy em mau đến trường đi kẻo muộn.

-Vậy em đi đây, chị cũng nhanh lên đi, em thấy Tổng giám đốc đang chờ chị đấy.

-Ừ, chị biết rồi.

Cô nhìn bóng lưng An Minh đi khuất mới gọi điện cho Minh Lâm. Điện thoại kết nối chưa đến vài giây thì đầu bên kia đã bắt máy.

-Alo?

-Là em.

-Em đang ở đâu vậy?

-Em ở ngay dưới sảnh công ty.

-Sao em không lên đây?

-Lễ tân nói là em không có hẹn với anh, cho nên...

-À, anh không sắp xếp em vào trong những khách hàng đó, để anh xuống đón em.

-Không cần đâu, em có thể tự lên được.

-Vậy... để anh nói với lễ tân.

-Vậy cũng được.

Không cần phải đợi lâu, An Nhiên cuối cùng cũng đến được phòng làm việc của Minh Lâm.

-Em đến rồi.- Minh Lâm đứng dậy.

-Em có làm phiền anh không?

-Không phiền, không phiền, kí hợp đồng với em là một chuyện rất quan trọng.

-Anh đứng nâng em cao quá như vậy.

-Em cũng không cần để mình ở thấp như vậy. Đợi anh một lát.- Minh Lâm bấm máy kết nối với ai đó.- Gọi luật sư Thành vào đây cho tôi.

-Trông anh có vẻ khấn trương?

-Đúng vậy, không hiểu sao anh cảm thấy hơi bất an.- Minh Lâm mỉm cười.

-Tại sao lại vậy ạ?

-Không biết nữa, có khi nào em lại không kí hợp đồng với anh nữa hay không?

-Không thể nào, chẳng lẽ có người nào giành em từ tay anh.

-Có thể lắm chứ, một khi tin tức em là nhà thiết kế của bộ sản phẩm này lộ ra ngoài, sợ rằng thật sự sẽ có chuyện đó xảy, đến lúc đó em sẽ bỏ anh sao?

-Em là loại người đó sao?- An Nhiên tươi cười.

-Em thì không nhưng anh không biết em có bị lừa không?

-Em không phải con nít.

-Được rồi, vội em hãy làm anh an tâm đi.

-Bằng cách nào?

-Kí hợp đồng với anh.

-Thì em đang chuẩn bị làm việc đó đây.

-Sao luật sư vẫn chưa vào nhỉ?- Minh Lâm khó hiểu.

-Không phải anh chỉ cần đưa hợp đồng cho em là được sao?- An Nhiên bật cười, chưa bao giờ cô thấy Minh Lâm có vẻ bồn chồn như thế này.

-Đâu thể thể được, hợp đồng phải được pháp luật bảo vệ, anh không muốn em phải chịu thiệt.

-Em biết anh sẽ không để cho em chịu thiệt đâu, em tin anh mà.- Cô mỉm cười.

-Để rồi em xem, anh sẽ bóc lột em như thế nào.- Minh Lâm đe dọa.

-Anh làm em sợ đó.

-Không thể nói trước được, biết đâu sau này, yêu cầu của khách hàng quá nhiều, anh sẽ bắt em là tăng ca, thêm giờ, phải có sản phẩm ngay lập tức.

-Xem ra em phải xem lại.- An Nhiên ngẫm nghĩ.

-Đừng đừng,xem ra anh nói những lời không nên nói nhỉ?

-Đúng là không nên nói. Em đã nói rồi, em sẽ là việc cho công ty anh, anh cũng đừng quá lo lắng, em cũng đã ngồi đây rồi mà.

Minh Lâm thở ra một hơi dài, dẫu biết thế, nhưng tại sao anh vẫn cảm thấy không yên?

“Cốc... cốc... cốc...”

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

-Mời vào.

-Tổng giám đốc, xin lỗi, tôi bị kẹt xe.- Người đàn ông trung niên vội vã bước vào.

-Không sao, hợp đồng hôm trước tôi nói với ông đã soạn xong rồi chứ.

-Đã xong, để tôi lấy ra cho hai người xem.

Luật sư Thành vừa vuốt mồ hôi trên mặt, vừa ngồi xuống lấy trong cặp ra một tập tài liệu.

-Đây, hai người xem

Ông bắt đầu giảng giải về các điều khoản trong hợp đồng, An Nhiên nghe vô cùng chăm chú, quả thật trong hợp đồng, ưu đãi mà Minh Lâm mang lại cho cô rất lớn.

-Xin lỗi,hình như tôi làm phiền thì phải.

Một giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên.

-Sao cậu không gõ cửa.- Giọng Minh Lâm trầm hẳn xuống.

-Tôi có gõ cửa nhưng không có ai trả lời cả.- Thanh Khanh không quan tâm đến vẻ mặt của Minh Lâm, quay sang hướng An Nhiên.- Đây hẳn là nhà thiết kế đang nổi tiếng gần đây của chúng ta?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tranh Chấp

-Cậu không biết không được sự cho phép mà vẫn xông vào là bất lịch sự sao?- Minh Lâm vẫn nhíu mày.

-Tôi chỉ là đợi lâu nên vào mà thôi, anh đáng lẽ ra cũng không nên để tôi đợi lâu như vậy.

-Chúng tôi đang có việc.

-Có việc, tôi cũng có thể thấy, hóa ra hai người vẫn chưa kí hợp đồng sao?

-Sẽ kí ngay bây giờ thôi.

-Điều đó còn chưa chắc.- Thanh Khanh khẽ mỉm cười.

-Cậu nói vậy là sao?- Minh Lâm cảnh giác.

-Cô An Nhiên.- Thanh Khanh quay sang cô.- Hân hạnh được gặp cô.

An Nhiên bình tĩnh quay người lại, nhìn Thanh Khanh đang đứng đó, thoáng ngây người. Cậu có vẻ gầy hơn rồi, đôi mắt mang lại cho người đối diện sự lạnh lẽo, chẳng thể nào phát hiện ra vẻ ấm áp lúc xưa. Mà cũng phải,việc đó đâu phải là việc của cô, cũng đâu phải thuộc về cô.

-Cô An Nhiên?- Thanh Khanh khẽ gọi.

-À, vâng, chào anh.- Cô hơi giật mình.

-Không biết tôi có vinh hạnh được nói chuyện riêng với cô không?

-Cậu muốn nói gì?- Minh Lâm cắt ngang.

-Không liên quan đến anh, anh đừng quên lời hứa của mình.- Thanh Khanh trầm giọng.

-Xin lỗi.- An Nhiên lên tiếng.

-Vâng?- Thanh Khanh quay sang nhìn cô.

-Tôi nghĩ tôi không có việc gì cần nói cùng anh.

-Còn tôi nghĩ là có đấy.

Thanh Khanh hơi mỉm cười, đó hoàn toàn là một nụ cười xã giao đơn thuần không chạm đến đáy mắt, vô cùng lạnh lùng và xa cách.

-Tôi nghĩ điều đó tôi là người rõ nhất.

-Tôi lại không nghĩ vậy, nếu tôi muốn bàn với cô về vấn đề kí kết hợp đồng thì sao?

-Ý anh là...

-Đúng vậy, tôi muốn mời cô sang công ty của chúng tôi để làm việc.- Thanh Khanh gật đầu.

-Cậu làm vậy là có ý gì?- Minh Lâm che chắn phía trước An Nhiên.

-Chẳng có gì cả, chỉ là chiêu mộ nhân tài thôi.

-Nhưng cô ấy là người của công ty tôi.

-Điều đó thì chắc anh là người biết rõ nhất, tôi thấy cô ấy vẫn chưa hề kí kết hợp đồng kia của anh.- Cậu liếc nhìn bản hợp đồng đặt ở trên bàn.

-Hai công ty chúng ta đang hợp tác, cậu làm thế này chẳng khác nào muốn chấm dứt mối quan hệ hiện tại.

-Tôi nghĩ việc tôi muốn mời cô An Nhiên đến làm việc và việc hợp tác giữa hai công ty không hề liên quan đến nhau, anh nghĩ xem, nếu cô ấy về công ty chúng tôi làm việc thì dự án trang sức này vẫn diễn ra bình thường thôi, vẫn không có gì thay đổi cả.

-Anh Minh Lâm- An Nhiên nhẹ giọng lên tiếng, cô không muốn hai người này cãi nhau vì cô.

Minh Lâm tức giận tránh sang một bên.

-Cô An Nhiên, không biết cô có hứng thú muốn đến công ty của tôi làm việc hay không?

-Xin lỗi- Cô nhẹ giọng- Tôi nghĩ ở đây rất tốt, cũng rất thích hợp với tôi.

-Rất tốt?

Thanh Khanh lặp lại lời cô, bước đến bàn làm việc, giờ vài trang tài liệu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua rồi ném lại nó lên bàn.

-Điều kiện trong hợp đồng này thật sự rất tốt, nhưng...

-Nhưng gì?- Minh Lâm hỏi.

-Tôi có thể mang đến cho cô lợi ích gấp đôi ở đây.

An Nhiên nở một nụ cười, nụ cười tươi tắn, lại như cười nhạo Thanh Khanh.

-Cô không tin?

-Không, tôi tin, đương nhiên tôi tin anh Thanh Khanh có thể làm được điều đó, chỉ có điều, hình như anh đã nhầm lẫn gì đó rồi thì phải.

-Nhầm lẫn, tôi không hiểu ý cô cho lắm.- Thanh Khanh hỏi lại.

-Hình như anh nghĩ là ai cũng có thể mua được bằng tiền nhỉ, thật xin lỗi, nhưng tôi không phải là loại người như vậy, tôi đành phải phụ lòng mong đợi của anh rồi.

-Cô chắc chắn?

-Tôi đương nhiên là chắc chắn.

-Cô thật sự không cần thời gian để suy nghĩ sao, điều kiện tốt, môi trường cũng ưu việt?

-Nếu anh muốn biết đáp án của tôi, tôi có thể cho anh thấy.

An Nhiên nhìn về phía Minh Lâm, thấy anh đang lo lắng thì mỉm cười trấn an, hôm nay thật sự đã làm cho anh vất vả rất nhiều rồi, hơn nữa, cô cũng không phải là người vô ơn. Thời gian qua, Minh Lâm đã giúp đỡ cô và gia đình như thế nào, cô đều hiểu rõ.

-Anh Minh Lâm, chúng ta kí hợp đồng thôi, có sự chứng kiến của phó giám đốc Thanh Khanh thì hợp đồng này, anh sẽ yên tâm chứ?- An Nhiên trêu đùa.

-Chỉ cần em chịu chấp nhận là được, có ai chứng kiến cũng chẳng quan trọng hơn cả.

-Vậy thì luật sư Thanh, ông có thể hướng dẫn cho tôi được không?

-Đương nhiên, đương nhiên rồi.- Ông cũng thật mong hôm nay hợp đồng này có thể thành, trong lòng cũng thầm nể phục cô gái này, có thể khước từ lời mời như vậy.

Mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp, Thanh Khanh bỗng nhiên bật cười.

-Thú vị lắm, tôi muốn xem cô có thể ở đây bao lâu. Nói xong thì quay lưng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Quà.

An Nhiên nhìn theo bóng lưng cậu rời đi, mãi một lúc sau mới định thần lại.

-Có phải em đã gây rắc rối cho anh rồi không?

-Không phải là em, mà là cậu ta cố tình gây rắc rối.

-Sẽ không sao chứ?

-Em nghĩ anh vô dụng như vậy sao?- Minh Lâm mỉm cười.

-Em không có ý đó.- Tại khẩu khí của cậu thực sự khiến cô lo ngại.

-Đừng lo, không sao đâu.

Minh Lâm ra hiệu cho luật sư ra ngoài, sau đó kéo An Nhiên đến bàn làm việc.

-Có chuyện gì vậy ạ?

-Anh đã nói là sẽ có quà cho em rồi mà.

-Quà? À, em nhớ rồi.- An Nhiên mỉm cười.

Minh Lâm lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp.

Chiếc hộp này được làm bằng gỗ, nhìn qua có vẻ là làm thủ công, không nhỏ lắm nhưng lại được làm rất là tinh xảo, khiến cho An Nhiên có chút kinh ngạc.

-Cái này?

-Em mở ra xem đi.- Minh Lâm đưa cho cô.

An Nhiên nhận lấy chiếc hộp từ tay Minh Lâm, nhìn anh e ngại. Nhận được ánh mắt cổ vũ của anh, cô mới mở chiếc hộp ấy ra.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, cô cảm thấy vừa ngạc nhiên, lại vừa cảm động.

-Cái này...

-Anh đã yêu cầu giữ lại một bộ cho em.- Minh Lâm nhẹ giọng nói.

-Nhưng như vậy hình như không đúng cho lắm.

-Không sao, em là người thiết kế, sở hữu sản phẩm của mình là điều đương nhiên.

-Em không biết phải nói cảm ơn anh như thế nào.- Cô xúc động.

Học thiết kế vốn là ước mơ của cô, được thiết kế, làm ra sản phẩm, đến được tay người tiêu dùng, được mọi người yêu thích, những việc đó hoàn toàn vượt xa với tưởng tượng của cô.

Hôm nay, lại được cầm trên tay bộ sản phẩm do chính tay mình thiết kế, nhìn được nó hiện hữu ngay trước mắt như vậy, cũng có thể thấy Minh Lâm đã dụng tâm như thế nào.

-Mỗi một bộ sản phẩm trước khi tung ra thị trường, anh đều để lại bộ đầu tiên cho em, anh muốn em là người đầu tiên được sở hữu những mẫu trang sức do chính em thiết kế.

-Cảm ơn anh, anh thật tốt với em.- Cô cố nén xúc động, mỉm cười với anh.

-Anh làm vậy vì anh nghĩ rằng em xứng đáng, em không nên như vậy.- Anh khẽ lau giọt nước mắt trên má cô.

-Em là quá vui và bất ngờ thôi, em không sao.- Cô quay mặt sang một bên.

Cánh tay Minh Lâm bỗng chốc lơ lửng giữa không trung, anh khẽ thở dài, thu lại tay mình.

-Em thích là được rồi.

-Nhưng mà, món quà này của anh thật sự quá quý giá, em nhận e là không tiện lắm.

-Không có gì là không tiện, đây là phúc lợi của công ty mà.

-Phúc lợi?

-Ừ, người thiết kế sẽ được sở hữu sản phẩm của mình, điều này là hợp lý thôi mà.

-Thật sao?- Cô nghi ngờ.

-Anh nói thật mà.- Minh Lâm gật đầu.

-Vậy... cái này...

-Em cứ việc nhận đi. Em đừng quên, có quyền lợi thì cũng có nghĩa vụ, em cứ đợi mà cống hiến cho công ty đi.

-Em nhất định sẽ dốc hết sức mình.- Cô gật đầu.- Vậy chỗ làm của em?

-À, để anh cho người đưa em đi, cô ấy sẽ hướng dẫn chi tiết cho em.- Minh Lâm quay sang gọi người thư kí vào phòng.- Cô dẫn cô ấy đến phòng thiết kế đi.

-Vâng ạ.- Thư kí cung kính đáp.

-Em có khó khăn gì thì cứ nói cho cô ấy.

-Em biết rồi ạ.

-Hai người đi đi.-Minh Lâm nhìn An Nhiên chào tạm biệt.

Cô cũng chào Minh Lâm rồi đi theo người thư kí. Hai người đi vào thang máy, người thư kí nhấn tầng 18 rồi đứng bên cạnh cô.

-Chào cô.- An Nhiên làm quen.- Tôi là An Nhiên.

-Chào cô, tôi là Nhã Lam.

-Rất vui được gặp cô.

-Tôi cũng vậy.- Nhã Lam lịch sự đáp.

-Phòng làm việc mới của tôi như thế nào vậy ạ?

-Đó là một căn phòng tốt, cô hẳn sẽ thích.

-Là phòng riêng sao?

-Vâng, vì công ty mới bước vào lĩnh vực này nên chỉ có mình cô là nhà thiết kế.

-Vậy ạ.- An Nhiên gật đầu.

-Tổng giám đốc đã rất dụng tâm với căn phòng này, nó chắc chắn sẽ làm cô thích.

-Tổng giám đốc?

-Đúng vậy, tổng giám đốc đã đích thân giám sát việc sửa sang và bố trí căn phòng đó.

An Nhiên định hỏi thêm thì thang máy đã mở ra, cô không còn cách nào khác là phải đi theo Nhã Lam.

Căn phòng thực sự rất vừa ý cô, căn phòng không rộng lắm, chỉ vừa đủ không gian khiến cô cảm thấy thoải mái, bàn làm việc đặt sát cửa sổ, có thể đón nắng mai, có thể ngắm khung cảnh bên ngoài, trên bàn là một chậu cây xương rồng nhỏ. Bố trí trong phòng rất gọn gàng, lại mang cho cô cảm giác giống gia đình, ấm áp.

Anh thật sự rất quan tâm đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Lời Đồn.

“Cốc... cốc... cốc...”

-Mời vào.- An Nhiên không hề ngẩng đầu.

-Chị à.

An Minh thò đầu vào, thấy cô vẫn còn đang làm việc thì vào bên trong.

-Đến giờ ăn trưa rồi, chị còn ở đây làm gì?

-Chị làm một chút nữa là xong.- An Nhiên vẫn còn vẽ vẽ xóa xóa trên tờ giấy nháp.

-Em nói chị này, ăn xong rồi vào làm tiếp, chị cứ như vậy thì sẽ hết giờ nghỉ trưa đó.

-Em đi ăn trước đi.- Cô vẫn không quan tâm.

-Chị à, em làm sao có thể để chị bụng rỗng ngồi đây mà lấp đầy cái bụng của em được, không thể nào. Em dù gì cũng là một người đàn ông, sao lại có thể làm ra việc như vậy, chị làm như vậy là khiến em mất mặt, mất hết cả hình tượng...- An Minh lải nhải.

-Được rồi, được rồi.- Cô đầu hàng thật rồi.- Chị đi cùng em là được rồi,hài lòng chưa?

-Vậy thì nhanh thôi, nhanh thôi chị.- An Minh vội chạy vòng ra sau ghế, vừa lấy áo khoác giúp cô, vừa đẩy cô ra ngoài.

-Em từ từ, từ từ.- An Nhiên bật cười.

-Nhanh lên không thì hết cơm mất.

Lúc hai người đến nhà ăn của nhân viên thì quả thật rất đông người, khó khăn lắm An Minh mới tình mắt nhìn ra được một bàn mà người trước đó vừa rời đi, vội lôi kéo cô qua đó.

-Chị ngồi ở đây, để em lấy cơm cho chị.

-Em có lấy được hết không vậy hay để chị...-

-Không sao, không sao, cứ để em, chen chúc như vậy làm sao mà để chị làm được, chị cứ yên tâm.

An Minh nói liến thoắng không ngừng, hoàn toàn không cho cô chen lời vào, sau đó chạy biến đi đến chỗ xếp hàng.

An Nhiên chỉ biết mỉm cười bất lực nhìn theo bóng cậu dần lẫn vào trong dòng người đông đúc.

Cô ngồi lặng lẽ nhìn xung quanh, làm việc ở đây đã được một tuần nhưng cô vẫn chưa quen biết được nhiều lắm, người cô tiếp xúc nhiều nhất vẫn chỉ có Nhã Lam. Công việc hàng ngày chỉ là ngồi một chỗ, tìm cảm hứng để sáng tác hoặc đi ra ngoài tham quan những cửa hàng trang sức.

Cô là một người khá hướng nội, khá là e dè trong việc giao thiệp với người xung quanh, cũng khó trách ở đây đã một tuần mà vẫn chưa thể quen được một đồng nghiệp mới nào.

-Cô đã nghe nói về nhà thiết kế mới của công ty chúng ta chưa?- Một nhân viên nữ nói.

-Tôi nghe nói cô ấy đã đến đây làm việc một tuần rồi nhưng vẫn chưa gặp.

-Tôi cũng vậy, mà nghe nói cô ta có quan hệ rất thân thiết với tổng giám đốc đấy.

-Thật sao?

-Ừ, cậu còn nhớ trước đó vài ngày khi cô ta chưa vào chứ, nghe nói tổng giám đốc hàng ngày đều ở trong phòng làm việc hiện tại của cô ta, trang trí,

sửa sang từng chi tiết một, thậm chí còn tự tay đi mua từng món đồ trong phòng đó đấy.

-Có chuyện đó sao? Tổng giám đốc bận rộn như vậy mà còn có thể làm những việc đó.

-Vậy mới nói, chắc chắn là quan hệ giữa hai người đó rất không bình thường.

-À, tôi còn có nghe nói đến một chuyện.

-Chuyện gì?

-Cô biết không, công ty chúng ta trước giờ chưa từng làm trong lĩnh vực thiết kế trang sức, nhưng nghe nói tổng giám đốc vì cô ta nên mới mở thêm một lĩnh vực mới cho công ty chúng ta đó. Nghe nói vì chuyện này mà tổng giám đốc cùng với cha mình cãi nhau rất gay gắt.

-Có chuyện đó thật sao? Trước giờ đều nghe nói hai người đó có quan hệ không tốt, như vậy có khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

-Đúng thế, nhưng mà cô nói xem, chủ tịch chỉ có một người con là tổng giám đốc, cuối cùng cũng phải nhượng bộ.

-Ôi, thật là... Chuyện nhà tổng giám đốc chúng ta cũng đừng nên bàn luận thêm.

-Không biết cô ta như thế nào nhỉ, thật là tò mò.

Lát nữa tan làm, nhìn xem một chút là được mà. Có khi cô ta còn đi chung với tổng giám đốc ấy chứ.

-Không phải chứ, chẳng lẽ hai người họ tính công khai quan hệ luôn sao?

-Tại sao lại không, những chuyện tổng giám đốc làm, cả công ty đều biết, chuyện đó có còn bí mật nữa đâu.

-Cũng đúng. Vậy lát nữa phải xem thử mới được.

An Nhiên vẫn điềm tĩnh ngồi nghe những gì mà họ nói, nhưng thực ra trong lòng đã loạn hết lên rồi. Minh Lâm quan tâm cô, tốt với cô, những chuyện này cô đều biết nhưng không ngờ anh lại dành tình cảm cho cô nhiều đến vậy, điều đó làm cho cô cảm thấy rất khó xử.

-Chị, chị.

An Minh lay người An Nhiên.

-A,sao vậy?- Cô giật mình ngược đầu nhìn cậu.

-Chị suy nghĩ gì mà chú tâm như vậy, em lấy đồ ăn rồi này, chị ăn nhanh đi kẻo nguội.- An Minh ngồi xuống đối diện với cô, tay thì đang lau bát đĩa cho cô.

-À, ừ.

-Chị sao thế? Có gì không ổn sao?- An Minh nhìn cô hỏi.

-Không sao.- Cô lắc đầu.

Nhận lấy đôi đĩa từ tay An Minh, cô một chút tâm trạng ăn uống cũng không có, bên tai vẫn vang lên cuộc nói chuyện lúc nãy.

Cô phải làm sao với tình cảm của Minh Lâm đối với mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Bạn Cũ.

Minh Lâm sắp xếp xong tất cả tài liệu trên bàn, vội vàng với lấy cái áo khoác rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Nhã Lam thấy anh bước ra thì vội đứng lên.

-Không sao, tôi về trước.- Anh mỉm cười.

Nhã Lam hét nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Minh Lâm, sau đó lại nhìn đồng tài liệu trên bàn.

Hiệu suất làm việc đạo này của tổng giám đốc không quá siêu phàm đi? Về trước giờ tan làm, đã thế còn giải quyết xong công việc của mấy ngày tới luôn rồi.

Sức mạnh của ái tình thật khiến người ta ngưỡng mộ nha.

Minh Lâm nhanh chân bước xuống tầng, đạo này cứ khi tan ca anh xuống phòng An Nhiên là lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả.

Cô đang tránh mặt anh sao? Hôm nay nhất định không cho cô chạy trốn.

Minh Lâm vì quá vội nên không gõ cửa, trực tiếp xông thẳng vào phòng.

-An Nhiên, anh...

Không chỉ Minh Lâm mà hai người ở trong phòng lúc này cũng đang rất ngạc nhiên.

Hai người một nam một nữ hoàn toàn xa lạ đang ngồi trong phòng An Nhiên nhìn chăm chăm vào anh, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

-Xin lỗi, Minh Lâm gật đầu cười trừ.- Hai vị là...?

-Trà của hai người đây.

An Nhiên vui vẻ mang theo khay trà vào phòng, nhìn thấy Minh Lâm thì hơi khựng lại một chút, sau đó lại nở nụ cười tự nhiên đặt khay trà lên bàn.

-Anh Minh Lâm, anh tìm em có việc gì à?- Cô tiến đến chỗ Minh Lâm hỏi.

-Không có gì, họ là ai vậy?- Minh Lâm hỏi.

-Không định giới thiệu sao?- Người đàn ông vừa nhấp một ngụm trà vừa nói, bộ dáng vô cùng nhàn nhã mà thành thực.

-À, An Nhiên cười cười.- Đây là tổng giám đốc ở công ty em, Minh Lâm. Còn đây là đàn anh của em ở trường, nhà thiết kế Duy Khang, cô gái này là trợ lý của anh ấy, Quyên San.

-Hân hạnh được gặp mặt.- Duy Khang đứng dậy bắt tay cùng Minh Lâm.

-Hân hạnh.- Minh Lâm mỉm cười.

-Hai người hôm nay đến đây là...?- Minh Lâm nhướn mày nhìn cô.

-À, em đang muốn hỏi thăm đàn anh một số vấn đề về thiết kế mà thôi.- Cô nói lí do.

-Thật chứ?- Minh Lâm hỏi lại.

-Thật mà.- Cô gật đầu khẳng định.- Em chỉ đang muốn cống hiến hết sức cho công ty thôi.

-Vậy... anh đợi em về.

-Không cần đâu.- Cô lắc đầu.- Có lẽ là sẽ lâu lắm, em sẽ về cùng An Minh.

Vì còn có người khác nên Minh Lâm không tiện nói chuyện cùng cô, đành phải ra về trước.

An Nhiên nhìn theo bóng lưng Minh Lâm rồi đi rồi mới ngồi xuống bàn.

-Hình như hai người rất thân thiết?- Duy Khang nói.

-Bạn bè thôi mà.- Cô cười trừ.

-Tôi thì lại không nghĩ vậy đâu.- Quyên San mỉm cười.

-Hai người thôi đi, nhiều chuyện như vậy làm gì.- An Nhiên nhăn mặt.

-Cũng là lo cho cậu thôi mà.- Quyên tử mỉm cười, nhấp một ngụm trà.- Cậu pha trà là nhất đấy, hương thơm cứ thoang thoảng rất dễ chịu.

-Vậy thì uống nhiều vào.- Cô mỉm cười.

-Anh nghe nói em xảy ra chuyện?- Duy Khang thu lại vẻ thân nhiên, nghiêm túc nhìn cô.

-Hai người ở nước ngoài mà cũng quan tâm em quá nhỉ, nên vui không đây?

-Này này, tớ nói cho cậu biết, vừa xuống máy bay là tớ đã cùng anh ấy lao đi tìm cậu rồi,cậu tỏ thái độ gì đó?- Quyên San tỏ vẻ giận dữ.

-Là thái độ vô cùng cảm kích, vô cùng biết ơn, vô cùng cảm tạ.- An Nhiên nhún nhùng nói.

-Xem như cậu còn có lương tâm

-Thời gian đó anh cùng Quyên San đang ở nước ngoài không thể nhận được tin tức của em, cô ấy đã rất lo lắng đó, hơn nữa,khi nghe tin em mất, cô ấy...- Duy Khang nhàn nhạt nói.

-Thôi nào, chuyện mất mát đó có gì để mà nói.- Quyên San xua tay, không cho anh ta nói tiếp.

-Em cho chuyện lúc đó mất mát hay là chuyện sau đó?

-Anh... anh sao có thể nhắc đến chuyện đó chứ.- Mặt Quyên San đỏ lên.

-Đã có chuyện gì à?- An Nhiên tò mò.

-Không có gì, cậu đừng quan tâm

-Thật không có chuyện gì?

-Thật.- Quyên San gật mạnh đầu.

-Cẩn thận đập đầu vào bàn.- Duy Khang nhắc.- Dù sao thì mọi chuyện cũng đã diễn ra.

-Hai người có gì đó giấu em phải không?- Cô hết nhìn Duy Khang lại nhìn Quyên San.

-Không có gì, còn cậu, thời gian đó rốt cuộc là như thế nào?

An Nhiên im lặng một chút, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười.

-Không có gì, mình quên rồi.

-Quên rồi? Thật không đó.

-Thật, quên cả rồi, có khi chẳng là chuyện gì quan trọng.- Quên đi rồi, trong lòng cũng sẽ nhẹ nhàng hơn, thôi thì cứ xem nó như một giấc mộng vậy.

-Haizz.- Quyên San hiểu, cô không muốn nói nên cũng thôi không gặng hỏi.

-Hai người dự định về nước lần này làm gì?

-Kết hôn.- Duy Khang bất thành linh quăng ra một tin tức chấn động.

-Kết hôn? Anh? Với ai?- An Nhiên ngây ngốc hỏi liên tiếp.

Duy Khang không nói, chỉ liếc mắt về phía Quyên San đang nhìn lên trần nhà.

-Cậu? Hai người...- An Nhiên kinh ngạc.

-Cậu đừng tin lời anh ta nói, tớ còn lâu mới chịu kết hôn với anh ta.

-Em chắc chứ?- Duy Khang mỉm cười, nụ cười tràn đầy sự cưng chiều đối với Quyên San.

-Em có gì mà không chắc, em không đồng ý, anh ép được em chắc.

-Anh không ép được em vậy ba mẹ em chắc ép được em chứ?

-Hừ.- Quyên San bực mình.

-Sao thế?- An Nhiên vẫn còn rất mờ mịt.

-Không có gì, chỉ là ai đó sắp làm mẹ rồi mà vẫn còn giờ tình trẻ con càn quấy mà thôi.- Duy Khang tốt bụng giải thích thêm cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83: Tin Tức Bất Ngờ.

-Cái gì?- An Nhiên tiếp tục bị choáng, thông tin bất ngờ hôm nay cô tiếp nhận hình như hơi bị nhiều rồi,sao tin nào cũng chấn động cả thế này.

-Không có gì, không có gì, cậu bình tĩnh đi.- Quyên San an ủi.

-Cũng không còn sớm nữa, anh đưa hai người đi ăn tối, vừa ăn vừa nói chuyện.- Duy Khang đứng lên.

-Em không muốn ăn.- Quyên San nhăn mặt.

-Em không ăn nhưng đứa bé phải ăn, nghe lời, đi thôi.- Duy Khang dỗ dành cô.

-Anh ấy nói đúng, cậu không thể nhìn đói nữa, đi ăn thôi.- An Nhiên gật đầu, cũng đứng dậy thu dọn đồ đạc.

-Gọi thằng nhóc kia đi luôn đi.- Quyên San đứng dậy.

-An Minh mà nghe cậu gọi nó như thế thì sẽ nhảy dựng lên mất.- Co mỉm cười.

-Thì sao, nó đúng là tên nhóc khó ưa?

-Chỉ nói xấu sau lưng người khác như thế thì tốt lắm à?

Tiếng nói từ sau lưng làm cho Quyên San giật mình nhảy dựng lên, may mà có Duy Khang đứng cạnh cẩn thận đỡ cô.

-Tên nhóc kia, dám dọa chị?- Quyên San chỉ tay về phía An Minh đang đứng tựa vào cửa, nổi giận.

-Ai bảo chị nói xấu sau lưng người khác, chột dạ cũng phải thôi.- An Minh nhún vai.

-Thôi đi, hai người đừng có gặp nhau là lại gây gổ như vậy được không?

-Ai thêm so đo với tên nhóc đó.

-Tôi cũng chẳng thêm so đo với chị.- Cậu quay sang An Nhiên.- Chị ơi, xong chưa, chúng ta đi ăn.

-Chúng ta sẽ đi ăn cùng hai người họ luôn.

-Cùng họ?- An Minh cao giọng.

-Sao thế? Có chuyện gì sao?- An Nhiên hỏi.

-Không có gì, em nghe theo chị là được.- Bộ dạng hí sinh vì nghĩa.

-Nè nè, bọn tôi làm gì mà cậu tỏ ra thái độ đó hả?- Quyên San tức giận.

-Đừng giận, đừng giận, không cần đề ý đến lời nói của tên nhóc đó.

-Anh cũng ức hiếp em.- An Minh tố cáo.

-Thôi được rồi.- An Nhiên bắt lặc.- Em đói lắm rồi, đi thôi.

Cuối cùng thì nhờ sự trấn an của Duy Khang và sự kiên quyết của An Nhiên thì bốn người cũng có thể đến một nhà hàng gần đó để ăn tối.

Quyên San là bạn thân của cô, hai người học cùng chuyên ngành, vào đại học thì Quyên San quen biết với Duy Khang, nhờ đó mà cô cũng quen vị đàn anh nổi tiếng này. Ở trường, anh là một người tuổi trẻ tài cao,thường xuyên đạt thành tích cao trong các cuộc thi thiết kế do trường hay các công ty tổ chức, bây giờ anh rất có địa vị trên lĩnh vực thiết kế.

Ba người là những người bạn thân nhất của nhau, luôn giúp đỡ nhau rất nhiều.

-Hai người định khi nào thì kết hôn?- An Nhiên hỏi.

-Đương nhiên là càng sớm càng tốt.- Duy Khang trả lời.

-Không thích, em còn chưa chơi đủ.- Quyên San phản đối.

-Kết hôn xong em vẫn có thể đi chơi.

-Không được, như thế không thoải mái.

-Chị ta muốn mình còn độc thân để có thể quyến rũ thêm nhiều anh chàng đẹp trai nữa.- An Minh chen vào một câu.

-Chị đây không bị ối như vậy.- Quyên San khinh thường.

-Chị đừng quên lúc trước chị từng đầu độc đầu óc chị em như thế nào, lúc nào cũng phải kiểm được nhiều trai đẹp, phải kiểm được người chiều chuộng mình, còn có thật nhiều tiền để chị thoải mái mua sắm, còn...- An Minh liệt kê.

-Có sao? An Nhiên, cậu nói đi, có sao?

An Nhiên câm lặng,sao cô bỗng nhiên bị dính vào thế này.

-Hình như là... có.- Cô nhỏ giọng.

-Đấy, chị thấy chưa, em nói đâu có sai đâu, rõ ràng là bản chất của chị là như vậy mà.

-Anh không đủ đẹp trai?- Duy Khang nhướn mày nhìn Quyên San.

-Có.- Cô rụt cổ thừa nhận.

-Thế anh chiều chuộng em chưa đủ?- Anh tiếp tục.

-Đủ rồi.- Quyên San có chút đỏ mặt.

-Vậy anh có đủ tiền để em tiêu xài thoải mái không?

-Đủ, nhất định là đủ, không, không là quá đủ, quá đủ mới đúng - Quyên tử không dám chọc tức anh, người đàn ông này nhìn bình thường thì vô cùng hòa nhã nhưng khi anh tức giận thì cô không dám gánh đầu.

-Tốt.- Duy Khang gật đầu.- Nếu đủ đủ điều kiện thì lát nữa về bàn ngày kết hôn luôn đi, càng sớm càng tốt.

-Không...

-Anh còn điều gì chưa tốt sao?- Duy Khang nhíu mày.

-Không,em không có ý đó.

-Ừ, ngoan ngoãn ăn đi, chuyện kết hôn cứ để anh lo là được.

An Nhiên cùng An Minh ngồi nghe hai người nói chuyện mà muốn cười ra tiếng nhưng phải nín, không thể để Quyên San cảm thấy mất mặt, nếu không cô ấy mà muốn trả thù bọn họ thì họ chẳng thể yên đâu.

-Vậy em làm phù dâu cho Quyên San nhé, An Nhiên.- Duy Khang hướng mắt về phía cô.

-Em sao? Em không biết làm đâu.- Cô xua tay.

-Không được, cậu nhất định phải là phù dâu của mình.- Quyên San kiên quyết.

-Em không cần lo đâu, mọi chuyện anh sẽ lo hết.

-Vậy... được ạ.- Cô gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Không Thể Tránh.

An Nhiên vừa nhìn trước ngó sau vừa chạy vội vào trong thang máy sắp đóng.

Máy quá, vừa kịp thang máy. Tiếng thang máy đóng lại làm cô nhẹ nhõm vô cùng.

Cảm nhận được hình như có ánh mắt nhìn mình, nhưng An Nhiên cũng lơ đãng, việc người khác nhìn mình thế này không phải là lần đầu tiên, chỉ là cô khó hiểu, đã lâu như vậy rồi sao họ vẫn còn nhìn cô chằm chằm như vậy, cô cũng đâu phải xinh đẹp hay xấu xí quá mức đến vậy. Tin đồn cũng đã dần lắng xuống rồi mà.

Nhìn những con số đang hiển thị, An Nhiên phát giác hình như không khí trong thang máy lúc này có chút khác lạ.

Ngày thường chẳng phải giờ tan làm, mọi người trong thang máy sẽ trò chuyện với nhau nhiều lắm hay sao, hôm nay lại yên ắng đến bất thường như vậy?

Thang máy dừng ở tầng cuối cùng. Các nhân viên lần lượt đi ra ngoài, lúc này An Nhiên cũng lùi thui đi ra, hầu như không muốn mọi người biết đến sự tồn tại của mình, đến khi có một dáng người lướt qua, cô bỗng chốc cứng đờ người.

- Ra ngoài gặp anh.

Đó là câu mà Minh Lâm nói với cô khi đi lướt qua cô.

Trốn được ngày một ngày hai cũng không thể trốn được cả đời, cái gì nên đối mặt thì vẫn cứ đối mặt thôi.

An Nhiên ngoan ngoãn đứng đợi anh ở ngoài công ty, đương nhiên là cô sẽ chọn chỗ vắng người để mà đứng, cô thật không muốn thành tâm điểm của mọi người.

Chiếc xe Ford màu xám dừng ngay trước mặt cô, không đợi cho Minh Lâm xuống xe, cô đã nhanh chân chạy vào trong.

- Anh nhanh lái xe đi.- Cô giục.

- Sao vậy?

- Không có gì, chỉ là... em không muốn người khác nhìn thấy thôi ạ.

- Thôi được rồi.- Minh Lâm thở dài.- Chúng ta đi thôi.

Minh Lâm đưa cô đi đến một nhà hàng gần đó để ăn tối. Nhà hàng không tính là trang trọng nhưng khá trang nhã, hơn nữa cũng không tạo cho An Nhiên cảm giác quá xa hoa.

- Em ngồi đi.- Minh Lâm kéo ghế cho cô.

- Cảm ơn anh.- An Nhiên mỉm cười.

- Không có gì.

Minh Lâm gọi một vài món ăn, đều là những món ăn cô ưa thích, đều đó đủ để thấy được anh quan tâm đến cô nhiều như thế nào.

- Dạo này... em đang tránh mặt anh sao?

- Không... làm gì có chuyện đó.

- Vậy sao lúc nào anh cũng cảm thấy em đang tránh mặt anh?

- Là anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

- Là anh suy nghĩ nhiều sao?- Minh Lâm khẽ cười.- An Nhiên, anh chỉ muốn em thoải mái, nếu có gì không ổn thì hãy nói thẳng với anh.

- Thật sự không có chuyện gì.- An Nhiên nói nhỏ.

- Anh muốn em nói thật với anh, An Nhiên, em không phải ngại chuyện gì cả.- Giọng anh trầm thấp, tràn đầy từ tính.

- Em...- An Nhiên ngập ngừng.

- Em cứ nói đi, đừng ngại.

- Thật ra thì cũng chẳng có gì đâu.- Cô mỉm cười.

Minh Lâm trầm ngâm, không nói gì cả.

- Chỉ là... em không muốn ảnh hưởng đến mọi người.

- Ảnh hưởng như thế nào?

-Em... không muốn ảnh hưởng đến danh tiếng của anh,

-Tại sao lại là danh tiếng của anh?

-Là... em nghe nói em khiến mối quan hệ giữa anh với người nhà không tốt. Hơn nữa, em khiến anh làm nhiều chuyện... điên rồ.

-Em nghĩ những chuyện đó là do em. Em nghĩ... những việc anh làm là “điên rồ”?

-Em không có ý đó. Em xin lỗi.- Cô lí nhí.

-Đối với anh mà nói, những lời nói đó không đáng để tâm, anh không ngờ nó tác động đến em nhiều như vậy.

Cô lâm vào trầm mặc.

-Hơn nữa, những việc anh làm là vì anh cảm thấy nó xứng đáng, hơn nữa em cũng thấy đó thôi, nó mang lại lợi nhuận cho công ty, đâu có gì nguy hại đến công ty, chẳng phải những người đó cũng được hưởng lợi từ việc này sao?

-Em... em...

-Anh chưa bao giờ cho rằng những việc anh làm là sai, là điên rồ, anh chỉ cảm thấy những việc đó anh làm là rất đúng, nó khiến anh cảm thấy vui vẻ và mang lại lợi ích cho mọi người mà thôi.

An Nhiên lại cúi thấp đầu.

-Mọi người đều có suy nghĩ khác nhau, nếu em cứ để tâm đến lời nói của nhiều người như vậy thì em cũng sẽ không thoải mái được đâu, chỉ cần em cho là đúng thì là đúng, không cần phải để tâm gì nhiều.

-Em hiểu rồi ạ, nhưng em vẫn...

-Em đừng nói nữa, hãy dành thêm thời gian để suy nghĩ về việc đó anh cũng không muốn áp đặt suy nghĩ của mình đối với em.- Minh Lâm ngăn những lời cô định nói ra, mỉm cười nhẹ nhàng, tựa hồ như giữa hai người họ chưa hề có cuộc nói chuyện đó.

-Mau ăn đi, đồ ăn để lâu sẽ không ngon nữa đâu.

An Nhiên chỉ biết gượng cười, khẽ gật đầu.

Mặc dù là món ăn cô thích, nhưng bây giờ lại cảm thấy không có một chút khẩu vị nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thử Đồ Cưới.

Hôm nay, vừa mới sáng sớm, An Nhiên đã bị Quyên San lôi đi chuẩn bị đồ cho đám cưới.

-Cậu đi cùng anh Duy Khang là được mà, cần gì phải kéo mình theo như vậy?

-Không được, cậu là phù dâu, tớ đâu thể để cậu làm tớ mất mặt được chứ, phải chuẩn bị cho cả cậu nữa.

-Tớ chỉ cần mặc một bộ váy là được rồi mà, không cần phiền phức như vậy đâu.

-Không thể nói như thế được, đó là hôn lễ của mình, không cho phép cậu được tùy tiện như vậy.

-Vậy mà lúc đầu ai nói không để tâm, không chịu làm đám cưới, bây giờ lại trở nên sốt sắng như vậy?

-Haizz, đã không thể trì hoãn thì phải làm thật hoành tráng thôi, tớ sẽ không bao giờ để bản thân chịu ủy khuất đâu, tốt hơn là tiêu hết tiền của anh ta đi.

-Cậu nữ sao?

-Có gì không nữ.

-Sau khi kết hôn thì tiền của anh ấy cũng là tiền của cậu, cậu nữ phung phí một đồng tiền như vậy sao?

- Cậu nói cũng đúng, không được rồi, tớ phải tính toán lại, tiêu tiền như vậy thì phần của tớ cũng sẽ bay theo thôi.
- Em không phải lo, anh sẽ lo cho em đầy đủ, để em có thể thoải mái mà tiêu xài.- Tiếng Duy Khang cất lên từ phía sau.
- Trời ạ, anh đừng hù dọa em có được không?- Quyên San giật mình.- Suýt chút nữa thì roi tìm ra ngoài.
- Em gan lớn như vậy, sao có thể bị anh hù dọa cơ chứ.
- Không thêm nói với anh, em với An Nhiên đi thử đồ.
- Tớ không sao, cậu đi thử trước đi.
- Không được, hai chúng ta cùng thử đi, cậu là nhà thiết kế, mau giúp tớ chọn một bộ đi.
- Chồng cậu cũng là nhà thiết kế, hơn nữa còn nổi tiếng như vậy, sao cậu không nhờ anh ấy đi.- An Nhiên mỉm cười.
- Tớ không quan tâm, tớ muốn cậu chọn cho tớ, chẳng lẽ như vậy cũng không được?
- Được, được, mọi chuyện đều nghe theo cậu.- An Nhiên đầu hàng.- Đi thôi.

An Nhiên quả thật rất có mắt nhìn, chọn cho Quyên San đều là những bộ váy cưới không những trang nhã mà còn tôn lên được dáng người của Quyên San, Việc phối hợp trang sức cũng rất hợp lý, làm cho Quyên San vô cùng xinh đẹp và nổi bật.

- Đẹp quá.- Quyên San cảm thán, nhìn mình ở trong gương.
- Anh thấy như thế nào?- An Nhiên quay sang hỏi Duy Khang.
- Duy Khang chỉ nhìn quyên San, nở nụ cười dịu dàng, và cung chiều nhưng vẫn không nói lời nào.
- Mặc kệ anh ta, đáng ghét.- Quyên San bĩu môi.
- Dù em có mặc gì đi chăng nữa, trong mắt anh, em vẫn đẹp nhất.
- Lời nói quá sến súa đi.- Quyên San đỏ mặt.
- Được rồi, nếu cả hai đã ưng ý thì chọn bộ này đi. Anh cũng đi thay đồ của chú rể đi, chúng ta còn phải chụp ảnh cưới nữa đó.
- Ừ.- Duy Khang gật đầu rồi theo người nhân viên đến nơi thay đồ.
- Cậu cũng chọn cho mình một bộ đi.- Quyên San nắm lấy tay An Nhiên đi xem những bộ váy khác.
- Không cần,mình đơn giản là được rồi.
- Sao có thể như thế được, hôm đó cậu nhất định phải đẹp thật rực rỡ.
- Cô ngốc cái tôi ơi, hôm đó cậu là nhân vật chính, có cô dâu nào lại muốn phù dâu lại xinh đẹp hơn mình cơ chứ.- An Nhiên gõ nhẹ lên trán cô ấy.
- Có sao đâu chứ.- Quyên San bĩu môi.
- Tớ tự biết phải chuẩn bị gì, hôm đó sẽ không làm cậu mất mặt đâu.
- Không được, mình vẫn muốn chọn cho cậu một bộ váy để mặc vào hôm đó,dù gì cũng đâu phải tiền của mình.
- Đồ sâu gao, cậu mà như vậy thì tớ thật lo cho túi tiền của anh Duy Khang đó.
- Cứ kệ đi, nhanh lên, cậu chọn một bộ đi.
- Thôi được rồi.

An Nhiên khuất phục trước sự kiên trì của Quyên San, liếc mắt nhìn quanh.

- Lấy cho tôi bộ váy màu hồng nhạt kia đi.- An Nhiên chỉ vào một cái váy trong tủ kính.
- Cái đó? Có quá đơn giản không?- Quyên San nhìn qua.
- Mình chỉ cần một cái đơn giản thôi, đừng quên cậu mới là nhân vật chính.
- Thôi được, cậu đi thử đi, mình sẽ chờ.

-Không cần đâu, đến hôm hôn lễ mình mặc là được rồi.

-Không được, cậu không mặc, nhờ đâu hôm đó mặc không được thì làm sao. vẫn nên thử đi,có gì thì sửa luôn.- Quyên San lắc đầu.

-Cậu thật phiền phức.- An Nhiên nhăn mặt.

-Cậu đi đi, đi thay đồ đi.-Quyên San đẩy cô vào phòng thay đồ.

An Nhiên bất đắc dĩ phải bước vào phòng thay đồ, xem ra không làm không được, đành phải chấp nhận thôi.

-An Nhiên đâu rồi?- Duy Khang hỏi.

- Vào phòng...

Quyên San quay người lại, bỗng chốc như bị hút hồn. Duy Khang khoát lên mình bộ lễ phục màu xám, cả người anh toát lên vẻ chững chạc, lại rất mê người, vô cùng đẹp trai và cuốn hút.

Ngày thường, tuy luôn tiếp xúc với anh nhưng chưa bao giờ Quyên San nghiêm túc đánh giá ngoại hình của anh tí mĩ như bây giờ. Gò má cao, gương mặt có chút hơi gầy, chắc là do thời gian qua cô đã làm anh bận tâm nhiều, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, ánh lên ý cười, lại dịu dàng, trù mến. Thân hình của anh cao, có chút hơi gầy nhưng nhìn lại không hề yếu đuối, lại có sự khỏe khoắn, năng động toát ra từ anh.

-Sao vậy?- Duy Khang mỉm cười.

-Giờ mới biết, hóa ra anh đẹp trai đến thế.- Quyên San bất giác nói.

-Như vậy, trước đây trong mắt em anh rất xấu?- Duy Khang mỉm cười, nụ cười có chút trêu đùa.

-Không, đương nhiên không phải vậy.- Cô phủ nhận.

-Em tốt nhất nê nói thật, có phải em bị anh làm cho mê mẩn hay không?- Đột nhiên Duy Khang ôm lấy eo Quyên San, cả khuôn mặt cúi sát vào mặt cô, tựa hồ muốn hôn cô.

-Anh... anh đừng làm vậy.

-Làm vậy? Còn chuyện gì mà chúng ta chưa làm hay không?- Duy Khang ra vẻ suy nghĩ.

-Anh... anh...- Quyên San đỏ bừng cả hai má, trông vô cùng đáng yêu, làm Duy Khang thật sự muốn cắn một cái.

-Khụ, khụ.-Tiếng ho khan cắt ngang hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đôi Mắt.

-Em có làm phiền hai người rồi không?- An Nhiên dè dặt hỏi nhưng không giấu được ý cười trong đó.

-Cậu dám trêu chọc tớ.- Quyên San đỏ mặt.

-Tớ chỉ là không muốn cậu bị xấu hổ thôi.-Cô hắng giọng.

-Thôi được rồi.-Duy Khang giải vậy.- Em mặc bộ này rất đẹp.- Anh nhận xét.

-Thật sao? Cũng chỉ là một bộ quần áo thôi mà.- Cô nhàn nhạt đáp.

Cô thực sự không thích những loại quần áo hàng hiệu như vậy cho lắm,nó như nhắc cho cô nhớ một khoảng thời gian sống trong nhung lụa nhưng cũng để lại vết sẹo trong lòng cô.

-Tớ thấy đẹp lắm đó, cậu thật là có mắt nhìn.- Quyên San đồng tình.

Bộ váy này màu hồng nhạt, tôn lên nước da trắng của cô, gương mặt thanh tú ánh lên vẻ dịu dàng, trưởng thành, eo được chiết một cách khéo léo ôm lấy vóc dáng yêu kiều của cô. tuy nó đơn giản nhưng lại hoàn toàn phô ra vẻ đẹp của cô một cách hoàn hảo.

- Vậy chọn bộ này đi.- Cô mỉm cười.

-Được, được.- Quyên San gật đầu.

-Hai người đi chụp ảnh cưới đi, tớ thay bộ đồ này ra.

-Từ từ, đợi một chút, để tớ chụp lại làm kỉ niệm đi.

-Kỉ niệm gì chứ, đừng để mất thời gian, đừng quên đây là đám cưới của cậu đấy.- An Nhiên uyển chuyển từ chối.

-Đừng làm phiền người khác, chúng ta lo cho chúng ta trước đã.- Duy Khang kéo Quyên San.

Quyên San đành trở mắt nhìn An Nhiên bước đi.

-Sao anh lại không cho em chụp hình lại.

-An Nhiên không thích việc đó, em cũng thấy mà.

-Nhưng mà em. . .

-Đừng làm cho cô ấy khó xử, chuyện của cô ấy, chỉ có bản thân cô ấy mới có thể giúp cho mình mà thôi.

Quyên San im lặng không nói gì thêm nữa, ngoan ngoãn đi theo Duy Khang.

An Nhiên cũng không muốn làm phiền hai người họ nên tự mình rời đi thay đồ, không cẩn thận lại va vào một người phụ nữ đang đứng xem đồ.

-Xin lỗi.- Cô vội vàng xin lỗi.

-Tôi không sao.- Giọng nói vô cùng lịch sự.

An Nhiên ngẩng đầu lên, đó là một người phụ nữ trung niên, trông khá quý phái và thanh lịch, bà đang mỉm cười với An Nhiên, tỏ ý rằng mình không sao.

-Cô cúi đầu chào bà ấy một lần nữa rồi lách người đi vào trong thì thấy người thanh niên tiến đến, cô có chút sững người khi thấy người kia.

-Không ngờ có thể trùng hợp gặp được cô ở đây.- Thanh Khanh khách sáo nói.

-Đúng là trùng hợp thật,- An Nhiên cũng thăm than ở trong lòng.

-Hai người quen nhau sao?-Người phụ nữ đang đứng phía sau cô lên tiếng.

-Mẹ, đây là nhà thiết kế trang sức mà dạo gần đây con đang hợp tác bên kia đấy.

Người phụ nữ này là mẹ Thanh Khanh? An Nhiên thầm kinh ngạc cũng tự chế giễu bản thân. Trong khoảng thời gian hai người ở cùng nhau, chưa bao giờ cô nghe thấy cậu nói về gia đình mình, nếu cha cậu không tìm đến cô, thậm chí cô còn nghĩ cậu không có người thân. Có phải là cậu đã định sẵn cô chỉ là thể xác của người kia nên không muốn mọi người biết về cô?

-Là vị này sao, không ngờ cô còn trẻ như vậy, tôi rất thích những mẫu thiết kế đó của cô.- Bà tán thưởng.

-Cô quá khen rồi ạ.- An Nhiên khiêm tốn.

-Mẹ à, mẹ đã thử được bộ nào chưa ạ?

-Vẫn chưa.- Bà lắc đầu.

-Vậy thì. . .- Cậu ngẫm nghĩ qua.- Mẹ thử bộ này đi.

Bà cũng biết ý Thanh Khanh nên mỉm cười đi vào phòng thay đồ.

An Nhiên định đi ngang qua Thanh Khanh nhưng lại phát hiện ra cậu đang cố tình cản cô lại.

-Xin lỗi, anh có thể nhường đường được không?- Cô phát hiện khi gặp cậu thì tâm tình sẽ khó mà ổn định được.

-Tôi có chuyện muốn nói với cô.

-Tôi không có chuyện gì để nói với anh cả.

-Tôi có cảm giác hình như cô có ác cảm với tôi thì phải.

- Anh suy nghĩ nhiều rồi.

- Là tôi suy nghĩ nhiều hay cô thể hiện nó quá rõ?

Cô im lặng, đầu cúi xuống đất, cô sợ khi cậu nhìn thấy ánh mắt cô, sẽ nhìn thấy sự lưu luyến trong đó.

Phải, cô lưu luyến, cô lưu luyến khoảng thời gian đó, lưu luyến sự quan tâm của cậu, cũng lưu luyến cả tình cảm của cậu lúc ấy, dẫu biết đó không dành cho cô. Thế nhưng trong lòng không hiểu sao vẫn lưu luyến.

- Xin lỗi, tôi còn có việc.- Cô muốn rời đi.

- Cô trốn tránh tôi? Tôi đáng sợ như vậy sao?- Thanh Khanh giữ tay cô lại.

- Làm ơn buông tay.- Cô nhàn nhạt.

- Tôi có cảm giác chúng ta đã từng gặp nhau.- Cuối cùng thì cậu cũng nói ra cảm giác lạ lẫm của mình mỗi khi gặp cô.

- Có lẽ anh nhầm rồi, xin lỗi, đừng làm phiền tôi.- Cô rút tay mình ra, đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chủ Đề Mùa Đông.

Việc gặp mặt ngày hôm đó với Thanh Khang bị cô ném đi ra khỏi tâm trí, hơn nữa, dạo gần đây, phải chuẩn bị cho sản phẩm mới ra mắt nên cô cũng bận rộn rất nhiều, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc đó nữa.

Cô bước vào trong phòng hội nghị lớn, bên trọng, mọi người đang đi qua đi lại tấp nập để trang hoàng lại nơi này.

- Anh Minh Lâm - Cô tiến lại phía anh.

Minh Lâm đang giám sát việc thực hiện của công nhân nơi này, nghe tiếng gọi thì quay đầu lại, nở một nụ cười với cô.

- Có việc tìm anh à?

- Em vừa nhận được một bộ sản phẩm của lần này.- Cô giơ chiếc hộp trong tay lên.

- Có vấn đề gì sao?

- Không phải là vấn đề của sản phẩm - Cô lắc đầu.- Tại sao anh lại đưa em một bộ như vậy?

- Em quên rồi sao, chẳng phải lúc đầu anh đã nói đó là phúc lợi của công ty sao?

- Anh tưởng em ngốc à? Tính theo chi phí thì em biết được bộ sản phẩm này còn hơn cả ba tháng lương của em đấy, những bộ trước đó...

- An Nhiên.- Anh ngắt lời cô.

- Sao ạ?

- Em có thể nào chỉ nghe theo lời anh nói thôi được không?

Ánh mắt Minh Lâm nhìn cô chuyên chú, An Nhiên cảm thấy như có một dòng nước xoáy đang không ngừng cuốn cô vào trong đó, ấm áp và dịu dàng. Cô gần như bị thôi miên đắm chìm vào trong đôi mắt triu mến ấy của anh.

- Em không muốn mình trở nên khác biệt với mọi người.

- Em vốn là người đặc biệt trong mắt anh, em xứng đáng với những điều đó.

- Nhưng em cũng là một nhân viên.

- An Nhiên, em không chỉ là nhân viên, em còn là người sáng tạo ra chúng, chính em đã làm cho chúng có thể đến với mọi người, anh muốn em lưu giữ chúng, xem như là nhắc nhở, cũng là lời động viên đến em có thể tiếp tục niềm đam mê sáng tạo nhiều hơn nữa.

An Nhiên không biết nói gì thêm nữa, cô lúc nào cũng bị anh thuyết phục, chẳng thể nào phản bác được điều gì.

-Em xem đi.- Minh Lâm chuyển đề tài.- Em thấy mọi thứ ở đây thế nào?

An Nhiên nhìn xung quanh, tuy vẫn còn đang làm việc nhưng đã có thể thấy được hội trường này sẽ được trang hoàng như thế nào.

-Em thấy rất ổn.- Cô gật đầu nhận xét.

-Chủ đề lần này của chúng ta sẽ là mùa đông, em cảm thấy còn chỗ nào cần sửa đổi hay không?

-Em muốn có tuyết.

Từ nhỏ cô đã rất thích tuyết, mỗi lần nhìn thấy trên ti vi có những cảnh tuyết rơi, cô thật hâm mộ vô cùng, thế nhưng cô lại rất sợ lạnh nên chẳng bao giờ cô đi du lịch đến những nơi có tuyết.

Thậm chí, khi còn nhỏ, để thỏa mãn niềm vui thích của mình, cô không ngần ngại tìm những mảnh sáp nhỏ về, bóc những viên sáp tròn rồi ra rồi tung lên khắp nhà. Đương nhiên sau đó, cô bị ba mẹ la một trận rồi bị phạt dọn dẹp sạch căn phòng. Nhớ lại tuổi thơ mình, cô bất giác nở một nụ cười.

-Được.- Minh Lâm đáp ứng.

-Có thể sao?- Cô ngạc nhiên.

-Bây giờ có thứ gì mà con người không làm được cơ chứ.- Minh Lâm mỉm cười.- Chỉ cần em muốn, anh đều sẽ làm cho em.

An Nhiên thoáng trầm lặng.

-Anh Minh Lâm, đừng tốt với em như vậy.

Bàn tay đang định đặt lên vai cô chợt ngừng lại trong không trung, trong lòng Minh Lâm cười khổ, lặng lẽ để tay xuống.

-Tại sao?- Anh khẽ hỏi.

-Em không thể cho anh thứ mà anh muốn.

-Anh không ép em làm điều gì cả, là tự bản thân anh muốn như vậy thôi.

-Nhưng em cảm thấy có lỗi với anh rất nhiều.

-Việc anh làm khiến em không thoải mái sao?

-Không phải như vậy.- Cô lắc đầu.- Em luôn coi anh như anh trai của mình vậy, em không muốn quan hệ của chúng ta mất đi. Em xin lỗi, em biết mình thật ích kỉ, em biết điều đó không hề công bằng với anh nhưng em không biết phải làm như thế nào cả, em xin lỗi, em thật sự muốn hai chúng ta cứ tiếp tục như vậy thôi, đừng tiến thêm bước nào nữa, em không thể...

-Không sao.- Minh Lâm ôm chậm lấy cô, anh biết cô bây giờ cũng đang rất hỗn loạn, cũng tự trách mình rất nhiều.- Nếu vậy thì hãy cứ để anh làm anh trai của em cũng được.

Chỉ cần có thể nhìn cô hạnh phúc, đối với anh như vậy là đủ rồi, anh không muốn cô vì tình cảm của mình mà cảm thấy áp lực, cảm thấy áy náy như vậy.

An Nhiên vui đầu vào trong lòng anh, cô biết mình đã gây ra cho anh nhiều phiền phức, cũng khiến cho anh phải buồn lòng, nhưng cô biết, mình không thể nào đáp lại tình cảm của anh, chỉ bằng hãy nói hết ra, cho cả hai một câu trả lời thỏa đáng, không làm cho anh phải cứ mãi phí tâm tư vào cô như vậy. cô căn bản không thể nào cùng anh một chỗ.

Cả hai cùng trầm mặc, không hề để ý một ánh mắt phía sau luôn nhìn chăm chăm vào họ.

Thanh Khanh quay người bước ra khỏi nói đó, đôi mắt hằn lên những tia máu, trong lòng không ngừng truyền đến những cảm xúc lẫn lộn, vui mừng, thất vọng, đau đớn, tức giận.

Có phải là đã muộn rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: An Nhiên? Gia Gia?

Thanh Khanh vừa về đến nhà đã xông thẳng vào phòng làm việc của bố cậu.

-Tại sao bố lại không cho con biết chuyện này sớm hơn?- Cậu chất vấn.

-Con muốn nói đến chuyện gì?- Ông từ tốn nhìn cậu.

-Bố đừng cho rằng con không biết, là chuyện của Gia Gia.- Hiện tại cậu đang rất tức giận.

-Gia Gia? Là con bé trước kia con gặp gỡ?

-Không phải người đó.- Cậu lắc đầu.

-Vậy thì là ai?

-Là... An Nhiên.- Cậu khó khăn nói ra cái tên kia.

-An Nhiên, tên rất hay. ta thật không hiểu tại sao lúc đầu con lại dùng cái tên kia để gọi con bé đó.- Ông vẫn rất bình tĩnh trò chuyện cùng cậu.

-Bố đã biết, tại sao lại không nói cho con biết.

-Nói cho con biết rồi con sẽ làm gì? Chẳng lẽ lại muốn biến nó trở thành Gia Gia như con đã từng làm?

Cậu cảm lạnh, không nói nên lời, trước kia, cậu dùng cái thân phận đó để giữ lấy cô, bây giờ, cậu có tư cách nào để giữ cô lại bên cạnh?

-Nếu trước kia bố không gặp cô ấy thì cô ấy cũng sẽ rời xa con.

-Vậy con muốn con bé cứ mãi sống trong cái thân phận mà con cho nó? Không bao giờ được là chính bản thân mình sao?

-Như vậy thì đã sao?

-Con quá cố chấp, có ai muốn ở bên một người chỉ với thân phận mà họ cho chứ không phải là thân phận của mình? Hơn nữa, cô gái trước đó mà con quen cũng không phải là người tốt việc gì phải áp đặt con bé thành một người như vậy.

-Cô ấy sẽ không như vậy.

-Đúng, con bé khác với cô ta, thế nhưng con đã làm gì, biến con bé thành cô ta?

-Sẽ không.- Cậu lắp bắp.

-Ta nghĩ đó là những gì con bé nghĩ, nếu không, nó đã không muốn gặp con.

-Tại sao lại như thế này chứ.- Cậu đã định sẽ đối xử với cô thật tốt, muốn có được một mái ấm riêng, có cô bên cạnh, mọi chuyện tại sao lại như thế này cơ chứ.

-Ta nghĩ chắc hẳn cô ta đã có những tay vào.- Ông bỗng nhiên nói một câu.

Thanh Khanh chợt như bừng tỉnh, nhớ lại câu nói lúc trước khi Gia Gia rời đi có nói với cậu.

-Vậy... con...

-Ta chỉ có thể làm được như vậy, chuyện còn lại thì chỉ có thể xem vào duyên phận của hai đứa con mà thôi.- Ông khẽ thở dài.- Con ra ngoài đi.

Thanh Khanh rời khỏi phòng ông, rồi sau đó ngay lập tức chạy ra ngoài.

-Thanh Khanh, con vừa về lại đi đâu như vậy?

Đáp lại bà là bóng dáng vụt qua cửa cậu.

-Thanh Khanh, Thanh Khanh.- Bà gọi cậu.

-Kệ nó đi.- Bố cậu đứng trên cầu thang, gọi vợ mình.

-Nó sao vậy?

-Không có gì, nó có lẽ cần biết mình nên làm gì.

-Hai bố con ông lại cãi nhau nữa đấy à?

-Làm gì có chuyện đó, bà nghĩ nhiều rồi.

-Mong là tôi nghĩ nhiều, nó mà ra ngoài nữa thì ông không cong vớ tôi đâu.

-Yên tâm đi, nó sẽ không như vậy đâu.- Ông mỉm cười.

-Ông giấu tôi chuyện gì sao?- Bà nghi hoặc nhìn ông.

-Không có đâu, đứng suy nghĩ nhiều quá.- Ông lắc đầu, sau đó lại bước lên phòng.

Thanh Khanh lái chiếc xe của mình chạy băng băng trên đường, chẳng hề quan tâm mình đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, cũng không quan tâm có cảnh sát đuổi heo hay không, một đường chạy đến vùng ngoại ô...

-Về đến nhà em rồi, anh không cần tiễn nữa đâu.- An Nhiên quay lại nói với Minh Lâm.

-Ừ, hôm nay em mệt rồi, đừng suy nghĩ nhiều, hãy nghỉ ngơi cho tốt.- Anh xoa đầu cô.

-Đừng như vậy.- Cô trốn tránh.- Tóc em sẽ rối mất.

-Được rồi, vậy anh không làm nữa, em vào nhà đi.

-Anh đi trước đi. đây là nhà em rồi mà.

-Ở đây đi làm có xa lắm không?- Minh Lâm hỏi.

-Không sao, em thấy rất ổn, hơn nữa, em muốn ở cùng ba mẹ em.

-Cả nhà chuyển vào trong nội thành ở cũng được mà.

-Bố mẹ em thích yên tĩnh, em cũng vậy, mỗi ngày chỉ là dậy sớm một chút, về muộn một chút, không sao cả.- Cô mỉm cười, lắc đầu.

-Ừ, nếu vất vả quá thì hãy mua một chiếc xe, đi lại cho tiện.

-Em không có bằng lái.

-Anh sẽ dạy em, không khó lắm đâu.

-Đến lúc đó rồi nói đi ạ, anh về nhanh đi, buổi tối đi nguy hiểm lắm.

-Ừ, vậy anh đi đây.

An Nhiên đợi anh lên xe, chạy đi, hòa mình vào trong bóng chiều tối mới xoay người, đang định vào nhà thì bọ một người nào đó giữ tay lại, ngay lập tức cả người rơi vào một vòng ngực rắn chắc.

Cô vô cùng hoảng hốt, cố gắng đẩy dụa nhưng không được, đang định la lên thì môi lại bị chặn lại, cảm xúc trên môi mềm mại lại lạnh băng khiến cả đầu óc cô đình chỉ.

Cô... cô bị, cô bị người kia hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cự Tuyệt

Thanh Khanh chà sát đôi môi mình lên đôi môi cô, tham lam hưởng thụ xúc cảm mềm mại, mê luyến mà cô mang lại.

An Nhiên lúc này mới có thể nhìn rõ người trước mặt, hai mắt trừng lớn, sau đó dùng hết sức lực đẩy ra.

Vì đang đắm chìm vào cảm xúc cô mang lại, Thanh Khanh không đề phòng bị cô đẩy ra, bước lùi lại mấy bước.

An Nhiên cảm tức nhìn cậu, lấy tay chà lau đôi môi của mình.

Việc làm của cô khiến cậu càng thêm đau lòng, từ khi nào cô trở nên chán ghét cậu như vậy?

-Anh đang làm gì thế hả?- Cô tức giận.

-Gia Gia, anh...

Cả người cô cứng ngắc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh.

-Xin lỗi, hình như anh nhầm người rồi, tôi không phải Gia Gia.

-Không Gia Gia, anh biết là em.

-Tôi tên An Nhiên, Trần An Nhiên, mong anh nhớ rõ.- Cô chậm rãi nói từng chữ một.

Cô là An Nhiên, không phải Gia Gia, cô là chính mình, không phải là người thế thân, cô muốn sống cuộc sống của cô, bên những người thân yêu của cô chứ không phải cuộc sống giả tạo do cậu tạo ra.

-Gia Gia.- Cậu đau lòng gọi cô.

-Xin lỗi, tôi tên là An Nhiên, anh đừng dùng cái tên đó gọi tôi, tôi không phải Gia Gia, không phải người mà anh cần.

-Không, An Nhiên, em mới là người anh cần.

-Anh nghĩ anh nói như vậy thì tôi sẽ tin anh sao?- An Nhiên ngược mắt nhìn cậu.

Ánh mắt An Nhiên tựa như con dao đâm thẳng vào trong tim cậu, ánh mắt xa lạ, tức giận, không có vẻ dịu dàng, triu mến như trước kia cô vẫn nhìn cậu.

-Anh... anh...- Thanh Khanh lắp bắp.

-Xin lỗi, hôm nay tôi rất mệt, đừng làm phiền tôi thêm nữa, sau này tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa đâu.

-Gia...

-Anh có thôi đi không? Tôi tên là An Nhiên.

-Nếu em đã không để ý đến, tại sao em lại phản ứng mạnh như vậy?- Thanh Khanh cười yếu ớt.

-Tôi là muốn cho anh biết rõ, người anh cần phải tìm là ai, người mà anh luôn nhớ đến là ai.- An Nhiên nhấn mạnh từng chữ.

-Là em, chính là em, người đó chính là em.

-Anh hãy thôi đi, chúng ta vốn dĩ không nên gặp nhau, nếu như lúc đầu không gặp nhau thì có lẽ cũng không như thế này.

-Không, anh không hối hận, nếu hôm đó không gặp em, có lẽ em đã không còn trên đời này nữa rồi.- Thanh Khanh vẫn cố chấp.

-Đúng rồi.- An Nhiên cười lạnh, nụ cười khiến Thanh Khanh trở nên sợ hãi.- Anh nói đúng, là anh đã cứu giúp tôi, giúp tôi thoát chết, sau đó anh còn cho tôi sống cuộc sống sung sướng trong nhung lụa, ngây ngốc tin rằng mình là vị hôn thê của anh.

-Anh...

-Khi đó, nhìn thấy tôi dốc lòng dốc sức ho anh, mặc anh trêu đùa, có phải anh rất hứng thú hay không?

-Không... không phải vậy, hãy nghe anh nói Gia Gia...

-Đừng gọi tôi bằng cái tên ấy nữa, tôi cảm thấy rất khó chịu khi anh gọi tôi bằng cái tên đó.- Cô hét lên.- Đúng, anh đã mang đến cho tôi rất nhiều thứ, nhưng anh đồng thời cũng đã cướp đi của tôi rất nhiều thứ, gia đình, bạn bè, ước mơ, thậm chí cả thân phận của chính mình.

Từng lời cô nói như con dao cứ từng nhát từng nhát cứa vào trái tim của cậu, trái tim đã chết lặng, một môi từ khi cô bỏ đi, giờ đây lại đang rỉ máu. Đau, đau đớn khiến cậu như chết lặng, cơ thể trở nên cứng ngắc, nhìn nước mắt cô đang rơi, muốn lau chùi nhưng tay lại không có sức, muốn nói cho cô nghe những lời xin lỗi, nhưng cô hống lại nghẹn ứ, không thể cất lời, muốn ôm lấy cô, để cô tựa vào lòng cậu khóc, nhưng chân lại không thể nhấc được bước nào.

Đau đến cả thân thể đều mất đi cảm giác, đau đến không thể suy nghĩ được điều gì, hóa ra, đây mới chân chính là nỗi đau khi một người mình yêu sâu sắc quay lưng lại với mình.

An Nhiên cảm thấy trời đất như quay cuồng, mọi thứ trước mắt đều trở nên nhạt nhòa, cứ ngỡ đã quên, cứ ngỡ đã không còn bận tâm, cứ ngỡ nước mắt

đã cạn,hóa ra hôm nay vẫn còn, trái tim vẫn còn vì cậu mà thổn thức, nước mắt vẫn còn vì cậu mà rơi, nội tâm vẫn còn vì cậu mà đau đớn.

Tại sao, tại sao lại đến tìm cô làm gì, cứ như hai người xa lạ, không phải là tốt hơn sao? Nếu gặp nhau đã là sai lầm vậy thì cô bằng lòng rời đi, tận lực để không gặp lại, như vậy còn không được sao, tại sao lại phải khiến cô gặp lại cậu, phải khiến cho cô đau đớn như vậy?

Đừng như vậy nữa có được không? Cô đã quá mệt mỏi rồi,thật sự mệt lắm rồi, cô chỉ muốn sống an ổn bên cạnh bố mẹ và em trai,chỉ vậy thôi...

-Chị? Chị sao thế?- Tiếng nói từ đằng sau vọng lại.

An Nhiên đang thất thần bỗng nhiên ngừng lại, vội vã lau ngược mắt rồi quay lại phía em mình.

-Chị không sao.

Tuy bóng tối có thể che đi vẻ mặt cô nhưng hông giấu được giọng nói nghẹn ngào của cô.

-Chị sao vậy? Bị làm sao thế?- An Minh chạy đến chỗ cô.

-Chị không sao, chắc bị cảm thôi.- Cô lôi kéo An Minh vào nhà.

-Ai đây?-Lúc này An Minh mới để ý đến Thanh Khanh đang đứng trước mặt.

-Chỉ là một người xa lạ thôi, chúng ta đi thôi, chị đói rồi.

Thanh Khanh lặng người nhìn cô rồi khỏi.

Người xa lạ? Hóa ra hai ta đã thành người xa lạ rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hộp Báo.

-An Nhiên.

-Dạ?

An Nhiên giật mình ngẩng đầu lên nhìn Minh Lâm.

-Em thất thần mãi vậy,buổi trình diễn có chỗ nào không ổn sao,hay em cảm thấy mệt?- Minh Lâm cau mày nói.

-Không phải, là em đang suy nghĩ linh tinh thôi ạ.

-Lát nữa còn có hộp báo, em ngồi cạnh anh, có gì để anh ứng phó.

-Em biết rồi ạ.- Cô nhu thuận gật đầu, mắt lại nhìn lên sàn diễn.

Nhưng cho dù có cố lo đi thế nào, cô cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Thanh Khanh đang đặt trên người mình.

Dù ánh mắt cô đang dán lên trên những người mẫu đang trình diễn kia nhưng tâm trí cô lại không đặt nơi này.

Buổi trình diễn hôm nay được làm rất tỉ mỉ và chu đáo, vì thế, việc kết quả được mỹ mãn cũng là điều dễ hiểu. Sau buổi trình diễn là cuộc họp báo.

An Nhiên bước lên theo sau Minh Lâm, còn Thanh Khanh thì bước lên từ phía đối diện.

Cả Thanh Khanh và Minh Lâm đều đồng thời kéo ghế ra, mắt hai người đặt lên cô.

trong hội trường vang lên tiếng xì xầm, mọi người đều quay đầu nhìn nhau, rồi lại nhìn ba người với ánh mắt nghi hoặc.

An Nhiên thoáng chút bối rối, sau đó trấn định ngồi xuống chiếc ghế mà Minh Lâm đã kéo ra, vị trí cô ngồi cạnh Minh Lâm, ngăn cách mình với Thanh Khanh.

Thanh Khanh nhìn cô, trong lòng dâng lên sự chua xót, nhưng rất nhanh, cậu vẫn là người rất biết cách giấu đi cảm xúc, nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế được mình kéo ra.

-Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian đến tham dự buổi ra mắt sản phẩm ngày hôm nay, các vị phóng viên có câu hỏi gì thì xin cứ tự nhiên, chúng tôi sẽ giải đáp một cách hài lòng nhất.- Minh Lâm cất tiếng mở đầu buổi họp báo.

Ngay liền đó, hàng loạt câu hỏi được đặt ra xung quanh sản phẩm, đã chuẩn bị từ trước, hơn nữa lại là tâm huyết của chính bản thân, An Nhiên trả lời vô cùng thành thật và thoải mái.

-Theo chúng tôi được biết thì các buổi ra mắt trước đó không có sự xuất hiện của cô, có thể cho biết lí do không ạ?

Minh Lâm nhìn cô, ánh mắt như muốn hỏi liệu cô có thể trả lời hay không? An Nhiên tự nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời.

-Thời gian đó tôi có chút vấn đề cá nhân không tiện để xuất hiện, cảm ơn mọi người đã quan tâm.

-Là sức khỏe hay là vấn đề về tinh thần?

-Xin lỗi, đó là chuyện cá nhân, hôm nay chúng tôi chỉ trả lời những vấn đề liên quan đến sản phẩm.- Minh Lâm cướp lời.

Tiếp theo đó là hàng loạt câu hỏi, chuyên môn có, riêng tư có, cũng không thiếu những câu hỏi mang tính khiêu khích.

Minh Lâm và Thanh Khanh thay phiên nhau giúp cô giải vây khỏi những câu hỏi muốn đào sâu vào riêng tư, cô thật không nghĩ rằng có ngày mình phải vất vả đối mặt với nhiều người với nhiều loại câu hỏi như vậy.

Nhận thấy An Nhiên đã mệt mỏi, Minh Lâm tóm gọn lại buổi họp báo rồi kết thúc, đưa An Nhiên đi nghỉ.

-Xin hỏi, có tin đồn rằng cô An Nhiên và anh là người yêu của nhau, xin hỏi tin đồn ấy có chính xác không ạ?

Một người phóng viên vẫn cố nói với theo.

Bước chân của cả ba đều có chút chậm lại, nhưng rất nhanh, Minh Lâm dìu cô bước đi, chỉ để lại một câu.

-Xin lỗi, buổi họp báo đã kết thúc.

Thật khó khăn mới có thể chen ra khỏi đám phóng viên, An Nhiên thở phào một hơi, chưa khi nào cô cảm thấy không khí quý giá như bây giờ.

-Em mệt à?- Minh Lâm quan tâm.

-Có chút ạ, nhưng không sao.- Cô mỉm cười lắc đầu.

Lúc này cô mới để ý Thanh Khanh vẫn ở bên cạnh hai người, ánh mắt cậu vẫn cứ dán mãi vào người cô.

-Anh mời em đi ăn được chứ?- Thanh Khanh nhìn cô.

An Nhiên có chút do dự.

-Cũng hay đó, chúng ta đi ăn mừng thôi.- Minh Lâm lên tiếng.

An Nhiên chỉ biết gật đầu, len lén liếc mắt nhìn Thanh Khanh, trông vẻ mặt cậu có vẻ không được vui cho lắm.

-Nhã Lam, giúp tôi đặt một nhà hàng.- Minh Lâm quay sang nói với thư kí.

-Vâng ạ.

Nhã Lam gật đầu rồi bước đi.

Đúng lúc này, điện thoại của An Nhiên lại reo lên.

-Alo.

-...

-Bây giờ sao?- Cô liếc nhìn Minh Lâm và Thanh Khanh.

-...

-Không sao, không sao, tớ đến đó ngay.

-Em xin lỗi, em có hẹn.- An Nhiên ái ngại nhìn Minh Lâm.

-Nếu em bận thì không sao đâu.- Minh Lâm mỉm cười.

-Vậy còn bữa ăn...?

-Không sao, tôi đi cùng anh ta được rồi, dù gì cũng phải ăn mừng chứ?- Thanh Khanh nhìn Minh Lâm.

-Đương nhiên, em cứ đi đi, hai người bọn anh đi được rồi.

-Vậy em xin phép.

-Ừ, đi đi, nhớ cẩn thận.- Minh Lâm nhắc nhở.

-Em sẽ không sao đâu.- Cô quay đầu lại nói, sau đó vội vã rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ăn Cơm

-Hai người gọi em tới gấp như vậy là để làm gì vậy?- An Nhiên vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa hỏi.

-Đương nhiên là muốn ăn mừng cùng cậu rồi. Hôm nay buổi ra mắt sản phẩm rất thành công mà.- Quyên San trả lời.

-Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?- An Nhiên mỉm cười.

-Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy rồi.- Duy Khang nói.

-Vậy thì còn có chuyện gì sao?

-Hu hu, An Nhiên.- Quyên San bỗng nhiên ôm tay cô khóc lớn.

-Có... có chuyện gì vậy?- Cô bối rối, trợn mắt hết nhìn Duy Khang lại nhìn Quyên San đang kéo tay mình.

Duy Khang bình tĩnh uống trà, không để tâm đến hành động của Quyên San.

-Này, rốt cuộc có chuyện gì, cậu bình tĩnh lại nào, cẩn thận người ta nói tớ đang bắt nạt cậu đó.

An Nhiên nhìn quanh nhà hàng, quả thật đã thu hút nhiều ánh mắt tập trung lại đây.

-Tớ không muốn kết hôn, không muốn.

-Cậu lại bị sao nữa? Ngày kết hôn, ảnh cưới, địa điểm đều đã chọn hết rồi, tại sao lại không muốn kết hôn nữa?- Cô nhẹ giọng an ủi.

-Tớ còn chưa chơi đủ, tớ chưa muốn kết hôn.

-Thì kết hôn rồi cậu vẫn có thể ra ngoài chơi được mà, hôn nữa, anh Duy Khang đi lại nhiều nơi như vậy, cậu có thể đi cùng anh ấy mà.- An Nhiên nỗ lực trấn an cô.

-Cậu còn nói tới anh ta, mấy hôm nay chỉ bắt mình ở nhà, không cho đi lung tung, mình muốn ăn mặc đẹp, đi chơi ngoài trời, anh ta cũng không cho.

-Cũng là vì tốt cho em thôi.- Duy Khang nhàn nhạt chen vào một câu.

-Anh im đi.- Quyên San trừng mắt.

Duy Khang đáp ứng im lặng.

-Cậu đừng nổi nóng, không tốt cho cậu và em bé, anh ấy nói đúng, cũng là vì lo cho hai mẹ con cậu mà thôi.

-Nhưng mà tớ...- Quyên San sụt sùi.

-Đừng tùy hứng.- An Nhiên nghiêm giọng.- Cậu có thể tìm được người yêu thương cậu, có thể cùng cậu kết hôn, xây dựng một gia đình, có thể luôn ở bên chăm sóc, bảo vệ cậu, đó là một điều vô cùng may mắn, đừng vì một chút tùy hứng mà đánh mất, đến khi không tìm được mới biết quý trọng thì đã muộn rồi.

Giọng An Nhiên mang theo nỗi buồn man mác, ánh mắt nhìn về một cõi xa xôi, Quyên San tinh ý cũng nhận ra cô khác thường.

-Cậu... cậu sao vậy?- Quyên San dè dặt hỏi.

-Không sao.- Cô lắc đầu.- Hôm nay buổi ra mắt sản phẩm của mình thành công, chúng ta nên ăn mừng chứ nhỉ?

-Đương nhiên rồi, anh đã gọi món, chắc cũng sắp đem lên rồi.

-Ừ, đợi một lúc nữa là được.- Quyên San gật đầu.

-Cảm ơn.

-Không có gì, nhìn cậu đạt được thành tựu, tớ cũng cảm thấy vui lây.- Quyên San tươi cười nói.

-Những bộ sản phẩm của em anh đều đã xem qua, rất đẹp, chủ đề em lấy đều rất gần gũi trong cuộc sống, rất dễ dàng được công chúng đón nhận.- Duy Khang nhận xét.

-Có được lời khen ngợi từ tiền bối như anh, em thật cảm thấy vinh hạnh.

-Đừng nói như vậy, anh nói lời thật lòng thôi, mỗi người đều có tài năng riêng, chỉ là chưa khai thác đúng cách thôi.- Nói xong lại nhìn Quyên San.- À, cũng có vài người khai thác mãi không được.

-Này, anh nói thế là có ý gì hả?- Quyên San tức tối.

-Không có gì.- Duy Khang lẳng lặng từ chối trả lời.

-Này, anh nói cho rõ ràng...

Người phục vụ bước tới đem đồ ăn lên, Quyên San buộc phải ngậm miệng, hậm hực quay đầu sang một bên.

-Đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe, phải bảo vệ bản thân, sau đó mới có sức mà trừng phạt người khác được.- An Nhiên nói khẽ.

-Cậu nói đúng.- Quyên San gật đầu.

Đợi người phục vụ đi rồi, Quyên San mới tức giận xông pha vào phát giận lên thức ăn.

-Cẩn thận kéo nghẹn, ăn từ từ thôi.- An Nhiên khuyên giải.

Thế nhưng không được bao lâu, Quyên San lại phải bặm miệng chạy đi.

-Quyên San?- An Nhiên kinh ngạc.

-Không sao, để anh đi vào là được. Em cứ ngồi đây đi.- Duy Khang dường như đã quen, nhanh chóng theo sau Quyên San.

Bỗng chốc bàn ăn lại chỉ còn có mình An Nhiên.

Cô cũng để bát đĩa xuống, lơ đãng nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Thành phố bây giờ đều đã lên đèn, những ánh đèn lấp lánh, chiếu rọi khắp cả con đường đông đúc, cũng chiếu rọi cả những căn nhà ấm áp.

Cô nhớ đã từng đọc đâu đó một câu chuyện về những chiếc đèn trước cửa nhà, những chiếc đèn dẫn lối cho những con người quay trở về tổ ấm của mình. Trong vô vàn những ngọn đèn đó, đã từng có ngọn đèn cô thắp lên vì cậu, mong rằng có thể đưa cậu về một căn nhà ấm áp, yên bình, nơi đó có cô đang đợi, có bữa ăn nóng sốt được đặt sẵn ở trên bàn. Thế nhưng bây giờ...

Có lẽ ngọn đèn đó đã tắt, cũng có thể đã có người khác thắp lên cho cậu rồi.

Hai người căn bản không thể nào cùng chung đi trên một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đánh Nhau.

Minh Lâm chuẩn bị một phòng riêng cho anh và Thanh Khanh, vừa bước chân vào phòng, Minh lâm đã bất ngờ bị Thanh Khanh đánh cho một cú vào mặt.

Minh Lâm lau đi vết máu ở khóe miệng, liếc nhìn cậu, khẽ mỉm cười.

- Liệu cậu có thể nói cho tôi biết tại sao cậu lại đánh tôi không?

- Anh đã biết?

- Biết chuyện gì?

- Chuyện về Gia Gia.- Thanh Khanh nhấn mạnh.

- Xin lỗi, tôi không hề biết gì về cô gái tên Gia Gia.

Thanh Khanh giờ nắm đấm lên, định đánh về phía anh nhưng bị Minh Lâm bắt được.

- Cậu nghĩ tôi sẽ ngu ngốc bị đánh đến lần thứ hai sao?

Thanh Khanh nhanh chóng đánh tay còn lại vào bụng Minh Lâm, anh bị đau gấp người lại.

- Tôi cũng không dễ dàng bỏ mục đích của mình. Anh biết cô ấy là An Nhiên từ khi nào?

- Hóa ra cậu đã biết.- Minh Lâm cười khê.- Tôi không hy vọng cậu biết sớm như vậy.

- Tại sao anh lại giấu cô ấy đi như thế?

- Tôi không giấu cô ấy đi, tôi chỉ đưa cô ấy trở về nơi cô ấy muốn đến.

- Anh...

Cánh cửa phòng mở ra, người phục vụ lễ phép tiến vào, thấy không khí trong phòng bất thường có chút e dè hỏi.

- Xin hỏi, hai vị có cần gì không ạ?

Minh Lâm nhàn nhã ngồi xuống ghế, cầm thực đơn lên coi, sau đó gọi một số món ăn.

- Cứ vậy đã, cậu ra ngoài đi.- Anh đóng chiếc menu lại, đưa cho người phục vụ.

- Vâng ạ... anh có cần...- Người phục vụ chỉ vào khóe miệng anh.

- Tôi không sao, cảm ơn.- Minh Lâm lễ độ.

- Vậy tôi xin phép.

Đội người phục vụ đi ra, Thanh Khanh mới ngồi xuống ghế, vị trí đối diện với Minh Lâm.

- Sao rồi, cậu đã bình tĩnh lại chứ?- Minh Lâm nhìn cậu.

- Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

- Chuyện gì?- Minh Lâm cầm ly nước lên uống.

- Anh đừng có giả vờ với tôi, ngay từ đầu anh đã biết rồi phải không, hơn nữa anh luôn tìm mọi cách không cho tôi gặp cô ấy.

- Tôi không có lí do gì để ngăn cản cậu gặp cô ấy, nếu cô ấy muốn gặp cậu thì cô ấy đã gặp rồi.

- Vậy sao anh không nói với tôi?

- Tại sao tôi lại phải có nghĩa vụ nói với cậu?

Minh Lâm đứng dậy, tiến gần về phía cậu.

- An Nhiên muốn đi đâu, đó là quyền của cô ấy, tôi không có quyền can thiệp, cậu thì càng không.

Minh Lâm gần từng tiếng rồi đánh vào mặt Thanh Khanh một cú, Cậu bất ngờ bị ngã ra khỏi ghế.

- Hơn nữa, cậu đã làm gì khiến cô ấy trở nên như vậy, cậu còn dám mở miệng nói với tôi điều đó ư?- Minh Lâm lắc lắc bàn tay của mình.

Anh vẫn không quên được ngày đó, khi cô vừa mới tỉnh giấc, đôi mắt trống rỗng lại lạnh băng, chẳng còn nét trong sáng, như trước kia, luôn phảng phất trong đó là một nỗi buồn không thể nói tên.

-Cậu căn bản không có tư cách là người để cô ấy có thể tựa vào.- Minh Lâm nói thẳng thừng.

Thanh Khanh chặt vật đứng dậy, lau đi vệt máu ở khóe miệng. Nghe thấy anh nói thế thì nhếch môi tự giễu mình.

Đúng vậy, cậu có tư cách gì, cho dù cậu có lòng thì ngày từ đầu, phương pháp đã sai, lại cứ duy trì tình trạng đó mới dẫn đến kết quả như ngày hôm nay. Cậu có thể trách ai, có chăng là trách chính cậu thôi.

Chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ, một quyết định trong chốc lát, không ngờ có thể mang đến một kết quả như vậy.

Ai có thể ngờ được cậu lại yêu cô, yêu đến mức không thể nào buông bỏ, nếu biết được có ngày này, liệu khi ấy cậu có ra quyết định như vậy không?

Có lẽ cậu sẽ vẫn làm thế, vì nếu không như vậy, cậu làm sao có thể được ở bên cạnh cô, có thể bất tri bất giác mà yêu cô đến vậy, và bởi vì trên đời này chẳng thể có cái gọi là “nếu như”, vậy nên những gì đã xảy ra, những gì cậu đã nói, đã làm là không thể nào thay đổi được.

-Một cô gái tốt như vậy, thế nhưng cậu xem, cậu đã khiến cô ấy trở nên như thế nào hả?- Minh Lâm tức tối chất vấn, không kìm được đánh cậu thêm một cú.

Thanh Khanh không phản kháng, chỉ khẽ mỉm cười, lại đụng vào vết thương ở miệng, gương mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Cốc... cốc... cốc...”

Minh Lâm thả cậu ra, chỉnh trang lại áo vest, cửa phòng mở ra, người phục vụ đem thức ăn vào. Anh ta liếc nhìn hai người đàn ông trong phòng, có chút khó hiểu. Rốt cuộc hai người này đến để ăn hay đến tìm chỗ để đánh nhau vậy?

Nhưng anh ta cũng không dám nhiều chuyện, chỉ nhanh chóng đặt đồ ăn trên bàn rồi ra ngoài.

Thời buổi này thật nhiều người kì quái.

Cánh cửa đóng lại, Minh Lâm cũng ngồi xuống ghế ngồi.

-Tôi chỉ muốn ăn mừng thành công của An Nhiên, không người lại thành ra như vậy.- Anh lắc đầu, chậm rãi thưởng thức thức ăn.

Thanh Khanh nghe thế, cũng đứng dậy, ngồi vào bàn ăn, ăn uống một cách máy móc.

Nhưng cả hai người đều tự cảm thấy, nhà hàng này nấu ăn không vừa miệng chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ăn Cơm

-Hai người gọi em tới gấp như vậy là để làm gì vậy?- An Nhiên vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa hỏi.

-Đương nhiên là muốn ăn mừng cùng cậu rồi. Hôm nay buổi ra mắt sản phẩm rất thành công mà.- Quyên San trả lời.

-Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?- An Nhiên mỉm cười.

-Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy rồi.- Duy Khang nói.

-Vậy thì còn có chuyện gì sao?

-Hu hu, An Nhiên.- Quyên San bỗng nhiên ôm tay cô khóc lớn.

-Có... có chuyện gì vậy?- Cô bối rối, trợn mắt hết nhìn Duy Khang lại nhìn Quyên San đang kéo tay mình.

Duy Khang bình tĩnh uống trà, không để tâm đến hành động của Quyên San.

-Này, rốt cuộc có chuyện gì, cậu bình tĩnh lại nào, cẩn thận người ta nói tớ đang bắt nạt cậu đó.

An Nhiên nhìn quanh nhà hàng, quả thật đã thu hút nhiều ánh mắt tập trung lại đây.

-Tớ không muốn kết hôn, không muốn.

-Cậu lại bị sao nữa? Ngày kết hôn, ảnh cưới, địa điểm đều đã chọn hết rồi, tại sao lại không muốn kết hôn nữa?- Cô nhẹ giọng an ủi.

-Tớ còn chưa chơi đủ, tớ chưa muốn kết hôn.

-Thì kết hôn rồi cậu vẫn có thể ra ngoài chơi được mà, hơn nữa, anh Duy Khang đi lại nhiều nơi như vậy, cậu có thể đi cùng anh ấy mà.- An Nhiên nỗ lực trấn an cô.

-Cậu còn nói tới anh ta, mấy hôm nay chỉ bắt mình ở nhà, không cho đi lung tung, mình muốn ăn mặc đẹp, đi chơi ngoài trời, anh ta cũng không cho.

-Cũng là vì tốt cho em thôi.- Duy Khang nhàn nhạt chen vào một câu.

-Anh im đi.- Quyên San trừng mắt.

Duy Khang đáp ứng im lặng.

-Cậu đừng nổi nóng, không tốt cho cậu và em bé, anh ấy nói đúng, cũng là vì lo cho hai mẹ con cậu mà thôi.

-Nhưng mà tớ...- Quyên San sứt sùi.

-Đừng tùy hứng.- An Nhiên nghiêm giọng.- Cậu có thể tìm được người yêu thương cậu, có thể cùng cậu kết hôn, xây dựng một gia đình, có thể luôn ở bên chăm sóc, bảo vệ cậu, đó là một điều vô cùng may mắn, đừng vì một chút tùy hứng mà đánh mất, đến khi không tìm được mới biết quý trọng thì đã muộn rồi.

Giọng An Nhiên mang theo nỗi buồn man mác, ánh mắt nhìn về một cõi xa xôi, Quyên San tinh ý cũng nhận ra cô khác thường.

-Cậu... cậu sao vậy?- Quyên San dè dặt hỏi.

-Không sao.- Cô lắc đầu.- Hôm nay buổi ra mắt sản phẩm của mình thành công, chúng ta nên ăn mừng chứ nhỉ?

-Đương nhiên rồi, anh đã gọi món, chắc cũng sắp đem lên rồi.

-Ừ, đợi một lúc nữa là được.- Quyên San gật đầu.

-Cảm ơn.

-Không có gì, nhìn cậu đạt được thành tựu, tớ cũng cảm thấy vui lây.- Quyên San tươi cười nói.

-Những bộ sản phẩm của em anh đều đã xem qua, rất đẹp, chủ đề em lấy đều rất gần gũi trong cuộc sống, rất dễ dàng được công chúng đón nhận.- Duy Khang nhận xét.

-Có được lời khen ngợi từ tiền bối như anh, em thật cảm thấy vinh hạnh.

-Đừng nói như vậy, anh nói lời thật lòng thôi, mỗi người đều có tài năng riêng, chỉ là chưa khai thác đúng cách thôi.- Nói xong lại nhìn Quyên San.- À, cũng có vài người khai thác mãi không được.

-Này, anh nói thế là có ý gì hả?- Quyên San tức tối.

-Không có gì.- Duy Khang lảng lạng từ chối trả lời.

-Này, anh nói cho rõ ràng...

Người phục vụ bước tới đem đồ ăn lên, Quyên San buộc phải ngậm miệng, hậm hực quay đầu sang một bên.

-Đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe, phải bảo vệ bản thân, sau đó mới có sức mà trừng phạt người khác được.- An Nhiên nói khẽ.

-Cậu nói đúng.- Quyên San gật đầu.

Đội người phục vụ đi rồi, Quyên San mới tức giận xông pha vào phát giận lên thức ăn.

-Cẩn thận kéo nghẹn, ăn từ từ thôi.- An Nhiên khuyên giải.

Thế nhưng không được bao lâu, Quyên San lại phải bặm miệng chạy đi.

-Quyên San?- An Nhiên kinh ngạc.

-Không sao, để anh đi vào là được. Em cứ ngồi đây đi.- Duy Khang dường như đã quen, nhanh chóng theo sau Quyên San.

Bỗng chốc bàn ăn lại chỉ còn có mình An Nhiên.

Cô cũng để bát đĩa xuống, lơ đãng nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Thành phố bây giờ đều đã lên đèn, những ánh đèn lấp lánh, chiếu rọi khắp cả con đường đông đúc, cũng chiếu rọi cả những căn nhà ẩm áp.

Cô nhớ đã từng đọc đâu đó một câu chuyện về những chiếc đèn trước cửa nhà, những chiếc đèn dẫn lối cho những con người quay trở về tổ ấm của mình. Trong vô vàn những ngọn đèn đó, đã từng có ngọn đèn cô thắp lên vì cậu, mong rằng có thể đưa cậu về một căn nhà ẩm áp, yên bình, nơi đó có cô đang đợi, có bữa ăn nóng sốt được đặt sẵn ở trên bàn. Thế nhưng bây giờ...

Có lẽ ngọn đèn đó đã tắt, cũng có thể đã có người khác thắp lên cho cậu rồi.

Hai người căn bản không thể nào cùng chung đi trên một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Cảm Xúc Ngổ Ngang.

Thanh Khanh vào nhà, bước chân vội vã tiến về phía phòng mình.

-Thanh Khanh, con đã về rồi đấy à?- Mẹ cậu bước ra từ trong phòng bếp.

-Vâng ạ.- Cậu dừng lại một chút rồi bước qua.

-Con làm gì mà đi nhanh như vậy, đứng lại một chút nào.- Bà không vui.

-Mẹ à.- Cậu không quay mặt lại.- Hôm nay con thấy mệt.

-Quay lại nói chuyện với mẹ, con không biết như thế là bất lịch sự sao?- Bà không hài lòng.

-Mẹ.- Giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

-Trời ạ, con bị sao thế này.

Bà hoảng hốt nhìn những vết thương trên mặt cậu, vết thương tuy đã không còn chảy máu, nhưng khi bà chạm vào, cậu vẫn thấy đau, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

-Đau lắm sao?- Bà thương tiếc hỏi.- Là ai đánh con?

-Con không cần thận ngữ thôi ạ.- Cậu giải thích.

-Ngã sao lại như vậy được, con đứng đây, để mẹ đi lấy hộp y tế.

-Con không sao đâu ạ, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.

-Con đừng cãi lời mẹ, ở yên đây cho mẹ.

Cậu cười khổ, đánh phải ngồi xuống ghế salon đợi bà lấy hộp y tế rồi trở lại. Mẹ cậu tỉ mỉ từng chút một chăm sóc vết thương trên mặt cậu, miệng cũng không ngừng căn nhắc.

-Con không sao mà mẹ.

-Không sao gì mà không sao, bị như thế này mà...

-Vết thương nhỏ, không sao thật mà.

-Nó nói đúng đây.- Giọng bố cậu trầm thấp vang lên.

Thanh Khanh ngược đầu nhìn lên, ông đang đứng nơi cầu thang.

-Đúng gì mà đúng.- Mẹ cậu phản bác.

-Đó đã là người lớn rồi, không phải à trẻ nít như trước kia nữa đâu, có vết thương như vậy mà cũng làm loạn lên rồi.

-Con không sao mẹ,con lên trước.- Cậu hơi cười, sau đó kiểmcó rút lui.

-Con vào phòng ta một chút.

-Vâng ạ.- Cậu thở dài.

Vừa bước vào phòng, cậu đã bị ông ném cho ánh mắt khinh thường.

-Bố.

-Con bao nhiêu tuổi rồi, còn đánh nhau?

-Chỉ là nhấc thời không thể kiểmkhế ạ.- Cậu cúi đầu.

-Thật không thể hiểu nổi con, đánh nhau thì có ích gì không? Lại làm mẹ con lo lắng thêm.

-Con biết lỗi rồi ạ.

-Làm việc gì cũng phải suy nghĩ, đứng bốc đồng, con cũng chẳng còn là trẻ con nữa rồi.

-Vâng ạ.

-Hôm nay buổi ra mắt rất thành công, ta cảm thấy doanh thu năm nay sẽ tốt lắm.- Ông chuyển chủ đề.

-Vâng ạ, những sản phẩm được ra mắt thu hút được rất nhiều sự chú ý và ưa chuộng, trong tương lai con sẽ phát triển thêm lĩnh vực này.

-Nếu thấy kế hoạch khả thi thì cứ thực hiện.

-Con sẽ có kế hoạch cụ thể, bố không phải lo đâu ạ.

-Được rồi, ta thấy con cũng mệt rồi, đi nghỉ đi.

Thanh Khanh đứng dậy chào ông sau đó về phòng, cậu nằm vật ra giường, hai mắt nhắm lại.

Những chuyện về cô, chưa bao giờ cậu có thể bình tĩnh được, người con gái mà cậu đã tìm kiếm bao lâu nay đột nhiên xuất hiện, lại là người ở ngay trước mắt lại không nhận ra, vậy thì làm sao cậu bình tĩnh được cơ chứ.

Đối mặt với sự thờ ơ lạnh nhạt của cô, nhìn thấy cảnh cô cười nói cùng người khác nhưng lại không hề liếc mắt nhìn mình đến một lần, làm sao cậu có thể bình tĩnh cho được.

Bao nhiêu lần chợt tỉnh giấc giữa đêm, cứ ngỡ việc cô biến mất chỉ là giấc mơ, chỉ cần trời sáng, sẽ lại được thấy nụ cười của cô, những lời quan tâm, những món ăn đơn giản mà cô nấu đã được chuẩn bị sẵn, thế nhưng hiện thực vẫn mãi là hiện thực, bóng dáng cô chỉ mãi ở trong đầu cậu, chẳng thể nào chạm tới, chỉ có thể mãi nhớ nhung.

Trong lòng đau nhưng không thể nói ra, rất muốn được nắm tay cô nhưng không thể chạm vào, rất muốn được quan tâm cô, nhưng lại bị cô lạnh lùng từ chối. Những điều đó khiến cậu như phát điên, cái cảm giác gần ngay trước mắt lại không thể chạm vào, rõ ràng là ở ngay đây nhưng dường như lại cách xa thật xa.

Cậu bất lực, không biết làm thế nào cho tốt, không biết làm sao để cô chú ý đến cậu, nhìn cậu dù chỉ một lần. Rõ ràng là quen biết nhưng lại như hai người xa lạ, nó cứ dày vò cậu, làm cậu cảm thấy đau đớn, buồn phiền không thôi.

Phải làm sao, rốt cuộc thì cậu phải làm sao để cô có thể tha thứ cho cậu, làm sao có thể đề cậu ở bên cô một lần nữa...

An Nhiên bước nhẹ vào trong nhà. Bố mẹ và An Minh đều đã ngủ, cô tự pha cho mình một tách trà rồi ngồi vào bàn làm việc, ngăn người nhìn ánh trắng ở ngoài cửa sổ.

Trăng hôm nay thật tròn, trời quang đãng có thể nhìn thấy hàng trăm vì tinh tú trên cao. Ở vùng ngoại ô như thế này thật tốt, không có quá nhiều ánh đèn điện, cũng không ồn ào, tấp nập như ở trong thành phố, tuy nhiên cũng khiến cho cô phiền muộn hơn. Trong không gian yên tĩnh như thế này, không thể nào tránh được cô suy nghĩ nhiều chuyện.

Nhớ lại ánh mắt cậu nhìn cô, trong lòng lại không khỏi thổn thức, ánh mắt cậu vì sao lại vẫn cứ thâm tình, lại bất lực như vậy. Thâm tình? Bất lực? Hình như cô dùng sai từ hay là đã nhìn nhầm. Cô cũng không rõ, chỉ là, ánh mắt ấy làm cô cảm thấy xót xa.

Như cô từng thấy, ở cậu luôn có một sự tự tin, có chút ngạo mạn, không đặt ai vào mắt, làm sao có thể trở nên như vậy được, là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hương hoa cúc vẫn vít nơi chóp mũi khiến tinh thần cô yên ổn đôi chút, hôm nay thật sự rất mệt mỏi, cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều thêm nữa.

Cô đặt tách trà sang một bên, vươn người đóng cửa sổ lại, sau đó nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Lễ Cưới.

-An Nhiên, ở bên này.- Quyên San vẫy tay với cô.

An Nhiên vội chạy vào trong phòng trang điểm, nhìn thấy Quyên San đã thay xong quần áo, đang chuẩn bị trang điểm.

-Sao cậu giờ này mới tới?- Quyên San trách móc.

-Xin lỗi, tớ bị trễ xe bus.

-Sao cậu không mua cho mình một chiếc xe để đi, tiện lợi hơn nhiều mà.

-Không sao, tớ thích như vậy.

-Thôi, mặc kệ cậu, mau thay đồ đi rồi trang điểm, cậu phải thật xinh đẹp mới được.

-Tớ không cần cầu kì đâu, quan trọng là cậu. hôm nay cô dâu là cậu. cậu mới là người xinh đẹp nhất.

-Tớ vốn xinh đẹp rồi, cậu không cần lo.- Quyên San nói.

-Được rồi, cậu cứ lo cho mình trước đi, tớ đi thay quần áo.

-Ừ, phòng bên kia kia.- Quyên San chỉ đường.

An Nhiên cầm theo túi xách, theo sự hướng dẫn của Quyên San mà vào phòng trống bên cạnh. Ở đây hiện tại không có người, cô cũng không muốn chậm trễ hôn lễ của Quyên San nên nhanh chóng thay đồ. Sau khi xong xuôi, cô tiện tay để luôn túi xách cùng đồ đạc ở trong phòng rồi sang chỗ Quyên San.

-Mấy giờ sẽ diễn ra hôn lễ.- An Nhiên đứng cạnh Quyên San hỏi.

-Chắc tầm 3 tiếng nữa.

-Ừ, vậy vẫn còn thời gian, không sao.- Cô cười.

-Cậu lo à?- Quyên San hỏi.

-Có chút.- Cô gật đầu thừa nhận.

-Tớ đây còn chưa lo thì cậu lo cái gì.- Quyên San bĩu môi.

-Cậu không lo à?

-Làm gì có, thì chỉ là trang điểm, sau đó bước vào trong lễ đường, trả lời chủ hôn, xong, có gì đâu mà lo lắng.

-Là cậu quá vô tư hay là hoàn toàn không để tâm vậy?- Cô mỉm cười.

-Anh ta nói đã lo hết rồi, tớ cũng chỉ biết vậy thôi.

-Thế cậu cũng không xem hôn lễ sẽ được tổ chức như thế nào sao?

-Đó là việc của anh ta, tớ không quan tâm.

-Trời ạ, có cô dâu nào như cậu không chứ, đến hôn lễ của mình mà cũng có thể như vậy.

- Thế thì thế nào, anh ta muốn lo thì cứ để cho anh ta lo thôi.- Quyên San dừng dừng.

- Cả đời con gái chỉ có một lần, cậu có thể để tâm một chút được không?- Cô cảm thán.

- Có gì đâu, nếu cứ muốn thì gả lần nữa là được mà.

- Cậu nói bây bạ gì thế. Ngày kết hôn mà nói như vậy là không may mắn.- Cô trừng mắt.

- Kệ tớ.- Quyên San lè lưỡi.

- Sau này em muốn gả cho ai?- Giọng nói từ sau lưng truyền tới.

An Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Quyên San rụt đầu, len lén lè lưỡi.

- Đâu có, anh nghe nhầm rồi.- Quyên San chối bay chối biến.

- Thật không?- Giọng nói nhấn mạnh đầy uy hiếp.

- Thật mà, em chỉ gả cho anh thôi, không gả cho ai khác cả.- Quyên San gật đầu, tự giác ngồi thẳng sống lưng.

- Vậy thì tốt.- Duy Khang hài lòng gật đầu.

- Sao anh lại vào đây, mọi việc ngoài đó như thế nào rồi?

- Vẫn ổn, vào xem thử mọi người đã chuẩn bị xong chưa thôi.

- Cũng sắp xong rồi ạ, em sẽ đưa cô ấy đến lễ đường đúng giờ, anh đừng lo.

- Cậu bán tớ đi đó à?- Quyên San giật giật áo cô, méo mào nói.

- Haizz, cậu đã không còn giá trị, phải tổng đi thôi.- An Nhiên thờ dãi.

- Cậu đáng ghét.- Quyên San dỗi.

- Thôi nào, cô dâu phải tươi cười lên, không nên hờn dỗi như vậy, cậu hạnh phúc, tớ cũng vui mừng.

- Hừ.- Quyên San quay mặt đi không thèm để ý đến An Nhiên.

“Cốc... cốc... cốc...”

- Anh Duy Khang- An Minh ló đầu vào trong phòng.

- Có chuyện gì thế?- Duy Khang quay người lại.

- Anh là chủ rể mà lại chạy vào đây làm gì, mau ra tiếp khách đi.- An Minh ai oán nói.

- Được rồi, anh ra ngay đây.- Anh mỉm cười.

- Có nhớ vợ đến đâu thì cũng không nên lén lút chạy đến đây như vậy chứ, mọi người không biết còn nghĩ rằng anh sợ cô dâu chạy mất đó.- An Minh cảnh nhắc.

- Anh đúng là sợ cô ấy chạy mất thật, không trông chừng kĩ là mất vợ thôi.- Duy Khang cảm thán.

Quyên San nghe thế thì bỗng chốc mặt đỏ lên, cúi đầu không nói gì.

- Được rồi, em sẽ trông chừng cô ấy thay anh, mau ra ngoài kia lo đi, không sao đâu.- An Nhiên mỉm cười nói.

- Vậy thì anh giao cho em đây, đừng để vợ anh vì lo sợ mà chạy trốn nhé.- Duy Khang nói.

- Ai sợ, ai trốn chứ? Còn lâu.- Quyên San bất mãn.

- Còn không biết mấy ngày này ai suốt ngày ảm ỉ không muốn kết hôn, anh vì sợ em nhất thời nóng nổi trốn đi thì anh biết làm sao?

- Đó là chuyện mấy ngày trước, bây giờ không nói nữa.

- Được, chỉ cần em ngoan ngoãn làm vợ anh thì anh cũng không hao tâm như vậy.

Duy Khang mỉm cười rồi ra ngoài cùng An Minh.

Quyên San ở đằng sau làm mặt quỷ với anh.

- Cậu thật trẻ con.- An Nhiên bật cười.

- Cậu hòa với anh ta bắt nạt tớ.- Quyên San tố cáo.

- Thôi nào, tớ nhìn ra được anh ấy rất tốt với cậu, sao cậu lúc nào cũng làm trái ý với anh ấy như vậy?

- Thì sao, ai bảo trước kia anh ấy không quan tâm đến tớ.

- Trước kia?

- Thì cái thời còn học đại học ấy, cậu cũng biết còn gì.- Quyên San xấu hổ.

Lúc này thì An Nhiên mới vỡ lẽ ra, hóa ra cô bạn thù dai đến vậy.

Thật ra thì Quyên San đã yêu Duy Khang từ ngay ánh mắt đầu tiên, theo đuổi mãi suốt mấy năm trời nhưng không được. Duy Khang luôn đối xử với cô ấy rất tốt nhưng lại không tiếp nhận tình cảm của cô. Sau đó, ra trường, không hiểu sao mà Quyên San lại trở thành trợ lý của Duy Khang, hai người thường xuyên đi đi về về cùng nhau, bên nhau sớm tối như vậy rồi tiến thêm bước nữa thế nào cô cũng không rõ.

Thế nhưng khẳng định là dù có chính thức yêu nhau, Quyên San vẫn luôn thù Duy Khang quãng thời gian đại học kia.

Xem ra vẫn còn dài lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Lễ Cưới (Tt)

Thời gian hôn lễ sắp diễn ra, bên ngoài đã có người vào gọi.

- Đến lúc rồi, chúng ta ra ngoài thôi.- An Nhiên cẩn thận dìu Quyên San đi.

Hôm nay Quyên San thật sự rất xinh đẹp, chiếc váy trắng tinh ôm lấy người cô, đồng thời khéo léo che đi bụng Quyên San, tôn lên dáng người cao cao lại đầy đặn.

An Nhiên nắm lấy tay Quyên San, chợt nhận ra tay cô ấy lạnh, lạ có chút run rẩy.

- Cậu lo lắng à?- An Nhiên muốn cười nhưng cố nhìn lại.

- Hình... hình như vậy.

- Sao lúc này cậu bảo không sao mà?

- Tớ cũng đâu có biết được, tự nhiên tim tớ đập thình thịch, cả người bồn chồn mà.- Quyên San méo mào.

- Không sao.- Cô an ủi.- Còn có tớ ở bên cạnh đây mà, cậu không cần lo, chỉ cần bước vào lễ đường và trả lời câu hỏi là được rồi.

Tuy đã an ủi Quyên San nhưng An Nhiên biết cô bạn vẫn rất lo lắng, bàn tay Quyên San nắm chặt tay cô, hơn nữa còn rất dưng sức. An Nhiên thầm than trong lòng, không khéo lát nữa tay sẽ thâm tím cho xem.

Cánh cửa lễ đường mở ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này. Trong phút chốc, lực đạo của Quyên San lại càng mạnh thêm, AN Nhiên hơi nhúm mày nhưng không biểu lộ gì nhiều.

Cô thấy bố Quyên San lại gần, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Lúc này, An Nhiên mới chú ý đến lễ đường.

Lễ đường được trang trí theo phong cách cổ tích. An Nhiên biết, đó vốn là ước mơ của Quyên San từ thuở nhỏ. Xem ra, Duy Khang thực sự rất dụng tâm, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của Quyên San, có được một người yêu thương, chăm sóc Quyên San như vậy, cô thật sự vui mừng cho cô ấy.

Cả hội trường im lặng, tiếng nhạc phát ra dịu nhẹ, êm ái, từng cánh hoa hoa hồng được tung lên trải dài khắp cả đường Quyên San bước vào. An Nhiên đi theo phía sau cô ấy, trong nháy mắt cảm thấy xúc động không cầm được nước mắt.

Duy Khang nhìn Quyên San tiến lại gần, trên gương mặt anh là nụ cười ấm áp.

-Ta giao con gái ta cho con, đối xử tốt với nó.- Bố Quyên San dặn dò Duy Khang.

-Bố yên tâm, con sẽ đối xử tốt với cô ấy, cả đời này, sẽ không bao giờ buông tay.

Bố Quyên San quay lại nhìn con gái, vỗ về nhẹ lên mu bàn tay cô ấy, sau đó trao cho Duy Khang. Anh mỉm cười, nhận lấy tay cô ấy, ánh mắt tràn ngập yêu thương, dẫn Quyên San đến trước bệ tuyên thệ.

Cả hai người chú tâm nhìn người chủ hôn, sau khi Quyên San trả lời đồng ý, Duy Khang cùng Quyên San trao nhẫn cưới cho nhau.

-Cuối cùng thì cũng có thể danh chính ngôn thuận giữ em bên cạnh.- Duy Khang nói thầm.

-Hừ, anh đừng nghĩ chỉ cần như vậy là có thể giữ em.- Quyên San bĩu môi.

-Em có thể chạy nhảy ngoài kia, nhưng không thể nào rời khỏi tầm mắt anh được.

-Anh chắc chứ?

-Em đây là đang nghi ngờ chồng em sao?- Duy Khang khẽ nhướn mày.

-Thì sao?

-Được rồi, như vậy thì anh không còn cách nào khác là khiến em không thể đi nổi thôi.

Về mặt cùng câu nói của Duy Khang khiến Quyên San thật muốn tức giận, sao anh có thể nói ra câu đó với vẻ mặt tỉnh bơ như vậy được chứ. Có trách thì trách Quyên San da mặt quá mỏng, không thể độ được với con cáo già nào đó thôi.

-Anh dám, đừng quên trong bụng em còn có người.

-Em cũng biết điều đó sao? Nhưng mà anh không ngại, con của anh nhất định cũng không có vấn đề gì.

-Anh... vô lại.

-Chẳng lẽ em không biết?

Quyên San xấu hổ không thể nói được gì.

-Vì vậy, em ngoan ngoãn làm vợ anh đi, ngoài anh ra, em chẳng thể nào lấy ai được cả.- Duy Khang khẳng định, cũng tuyên bố với cô.

-Em... Bây giờ em muốn thay đổi.

-Đã muộn rồi.

Duy Khang dứt lời liền bế Quyên San lên, một đường đi ra ngoài.

-Bữa tiệc rượu đã được chuẩn bị xong, mọi người hãy ra ngoài chung vui cùng cô dâu và chú rể ạ.- Người chủ hôn thông báo.

An Nhiên đi theo sau Duy Khang và Quyên San về phòng thay đồ.

-Anh đi ra trước đi, em giúp Quyên San thay đồ rồi ra sau.- An Nhiên nói với Duy Khang.

-Vậy nhờ em.

-Cô ấy là bạn em mà, anh không cần khách khí.- Cô cười, xua tay.

Đợi Duy Khang vừa đi khuất, Quyên San đã ôm chầm lấy cô.

-An Nhiên à, anh ta bắt nạt tớ.

-Cũng đã kết hôn rồi, còn tùy hứng như vậy.

-Tớ có thể rút lại những lời lúc nãy không?- Quyên San mắt long lanh nhìn cô.

-Không thể.- Cô lắc đầu.

-Không thể thật sao?

-Thật sự không thể đâu.

-Ôi, cuộc đời của tớ thật bi thảm.

-Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên, khách mới còn bên ngoài đấy.

-Haizz, lắm một bước, lỡ cả đời rồi.

An Nhiên nghe Quyên San nói vậy thì khẽ cười.

Quyên San, trong cuộc đời này, có thể gặp được một người yêu thương mình thật lòng là điều rất khó, có thể trước kia Duy Khang chưa nhận ra được cậu là người vợ sau này của anh ấy, nhưng khi đã xác định được người đó là cậu, anh ấy nhất định không chịu buông tay, không bao giờ từ bỏ, chấp nhận mọi thói quen xấu cũng như cái tính tùy hứng của cậu, thậm chí thay đổi bản thân để làm cho cậu vui. Có được một người như thế khó càng thêm khó, cậu đã có được thì nên biết trân trọng, bởi vì, có thể sau này, khi đã bỏ lỡ, sẽ không thể nào tìm lại được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Trò Chuyện.

-Chị.

An Minh thò đầu vào phòng cô.

-Vào đi.- Cô mỉm cười, xoay người bảo cậu.

-Dạo này chị có chuyện gì à?- An Minh dè dặt hỏi.

-Không có, tại sao em lại hỏi như vậy?

-Em thấy dạo này chị rất lạ, thỉnh thoảng lại ngồi thờ người ra, ban đêm cũng hay ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Không có gì đâu, tại chị suy nghĩ về công việc thôi.- Cô vỗ đầu An Minh.

-Chị đừng gấu em, dạo này em cũng hay thấy tổng giám đốc bên công ty đối tác cũng rất hay đến công ty, nhiều khi tan làm, em thấy hình như anh ta nhìn chị, chị quen với anh ta í?

-Làm gì có chuyện đó, chắc em nhầm rồi, anh ta đến thì để bàn chuyện với anh Minh Lâm thôi, liên quan gì đến chị?

-Thật không liên quan?

-Thật sự.- Cô gạt đầu, sau đó đánh mạnh vào đầu An Minh.- Nè nhóc con, em bây giờ là chất vấn chị đấy à?

-Đau đầu chị.- Cậu ôm lấy đầu.- Em chỉ là quan tâm chị thôi mà.

-Con nít biết gì mà nói.

-Em đã 23 rồi, không còn con nít nữa đâu.- Cậu ưỡn ngực.

-Có gì đâu mà ưỡn, thân hình gầy còm mà học đòi người khác ưỡn ngực.- Cô không khách khí vỗ vào ngực cậu.

-Kìa chị, có ai như chị suốt ngày chê em như vậy không chứ?

-Em cứ chăm chỉ mỗi ngày tập thể dục đi rồi chị sẽ không chê em nữa, phải có vốn liếng để người ta khen chứ?

An Minh nhăn nhó, bĩu môi, uất ức nhìn cô không nói gì. Sáng nào An Minh cũng ngủ nướng, mỗi khi muốn kéo cậu đi tập thể dục buổi sáng thì phải dùng hết sức lực, ầy thế mà An Minh chỉ ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn người đối diện, sau đó... ngủ tiếp.

Nhiều khi muốn đánh thức An Minh dậy để đi học cũng khiến An Nhiên không ít lần muốn lấy nước lạnh mà tạt thẳng vào mặt cậu em này, thế nhưng lại không đành lòng ra tay.

Ai bảo cô mềm lòng quá cơ chứ.

-Chị bắt nạt em.

-Đàn ông con trai, giờ trò cái gì, cẩn thận chị đánh em một trận bây giờ.

-Em không dám, không dám- An Minh giờ tay đầu hàng.

-Hừ, không cho em sự lợi hại của chị thì em xem chị là mèo bệnh à.

-Không dám, làm sao em xem chị là mèo bệnh được, có là mèo thì cũng là con mèo nhỏ dễ thương, khi hung hăng thì sẽ biến thành hổ.

-Em nói chị là cạp?

-Là chị tự nói nhé, em vô can.

-Hay lắm, hôm nay không dạy dỗ em không được.

An Minh và An Nhiên bắt đầu chạy loạn lên ở trong nhà.

-Hai đứa này, chẳng phải trẻ nhỏ, sao lại làm loạn lên hết như vậy chứ?- Mẹ cô trách móc.

-Cứ kệ chúng nó đi, thư giãn một chút như vậy cũng tốt.- Bố cô ở bên cạnh nói.

Lúc này điện thoại của cô reo lên, An Nhiên cầm điện thoại, nhìn An Minh.

-Chị tha cho em đây.

Cô bắt máy mà không nhìn vào màn hình điện thoại.

-Alo?

-...- Bên kia không có một tiếng động.

-Alo?

-Gia... Không, An Nhiên. Là anh.

An Nhiên sững người, trong phút chốc.

-Sao anh lại có số của tôi.- An Nhiên trầm giọng, ra hiệu cho An Minh ra ngoài.

-Anh có cách của anh.

-Anh vẫn tự mình cho là đúng như vậy nhỉ?

-Anh chỉ muốn được nói chuyện với em.

-Toi đã nói rõ rồi, giữa chúng ta không có việc gì để nói, tôi cũng không muốn gặp anh, hay xem như chúng ta không hề quen biết nhau.

-Cứ xem như không quen biết, chẳng lẽ anh không thể nào lại làm quen với em?

-Xin lỗi, tôi không dám trèo cao, kết bạn với anh.

-Rõ ràng là em có thành kiến với anh.

An Nhiên hít sâu một hơi, cố kiềm chế cảm giác muốn đánh người đối với Thanh Khanh, tại sao cậu lại trở nên như thế này cơ chứ?

-Xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện với anh.

-Vậy thì em chỉ cần nghe anh nói là được.- Thanh Khanh phớt lờ sự giận dữ của cô.

-Anh...- An Nhiên không biết phải làm sao.

-An Nhiên, anh thật sự...

-Tút... út. ... út...

Thanh Khanh chưa kịp nói hết câu thì bên kia đã ngắt kết nối, cậu ngỡ ngác nhìn điện thoại rồi cười khổ, xem ra đã chọc giận cô rồi, nếu không thì cô cũng sẽ không ngắt điện thoại như vậy.

Phải làm sao mới có thể nói chuyện nghiêm túc với cô bây giờ, trong khi thời gian hai người đối mặt chưa đến 10 giây?

Thật là vấn đề khiến cậu đau đầu.

Nhưng mà, có thể nghe được giọng nói của cô, dù là làm cô tức giận, cậu vẫn cảm thấy vui.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Mời Cô Ăn Com.

Tan làm, An Nhiên định đi đến trạm xe bus gần đó thì bị một chiếc xe chặn đường.

Hơn nữa, chiếc xe này còn rất quen thuộc. Chiếc Mercedes màu đen.

Cửa kính xe dần hạ xuống, để lộ gương mặt của Thanh Khanh đang ngược đầu nhìn cô.

-Anh đang làm gì thế?- Cô cố nén bức dọc vì bị nhiều người chú ý.

-Anh muốn mời em đi ăn com, không biết có được không?

-Anh mời tôi? Anh mời như vậy sao?- An Nhiên ám chỉ chiếc xe.

-Không còn cách nào khác, nếu không như vậy thì em cũng sẽ không đồng ý.

-Tôi đương nhiên không đồng ý.- Cô đáp lại.

-Vậy nên anh phải làm như vậy thôi.- Thanh Khanh nhún vai.

-Anh...- Sao bây giờ cậu lại trở nên mặt dày như vậy.

Thanh Khanh thấy vậy thì vội xuống xe, rất lịch thiệp mở cửa xe cho cô, mặc kệ cô có tròn tròn mắt trông cậu như thế nào, nụ cười trên mặt vẫn chẳng hề thay đổi.

Người xung quanh túm tụm lại ngày càng nhiều, An Nhiên bất đắc dĩ phải ngồi vào trong xe, gương mặt không có nửa điểm hài lòng.

Bước đầu thành công, Thanh Khanh âm thầm vui vẻ, bước lên xe lái đi khỏi công ty.

Chiếc xe vừa rời khỏi, trong công ty cũng xuất hiện một bóng người. Người đó nhìn chiếc xe khuất hẳn mới rời mắt, hình như còn có tiếng thở dài.

-Anh muốn đưa tôi đi đâu?- An Nhiên hỏi.

-Đương nhiên là đưa em đi ăn.

-Vậy anh đang đi theo hướng nào đây?

Cô đương nhiên còn nhớ được hướng này là hướng về căn biệt thự cũ trước kia mà hia người đã từng ở trước kia.

-Đến nơi để ăn com.

Cô khó hiểu nhìn cậu, theo cô nhớ căn biệt thự nằm ở vùng ngoại ô, không khí khá trong lành, ở đó cũng chẳng có nhà hàng hay quán ăn nào phù hợp với người như Thanh Khanh, xung quanh chỉ có siêu thị, chẳng lẽ cậu muốn đưa cô đi ăn đồ ăn nhanh trong đó?

Sau vài lần rẽ trái, rẽ phải, Thanh Khanh thật sự đưa An Nhiên đi... vào siêu thị.

-Anh tính vào đây ăn?- Cô vừa tháo dây an toàn vừa hỏi.

Thanh Khanh không trả lời, chỉ hơi mỉm cười nhìn cô, sau đó nhanh chóng xuống xe, vòng qua bên cô, mở cửa xe để cho cô xuống.

-Tôi có thể tự mình làm được.- An Nhiên nhàn nhạt nói, không để tâm đến vẻ mặt mất mát của cậu.

-Anh chỉ là làm điều anh nên làm thôi.- Cậu bình tĩnh.

-Anh vẫn chưa trả lời tôi, chúng ta vào đây để ăn sao?

-Không phải.- Cậu lắc đầu.

-Vậy thì anh đưa tôi đến đây làm gì?- Cô khó hiểu.

-Đến để mua đồ.

Cậu trả lời xong thì nhìn cô. An Nhiên hoàn toàn bất ngờ trước lời nói của cậu, một lát sau mới tỉnh táo, nhìn cậu vẫn đang nhìn mình, bỗng nhiên có cảm giác không thể tin được.

-Rồi sau đó?- Cô dò hỏi.

-Đương nhiên là làm một bữa ăn.- Cậu ăm ý đáp lại.

-Anh nấu?- Cô chỉ tay về phía cậu, gương mặt vẫn là vẻ kinh ngạc.

Cậu chỉ gật đầu.

Không đợi cô nói gì thêm, cậu kiên quyết kéo cô vào bên trong.

Suốt cả buổi, An Nhiên chỉ yên lặng đi phía sau thanh Khanh, nhìn cậu lựa chọn từng món đồ, bỏ vào trong xe, có đôi lúc cậu sẽ cầm hai loại thức ăn, ngẫm nghĩ một chút, sau đó lại bỏ luôn cả hai thứ vào. Nhìn đông đồ chất như núi trong chiếc xe đầy, An Nhiên không nhìn được lên tiếng.

-Anh định nấu bữa ăn cho mấy người vậy?

-Đương nhiên chỉ có hai chúng ta.- Gương mặt cậu bừng sáng khi nói đến dự định đó.

-Thế anh mua nhiều thức ăn như vậy làm gì?- Cô bắt đầu đi chỉ tay vào xe đầy hàng.

-À... chỉ là...- Cậu có chút khó xử.

-Anh như vậy là đang rất phung phí.

-Chỉ là anh nghĩ... những thứ này ... chắc em sẽ thích ăn.

An Nhiên trầm mặc không nói.

Trước kia, từng bữa ăn đều một tay cô lo liệu, cô để tâm từng ly từng tý những món ăn mà cậu thích và không thích, những thứ nào tốt hay không tốt cho sức khỏe, nhưng cậu thì ngược lại, chỉ biết nhận từ cô, chưa bao giờ biết được cô thích gì, muốn gì, vì thế, những thứ cậu cho rằng cô sẽ thích, cậu đều sẽ mua về.

-Để bớt lại đi.

Cô vừa nói, vừa lựa lại đông đồ trong giỏ xe, xếp lại về chỗ cũ. Chỉ để lại trong xe những thứ dễ chế biến và tốt cho sức khỏe.

-Đây là những thứ em thích?- Cậu hỏi.

-Cứ xem là vậy đi.- Cô nhàn nhạt đáp.

Sau đó hai người cùng xếp hàng đi tính tiền, xách một túi đồ không lớn lắm về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Bữa Tối.

Đặt chân lại vào căn biệt thự này, bao nhiêu cảm xúc lúc trước lần lượt ùa về trong tâm trí của An Nhiên.

Lúc trước, nơi này đã từng là mái nhà của cô.

Cũng tại nơi này, cô và cậu đã có những kỉ niệm vui vẻ cùng ấm áp.

Nhưng khi cô biết mọi chuyện, việc cô ở đây lại trở nên thật nực cười.

Nó vẫn mãi nhắc nhở cô, cô chỉ là một người thế thân, không phải là người mà cậu cần.

Ngày rồi đi, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày quay trở lại, cũng không ngờ được rằng trở lại trong hoàn cảnh này.

Cô nhìn Thanh Khanh vào trước, bước chân lại có chút chần chừ.

-Sao vậy?- Thanh Khanh ngoảnh đầu lại nhìn cô.

An Nhiên không trả lời, vẫn đứng đó nhìn cậu, trước kia, chưa bao giờ cậu quay đầu lại nhìn cô như vậy, lúc nào cũng là cô chờ cậu ở phía sau, chăm sóc, lo lắng cho cậu.

Mọi chuyện cứ ngỡ như một giấc mơ.

-An Nhiên?- Thanh Khanh gọi một lần nữa.

-A.- An Nhiên giật mình.- Có chuyện gì?

-Em làm sao vậy?

-Tôi không sao.- Cô lắc đầu.

-Vậy vào trong đi, anh sẽ nấu cho em ăn.- Thanh Khanh mỉm cười.

-Được.- Cô miễn cưỡng gật đầu. đã đến đây rồi, không thể quay lại.

Thanh Khanh lấy chìa khóa mở cửa ra, xách đồ ăn đi thẳng vào trong phòng bếp.

-Trong tủ lạnh có nước đây,em muốn uống gì thì cứ lấy.

Thanh Khanh tự nhiên nói, sau đó biến mất nơi cửa bếp.

An Nhiên đưa mắt nhìn quanh, vì có thuê người dọn dẹp theo thời gian nên căn biệt thự trông rất sạch sẽ, cô cũng không chắc là thời gian qua Thanh Khanh ở đây hay ở chỗ khác, nhưng căn biệt thự này vẫn được dọn dẹp tốt lắm. Mọi đồ đạc vẫn như lúc cô rời đi, không có chút thay đổi nào.

An Nhiên cảm thấy lạ, không phải Gia Gia và Thanh Khanh ở cùng nhau sao? Vậy đồ đạc sao lại như không có ai đụng vào, còn Gia Gia đâu? Thái độ của Thanh Khanh đối với cô cũng rất kì lạ, cô thật không thể nào hiểu được.

An Nhiên liếc mắt nhìn lên bàn trà, ngạc nhiên nhìn chậu cây xương rồng.

Cái cây này là cô chăm sóc từ khi cô ra viện, bây giờ nó đã lớn hơn, còn mọc thêm nhiều cây nhỏ, xem ra, nó đã được chăm sóc rất tốt.

-Chậu xương rồng đó lúc trước đã ra hoa, tiếc là em không được nhìn thấy, thật sự rất đẹp.- Thanh Khanh bước ra, nhìn thấy cô đang nâng niu chậu xương rồng liền nói.

-À.- Cô thờ ơ đáp.

Thấy Thanh Khanh trở lại phòng bếp, cô cũng đi theo. An Nhiên tựa người vào tủ lạnh, nhìn cậu sơ chế thức ăn, có chút không tin.

-Anh thật sự có thể nấu được?

-Có thể.

-Thật không thể tin được.- Cô cảm thán.

-Anh đã từng hứa sẽ nấu một bữa ăn cho em, anh chưa bao giờ quên, luôn muốn thực hiện lời hứa đó, cuối cùng thì hôm nay cũng có thể làm được.- Cậu nói.

An Nhiên lại rơi vào trầm mặc.

Không ngờ cậu vẫn còn nhớ những lời nói đó.

Cô quay người bước ra ngoài, tâm tình có chút hỗn loạn.

Thanh Khanh cảm nhận được An Nhiên rời đi, khẽ thở dài. Đúng vậy, là cậu đang cố ý, cậu cố ý muốn cô cảm động, muốn cô hiểu được những tình cảm cậu dành cho cô là chân thật.

Cậu thu lại tâm tình, cẩn thận chế biến món ăn.

Đề có thể làm được như bây giờ, cậu đã không biết bao nhiêu lần bị thương. Không cẩn thận cắt vào tay, bị bỏng dầu, thức ăn nửa chín nửa sống, có khi bị cháy khét, nấu thành công thì lại nêm gia vị quá tồi.

Thế nhưng những vết thương, những thất bại đó, cậu không ngại, e rằng, chúng chỉ là những điều nhỏ, không bằng những gì mà cô đã phải chịu đựng.

Cậu muốn từ từ, có thể tiến gần đến cô, có thể chăm sóc, bảo vệ cô.

Cậu tin, cậu nhất định sẽ làm được.

An Nhiên ngồi xuống ghế, lặng nhìn xung quanh rồi ngẫm nghĩ.

Cô đang dao động sao?

Cô đang cảm động sao?

Cô không biết nữa, nghĩ đến khoảng không gian trước kia của hai người, cô thực sự luyến tiếc.

Nghĩ đến những gì mà cậu nói, những hành động mà cậu làm, cô có chút xót xa.

Cô có thể vô dụng như vậy sao?

Tại sao đối với những gì Minh Lâm làm cho cô, mặc dù có cảm động, nhưng đó chỉ đơn thuần là cảm mến, chẳng thể nào cho anh những gì anh muốn. Còn đối với Thanh Khanh chỉ cần một cử chỉ thể hiện sự quan tâm, cô điều sẽ day dứt, để ở trong tim.

Cô có phải đã quá mù quáng rồi hay không?

Đã đau một lần rồi, chẳng lẽ lại muốn đau lần nữa?

Bữa ăn hôm đó, mặc dù Thanh Khanh tỏ ra rất săn sóc, nhưng tâm tình An Nhiên vẫn không thể tốt được.

Không khí bữa ăn vô cùng ngưng ngập.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chia Tay.

Sân bay.

-Hai người đi sớm vậy à?- An Nhiên vừa nắm tay Quyên San vừa hỏi.

-Ừ, anh ấy có một buổi trình diễn ở New York, bây giờ phải sang đó.

-Vậy cậu ở lại cũng được mà.- An Nhiên nói.

-Tớ cũng nói vậy nhưng anh ấy không chịu.

-Anh không yên tâm về em.- Duy Khang nói.

-Còn có ba mẹ mà.

-Ba mẹ có thể quản được em sao?

Quyên San bĩu môi không nói gì cả, chỉ cúi đầu lắc lắc cánh tay An Nhiên.

-Tình trạng sức khỏe của cậu ấy đi lại như vậy được chứ?

-Ừ, anh đã hỏi bác sĩ rồi, nhân dịp này đi lại hít thở không khí hay ngắm cảnh cũng tốt.

-Anh lo làm việc, làm gì mà đề ý đến em.- Quyên San nói nhỏ.

-Anh sẽ không bỏ rơi em đâu.- Duy Khang kéo Quyên San vào lòng, sủng nịnh nói.

-Ai bỏ rơi ai, em bỏ rơi anh thì có.- Quyên San không chịu thua.

-Được, là em bỏ rơi anh.- Duy Khang gật đầu.

__Hai người đi vội thế này, thật sự làm em buồn lắm đấy.

-Nếu có dịp thì sang đó chơi, tiện thể tham gia buổi trình diễn sản phẩm của anh luôn.- Duy Khang đưa ra lời mời.

-Khi nào thì buổi trình diễn diễn ra?

-Khoảng hơn 2 tháng nữa.

-Đề em xem lúc đó như thế nào, nhưng mà anh cũng nên chuẩn bị đi, em thật rất muốn được đến đó một lần.

-Muốn thì hãy đi, đừng chần chừ, e ngại, đến khi không còn cơ hội sẽ cảm thấy hối tiếc.- Duy Khang nói.

-Vâng ạ.- Cô mỉm cười.- Cậu nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, còn chăm sóc cả đứa nhỏ nữa đấy.

-Tớ biết rồi, cậu không cần lo.

-Vậy thì tốt, đợi con nuôi của tớ ra đời, tớ sẽ có quà mừng thật lớn

-Cậu nhớ đấy nhé, đến hôm đó tớ sẽ chờ xem quà mừng của cậu.

-Chưa gì mà đã tính toán với tớ như vậy rồi.- Cô lắc đầu.

-Thời buổi bây giờ, lo xa một chút không bao giờ là thiệt cả.

-Được rồi, cậu yên tâm, tớ không quyết nợ với con nuôi tớ đâu.

Tiếng thông báo trong sảnh lớn vang lên.

-Đến giờ rồi, hai người vào đi.- An Nhiên chào tạm biệt hai người.

-Ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe, hẹn gặp lại ở New York.- Quyên San ôm cô một lần nữa.

-Đi đường cẩn thận, bên đó thời tiết ẩm áp nhưng cũng đừng ăn mặc quá phong phanh.

-Em đừng lo, cô ấy đã có anh chăm sóc rồi.- Duy Khang mỉm cười.

-Vâng ạ, hai người đi mạnh khỏe.

An Nhiên đứng trong sảnh, nhìn theo bóng lưng hai người dần đi khuất sau tấm cửa kính lớn.

Vài phút sau, tiếng động cơ máy bay ồn ào vang lên phía trên đỉnh đầu, chiếc máy bay lao vút lên trên bầu trời, đưa hàng triệu con người đi đến New York, trong đó có hai người bạn thân của cô.

An Nhiên khẽ thở dài, bước ra ngoài sân bay.

Bên ngoài này, dòng người, xe cộ đi lại tấp nập, tiếng ồn ào văng vẳng bên tai, thế nhưng bỗng nhiên An Nhiên cảm thấy mình thật cô đơn và lạc lõng. Cả thế giới này dường như đang quay theo quỹ đạo của riêng nó, chỉ có mình cô biệt lập, cô đơn giữa dòng đời tấp nập này.

Cảm giác phải chia tay thật sự rất khó chịu.

An Nhiên thở dài, bắt một chiếc taxi.

-Cô đi đâu?

-Làm ơn đưa tôi đến...- Cô đọc địa chỉ công ty.

Nhìn cảnh vật qua ô cửa kính, cô có chút cảm thán thời gian trôi qua thật quá nhanh, mới hôm nào cả ba còn đi học, cùng nhau đi chơi, cùng nhau học bài. Vậy mà trong nháy mắt, bao nhiêu chuyện đã xảy ra, không thể nào quay trở lại khoảng thời gian vô tư, hồn nhiên ấy nữa rồi.

Chiếc taxi dừng ngay trước cửa công ty, An Nhiên trả tiền xe xong, thì bước vào trong, lúc vào thang máy thì gặp Nhã Lam vừa nghỉ trưa xong.

-Chào Nhã Lam- Cô mỉm cười.

-Chào An Nhiên.- Nhã Lam đáp.

-Cô vừa nghỉ trưa xong à?- An Nhiên vừa nói vừa nhìn đồng hồ.

-Ừ,nghe nói cô nghỉ buổi sáng nay?

-Ừ, đi tiễn hai người bạn.

-Vậy à.- Nhã lam gật đầu.

Thời gian làm việc ở đây, An Nhiên vô cùng quý mến Nhã Lam, mặc dù bề ngoài trông Nhã Lam rất lạnh lùng và xa cách nhưng thực ra là một người tốt bụng, cô ấy chỉ như vậy đối với những người không quen. Nếu đã trở nên thân thiết, thì cô ấy sẽ thể hiện sự nhiệt tình của mình.

-Cô đi từ sân bay về như vậy đã ăn trưa chưa?- Nhã Lam hỏi.

-Đã ăn một ít bánh sandwich rồi.- An Nhiên mỉm cười.

-Chỉ ăn như vậy thôi có đủ không?

-Không sao, tôi chỉ ngồi một chỗ, cũng không vận động gì nhiều, ăn nhiều sẽ mập đấy.

-Cô trông gầy thế này, mập lên một chút không sao đâu.

-Không được, tôi mà mập lên thì rất khó mà giảm cân.

-Haizz, cô nói xem, tại sao phụ nữ chúng ta lại phải quan tâm lo lắng đến cân nặng như vậy cơ chứ, thật là mệt mỏi.

-Cô mà cũng quan tâm đến chuyện đó ư?

-Tại sao lại không? Nhưng mà vẫn phải ăn cho đầy đủ, tôi bị đau dạ dày, không thể qua loa được, lúc trước khi còn đi học đại học, mỗi lần bị đau lại khiến mẹ tôi lo lắng, phải tự chăm sóc cho bản thân để mẹ có thể yên tâm.

-Đúng vậy, ba mẹ luôn lo lắng, phải chăm sóc tốt cho bản thân mới có thể khiến cho họ yên lòng.

Cửa thang máy mở ra, An Nhiên bước ra.

-Tôi đi trước đây.

-Ừ, cô làm việc tốt nhé.- Nhã Lam mỉm cười.

-Ừ, cô cũng thế.- An Nhiên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ăn Khuya.

Hôm nay Minh Lâm lại tăng ca.

Chỉ vì cuối năm, thật sự bận rộn vô cùng,mọi người trong công ty cũng vì vậy mà làm việc cật lực, nhưng lại chẳng bao giờ vất vả bằng ông chủ cả.

Nhã Lam đã được Minh Lâm cho về từ sớm, cũng không có việc gì nhiều cho cô ấy, để cô ấy ở lại cũng không nên.

Để một mình anh bận được rồi, không nên kéo theo nhân viên vào.

Đóng lại tập tài liệu, Minh Lâm vươn vai, xoa nắn bả vai đã mỏi nhừ, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay.

Đã hơn 11 giờ rồi, không ngờ mới ngồi một chút mà thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Anh nhìn ra ngoài cửa kính.

Thành phố chỉ còn những ánh đèn điện, chẳng còn tấp nập, náo nhiệt như trước, dường như mọi vật đều đã chìm vào giấc ngủ cả rồi.

Anh khẽ thở ra một hơi, thu dọn lại bàn làm việc một lần rồi lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Có lẽ hôm nay phải thức đêm rồi, ra ngoài mua một chút đồ ăn lót dạ thôi.

Các phòng ốc đều đã đóng cửa tất đen, xung quanh đều là một mảng tối đen, lạnh lẽo. Minh Lâm đã quá quen với tình cảnh này.

Lúc trước khi còn là bác sĩ, anh cũng đã nhiều đêm không ngủ, đi từng phòng bệnh để theo dõi, chăm sóc bệnh nhân. Vì thế, những việc này đối với anh cũng bình thường, không ngủ hay ngủ ít cũng chẳng có gì ảnh hưởng.

Thang máy đi xuống tầng dưới, bất chợt anh thấy có ánh đèn.

Giờ này mà còn có người ở công ty sao?

Minh Lâm ngạc nhiên, nhìn lên số tầng hiển thị trên thang máy.

Là An Nhiên sao?

Minh Lâm ngỡ vực, quyết định chinh thang máy, trở lại tầng vừa rồi.

Đúng là cô.

Hơn nữa, cô còn đang làm việc rất hăng say, không hề phát hiện ra anh đang đứng trước cửa phòng làm việc của cô.

“Cốc... cốc... cốc...”

Minh Lâm không nhìn được gõ lên cửa.

-A... anh Minh Lâm- An Nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn anh.- Anh vẫn chưa về sao?

-Chẳng phải em vẫn còn ở đây sao?- Minh Lâm mỉm cười nhìn cô.

-Còn có mấy mẫu thiết kế, em chỉnh sửa luôn cho xong.- Cô mỉm cười.

-Anh cũng còn mấy hợp đồng chưa ký.- Anh đáp.

-À, cuối năm rồi, mọi việc đúng là nhiều.- An Nhiên cảm thán.

-Có muốn cùng anh đi ăn khuya không?

Lúc này bụng An Nhiên rất đúng lúc phát ra tiếng kêu.

Cô xấu hổ cúi đầu.

-Em chưa ăn tối sao?

-Em không để ý thời gian.- Cô lí nhí.

-Đi ăn nhanh thôi, em thật không biết chăm sóc bản thân gì cả.- Minh Lâm bật cười.

-Vâng ạ.

An Nhiên nhanh chóng thu dọn bàn làm việc rồi đi theo Minh Lâm.

Minh Lâm đưa cô đến một nhà hàng không lớn lắm, nhưng trông có vẻ rất tốt.

-Nhà hàng nay phục vụ 24/24, nếu em muốn ăn thì có thể đến cửa hàng này, bất kể thời gian nào cũng được, thức ăn cũng rất được.- Minh Lâm nói.

-Vâng.- An Nhiên gật đầu.

Minh Lâm gọi một ít đồ ăn nhẹ, còn gọi riêng cho cô một phần cháo.

-Em ăn trước cho ấm bụng, lần sau không được bỏ bữa như thế này nữa.- Anh nhắc nhở.

- Em chỉ là không ý thức được thời gian.- Cô lè lưỡi.

- Nếu vậy anh không ngại mỗi ngày nhắc nhở em đâu.

- Em không dám làm phiền ông chủ như vậy đâu ạ.

- Anh không cảm thấy phiền.- Anh nói tràn đầy ảm áp.

An Nhiên lúng túng, nhất thời im lặng, chỉ biết vùi mặt vào ăn.

- Cẩn thận nóng.- Minh Lâm biết mình nhất thời biểu lộ thái độ không nên có, liền lảng sang chuyện khác.

- Không sao, đồ ăn thật ngon, sau này em nhất định đến đây ăn.- Cô mỉm cười.

-Ừ, nếu hợp khẩu vị thì ăn nhiều vào.

- Không được đâu.- Cô lắc đầu.

- Tại sao?

- Bởi vì ăn nhiều sẽ bị tăng cân đó.

- Em tăng cân một chút sẽ đẹp hơn nhiều.- Minh Lâm nghiêng ngẫm.

- Em cảm thấy bây giờ là được rồi, hơn nữa một khi tăng cân, muốn giảm cân sẽ rất khó.- Cô lắc đầu.

- Anh thấy em bây giờ là đang rất gầy đấy, nên tăng cân đi.- Minh Lâm vừa nói vừa gấp thức ăn cho An Nhiên.

Cô nhìn Minh Lâm hơi mỉm môi, không nói gì, thế nhưng ánh mắt cô lại tỏ vẻ phản đối.

- Em không nghe lời bác sĩ, vậy là không tốt.- Minh Lâm lắc đầu.

- Em biết rồi.- Cô xịu mặt xuống.

- Không sao đâu, có mập lên thì em vẫn xinh đẹp như thường, anh đảm bảo.

Minh Lâm mỉm cười, cho dù cô có ra sao đi nữa, trong lòng anh, cô mãi mãi là người xinh đẹp, đáng yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Lặng Lẽ.

Dạo này công ty của Thanh Khanh cũng bận rộn không kém, thời gian cậu tăng ca cũng không hề ít, khó khăn lắm mới có một ít thời gian rảnh, cậu không ngần ngại lái xe đến công ty cô làm việc.

Phương Mai thấy dạo gần đây, cậu hay đến chỗ công ty Minh Lâm, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng với thân phận thư ký nhỏ nhoi như cô, không nên tò mò nhiều chuyện. Chỉ là cảm thấy nhớ Gia Ngọc, dường như cái tên này ở công ty đã chìm vào trong dĩ vãng, nhưng cô vẫn nhớ cô gái xinh xắn đáng yêu đó, không biết bây giờ cô ấy ở đâu nhỉ?

Dừng xe dưới một tán cây, đối diện với tòa nhà công ty, Thanh Khanh tựa hân người vào ghế lái, mắt nhìn chăm chăm lối ra vào. Tuy nhiên, cậu đợi từ khi tan tầm đến bây giờ, khi đèn điện mọi nhà đã tắt, vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Vì biết trước cô vẫn không muốn gặp cậu, nên lúc nào cậu cũng gặp cô một cách bất ngờ, thế nên không tránh khỏi việc nhiều khi cậu chờ cả buổi rồi lại thấy cô sánh vai cùng người khác ra về.

Thanh Khanh vô cùng ảo não, nhưng lại không thể vào công ty để tìm cô, nếu cô làm tại công ty của cậu như trước thì...

Nghĩ xong lại cười khổ, cậu trước kia đúng là sống trong phúc mã không biết hưởng mà, đáng đời cậu có ngày hôm nay.

Đợi mãi từ khi tan tầm, đến giờ cơm tối, đến tận khuya, thế mà vẫn không thấy bóng dáng của cô, Thanh Khanh có chút bức bối.

Cô nàng này không định ăn cơm à? Đã qua bao lâu rồi, thật là không biết chăm sóc bản thân.

Thanh Khanh liên tục liếc nhìn đồng hồ rồi lại nhìn sảnh công ty, trong lòng càng thêm sốt ruột. Có làm việc chăm chỉ đến mức nào cũng phải biết đôi chút, sao cô lại không biết chăm sóc cho bản thân như vậy? Nhiều khi thật khiến cậu lo lắng không yên.

Đến khi không thể chịu được, định bước xuống xe tìm cách vào trong để tìm cô thì mới thấy có hai bóng người vừa nói vừa cười bước ra từ trong công ty.

Hai người đó không ai khác chính là Minh Lâm và An Nhiên.

Trông hai người vô cùng vui vẻ, trò chuyện với nhau rất thân mật, thỉnh thoảng còn thấy được nụ cười dịu dàng lâu nay cậu không thể thấy.

Trong lòng Thanh Khanh thất lại, có cảm giác ghen tức và không thể thở nổi, cánh tay đang đặt trên cửa xe thoáng chốc dừng lại, cứng ngắc, rồi từ từ buông xuống.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy, mọi sức lực của mình đều đã biến mất, chỉ có thể trở mắt ngồi trong xe nhìn cô đứng đó, chờ Minh Lâm, sau đó hai người cùng rời đi.

Chẳng phải cậu đã biết quan hệ của hai người đó rất thân thiết? Cậu có quyền gì mà xen vào giữa hai người bọn họ?

Thế nhưng, dù viện dẫn bao nhiêu lí do, bao nhiêu sự thật, cậu vẫn không có cách nào ngăn trái tim mình đau đớn khi thấy cô ở bên cạnh người khác, vẫn cảm thấy ghen tức, bất lực khi ánh mắt cô nhìn người khác, nói cười cùng người khác không phải là cậu.

Nắm tay đặt trên vô-lăng dần dần siết chặt đến mức các đầu ngón tay trở nên trắng bệch nhưng cậu vẫn không có cảm giác gì, sau đó thật lâu mới thả lỏng ra.

Khi xe của Minh Lâm rời đi, lẽ ra cậu cũng nên bỏ đi, nhưng Thanh Khanh vẫn không nhận được mà lái xe bám theo phía sau bọn họ.

Đường phố khá vắng vẻ, lâu lâu mới có vài chiếc xe chạy ngang qua, thế nhưng dường như Minh Lâm và An Nhiên đều không để ý đến chiếc xe đen vẫn đi theo họ suốt cả quãng đường.

Hai người họ cũng không đi xa lắm, ghé vào một nhà hàng không lớn lắm, Minh Lâm vô cùng săn sóc, mở cửa xe cho cô, cùng cô vào trong.

Thanh Khanh đỗ xe dưới một tán cây lớn, đối diện với nhà hàng, vị trí cũng không quá bắt mắt nên không gây chú ý cho nhiều người.

Hai người họ chọn một chỗ ngồi sát với cửa sổ, từ chỗ đỗ xe của Thanh Khanh có thể thấy được hai người họ đang làm những gì.

Thanh Khanh không biết đó là thói quen của cô, lúc nào cũng muốn ngồi gần cửa sổ để có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, không muốn bị bị bách ở bên trong và bị vây xung quanh bởi quá nhiều người. Bởi vì trước kia, hai người đều dùng cơm ở nhà, cậu cũng ít khi đưa cô đi ăn bên ngoài, bây giờ chỉ đơn thuần cảm thấy có thể nhìn thấy cô như vậy là một điều may mắn.

Người ta thường nói, không nhìn thì tâm sẽ không phải đau, tâm không đau thì cũng chẳng bận lòng. Thế nhưng, ánh mắt cậu như bị dính chặt vào đôi nam nữ đang ngồi phía xa kia, từng cái nhăn mặt, nụ cười của cô đều khiến cậu chú ý, lại càng khiến tâm cậu đau đớn, xót xa.

Đã từng, tất cả những điều đó đã từng thuộc về riêng mình cậu.

Chỉ là, tất cả điều đó đã trở thành quá khứ.

Cậu là một người chưa từng hối hận về những gì mình đã làm, cũng chưa từng vì ai mà đắn đo suy nghĩ, nhưng lần này, cậu hối hận, đã thật sự hối hận rồi.

Nếu cậu và cô gặp nhau thật bình thường, dùng một cách bình thường nhất để ở bên cạnh nhau, chắc mọi chuyện cũng không trở nên phức tạp như bây giờ?

Chỉ có điều, trên đời này không có cái gọi là “nếu như”.

Kiểm nén những chua xót đang len lỏi trong lòng, Thanh Khanh siết chặt tay lái, rời khỏi động xe rồi đi.

An Nhiên đang ngồi bên trong nhà hàng, luôn có cảm giác có người đang nhìn, bây giờ bỗng chốc mất đi, cảm thấy nhẹ nhõm không ít, nhưng bên trong có xen lẫn một chút đau lòng và mất mát khó hiểu.

Cô lắc đầu, nhìn Minh Lâm trước mặt đang lo lắng cho mình, nhẹ nhàng mỉm cười trấn an.

Chắc là do cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Đêm đó, Thanh Khanh uống say, sau đó trong cơn say, lái xe trở về căn biệt thự cũ nơi hai người từng sống, chỉ là không khí lạnh lẽo nơi đó càng khiến cậu đau đớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Em Muốn Bảo Vệ Chị.

-Chị ơi, năm mới sắp đến rồi, chị còn bận rộn như vậy đến khi nào?- An Minh vừa đi lòng vòng quanh phòng cô, vừa nói.

- Vì cuối năm nên mới có nhiều việc phải làm, không phải sao? Sang năm em sẽ tốt nghiệp rồi, đã có dự định gì chưa?

- Có thể em sẽ xin việc ở một công ty khác.

- Tại sao không xin vào công ty của anh Minh Lâm.

- Em muốn được cò xát nhiều hơn, lúc đầu là do anh ấy nâng đỡ, em muốn tự mình làm việc, tự mình phấn đấu, như vậy mới có ý nghĩa.

- Tốt lắm, nếu em đã nghĩ như vậy thì cứ làm như vậy đi.- Cô gật đầu.

- Chị cũng đừng có mà đánh trống lảng như vậy, em vẫn đang nói về chị mà.

- Chị thì có chuyện gì mà nói.

- Sắp đến tết, lại sắp thêm một tuổi rồi, bao giờ thì chị dẫn bạn trai về ra mắt đây?

- Là em muốn hỏi hay là ba mẹ?

- Có khác gì sao?

- Hình như cũng không có gì khác.- Cô lắc đầu.

- Cả em và ba mẹ đều rất lo lắng cho chị đó.

- Chị biết.

- Vậy chị nói cho em nghe một chút đi, anh Minh Lâm...

- Chị không có ai cả.- Cô cắt ngang lời nói của An Minh.

- Nhưng mà...

- Em chỉ cần nghe lời chị nói là được rồi, không phải chuyện gì cũng dựa vào những gì mình nhìn thấy mà phán đoán.

- Tại sao? Em thấy anh ấy rất tốt với chị cơ mà?

- Một người tốt với một người, không phải lúc nào cũng có thể này sinh tình cảm được.

- Tại sao chị lại không có cảm giác với anh ấy.

- Chỉ là không có mà thôi, chuyện tình cảm là chuyện không thể nói theo lẽ thường được.

Khi An Nhiên nói những lời này, không nhận được có chút bi thương, đúng vậy, nếu có thể giải thích theo lẽ thường thì có lẽ cô cũng không cần rơi vào những chuyện trước kia, mãi không thể dứt ra.

- Em thật không hiểu.

- Rồi đến một ngày em sẽ hiểu.- Cô mỉm cười.

- Hừ, lại giọng điệu đó. Rõ ràng chị có chuyện giấu em.

- Mọi người đều có bí mật riêng không muốn người khác biết, em cũng đừng nên cố tìm hiểu làm gì, điều đó sẽ tốt cho em, cũng tốt cho người khác.

- Nhưng không cho người khác biết thì làm sao người khác có thể giúp chị được.- An Minh không cho là đúng lúc đầu.

- Em chỉ cần là một người có thể để người khác tựa vào lúc mệt mỏi là được rồi.- Cô mỉm cười.

- Vậy chị có muốn tựa vào em không? - An Minh hỏi.

-Ừ.- Cô gật đầu.- Em lại đây.

An Minh nghe lời, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô.

An Nhiên mỉm cười, tựa đầu lên vai An Minh, nhắm mắt lại.

Em trai cô đã lớn rồi, thậm chí còn cao hơn cô một cái đầu, khiến cô tựa đầu lên vai cậu cũng không khó chịu lắm thậm chí còn thoải mái. Cô nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng mình.

Cô cũng mệt mỏi lắm rồi, đứng giữa hai người đàn ông, một người yêu mình nhưng không thể đáp lại, một người làm mình tổn thương rất nhiều nhưng trong lòng vẫn nhớ, cô thật mệt mỏi.

Bao nhiêu ngày qua luôn muốn vùi mình vào đồng công việc để có thể khiến bản thân quên đi, nhưng có lẽ cô đã sai rồi, có đôi lúc, trốn tránh không phải cách hay, cứ trốn tránh, lại càng cảm thấy nặng nề hơn, mệt mỏi hơn.

Nhưng thật sự, cô không biết mình nên đối mặt như thế nào nữa.

An Minh cảm thấy đầu cô đặt trên vai mình dần nặng, sống lưng đang ngồi thẳng bắt giắc từ từ thả lỏng, điều chỉnh sao cho cô có thể ngồi một cách thoải mái, quay đầu nhìn gương mặt chị gái mình.

Tuổi của hai người không cách nhau xa lắm, đối với cậu, chị luôn là người dẫn dắt, cũng là một người bạn thân thiết, bao lâu nay, luôn nhìn thấy chị đứng thẳng, che mưa, chắn gió cho cậu, bây giờ, nhìn về một mối, bất lực trên gương mặt cô, cậu không nhìn được đau lòng. Rốt cuộc thì tại sao chị cậu lại như vậy, có chuyện gì có thể khiến người chị luôn mạnh mẽ như vậy biến thành thế này.

Cậu biết chị mình tuy nhìn bề ngoài rất yếu đuối nhưng thật ra rất cứng rắn và kiên cường, nếu cô đã không muốn nói thì nhất định sẽ không chịu nói.

Từ nhỏ đến lớn, có chuyện gì không vui hay gặp khó khăn, chị cũng chỉ giữ trong lòng, một mình đối mặt, không nói cho người khác vì sợ người khác lo lắng. Nhưng cô nào biết, như vậy chỉ càng khiến cho bản thân mệt mỏi thêm thôi.

Đến khi nào thì cô mới có thể tự tháo gỡ khúc mắc trong lòng, tìm được hạnh phúc của mình.

Con gió nhẹ nhàng thổi vào phòng, ánh nắng chiều nhạt trải trên người của An Minh và An Nhiên, An Minh cẩn thận che đi ánh nắng rọi lên mắt cô, cũng vòng tay qua bả vai cô, ôm chặt cô vào người mình.

Nếu có thể, An Minh thật muốn mình là người sinh ra trước An Nhiên, nếu như vậy, cậu nhất định sẽ trở thành một cái cây to, che chở cô, chiều chuộng cô, không để cho cô chịu bất cứ uất ức nào.

Nhưng nếu đã không thể thay đổi được hiện thực, cậu chỉ còn có cách dùng hết sức mình bảo vệ cho cô bây giờ không phải chịu tổn thương mà thôi. Chỉ cần cậu có thể, cậu nhất định sẽ bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cảm Cúm

Ánh nắng chiều nhạt trải đầy trên vai cô, những cơn gió lạnh cuối đông đầu xuân liên tục thổi, kéo theo những chiếc lá vàng bay trời nổi trong không trung. Cô kéo lại vạt áo, cả người hơi co lại vì lạnh, nhưng vẫn kiên trì bước tiếp.

Đằng sau cô là chiếc xe Mercedes màu đen từ từ trườn theo tốc độ đi bộ của cô, dai dẳng không dứt, khiến người đi đường cũng kinh ngạc liếc nhìn.

An Nhiên không thể nào chịu được, đứng lại, quay đầu nhìn về phía người đang lái xe.

Ngồi sau tấm kính chắn gió, Thanh Khanh mỉm cười, đáng vẻ vô tội nhìn cô.

An Nhiên tức mà không thể xả giận, cô tiến lại chỗ chiếc xe, gõ lên tấm kính.

Tấm kính hạ xuống, Thanh Khanh ngược nhìn cô đang cúi đầu nhìn cậu.

- Rốt cuộc thì anh tính đi theo tôi đến bao giờ?

- Anh chỉ muốn mời em đi nói chuyện một chút thôi.- Cậu nói.

- Nhưng tôi không có chuyện gì để nói với anh cả.- Cô nghiêng răng nghiêng lời mà nói.

- Em không nghe anh nói thì làm sao biết em có chuyện để nói với anh hay không.

- Tôi không muốn nghe anh nói chuyện.

- Vậy thì anh đành phải đi theo em, đợi em muốn nói chuyện cùng anh thôi.- Thanh Khanh nhún vai.

- Anh... từ khi nào anh trở nên vô lại như vậy?- Cô trừng mắt nhìn anh, sao trước kia chưa từng thấy qua cậu như vậy?

- Ừm... để anh suy nghĩ xem... hình như từ khi quen em thì phải.- Cậu suy nghĩ.

- Ý anh là tại tôi nên anh mới trở nên... trở nên... Át xì.

Một cơn gió lạnh lại thổi qua, An Nhiên không nhìn được hắt xì một cái.

Thanh Khanh thấy vậy thì nhíu mày, ngay lập tức bước xuống, lấy áo khoác của mình bọc thật chặt cô.

- Không cần.- Cô kháng cự, sau đó lại hắt xì thêm cái nữa.

- Đừng bướng, đã như thế này rồi mà còn ăn mặc phong phanh như vậy, muốn nằm trên giường đón tết à?- Cậu nghiêm giọng, tỏ ra đầy quyền lực, không cho phép cô từ chối.

Dưới sự cưỡng ép của cậu, An Nhiên bị bao bọc trong chiếc áo khoác đen phải ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

- Át xì.- Lại tiếp tục.

- Em cảm rồi.- Cậu khẳng định.

- Không sao, chỉ là hắt hơi vài cái... Át xì...

- Còn ở đó mà cứng miệng.

- Tôi thực sự... Át xì... không sao.

Thanh Khanh lấy khăn giấy đưa cho cô, cũng chẳng quan tâm cô nói gì, đánh tay lái rồi đi.

- Anh đi đâu vậy?- Cô vừa lau mũi, giọng nghèn nghẹn hỏi cậu.

- Mua thuốc cho em.

- Không cần...

Thanh Khanh trừng mắt nhìn cô, An Nhiên rụt đầu không nói gì nữa, đã lâu rồi cô không nhìn thấy ánh mắt uy hiếp đó của cậu, và như trước kia, cô chẳng dám nói lại nữa lời.

Đạo này bận rộn, làm việc tăng ca liên tục, trời lại trở lạnh, quả thật bị bệnh là điều rất bình thường. Cô cũng chẳng bận tâm lắm, chỉ là cảm cúm thông thường thôi, vài ngày sau là khỏi, có cần phải trừng mắt nhìn cô như vậy không.

Ngẫm nghĩ một chút, cô lại bực mình. Tại sao cô lại phải sợ Thanh Khanh, cô bị bệnh thì liên quan gì đến cậu, đây là chuyện của cô, cậu là gì mà lại tỏ thái độ, quản cô như vậy.

- Này...- Đang định tức giận với cậu thì xe dừng lại.

Thanh Khanh dường như không nghe thấy lời cô gọi, nhanh chóng bước ra khỏi xe.

An Nhiên ngờ ngác nhìn một loạt động tác của cậu, thậm chí khi cậu ra khỏi xe vẫn chưa phục hồi tinh thần, chỉ khi tiếng đóng cửa xe vang lên, cô mới giật mình tỉnh lại.

Cậu đi đâu rồi?

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa xe, thấy cậu bước vào một tiệm thuốc tây ở trên đường, đang nói gì đó với người bán thuốc.

Một lát sau, người bán thuốc đưa cho cậu một túi thuốc.

Sau đó, hình như nhớ ra gì đó, Thanh Khanh lại quay lại hỏi một chút. Không biết là hỏi gì nhưng cô thấy người bán thuốc kia mỉm cười, tỏ vẻ hâm mộ, mắt còn liếc nhìn về phía xe, sau đó đưa cho cậu một cái túi nữa.

Lúc này, Thanh Khanh mới rời đi.

Lúc cậu vào trong xe lại nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của An Nhiên, không nhìn được khẽ cười.

-Anh cười cái gì?- An Nhiên xấu hổ nói.

-Không có gì.- Cậu quay đầu, đưa cho cô hai túi thuốc.

-Cái gì đây?

-Thuốc.

-Đương nhiên tôi biết là thuốc, nhưng anh đưa cho tôi những thứ này làm gì?

-Thuốc cảm trong túi màu trắng, còn túi màu xanh là kẹo ngậm khi ho và đau họng, còn có miếng dán khi bị sốt.- Cậu chậm rãi nói.

-Anh mua nhiều như vậy làm gì, chỉ là hắt hơi vài cái thôi mà.

-Mua trước, khi nào cần thì dùng luôn cho tiện.

-...

Cô thật không biết phải nói gì cả, cuối cùng lại hắt hơi thêm vài cái.

Buổi hôm đó, Thanh Khanh đưa thẳng cô về nhà, cũng chẳng nhắc đến về mục đích muốn cùng cô nói chuyện lúc đầu. Được ở cạnh cô như vậy đã là thành công của cậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Bắt Nạt Người Khác Rất Vui.

“Cốc... cốc...cốc...”

-Mời vào.- An Nhiên không ngẩng đầu lên nói.

-Chị An Nhiên.- Một giọng nói nhẹ nhàng có chút rụt rè vang lên.

An Nhiên dừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn cô gái đang khép nép đứng ở ngoài cửa.

-Em tìm ai?- Cô không quen cô bé này.

-Em là Thu Châu, là trợ lý của chị.

Cô chợt nhớ đến mấy ngày trước, trong lúc ăn khuya cùng Minh Lâm, anh có ý muốn cô có thêm một người trợ lý để giúp cô làm việc, không ngờ nhanh như vậy đã có người rồi.

-Em vừa ra trường sao?- Nhìn cô bé này còn rất trẻ.

-Vâng ạ.- Thu Châu gật đầu.

-Em biết những công việc của trợ lý rồi chứ?

-Em đã được chỉ dẫn rồi ạ.- Cô bé gật đầu.

-Vậy được rồi, em cứ làm việc đi, còn bàn làm việc...- An Nhiên nhìn quanh.

-Về bàn làm việc thì ngày mai mới sắp xếp ạ.

-Vậy hôm nay em chỉ cần sắp xếp và photo tài liệu, xong việc thì về sớm cũng được, cứ xem như hôm nay đến làm quen công việc đi.- An Nhiên mỉm cười.

- Vâng ạ.

Thu Châu ra ngoài rồi, An Nhiên mới ngẫm nghĩ một chút rồi tự bật cười.

Trông mình đáng sợ lắm hay sao mà cô bé kia có vẻ lo sợ quá vậy?

Hôm nay cô mặc một bộ đồ công sở màu đen, che kín mít từ trên xuống dưới, mái tóc đen được búi gọn gàng trên đầu, cô đeo thêm một đôi kính đen, hoàn toàn che đi hơi thở tuổi trẻ, mang thêm vài phần chín chắn và trưởng thành. Quả thật cũng có chút áp lực đối với người mới quen.

Đến giờ nghỉ trưa, Thu Châu lại rụt rè xuất hiện trước cửa phòng.

- Em có chuyện gì sao?

Bây giờ cô đã tháo đôi kính xuống, có chút mệt mỏi vurun vai, vài sợi tóc mềm rủ xuống trước mặt, làm dịu đi vẻ nghiêm túc, có thêm chút dịu dàng. Thu Châu nhìn cô lại tiếp tục ngỡ ngàng.

- Lại sao nữa vậy? - Cô bật cười, cô bé này thật là đáng yêu.

- À... có... có đồ gửi cho chị ạ. - Thu Châu lấp bắp.

- Là đồ gì?

- Là một hộp thức ăn ạ.

- Thức ăn? - Cô nhún mày, cô có gọi đồ ăn đâu nhỉ.

- Em để lên bàn chị đi.

- Vâng ạ.

Thu Châu đặt hộp đồ ăn lên bàn, lén lén nhìn cô một cái rồi nói.

- Chị An Nhiên, trông chị trẻ thật.

- Thế em nghĩ chị già lắm sao? - Cô không nhịn được trêu chọc.

- Không có, không có, chỉ là em không nghĩ một nhà thiết kế nổi tiếng như chị lại có thể trẻ như vậy.

- Chị không nổi tiếng như vậy đâu, cũng chỉ là được mọi người ưu ái mà thôi.

- Đâu có, sản phẩm của chị rất đẹp, em cũng rất thích.

- Không đúng, vẫn là chuyện kia, em nói chị trẻ, vậy theo như em tưởng tượng sẽ như thế nào?

Lần này Thu Châu lại không nói gì.

- Có phải là một bà già? Rất kiêu ngạo? Rất khó tính?

- Không có, không có chuyện đó đâu. - Thu Châu cuống quýt.

- Ha ha. - An Nhiên mỉm cười.

- Chị?

Bây giờ thì cô đã biết tại sao lúc trước Phương Mai lại thích trêu chọc cô như vậy. Bởi vì... thật sự rất vui. À, suy nghĩ của cô có chút không tốt cho lắm.

- Được rồi, em ra ngoài đi. - Cô nhìn Thu Châu quần bách, không đành lòng để cô bé này ra ngoài.

An Nhiên lúc này mới để ý đến hộp thức ăn đặt trên bàn.

Bên trên có một tờ giấy nhắn, cô cầm lên xem.

“Ăn thức ăn rồi uống thuốc, đừng để bản thân bị mệt.”

Đề tên là Thanh Khanh.

Cô tròn mắt, hết nhìn tờ giấy rồi nhìn cái hộp cơm.

Đúng là cô bị cảm, không tới mức phải nhận được sốt sốc như vậy chứ?

Hơn nữa, những thứ này, là cậu làm?

Lần trước đã thấy cậu nấu ăn, nên cô có thể chấp nhận được việc cậu biết nấu ăn.

Nhưng mà... đưa đến tận nơi thế này...

An Nhiên nhúm mày, cậu đang có ý định gì?

An Nhiên mở hộp thức ăn ra, bên trong đều là thức ăn hôm trước mà cậu và cô cùng ăn tại biệt thự. Cô thở than, xem ra cậu nghĩ đó là những món cô thích nên làm lại cho cô ăn.

Cô thầm nghĩ trong lòng, chắc cậu chỉ đang rảnh rỗi quá thôi, có một bữa cơm miễn phí, thôi thì cứ ăn vậy.

Thế nhưng, mấy ngày sau, tại sao cậu vẫn cứ gửi cơm cho cô như vậy.

Thậm chí ánh mắt của Thu Châu mỗi lần đem cơm cho cô đều có vẻ như đang tò mò, nghiên cứu, mọi người trong công ty cũng bắt đầu xôn xao.

Cô thật sự chịu hết nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tại Sao Vẫn Cảm Thấy Đau?

Giờ nghỉ trưa.

An Nhiên liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên bàn, lại nghĩ chút gì đó rồi thu dọn lại bàn làm việc, dặn dò Thu Châu một chút, sau đó đi ra ngoài. Kể từ lúc đi thang máy hay đến sảnh công ty ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô khiến cô cảm thấy có chút khó chịu. Cô phải giải quyết chuyện này sớm, nếu không thì ngày ngày chịu cảnh ngộ như vậy thật làm cô điên mất.

Dưới tán cây đối diện công ty, một chiếc xe Mercedes màu đen an tĩnh nằm đó, cô dường như có thể nhìn thấy dáng vẻ lười nhác của cậu trước kia. Không thể phủ nhận rằng chiếc xe này rất hợp với cậu, lạnh, bí hiểm, lại khiến người khác e sợ nhưng vẫn muốn đến gần.

An Nhiên lại gần, gõ tay lên kính xe.

Chiếc kính xe từ từ hạ xuống, gương mặt Thanh Khanh đang ngược mắt nhìn cô xuất hiện.

Có vẻ như cậu đang rất mệt mỏi, ánh mắt có chút mờ mịt nhìn cô.

-Anh sao vậy?- Cô hỏi.

-Không có gì.- Cậu mỉm cười lắc đầu.- Em lên xe đi.

-Tôi...

Cô chỉ định ra ngoài yêu cầu cậu một chút về chuyện đem cơm nhưng trông bộ dạng cậu như vậy... Hơn nữa, bây giờ là giờ nghỉ trưa, có rất nhiều đồng nghiệp đi ra đi vào, cô cũng không muốn thu hút ánh mắt của mọi người, đắn đo trong giây lát, cô cắn răng bước nhanh lên xe.

-Em muốn đi ăn trưa ở đâu?- Cậu định khởi động xe.

-Không cần đâu, tôi chỉ có chút chuyện muốn nói với anh thôi, không mất bao lâu đâu.

-Được thôi, em muốn nói gì?- Cậu thỏa hiệp, ngồi tựa ra ghế.

-Anh... bao lâu rồi chưa ngủ?- Cô nhìn thấy vành mắt cậu thâm đen, có chút lo lắng.

-Không sao, anh vẫn ổn.- Cậu xoa xoa hai mắt, lắc đầu.

-Anh...- Cô ngừng lại, tại sao cô lại phải lo cho cậu chứ, thật là rối rối.

An Nhiên ngồi thẳng người, mắt nhìn về phía trước, chẳng để tâm đến cậu nữa, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

-Chuyện đồ ăn trưa ấy, tôi rất cảm ơn thành ý của anh, cũng biết anh rất vất vả để làm cơm, nhưng mà xin lỗi, tôi nghĩ tôi không có phúc được ăn cơm do đích thân tổng giám đốc anh làm cho, hơn nữa, việc này gây cho tôi rất nhiều phiền toái, lúc nào cũng phải chịu ánh mắt tò mò của mọi người trong công ty, rất khó chịu, vì vậy, anh đừng có đem cơm cho tôi nữa, có được không?

Dứt lời, cô làm mặt lạnh quay sang nhìn cậu.

Đáp lại cô là tiếng hít thở đều đều và gương mặt say ngủ của Thanh Khanh.

Cô khẽ thở dài, không biết đã bao lâu không ngủ mà có thể bị thâm mắt đến mức này, tóc tai thì rối loạn, ngay cả râu cũng mọc lún phún chưa được cạo, trông chẳng khác gì những ông già ngoài chợ, mà so sánh vậy có hơi quá không nhỉ?

Cô định đánh thức cậu dậy, nhưng rồi lại không đành lòng, nhìn cậu ngủ an ổn như vậy, nếu cố đánh thức cậu, để cậu lái xe trong tình trạng này rất nguy hiểm.

Đã bao lâu rồi, cô không được ngắm cậu ở khoảng cách gần như vậy?

An Nhiên cúi sát đầu về phía cậu, tỉ mỉ nhìn cậu.

Gương mặt hốc hác đi nhiều, chắc tại làm việc nhiều quá, áo quần xuất hiện một ít nếp nhăn, chắc tại liên tục ở lại công ty, trông cậu gầy đi rất nhiều, không còn vẻ lạnh băng thường ngày, lại có chút cô đơn, khiến cô đau lòng.

Ngay cả ngủ, cậu cũng khẽ nhíu mày, cô không nhìn được vuốt vuốt lông mày cậu để nó giãn ra.

Đầu cậu nghiêng sang một bên, An Nhiên nhíu mày. tư thế này nếu để lâu, khi tỉnh dậy, nhất định sẽ gây trở ngại.

An Nhiên cẩn thận nâng đầu cậu, đặt ngay lại, tựa trên nệm xe.

Đầu cậu lại nghiêng qua, rơi xuống vai cô.

An Nhiên cứng người, không nhúc nhích.

Thanh Khanh cọ cọ vài cái rồi an ổn ngủ tiếp, rất giống chú chó nhỏ.

An Nhiên không có bất cứ động tác nào nữa, để yên cho cậu tựa đầu lên vai cô.

Hơi thở cậu đều đặn phả vào một bên má cô, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt. Cô như trở lại trước kia, khi cậu mệt mỏi sau giờ làm việc, thỉnh thoảng sẽ kéo cô đi đâu đó, tựa đầu lên vai cô, yêu cầu cô làm gối cho cậu ngủ.

Hoặc là khi cậu ôm cô, hôn cô, mùi hương bạc hà này sẽ len lỏi vờn quanh chóp mũi, khoang miệng cô, làm cô cảm thấy ngây ngất, yêu thích.

Cô còn nhớ mỗi khi ra khỏi cửa, cậu đều sẽ mặt dày mà yêu cầu cô lựa chọn quần áo, còn thất cả vật giúp cậu, sau đó, sẽ ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô những lời âu yếm.

Càng nghĩ, nước mắt cô lại càng nhiều, dường như có thể rơi bất cứ lúc nào.

Thời gian đó thật đẹp, đẹp đến mức cô cứ ngỡ là mơ, cũng đẹp đến mức làm cô cảm thấy cô đang ở trên thiên đường, để rồi sau đó cảm nhận được sâu sắc thế nào là rơi xuống địa ngục.

Tất cả, đều không phải dành cho cô, đều là do cô cướp của người khác, cô không muốn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Từ Chối.

Không biết qua thời gian bao lâu.đến lúc tưởng chừng như cô muốn thiếp đi thì Thanh Khanh hơi cựa đầu.

An Nhiên lập tức ngồi thẳng, lấy tay xoa xoa hai mắt, cũng lau đi vẻ nhếch nhác của mình.

Thanh Khanh ngồi thẳng dậy, nhìn xung quanh, ánh mắt có chút mờ mịt.

Lúc cậu nhìn thấy An Nhiên thì có chút tỉnh táo lại.

-Anh... anh ngủ quên?

-Đúng vậy.- Cô gật đầu.

-Xin lỗi, em hẹn anh ra đây nói chuyện mà anh lại...- Cậu gái đầu, làm mái tóc càng thêm rối bù, mắt trật tự.

-Không sao, tôi thấy anh cũng mệt mỏi nên không đánh thức em dậy thôi.

-Cảm ơn em.

-Không có gì, nếu là người khác tôi cũng sẽ như vậy.

Thanh Khanh cười khổ, cô không cần phải nói thẳng với cậu như vậy chứ, cho cậu một ít ảo tưởng thôi cũng khó đến vậy cơ à.

-Bây giờ là mấy giờ rồi?

-Đã qua giờ nghỉ trưa một chút.

-Xin lỗi, làm lỡ mất giờ nghỉ trưa của em.

-Lúc này tôi cũng đã có nghỉ một chút, không sao.

-À, anh có mang theo cho em một chút đồ ăn.- Thanh Khanh vươn người ra phía sau xe, lấy ra một hộp thức ăn đưa cho An Nhiên.

-Cái này... tôi hôm nay chính là muốn nói anh từ nay về sau đừng có đem đồ ăn cho tôi nữa.

-Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị của em sao?

-Không phải?

-Vậy tại sao lại không nhận.

-Tôi đã nói rõ rồi, giữa hai chúng ta không hề có quan hệ gì cả, anh cứ như vậy là đang làm cho mọi người hiểu lầm.

-Em là sợ mọi người hiểu lầm hay là muốn không có bất cứ quan hệ gì với anh.

-Hai chuyện đó có khác gì nhau?

-Đối với em thì không có gì khác nhưng đối với anh thì rất quan trọng.

-Được rồi, vậy tôi nói cho anh biết, tôi không muốn cả hai,được chưa?

Thanh Khanh im lặng không nói gì cả, hai mắt thì gắt gao nhìn cô, trong đáy mắt hiện lên tia chua xót cùng đau đớn.

-Tôi nghĩ tôi đã nói rõ với anh rồi, mong rằng lần sau anh sẽ không hành động như vậy nữa, đã đến giờ làm việc của tôi rồi, tôi đi trước.

Không đợi cậu nói gì thêm, cô mở cửa xe rồi ra ngoài, bóng lưng có chút vội vã.

Tại sao nhìn thấy nét đau thương trong mắt cậu, cô lại đau lòng?

Tại sao nhìn thấy cậu mệt mỏi, cô lại muốn quan tâm?

Tại sao nghe lời nói quan tâm của cậu, trong lòng lại chua xót, lại rung động?

Rốt cuộc là tại vì sao?

Thanh Khanh nhìn bóng lưng cô rời đi càng ngày càng xa, trong lòng dâng lên nỗi mất mát khôn cùng.

Đặt tay lên vô lăng, Thanh Khanh gục đầu xuống, bộ dáng mệt mỏi cùng vô lực.

Hộp đựng thức ăn được cậu chuẩn bị tỉ mỉ bị vứt chỏng chơ bên ghế phụ.

Cô vẫn như vậy, vẫn không cho cậu một chút cơ hội nào để có thể lại gần cô.

Rốt cuộc thì đến khi nào cậu mới có thể nói chuyện rõ ràng với cô đây?

“Cốc... cốc... cốc...”

Có tiếng gõ kính xe vang lên.

Thanh Khanh nghĩ rằng An Nhiên quay lại, gương mặt tươi cười ngẩng đầu lên.

Thế nhưng, nụ cười cậu cứng đờ trong chốc lát, vẻ thất vọng hiện rõ trên gương mặt.

Bên ngoài là một chàng trai, trông còn rất trẻ, cậu chưa từng gặp cậu ta lần nào.

Thanh Khanh hạ kính xe, lịch sự hỏi:

-Xin hỏi có chuyện gì không?

-Xin lỗi, anh có quen cô gái vừa rồi không ạ?

-Cậu muốn hỏi ai?- Thanh Khanh nhú mày.

-Là cô gái vừa bước xuống xe của anh đây ạ.

-Là cô ấy? Nhưng, tại sao cậu lại hỏi về cô ấy.

-Tôi muốn biết quan hệ của hai người.

Thanh Khanh khó hiểu nhìn cậu thanh niên trước mặt, cậu ta cùng An Nhiên là quan hệ gì? Bạn bè? Đồng nghiệp? Theo đuổi? Tựa như có cảm giác không vui khi đối mặt với “đối thủ”. Một mình Minh Lâm đã đủ làm cậu cảm thấy phiền rồi, chẳng lẽ lại thêm một người nữa?

-Xin hỏi cậu là...?- Thanh Khanh không xác định hỏi thăm.

-Chào anh, tôi tên là An Minh.

-An Minh?- Thanh Khanh lầm nhảm cái tên này trong miệng, thậm chí lấy nó.

-Chào cậu, tôi là Thanh Khanh.

-Anh là tổng giám đốc của công ty Đại Thành?

-Đúng vậy.- Thanh Khanh gật đầu.

Cậu thanh niên đang định hỏi thêm gì đó thì có tiếng gọi đằng sau. Thanh Khanh vừa vặn thấy được Minh Lâm đang đến gần.

Hai người này trông có vẻ thân thiết, vậy người này là ai?

-Em đang làm gì ở đây thế?- Minh Lâm hỏi.

-Dạ, em về công ty lấy một ít đồ, tiện thể thăm chị em.

-Vậy sao em còn đứng đây?

-À, em đang gặp một người.

-Là ai?- Minh Lâm nghiêng người nhìn vào trong xe.- Thanh Khanh?

-Chào anh.- Thanh Khanh cũng cúi đầu chào Minh Lâm.

-Em và cậu ta...?

-Không có gì, chỉ là muốn biết xem anh ta có quan hệ gì với chị em thôi, em thấy chị ấy ở trong xe bước xuống.

-Vậy à?- Trong mắt Minh Lâm co rút, thoáng hiện vẻ thất vọng.

-Đã đến giờ làm việc rồi, anh nhanh vào đi, em chỉ ghé qua một lát rồi đi.

-Ừ, vậy anh vào trước, hôm nào chúng ta tổ chức một bữa tiệc chia tay cho em chứ.

-Nhất định rồi, em sẽ thông báo cho anh sau.

An Minh tạm biệt Minh Lâm, sau đó quay sang nhìn Thanh Khanh đang nhìn chằm chằm mình.

- Cậu là... em trai của An Nhiên?

- Đúng vậy.

- Vậy...?

- Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không? - An Minh đề nghị.

- Được. - Thanh Khanh gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nói Chuyện.

Trong quán cà phê, An Minh và Thanh Khanh ngồi đối mặt nhau, cả hai đều đang ngẫm đánh giá đối phương.

- Xin lỗi vì đã đường đột hẹn anh nói chuyện như thế này. - An Minh cất tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

- Không sao, tôi không phiền.

- Tôi có điều muốn hỏi anh. - An Minh nghiêm túc nhìn thẳng vào Thanh Khanh.

- Cậu cứ hỏi.

- Anh và chị tôi quen biết nhau lúc nào?

- Chuyện này... - Thanh Khanh có chút lúng túng.

- Bạn của chị tôi, tôi đều rất quen thuộc, từ trước đến giờ tôi cũng chưa gặp qua anh hay nghe chị tôi nói gì về anh, trừ khoảng thời gian kia, vậy anh có thể nói cho tôi biết là anh và chị tôi quen nhau lúc nào không?

- Thực ra thì tôi nghĩ cậu chắc đã có thể đoán được điều gì đó nên mới hẹn tôi ra đây đối mặt nói chuyện như thế này.

- Vậy anh thực sự cũng giống như anh Minh Lâm, quen biết chị tôi lúc chị ấy bị tai nạn?

- Đúng vậy. - Thanh Khanh gật đầu.

Thật ra trước khi nhìn thấy Thanh Khanh cùng An Nhiên hôm nay, An Minh cũng không ít lần thấy cậu ta xuất hiện ở công ty. Thế nhưng thái độ của chị lúc nào cũng trốn tránh cùng cực tuyệt, An Minh cũng không có cơ hội tìm hiểu rõ.

- Vậy anh có thể cho tôi biết có chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó hay không? - An Minh từ tốn nói.

- Chuyện đó nếu cô ấy muốn nói thì nên để cô ấy tự nói với cậu, tôi không muốn làm khác với ý của cô ấy.

- Vậy được. - An Minh thoáng thất vọng.

- Vậy anh biết khoảng thời gian ấy chị ấy ở với ai hay không, lúc đầu tôi nghĩ chị ấy tá túc chỗ anh Minh Lâm nhưng hình như không phải.

- Cô ấy ở chỗ tôi.

- Ở chỗ anh? Vậy anh là người đã cứu chị ấy từ vụ tai nạn đó ư? - Dáng vẻ kích động muốn cảm ơn đó khiến cho Thanh Khanh cảm thấy bản thân thật xấu xa.

Cũng có thể nói, là cậu cứu cô, nhưng đồng thời cũng là người hại cô. Cậu cứu sống cô từ vụ tai nạn đó, nhưng lại đồng thời giết chết thân phận cũ của cô, mang cho cô một thân phận khác.

Quá khứ của cô, kí ức của cô, tất cả mọi thứ đều do cậu dựng lên, những thứ đó đều là giả, là ngụy tạo, trong khi cuộc sống thực của cô lại bị lãng quên, bị cậu chấm dứt.

- Tôi... - Thanh Khanh lúng túng, cậu không biết phải trả lời An Minh như thế nào. - Thật ra thì mọi chuyện rất phức tạp, không hoàn toàn như cậu nghĩ đâu.

-Vậy thì là như thế nào?- An Minh có chút hoang mang

-Chuyện đó, hãy để cô ấy tự nói với cậu, nhiều khi lời người khác nói không thể nào chân thực bằng chính người trong cuộc nói.

-Nhưng mà...

-Xin lỗi, giờ này tôi có cuộc họp, xin phép..

Thanh Khanh nói xong thì đứng dậy, An Minh biết mình không thể cưỡng ép người khác, bèn đứng dậy chào.

Nhìn chiếc xe của Thanh Khanh đã đi xa, trong lòng An Minh lại dâng lên cảm giác phiền muộn. Cứ ngỡ là có thể tìm hiểu được thêm, vậy mà lại bị đứt mắt. Thật hụt hẫng.

Đang định trở về thì có ai đó vỗ vai cậu một cái. An Minh quay người lại nhìn, thấy đứng đằng sau mình là một cô gái.

Cô ta trông khá xinh đẹp, lại rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng lại không thể nhớ được cô ta là ai.

-Xin hỏi cô là...?

-Tôi là Gia Gia.

Gia Gia? Cái tên này hình như cũng có chút ấn tượng, An Minh ngẫm nghĩ một lúc, trong đầu chợt lóe lên, không đợi cô gái kia nói tiếp đã nói.

-A, em nhớ rồi, là chị, chị là Gia Ngọc mà?- Cậu nói dần trở nên khó hiểu.

-Tôi là Gia Gia.- Cô ta cảm ghét cái tên đó.

An Minh không hiểu, rõ ràng là một người nhưng sao lại có hai cái tên? Chẳng lẽ cậu nhầm?

-Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

-Nói chuyện gì?

-Chuyện liên quan đến chị của cậu.

-Chị biết chị của tôi?

-Đương nhiên tôi biết, tôi còn biết rất rõ là đằng khác, cậu muốn biết điều gì, tôi đều có thể nói cho cậu biết.

Gia Gia nở nụ cười, An Minh bất giác cảm thấy rung mình, nhưng vì không muốn thấy chị mình như vậy mãi nên đi theo Gia Gia trở vào quán cà phê.

Thanh Khanh có chút không yên, đó là em trai cô, là người thân của cô. Cậu không dám nghĩ, nếu như cả nhà cô biết những chuyện cậu đã làm, biết cậu đã cướp mất con gái của họ thì họ sẽ nghĩ như thế nào về cậu, chắc sẽ chẳng thể nào có vẻ mặt cảm kích như của An Minh lúc vừa rồi mà thay vào đó là sự trách móc và oán hận.

Nhưng cậu biết rõ một điều, sớm muộn gì thì họ cũng sẽ biết hết mọi việc. Đến lúc đó, cậu không những phải đối mặt với An Nhiên mà còn phải đối mặt với gia đình của cô.

Rốt cuộc thì cậu phải làm như thế nào mới có thể ổn thỏa mọi việc?

Chưa bao giờ cậu cảm thấy lao đao và khó xử như hôm nay. Trên thương trường, cậu luôn nhanh nhạy, quyết đoán, làm việc không chút hoang mang do dự, cũng chẳng bao giờ hối hận về quyết định của mình. Nhưng liên quan đến An Nhiên thì... thật giống như một đứa trẻ, cảm thấy làm gì cũng không ổn, làm gì cũng chẳng xong.

Hơn nữa, bên cạnh cô còn có Minh Lâm, cậu có thể thấy Minh Lâm có quan hệ rất tốt với hai chị em cô, như vậy, hẳn là gia đình cô cũng rất quý mến anh ta?

Trời ạ, phải làm thế nào bây giờ đây?

Thanh Khanh đánh tay lái, chạy vào trong bãi đỗ xe của công ty rồi mang theo tâm trạng náo nức lên phòng làm việc. Phương Mai nhìn thấy mà không khỏi giật mình. Trước giờ cô cũng chưa thấy tổng giám đốc như vậy, cậu rất biến kiểm chế cảm xúc, cùng lắm thì đôi khi cũng sẽ tức giận hoặc vui mừng, nhưng chưa bao giờ trông có vẻ bất ổn không yên như vậy.

Phương Mai len lén nhìn cậu bước vào phòng đóng cửa lại. Cậu thậm chí còn không để ý đến sự tồn tại của cô!

Hôm nay tổng giám đốc làm sao vậy, lúc đi vẫn còn vui mừng khắp người mà lúc về đã ủ dột mảy may thế này?

Hay là hạng mục có vấn đề? Không thể nào, nếu hạng mục có vấn đề thì cô sẽ là người biết đầu tiên chứ.

Chẳng lẽ chuyện cá nhân? Cái này có khả năng cao hơn. Chắc chắn là vậy rồi.

Phương Mai tự mình suy luận rồi kết luận, sau đó lại nhìn cửa phòng bằng ánh mắt thông cảm. Chuyện như thế này, cô thực sự thấy nhiều rồi, xem ra tổng giám đốc nhà cô đối với chuyện tình duyên trắc trở không ít.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Em Trai Đã Biết Chuyện.

An Nhiên ngồi trong phòng, xem xét các mẫu thiết kế đã được chỉnh sửa, kiểm tra lại lần cuối trước khi đem đi tạo mẫu thử. Mỗi khi cầm một mẫu thiết kế trên tay, tinh thần cô rất tập trung, cũng rất nâng niu.

Đó đều là những đứa con tinh thần của cô, giúp cô gửi gắm tâm tình, cũng thôi hồn vào cho nó. Do đó, mỗi công đoạn, cô đều làm rất tỉ mỉ, cẩn thận để có thể đạt được kết quả tốt nhất.

-Chị An Nhiên, trà của chị đây ạ.- Thu Châu đặt tách trà xuống.

- Cảm ơn em.- An Nhiên đặt mẫu thiết kế xuống, mỉm cười nhìn cô.

-Chị làm việc lâu như vậy rồi, cần phải nghỉ ngơi một chút đi ạ, như vậy cũng tốt cho mắt.- Thu Châu thành thật nói.

-Ừ, chị biết rồi, mấy mẫu này chị kiểm tra cả rồi, lát nữa em mang xuống phòng chế tác đi.

- Vâng ạ.

-Được rồi, em ra ngoài đi, khi nào có việc thì chị sẽ gọi em vào.

Thu Châu vâng lời nhận lấy mẫu thiết kế, quay người ra khỏi phòng còn An Nhiên thì ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

-A.

"Lộp bộp"

Nghe tiếng động, An Nhiên mở mắt nhìn.

Trên sàn nhà, những mẫu thiết kế bay tán loạn, còn có cái khay đựng trà mà Thu Châu cầm lúc trước còn đang bấp bênh.

-Xin lỗi cô.- Người thanh niên vội vàng ngồi xuống nhặt lên.

-Anh là ai mà vào không gõ cửa như vậy.- Thu Châu có chút ngơ ngác.

-Xin lỗi, tôi tìm...- An Minh đưa mấy tờ giấy cho Thu Châu, ngược mắt nhìn An Nhiên.

-Nhưng mà anh cũng phải thông báo trước chứ, sao có thể chạy xồng xộc vào đây như vậy được.- Thu Châu oán trách.

-Không sao đâu.- An Nhiên khẽ xoa mi tâm.- Em ra ngoài trước đi.

Thu Châu nhìn nhìn An Minh, rồi lại nhìn An Nhiên, sau đó mới ra ngoài.

-Em làm gì mà lại xông vào trong như vậy, ở đây là công ty đó.

An Minh không trả lời cô, chỉ đứng bất động ở đó, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, An Nhiên thậm chí còn nhìn ra được sự tức giận và đau xót trong đó.

-Em sao thế?- Cô lo lắng.

-Sao chị không chịu nói cho em biết?- An Minh chất vấn.

-Nói chuyện gì?

-Chuyện về khoảng thời gian chị bị tai nạn mất trí nhớ.

- Em... em nghe ai nói?

- Ai nói có quan trọng không?

- Chuyện đã qua rồi thì đừng nên nhắc lại.

- Tại sao lại không nói đến, nếu chị có thể cho qua thì tại sao chị lại còn như thế, cả ngày ngồi ngầy ngốc trong nhà, chẳng còn cười đùa như xưa. Nếu đã bỏ qua, tại sao chị vẫn cứ u sầu như vậy?

- Chị không có. - An Nhiên lắc đầu.

- Chị có.

An Nhiên ngồi xuống ghế, không nói gì cả, chỉ biết im lặng.

- Thật không ngờ đó lại là tổng giám đốc của Đại Thành, tại sao anh ta có thể đối xử với chị như vậy, tùy tiện thay đổi gương mặt chị, lừa gạt chị, sau đó lại bỏ rơi chị, chị chịu bao nhiêu uất ức như vậy tại sao vẫn không nói một lời nào.

- Chị không sao.

- Không sao, không sao, lại là không sao, chị luôn miệng nói không sao nhưng chịu nhiều đau khổ nhất vẫn là chị, vì cái gì mà chị không nói.

- Em nghe chị nói An Minh, mọi việc không phải như thế đâu, anh ấy đối xử với chị tốt lắm, rất tốt, chỉ là chị không phải người mà anh ấy nghĩ mà thôi.

- Chị còn nói tốt cho anh ta, bây giờ anh ta còn mặt dày mà đến đây tìm chị, em nhất định đánh chết anh ta.

- Em gặp anh ấy?

- Lúc trưa, em có gặp anh ta.

- Là anh ta nói chuyện này cho em biết?

- Chị nghĩ anh ta có mặt mũi nào mà dám nói ra, chỉ sợ lúc đó đã bị em đánh cho bầm dập rồi, thật là đáng tiếc. - Giọng An Minh đầy bức bối.

- Vậy ai nói cho em nghe chuyện này.

- Chị không cần quan tâm, chị em hỏi thật chị, rốt cuộc chị còn vương vấn gì với anh ta không?

An Minh nhìn sâu vào mắt cô, bỗng nhiên, cô cảm thấy lúng túng, không thể nào thốt thành lời.

Có? Sau khi phát hiện ra cậu nói dối, sự thật trần trụi tàn nhẫn khiến cô đau lòng như vậy, chẳng hải cô đã quyết tâm quên đi rồi sao.

Không? Vậy tại sao cô vẫn vì cậu mà đau lòng, vì cậu mà lo lắng.

Cô không biết, thực sự không biết nữa.

- Chị... - An Minh khẽ gọi - Anh Minh Lâm tốt như vậy, tại sao chị không thích anh ấy mà lại mãi bận tâm một người không đáng như vậy?

Cô cũng muốn biết tại sao, rất muốn biết nhưng không thể lý giải, tình cảm của cô đối với Thanh Khanh tựa như con chim non lần đầu tiên mở mắt, nhìn thấy ai đầu tiên thì nhận định đó là ba mẹ của mình, không thể thay đổi.

Có phải là cô quá ngốc rồi hay không, biết là sai mà vẫn cứ lao đầu vào rồi tự khiến bản thân rơi vào con đường không có lối thoát.

Nếu có thể, cô thật sự mong mọi chuyện cứ như một giấc mơ, chỉ cần tỉnh giấc, sẽ không nhớ gì, cũng sẽ không đau, không bận lòng.

Nhìn ánh mắt cô không có tiêu cự như vậy, An Minh cảm thấy đau lòng vô cùng, cậu tiến tới ôm lấy cô, thấp giọng nói.

- Chị, em xin lỗi, ước gì em có thể ở đó, ước gì người chịu tai nạn là em, như vậy, chị cũng sẽ không như thế này.

- Không, An Minh, đừng nói như vậy, em không có lỗi, là do chị ngu ngốc, là do bản thân chị không phân biệt được mọi chuyện. Không phải lỗi của em, đừng nói những lời đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Nghỉ Phép.

-Chị An Nhiên.

An Nhiên ngược mắt nhìn Thu Châu đang thò đầu vào phòng, khẽ mỉm cười rồi gọi cô ấy vào trong.

-Có chuyện gì vậy?

- À, có thư gửi cho chị, em đem lên cho chị đây.

-Ừ, cảm ơn em

An Nhiên nhận lấy bức thư, thấy Thu Châu vẫn không đi mà còn chần chừ ở trong phòng.

- Còn chuyện gì à?

- Dạ... không có gì- Thu Châu giật mình.

- Thế sao em còn đứng đây?

- Em...

- Có chuyện gì thì cứ nói đi, chị không mắng em đâu.

-Dạo này... chị có chuyện gì ạ?

-Sao em lại hỏi thế?-Cô sững sốt.

-Em thấy chị gần người nhiều lần lắm rồi ạ, hay là chị không khỏe ở đâu?

-À, chị không sao, chỉ là công việc hơi nhiều nên như vậy thôi, em đừng lo, đang trong mùa thiết kế nên có chút bận rộn, không đáng ngại.

-Vâng, chị giữ gìn sức khỏe nhé.- Thu Châu cúi đầu chào rồi ra ngoài.

An Nhiên khẽ thở dài, biểu hiện những ngày qua của cô tẻ đến thế cơ à, đến cô bé này cũng có thể thấy được?

Cô khẽ xoa thái dương, xem lá thư trên bàn. Đến từ New York? Cô vội vàng bóc ra.

Là của Quyên San, cô ấy gửi thiệp mời và bưu thiếp cho cô.

An Nhiên cầm tấm bưu thiếp lên xem, phong cảnh khói sương mờ ảo vào buổi sáng, mang cho người xem sự yên tĩnh, có chút se se lạnh và yên bình. Cô chuyển qua tấm thiệp mời, buổi trình diễn của Duy Khang diễn ra vào cuối tuần sau, Quyên San đã vội vàng giục cô sang đó xem.

Nếu không nhận được thư, chắc cô cũng quên bằng đi chuyện nay rồi. Thời gian này, đối mặt với nhiều chuyện, cô cũng cảm thấy khá mệt mỏi, nhân cơ hội này, sang đó tham gia buổi trình diễn, tiện thể thay đổi không khí có lẽ sẽ tốt hơn.

An Nhiên quyết định rất nhanh, bèn lên tầng gặp Minh Lâm.

"Cốc... cốc... cốc"

-Mời vào.

-Tổng giám đốc.- An Nhiên chào hỏi.

-Không có ai thì cứ xưng hô như bình thường đi.- Minh Lâm mỉm cười.

-Dù gì thì cũng đang ở công ty mà.

-Không sao, anh muốn xưng hô theo bình thường, nghe em gọi như vậy cảm thấy rất xa cách.

-Em biết rồi ạ.

-Em lên đây có chuyện gì à?

-À, em muốn xin nghỉ phép một thời gian có được không ạ?

-Đương nhiên là được, đó là phúc lợi của nhân viên cơ mà.

-Em muốn xin nghỉ khoảng 2 tuần.

-2 tuần? Vậy là trừ hết ngày nghỉ phép của em trong năm nay luôn rồi?

-Thì cũng đã cuối năm rồi, em nghỉ luôn cho tiện.

-Em tính đi đâu à?-Minh Lâm đưa cho cô tách trà.

-Vâng ạ, em sang New York một chuyến.

-Du lịch?

-À, có một buổi trình diễn của tiền bối, em sang tham dự, tiện thể du lịch.

-Cũng tốt, thời gian qua em làm việc vất vả nhiều rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tết dương lịch em ở bên đó luôn sao?

-Có thể như vậy, tiền bối cũng là bạn thân của em nên chắc sẽ ở cùng họ một thời gian.

-Khi nào thì em sẽ đi?

-Khoảng hai ba ngày nữa ạ, sắp xếp xong công việc ở công ty đã.

-Ừ, anh biết rồi, đến lúc đó anh sẽ tiễn em.

-Chỉ là nghỉ phép thôi mà, với lại em đi chơi, anh tiễn làm gì.

-Vội tư cách là bạn, chẳng lẽ không thể?- Minh Lâm mỉm cười nhướn mày.

-Nhờ đâu trong giờ làm việc thì sao?

-Không sao, phúc lợi của ông chủ, anh cũng phải dùng một chút chứ, đúng không?

Minh Lâm nhìn cô tươi cười, cô nghe vậy cũng bật cười theo. Đúng rồi, anh là ông chủ, có ai có thể ép buộc ông chủ trong giờ làm việc phải ở trong công ty.

-Nhân tiện nói đến New York,em nghĩ thị trường ở đó như thế nào?

-Em cũng không rõ lắm, ở đó cũng có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, thị trường thì tốt nhưng yêu cầu đối với sản phẩm cũng rất cao.

-Anh cũng muốn sang bên đó khảo sát thị trường một chút, sắp tới anh muốn mở rộng thị trường sang bên đó.

-Liệu có được không?- Cô tự ti.

-Phải khảo sát thì mới biết được, chưa gì mà em đã tự đánh giá thấp bản thân mình như thế rồi.

-Em cũng chỉ là người mới vào nghề, sao có thể có nhiều tự tin đến vậy được.- An Nhiên phản bác.

-Anh đã nói rồi, làm việc gì cũng phải có lòng tin thì mới có thể thành công.

-Em nhớ rồi ạ.- Cô gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cảnh Cáo.

Phuong Mai dùng điện thoại nội bộ, vừa kết nối vào trong văn phòng, vừa nhìn cậu thanh niên đang đứng trước mặt mình. Vẻ mặt của cậu ta rất dọa

người, vô cùng tức giận, không hiểu là tổng giám đốc đã đắc tội gì với cậu ta nữa, đến Phuong Mai thấy cũng cảm thấy không ổn.

- Alo?

- Thưa tổng giám đốc, có một người tên An Minh muốn gặp anh.

- An Minh?

- Vâng ạ, cậu ta đang chờ ở ngoài ạ.

Đầu bên kia truyền đến một tiếng thờ dài, sau đó giọng nói trầm thấp từ bên kia truyền đến.

- Cho cậu ta vào đi, nếu có người đến tìm tôi thì nói tôi bận không thể gặp mặt.

Phuong Mai gác máy, nhìn về phía An Minh, làm tư thế mời.

- Tổng giám đốc đang đợi cậu trong đó.

- Cảm ơn.- An Minh nói xong thì cũng ngay lập tức mở cửa xông vào.

Bên trong phòng, Thanh Khanh thấy cậu bước vào thì cũng đứng dậy, nhưng không đợi cậu kịp phản ứng gì thì An Minh đã xông tới đánh vào mặt Thanh Khanh làm cậu va vào cạnh bàn, đồ đạc có chút xô lệch.

- Anh là tên khốn nạn, sao anh lại có thể làm ra những chuyện như vậy với chị tôi?- An Minh tức giận chất vấn.

Thanh Khanh lau vết máu trên khóe môi, ngẩng đầu đối diện với An Minh, nhưng chẳng biết nói gì, chỉ có thể nói.

- Xin lỗi.

- Anh không có tư cách nói ra câu đó.

An Minh đánh tiếp một cú nữa vào bụng Thanh Khanh. Thanh Khanh bị đau khuy xuống, hai tay chống lên bàn tránh cho bản thân bị ngã xuống.

- Tôi thật là ngu ngốc, trước đó còn nghĩ rằng anh là ân nhân của chị ấy, trông thấy tôi như vậy, chắc trong lòng anh cảm thấy rất buồn cười phải không?

- Tôi xin lỗi.- Thanh Khanh vẫn luôn miệng xin lỗi.

Cậu biết, sớm hay muộn thì mình cũng phải đối mặt với những chuyện này, ngoài cậu xin lỗi, thực sự cậu chẳng biết nói gì hơn.

Giải thích? Cậu có gì để giải thích, chẳng phải là cậu đã sai trước sao?

- Anh nghĩ anh đưa chị ấy đi bệnh viện lúc tai nạn, cứu chị ấy lúc đó thì có quyền làm gì thì làm sao, tùy tiện, thay đổi gương mặt của chị ấy, tùy tiện đặt ra cho chị ấy một thân phận, lại xem chị ấy như người khác mà đối xử, rốt cuộc anh là ai mà tự cho mình cái quyền đó, dựa vào cái gì mà lại làm như vậy với chị ấy, chị ấy đã gây ra lỗi gì?- An Minh gần như mất khống chế hét lên.

Dù trước đó, cậu luôn tự nhủ mình rằng phải kiềm chế, phải bình tĩnh, những nghĩ lại những gì chị mình phải trải qua theo lời kể của Gia Gia, An Minh lại không thể nào bình tĩnh được.

- Tôi xin lỗi.- Giọng Thanh Khanh có chút khàn khàn.

An Minh nắm mạnh vào bàn, cậu biết, Thanh Khanh sẽ không tránh mà để mặc cậu đánh, điều đó càng làm cậu khó chịu hơn.

Đúng. Là Thanh Khanh đã cứu chị cậu, điều đó là không thể nào phủ nhận được, nhưng cũng chính Thanh Khanh là người đã gây tổn thương cho chị ấy, cũng là người mà chị ấy đề ý.

Cả người An Minh run lên, sau đó ngồi phịch xuống đất, thờ hờn hển, căm tức nhìn thanh Khanh ở một bên.

- Tại sao sau khi làm thế với chị ấy, anh lại có thể sống tốt như vậy, anh không cảm thấy áy náy chút nào sao?

Cảm thấy áy náy? Thanh Khanh tự hỏi, cậu có cảm thấy áy náy không? Cậu cũng không rõ, cậu chỉ biết, những khi nhớ đến cô, cậu sẽ vô cùng khó chịu, những lúc thức dậy nửa đêm, cậu sẽ vào phòng cô, nhìn ngắm mọi thứ, tưởng tượng bóng dáng cô lúc thường ngày, tự an ủi bản thân mình rằng cô vẫn còn ở đây, cố gắng học nấu ăn, dù có bị thương thế nào cũng không chịu từ bỏ. Có đôi lúc sẽ lại nhìn thấy bóng dáng cô quanh mình, lúc giật mình nhận ra rằng chỉ là ảo ảnh, trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo và khổ sở. Những điều đó, có phải là những điều cậu phải nhận?

- Cô ấy có tốt không?- Thanh Khanh buột miệng, đây là câu hỏi mà cậu luôn muốn hỏi, cậu thực sự muốn biết khi không tìm được cô.

- Anh nghĩ chị ấy có thể tốt hay không- An Minh có chút mỉa mai hỏi lại.- Từ khi chị ấy trở về, luôn chẳng còn như trước nữa, vừa trải qua cuộc phẫu thuật, cơ thể rất yếu, suốt ngày ở trong phòng, nói cười thì giọng gào, chị ấy chỉ muốn làm người nhà yên lòng, nhưng lại chẳng biết như vậy càng khiến

mọi người đau lòng hơn, sau đó chẳng bao lâu thì chẳng thể nhìn thấy gì...

-Cô ấy không thể nhìn thấy?- Thanh Khanh bật người nhìn An Minh.

-Đúng vậy, không thể nhìn thấy gì cả. Chị ấy là một nhà thiết kế, không thể nhìn thấy, anh nói xem, chị ấy sẽ cảm thấy như thế nào?

-Tại sao cô ấy lại bị như vậy?- Thanh Khanh lo lắng.

-Di chứng tại nạn. Anh Minh Lâm nói khi đó trong não chị ấy có một tụ máu, đè lên thùy chẩm, ảnh hưởng đến thị giác.

-Sau đó...?

-Cũng may ông trời có mắt, có thể điều trị được, nhưng chị ấy quá yếu, phải bồi dưỡng thân thể mới có thể thực hiện trị liệu cho mắt, nhưng khoảng thời gian sống trong bóng tối đó, anh không thể tưởng tượng được chị ấy như thế nào đâu. Lúc nào ngẩn ngẩn ngơ ngơ, nhiều khi không cẩn thận bị té ngã, làm rơi vỡ đồ đạc, rồi tự làm mình bị thương...

Thanh Khanh vừa nghe An Minh nói về cô, vừa cảm thấy tim mình như bị ai đó cầm dao, từng nhát từng nhát đâm vào tim. Dường như hình ảnh cô lúc đó đang hiện hiện trước mắt cậu, càng khắc thêm nỗi đau trong lòng cậu, cậu bất lực, chẳng biết có thể làm gì.

-Từ nay về sau, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy anh xuất hiện trước mặt chị tôi, nếu không, tôi cũng không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu.

An Minh đứng dậy, nhìn thẳng vào Thanh Khanh, ánh mắt lạnh lẽo, cảnh cáo cậu từng chữ một rồi quay người đi. Còn cậu vẫn đang mãi đắm chìm trong nỗi đau đớn vì cô, chỉ ngẩn người nhìn An Minh rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lời Hứa.

Để chuẩn bị cho chuyến đi, đương nhiên An Nhiên phải chuẩn bị không ít đồ, thêm vào đó, mẹ cô cũng muốn gửi ít quà cho Quyên San nên cô lại càng phải xem xét những đồ cần đem theo, chỉ đem những đồ thực sự cần thiết mà thôi.

Sau khi tán gẫu với Quyên San một hồi, biết được thời tiết bên đó như thế nào cũng như sự háo hức của cô bạn đối với việc cô sang đó, mãi đến bây giờ, cô mới thu dọn đồ đạc.

An Nhiên loay hoay ở trong phòng sắp xếp đồ đạc, sắp xếp được một nửa thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô quay đầu lại thì nhìn thấy An Minh đang đứng cạnh cửa. An Nhiên bỏ cái áo đang cầm trên tay xuống, nhìn cậu.

-Em sao thế?

-Em có sao đâu, chị cứ tiếp tục đi.- An Minh bước vào phòng.

-Mọi hôm em đâu có lịch sự như vậy.- An Nhiên mỉm cười.

An Minh không trả lời cô, chỉ nhìn cô sắp xếp đồ đạc.

-Em tìm chị có chuyện gì à?

-Cũng không có gì, chỉ là nghe nói chị nghỉ phép nên thấy hơi lạ.

-Sao lại lạ?

-Theo em biết thì chị là một người mà nếu có thể làm việc thì tuyệt đối không bao giờ bỏ việc.

-Đừng nói như thế chị làm việc bận rộn như thế được không.

-Sự thật là như vậy mà.

-Thôi nào, Quyên San và Duy Khang mời chị sang đó, chị không thể từ chối được.

-Cũng tốt.- An Minh gật đầu, bên đó có chị Quyên San, chị cũng sẽ không nhàm chán.

-Thôi nào, chị sang đó còn tham dự buổi trình diễn của anh Duy Khang nữa, chứ có phải sang chơi với cô ấy thôi đâu.- Cô huyếch nhẹ vào người An

Minh- Quyên San mà nghe thấy thì lại nổi giận cho mà xem

-Mặc kệ chị ấy, chị không sao là được.

-Chị có sao đâu chứ.- Cô cúi đầu tiếp tục sắp xếp đồ đạc

-Chị thực sự không sao chứ?

-Chị không sao, chỉ là nghỉ phép thôi mà, em suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.

-Em cũng mong là em nghĩ nhiều.- An Minh lẩm bẩm.

-À, chuyện xin việc của em như thế nào rồi?

-Không có gì cả, em đã nộp hồ sơ cả rồi, sẽ nhanh chóng tìm được việc thôi ạ.

-Ừ, em trai chị giỏi như vậy, làm gì có chuyện không tìm được việc cơ chứ.

-Chị yên tâm, dù có chuyện gì thì em cũng có thể nuôi sống chị.

-Chị có nên cảm thấy tự hào không nhỉ?

-Đương nhiên là nên rồi.

-Tự ki.- Cô vỗ nhẹ vào người cậu.

-Em chỉ nói sự thật thôi mà, một người đàn ông như em đương nhiên có bản lĩnh đó.

-Thôi thôi, em giữ cái bản lĩnh đó mà lo cho người yêu em đi, chị không cần đâu.

-Hừ, chị ghét bỏ em.- An Minh lên án.

-Nào có, chị ghét bỏ em khi nào?

-Mới vừa rồi đó thôi.

-Được rồi, đừng có trẻ con nữa.- Điều bộ hoàn toàn ra vẻ không chấp với trẻ nhỏ.

An Minh không nói gì, cũng chẳng tranh chấp với cô như thường ngày, chỉ yên lặng đứng đó nhìn cô, khiến An Nhiên cảm thấy kì lạ.

-Em sao nữa vậy?

An Minh không trả lời cô, đến khi ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt cậu đang chăm chú nhìn cô. Dù cho lớn lên cùng nhau, cô vẫn không tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

-Không sao, chỉ cảm thấy chị là cô gái tốt nhất trên đời mà em biết.- An Minh nhẹ giọng nói.

-Đó là do em chưa tiếp xúc nhiều với người khác thôi.- An Nhiên có chút xấu hổ.

-Không đâu, em nói thật, chị rất tốt.

-Em có bị sao không thế?- An Nhiên mất tự nhiên.

An Minh không nói gì, chỉ nhìn cô rồi khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói với cô.

-Chị là cô gái tốt... Vì vậy, chị nhất định phải được hạnh phúc.

An Nhiên ngẩn người, nhìn đôi mắt trong vắt của An Minh, sâu trong đôi mắt ấy ánh lên sự kiên định, tựa như những gì cậu vừa nói là một chân lý, luôn luôn đúng vậy. Cô chẳng biết nói gì, trong lòng có chút ghen ngào, bối rối.

Mất một lúc sau, cô mới mở miệng, thanh âm có chút run rẩy.

-Em yên tâm chị nhất định sẽ hạnh phúc.

-Nhất định?

-Nhất định.

Cô gật đầu với cậu. Đây là lời hứa của cô với An Minh, cũng là lời tự nhủ của cô với chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Sân Bay.

An Nhiên một tay kéo vali, một tay cầm vé, nhìn hàng người dài đằng đẵng phía trước mình. Xem ra còn phải chờ khá lâu, may mà cô đến sớm, nếu không chắc sẽ trễ chuyến bay mất.

Đang trầm ngâm vì mỏi chân, bỗng nhiên có một chai nước mát lạnh áp vào mặt cô, An Nhiên giật mình quay lại thì nhìn thấy Minh Lâm.

-Anh Minh Lâm?- Cô ngạc nhiên.

-Đã bảo để anh tiễn em nhưng em lại không chịu. - Minh Lâm mỉm cười, tuy nhiên cũng không giấu sự oán trách.

-Em thật sự không muốn làm phiền anh nhiều, anh xem, công ty biết bao nhiêu việc...

-Anh đã bảo anh có thời gian, chỉ là em không chịu tin mà thôi. - Anh ngắt lời.

-Em xin lỗi. - Cô cúi đầu nhận lỗi.

-Thôi đi, lúc nào cũng vậy, em uống đi. - Minh Lâm đưa chai nước cho cô.

-Sao anh biết em ở đây?

-Thì tìm chứ sao. - Minh Lâm nhún vai. - May cho em là anh có thị lực rất tốt, liếc mắt là nhận ra em ở đâu.

-Em còn chờ làm thủ tục lâu lắm, anh đi đâu ngồi trước đi.

-Anh không sao, ngược lại anh thấy người mệt là em đấy.

An Nhiên mỉm cười tỏ vẻ không sao. Hôm nay bố mẹ và An Minh cũng muốn ra sân bay tiễn cô, nhưng cô từ chối mãi, thuyết phục xong thì tự mình xách vali đi như thế này thôi.

-Em đi nghỉ đi, để anh làm thủ tục cho em.

-Vậy sao được, em chờ được mà.

-Đừng cãi lời anh, em xem em đi, mồ hôi chảy nhễ nhại rồi kia, ít nhất thì em cũng nên vào nhà vệ sinh rửa sạch lại chút chứ.

-Nhưng em...

-Nghe lời đi. - Minh Lâm cướp tấm vé trên tay cô, xách luôn vali rồi đẩy cô đi.

An Nhiên nhìn Minh Lâm, cô cảm thấy có chút ái ngại, nhưng dưới cái nhìn uy hiếp của anh, đành phải lùi thui đi tìm nhà vệ sinh.

An Nhiên xả nước, vốc làn nước mát lạnh lên mặt, làn nước mát khiến cô tỉnh táo không ít, cô nhanh chóng rửa sạch lại mặt rồi đi ra ngoài, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi ghé qua một cửa hiệu trong sân bay, mua một ít nước uống và đồ ăn. Chai nước lúc này cô đã uống, hơn nữa, cô thấy Minh Lâm cũng chỉ cầm chai nước đó mà thôi.

Lúc cô quay trở lại, hàng người ở trước đã giảm đi chút, Minh Lâm vẫn đứng trong hàng người nhìn bảng thông báo các chuyến bay.

Nhìn anh thực sự rất nổi bật, đồ âu phông phiêu, dáng đứng thẳng, gương mặt điển trai, vậy mà một tay xách vali màu tím hồng, một tay cầm vé cũng những đồ linh tinh của cô. Cô cũng có thể nghe loáng thoáng nhiều người nói về anh, cảm thấy bản thân mình thật có lỗi, An Nhiên nhanh chân tiến về chỗ anh.

-Anh Minh Lâm, em xong rồi, anh cứ để em chờ cho. - Cô toan lấy lại đồ nhưng Minh Lâm lại tránh đi, không cho cô lấy lại.

-Không sao, anh đứng cùng em.

-Vậy để em giữ đồ...

-Không sao, chỉ chiếc vali và vài thứ linh tinh thôi, anh không thấy phiền.

Nhưng cô thấy ngại được không? Cô thầm than trong lòng.

Không thể lay chuyển được anh, An Nhiên chỉ có thể đứng một bên, trong lòng thăm mong hàng người phía trước nhanh nhanh lên một chút. Thế nhưng, đến lúc đến lượt cô làm thủ tục thì cũng đã qua nửa tiếng.

Minh Lâm vô cùng thân thiện cảm tất cả hành lí của cô, đứng một bên chờ cô, trông chẳng khác nào một anh chàng tiếp tân trong khách sạn.

-Haizz, cuối cùng cũng xong một việc.- An Nhiên thả người dựa vào ghế ngồi, than ngắn thở dài.

-Em mệt à?

-Không mệt, chỉ là chờ lâu quá nên thấy chán thôi.

An Nhiên cảm túi đồ ăn cô mua lúc nãy, mở ra cho cô và Minh Lâm cùng dùng.

-Mấy giờ lên máy bay?

-Khoảng một tiếng nữa ạ.- Cô đáp.- Mà anh thật sự không phải làm việc à?

-Không sao, công việc cũng không phải là tất cả, anh biết cái nào quan trọng hơn.

An Nhiên cố phớt lờ đi ý tứ trong lời nói của anh, tiếp tục lảng sang chuyện khác, nói chuyện phiếm cho đến lúc cô vào trong, Minh Lâm mới chịu về.

An Nhiên nhanh chóng tìm được ghế ngồi. Chỗ ngồi của cô ngay cạnh cửa sổ, vì vậy, cô có thể dễ dàng nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Máy bay dần dần hòa vào trong làn mây, cảm giác như cô có thể chạm vào chúng, những đám mây trắng từng cụm từng cụm, hệt như kẹo bông gòn cô đã ăn khi còn nhỏ.

Nhưng chẳng được bao lâu, cô đã từ từ chìm vào giấc ngủ, trong mơ, hình như cô thấy mình đang chìm vào những đám mây, có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Vợ Chồng Giận Dỗi.

Máy bay đáp xuống sân bay New York vào một buổi trưa, tuy vậy, vẫn không thể nào xua được cái khí lạnh thấm vào người qua những cơn gió.

An Nhiên vừa kéo vali, vừa kéo thật chặt áo, ngăn những cơn gió thốc vào người. May mà trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị sẵn áo ấm, khăn quàng cổ và bao tay dày, nếu không chắc là lạnh đến bệnh mất.

Đang tự nhủ đón taxi đến một khách sạn nào đó đặt chỗ thì nhìn thấy về mặt phần khích cùng tấm bảng ghi tên cô to đùng đang được Quyên San dùng sức lắc lư, bỗng nhiên cô lại cảm thấy ấm áp hẳn lên. Khẽ mỉm cười nhìn gương mặt bất lực của Duy Khang, cô tiến về phía bọn họ.

-Cuối cùng cậu cũng đến rồi, tớ mong cậu mãi. Có mệt không?- Quyên San vui mừng, bá vai bá cổ với An Nhiên, thẳng tay ném vali của An Nhiên cho Duy Khang kéo đi.

-Tớ không sao, trời lạnh như thế này, sao cậu còn đến tận đây, phải chú ý sức khỏe chứ, bây giờ cậu đâu chỉ có một mình.

-Cậu không cần làm quá, tớ rất tốt.- Quyên San bĩu môi.

-Được rồi, nhanh về nhà thôi, ở bên ngoài lạnh lắm.- Duy Khang kéo hành lý, vội vàng gọi một chiếc taxi.

An Nhiên và Quyên San ngồi ghế sau, sau khi cất hành lí thì Duy Khang cũng ngồi vào ghế lái phụ. Nghe Duy Khang đọc địa chỉ nhà, An Nhiên vội nói.

-Đề em tìm khách sạn ở trước đã, sau đó đến nhà hai người chơi sau.

-Sao lại thế được, cậu đã sang đây, làm gì có chuyện cho cậu ngủ ở khách sạn.- Quyên San trừng mắt phản đối.

-Tớ không muốn làm phiền hai người.

-Không phiền, không phiền.- Quyên San xua tay.

-Cô ấy nói đúng đấy, em tới nhà bọn anh ở đi, cũng có người nói chuyện, chăm sóc cô ấy giúp anh.-Duy Khang cũng khuyên như.

Quyên San và Duy Khang cứ mỗi người một câu, cũng chẳng cho cô phản bác, thành công đem cô mang về nhà.

-Tối nay tớ sẽ ngủ với cậu.- Quyên San tuyên bố.

-Như vậy có được không?

Nếu là lúc trước, An Nhiên tất nhiên sẽ không cảm thấy có chuyện gì, nhưng hiện tại Quyên San đang có thai, cô sợ trong lúc ngủ không cẩn thận đụng phải thì..

-Không sao đâu, tớ và cậu đều ngủ rất ngoan, không phải lo.

An Nhiên nhìn sang Duy Khang, hỏi xem ý anh như thế nào, dù sao cũng là vợ con anh, cô không dám làm bừa.

-Em không cần lo, giường cũng lớn, cẩn thận một chút là được.

Sau khi quyết định, Quyên San thản nhiên kéo An Nhiên ngồi xuống ghế salon nói chuyện, còn không quên sai bảo Duy Khang phục vụ.

Đúng theo tôn chỉ, phụ nữ mang thai là nhất, Duy Khang cũng chẳng hề than vãn gì, chuyện gì cũng nghe lời Quyên San, làm cô ngồi cũng Quyên San cảm thấy có chút ngại ngùng.

-Đỡ tớ vào giúp anh ấy một tay.- An Nhiên toan đứng dậy.

-Cậu cứ kệ anh ấy đi, ngồi đây nói chuyện với tớ là được rồi.

-Nhưng mà để anh ấy làm hết như vậy, tớ thấy...

-Không đề ý đến anh ta là được.- Quyên San hừ lạnh.

-Hai người lại sao nữa vậy.- Cô bật cười.

-Chẳng sao cả.

-Không nói à?

-Có gì đâu mà nói.

-Haizz, người ta nói trạng thái cảm xúc của phụ nữ có thai thường không ổn định, không biết anh ấy lại đáng thương bị cậu dày vò như thế nào rồi.

-Anh ấy có gì mà đáng thương chứ, ở bên ngoài có phụ nữ ôm ấp, đâu cần cứ ở nhà như vậy.-Quyên San hậm hực.

-Được rồi, đừng giận, có hiểu lầm gì ở đây không?

-Là sao mà hiểu lầm được, rõ ràng tớ thấy rõ ràng mà...

Đúng lúc này, Duy Khang đi ra từ phòng bếp, tay cầm theo đĩa trái cây đã được cắt gọt thành những miếng nhỏ, đặt trên bàn, vừa mở miệng nói.

-Anh đã nói rồi, hôm đó là do cô đồng nghiệp đó không cẩn thận bị ngã mà thôi.- Duy Khang giải thích.

-Cô ta rõ ràng cố ý, anh cũng tình nguyện đưa tay ra đỡ.- Quyên San phản bác.

-Anh cũng đâu biết cô ấy vô tình hay cố ý, chẳng lẽ anh lại đẩy cô ấy ra lúc đó?- Duy Khang cười khỏ.

-Em không biết, em không nghe, rõ ràng là anh ôm ấp người phụ nữ khác trước mặt em

-Anh cũng đâu biết em ở đó.

-Nếu em không có ở đó, vậy có phải anh sẽ còn làm hơn nữa phải không?- Quyên San nổi giận.

-Được rồi, được rồi, có chuyện gì từ từ nói, không cần phải tức giận như vậy.

An Nhiên lập tức lên tiếng hòa giải. Nháy mắt cho Duy Khang, ra hiệu cho anh tạm thời lánh mặt. Duy Khang chỉ có thể bất đắc dĩ trở lại nhà bếp, chuẩn bị làm cơm

-Được rồi, ăn trái cây đi, rồi bình tĩnh lại một chút.

-Anh ấy rõ ràng đã sai.- Quyên San âm ỉm.

-Được rồi, là anh ấy sai, đáng lẽ ra anh ấy phải bỏ mặc cô ta, hoặc đẩy cho cô ta ngã ra xa anh ấy, hoặc trực tiếp động tay động chân cho cô ta phải vào bệnh viện, như vậy cậu hài lòng chứ?

-Anh ấy không phải người như vậy.- Quyên San bĩu môi.

-Cậu hiểu anh ấy như vậy, tại sao lại không tin anh ấy?

-Tớ... tớ chỉ cảm thấy âm ỉm...

-Cậu thật đúng là...- An Nhiên lắc đầu.- May mà anh Duy Khang yêu cậu, nếu là tớ chắc cũng không chịu nổi tính khí này của cậu.

-Tớ thì sao?

-Cậu quá tùy hứng, chuyện gì cũng không suy nghĩ kĩ càng, chỉ biết làm bủ lu loa lên, rồi có được gì không? Cả hai người đều khó chịu trong lòng, như vậy không phải là đang đẩy anh ấy và vòng tay của người khác sao?

-Anh ấy dám?

-Nếu cậu còn như vậy thì có thể đấy.

-Tớ không cho phép.

-Vậy thì nhanh lắm lạnh đi, anh ấy cũng có sai gì đâu, đây là New York, những chuyện đó là cách cư xử bình thường thôi mà.

Quyên San không nói gì, chỉ mím môi. An Nhiên cũng chẳng nói gì thêm, để cô ấy tự suy nghĩ, còn mình thì vào trong bếp tìm Duy Khang nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Giảng Hòa.

-Cô ấy sao rồi?- Duy Khang hỏi.

-Không sao đâu ạ, để cho cậu ấy một mình một chút cũng tốt. Em thay cô ấy xin lỗi anh, tính cách cô ấy luôn như vậy, đã làm cho anh bận tâm nhiều rồi.

-Không sao.- Duy Khang lắc đầu.- Là do trước kia anh đã làm cho cô ấy buồn phiền nhiều.

-Có anh chiều cô cậu ấy như vậy, em cũng an tâm nhiều, chỉ là không biết tính khí đó của Quyên San biết bao giờ mới sửa được.

-Sửa được hay không không quan trọng, cô ấy là vợ anh, là người thân của anh, bất kì tính xấu nào của cô ấy, anh đều chấp nhận.

An Nhiên mỉm cười, trong lòng càng thêm hâm mộ hai người bọn họ. Cô cũng không nói gì thêm, giúp đỡ Duy Khang nấu cơm, thế nhưng anh lại không cho anh giúp, cô chỉ có thể đứng nhìn.

-An Nhiên à.- Tiếng Quyên San từ phòng khách truyền đến.

-Ừ?- An Nhiên đáp lời đi ra.

Duy Khang cũng vội vàng vàng chạy ra từ trong bếp, sợ Quyên San có chuyện gì.

Bộ dạng mặt mày, trên tay còn cầm muối và cái chảo, trông rất buồn cười, khiến cho Quyên San không nhìn được phì cười.

-Sao vậy, có chuyện gì vậy bà chủ?- An Nhiên kéo dài giọng.

Quyên San lập tức nghiêm mặt, nhưng giọng nói đầy vẻ làm nũng.

-Tớ đói rồi.

Không đợi An Nhiên nói gì, Duy Khang ở một bên đã nhanh chóng đáp lời.

-Được được, có cơm ngay đây, em chờ một chút nữa thôi.

Nói xong cũng chạy lại vào bếp như gió cuốn, kèm theo tiếng động lách cách không ngừng.

An Nhiên bật cười, tiến về phía Quyên San, ngồi xuống cạnh cô.

- Thế nào rồi? Tâm trạng đã tốt hơn chưa?

- Tạm tạm.

- Cậu đây, chỉ biết bắt nạt người khác làm niềm vui.

- Ai bảo trước kia anh ấy toàn bắt nạt tớ.

- Trước kia thì tớ không biết, nhưng hiện giờ thì thấy cậu bắt nạt anh ấy rất rõ ràng.

- Tớ không thêm nói với cậu.- Quyên San quay mặt đi.

Hai người trò chuyện được thêm vài câu thì Duy Khang đã bước ra, thông báo đã chuẩn bị xong cơm, cả ba vui vẻ ngồi vào bàn dùng cơm.

Không ngờ Duy Khang lại giỏi giang như vậy, nhìn một bàn thức ăn phong phú trước mặt, An Nhiên cảm thấy thật bất ngờ, cũng nhận ra rằng mình đã rất đói rồi.

- Ăn đi ăn đi, em nhớ ăn thật nhiều vào.- Duy Khang liên tục gấp thức ăn cho Quyên San, khiến cho bát của cô ấy ngập tràn thức ăn.

- Anh gấp thế này thì làm sao em ăn hết, anh muốn em mập thành heo à?- Quyên San bĩu môi.

- Làm sao mà thành heo được, bát thức ăn này đều vào trong bụng con cậu cả, cậu phải ăn thêm bát nữa mới đến phần cậu.- An Nhiên trêu chọc.

- Cậu còn nói giúp cho anh ấy?

- Tớ chỉ nói sự thật thôi, nhanh ăn đi, để nguội thì sẽ không ngon đâu.- An Nhiên tiếp tục nói.

Quyên San bĩu môi, cuối cùng cũng ngoan ngoãn ăn cơm. An Nhiên dường như có thể nghe thấy Duy Khang thở phào. Thật không biết thường ngày, Quyên San bắt nạt Duy Khang như thế nào nữa, trông bộ dạng anh ấy thật giống như con dâu và mẹ chồng mà.

Đến tối, Quyên San cũng chẳng thêm để ý đến sắc mặt của Duy Khang, thẳng thừng kéo An Nhiên vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

- Cậu lại sao thế? Rõ ràng đã không còn giận dữ nữa mà sao sắc mặt lại như vậy?

- Haizz, kệ tớ đi, mỗi lần thấy anh ấy tớ không nhịn được đều như vậy cả.

- Tính khí cậu không tốt chút nào.

- Tớ cũng biết, nhưng mà... tớ không khống chế được.- Quyên San ủ rũ.

- Không sao, may mà anh Duy Khang cũng không so đo với cậu, còn hết lòng hết dạ với cậu như vậy, thật là người khác hâm mộ mà.

- Vậy thì cậu cũng kiếm một người đi.- Quyên San bỗng nhiên hào hứng.- Để mình giới thiệu cho cậu nhé.

- Thôi, không cần đâu.

- Sao lại không cần, tớ thấy cậu cũng nên lấy chồng đi, hay là cậu đã có đối tượng?

- Không có, nhưng mà tớ cũng không muốn tìm, hiện tại tớ chỉ muốn làm thật tốt công việc của mình thôi.

- Công việc là công việc, gia đình là gia đình, làm sao lại chỉ lo một cái mà bỏ qua cái kia được.

- Chỉ là tớ không muốn nghĩ đến thôi.

- Hay là... có chuyện gì cậu giấu tớ?- Quyên San nhẹ giọng.

- Không có gì, chỉ là một khoảng thời gian tớ không muốn nhớ đến.

- Đã không muốn nhớ đến, tại sao còn khiến bản thân phải bận lòng? Chi bằng cứ thoải mái đi, tiếp nhận một người, như vậy cũng sẽ tốt hơn, biết đâu, cậu sẽ gặp được định mệnh của đời cậu.

- Cái gì mà định mệnh của đời tớ, cậu sến sẩm quá đi, nghe nổi cả da gà.

-Tớ nói thật đấy, nhân tiện đến đây, làm quen với mấy người bạn mới, thấy ai hợp thì kết giao đi.

-Cậu không cần phải sốt sắng như vậy chứ?- An Nhiên dờ khóc dờ cười.

-Tại sao không, cậu là chị em tốt của tớ, chuyện của cậu, tớ đương nhiên phải lo.

Hai người rầm rì nói chuyện được một lúc thì Quyên San đã không cưỡng lại được cơn buồn ngủ mà thiếp đi, còn An Nhiên vẫn mở lớn mắt nhìn trần nhà.

Lời của Quyên San không phải không có lý, chỉ là, cô đã không còn đủ tự tin để bước vào một mối quan hệ mới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân: Lilynguyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.